

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

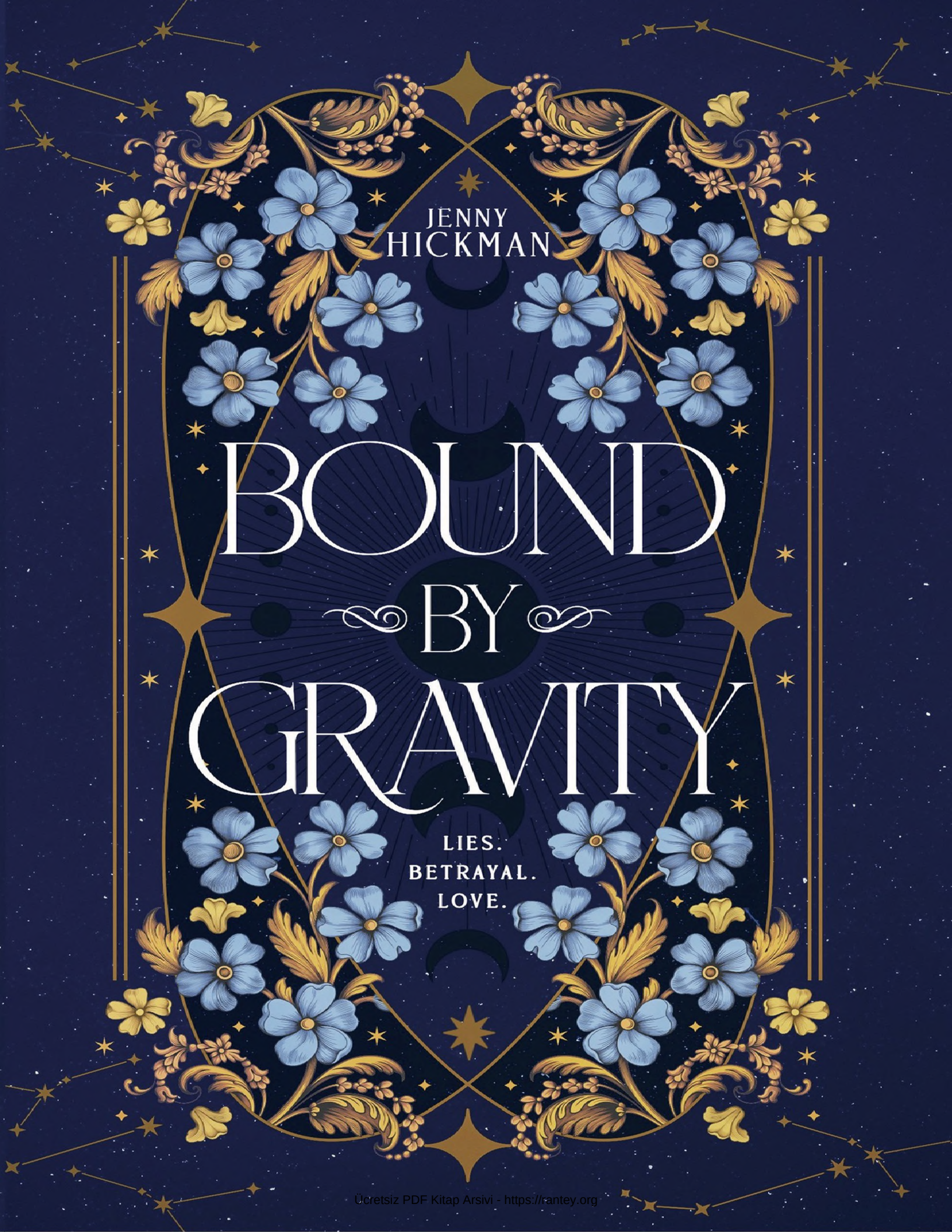
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JENNY
HICKMAN

BOUND
BY
GRAVITY

LIES.
BETRAYAL.
LOVE.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Praise for Bound by Gravity

"İkinci şans tutkusunun yürek parçalayan hikâyesi."

- OLIVIA WILDENSTEIN, USA TODAY'İN ÇOK SATAN YAZARI
DERİ

"Onları ayırmaya çalışan güçlerden çok daha güçlü bir şeyle birbirine bağlanmış aşıkların yürek parçalayan, dokunaklı ve güzel hikâyesi."

- CASEY L. BOND, *SON KAYIP KIZ*'İN YAZARI

"Büyüleyici. Büyüleyici. Yıldızların çarpıştığı bir aşkın destansı hikâyesi."

- HILARY RAYMER, *ALL THE CHAOS OF CONSTELLATIONS*'İN YAZARI

"Jenny Hickman'dan karşı konulmaz ve heyecan verici bir fantastik aşk romanı daha... *Yerçekimine Bağlı*, başından sonuna kadar kalbinizi yerinden oynatacak bir olay örgüsü."

- NATALIE MURRAY, *EMMIE VE TUDOR KRALI*'NİN YAZARI

"Her sayfa, seveceğiniz ve nefret edeceğiniz bir oyuncu kadrosuyla inanılmaz derecede bereketli bir dünyaya serbest bir düşüş. Romantizm ön planda, gizem baştan sona merak uyandırıcı ve bu inanılmaz, iç burkan başyapıtta dokunulmamış tek bir duygu bile yok."

- MIRANDA LYN, *İŞARETSİZ CADİ*'NİN YAZARI

"Çapraz aşıkların tam tanımı olan bu hikâye, sadece fantezinin getirebileceği bir bükülmeyle, hayatın kendisi kadar dokunaklı, güzel ve trajik bir yolculuk."

- R.V. WILBUR, *UÇUŞ*'UN YAZARI

"Bu dünya ve bu karakterler okumayı bitirdikten uzun süre sonra bile aklımdan çıkmadı. Hickman, onları ayrı tutmaya mahkum gibi görünen bir dünyada koşulsuz sevgiye dair çok güzel bir hikaye örüyor ve ben şimdiden bir sonraki bölümü bekliyorum!"

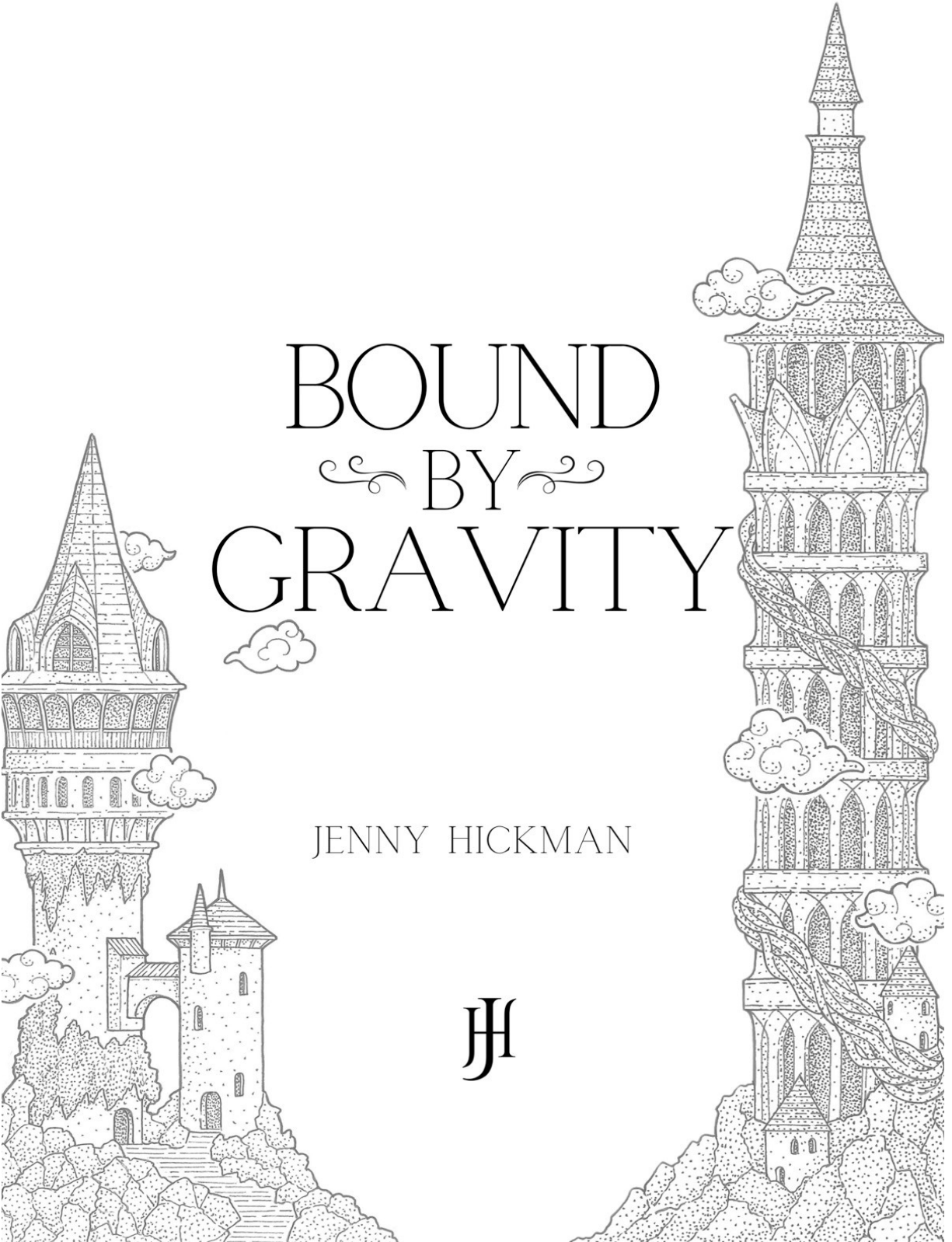
- V.B. LACEY, ÇOK YAŞA'NIN YAZARI

OceanofPDF.com

BOUND BY GRAVITY

JENNY HICKMAN

卐

OceanofPDF.com

Copyright © 2024 by Jennifer Fyfe

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Yapay Zeka Eğitimi Yok: Yazarın [ve yayıncının] telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlandırmaksızın, bu yayının metin üretmek için üretken yapay zeka (AI) teknolojilerini "eğitmek" için herhangi bir şekilde kullanılması açıkça yasaktır. Yazar, bu çalışmanın aşağıdaki amaçlarla kullanımına ilişkin tüm lisans haklarını saklı tutar
Üretken yapay zeka eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi.

Yayıncının Notu: Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün bir ürünüdür. Yer ve halk isimleri bazen atmosferik amaçlar için kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya işletmelerle, şirketlerle, olaylarla, kurumlarla yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Jennifer Fyfe tarafından yayınlandı

www.jennyhickman.com

Bound by Gravity / Jenny Hickman - 1. baskı.

Ciltsiz ISBN: 9781962278003

Ciltli ISBN: 9781962278010

Kapak Tasarımı: Saint Jupiter

Andrés Aguirre Jurado @aaguirreart tarafından çizilen
haritalar Andrés Aguirre Jurado @aaguirreart tarafından
çizilen iç Anamaria Sandru @gioviia tarafından çizilen
karakterler

OceanofPDF.com

*Yas tutan bizler için. Yanlış bir
yol yok.*

OceanofPDF.com

Content Warning

Bu hikaye cinsel içerikli ve karanlık temalar içermektedir: madde bağımlılığı, cinsel saldırı (teşebbüs), intihar düşünceleri, intihara teşebbüs, keder ve sevilen birinin ölümü.

Bu durumları özenle ele almak için elimden geleni yaptım; ancak, sizin için tetikleyici olabileceğini düşünüyorsanız, lütfen not alın.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

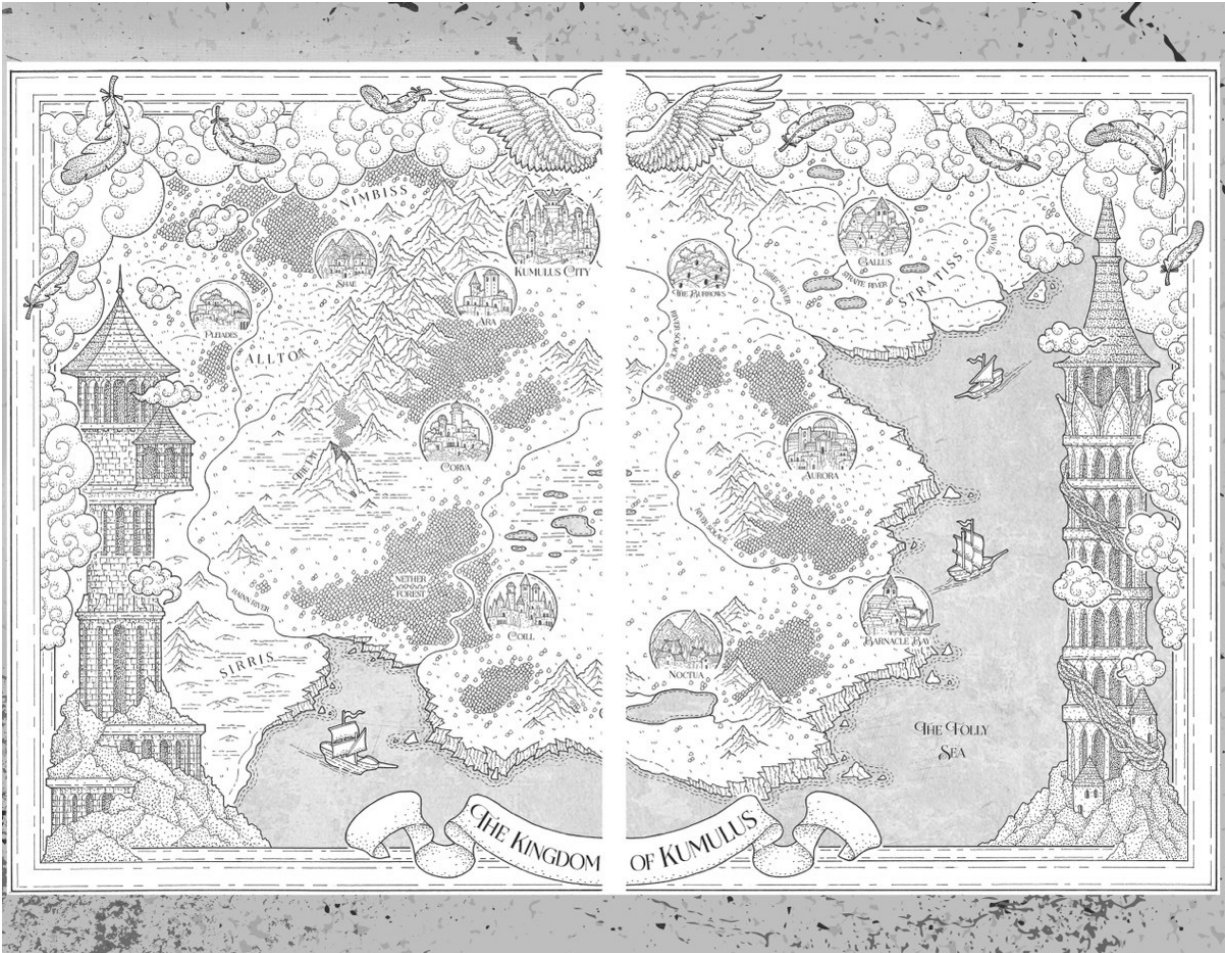
Contents

Önsöz
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38

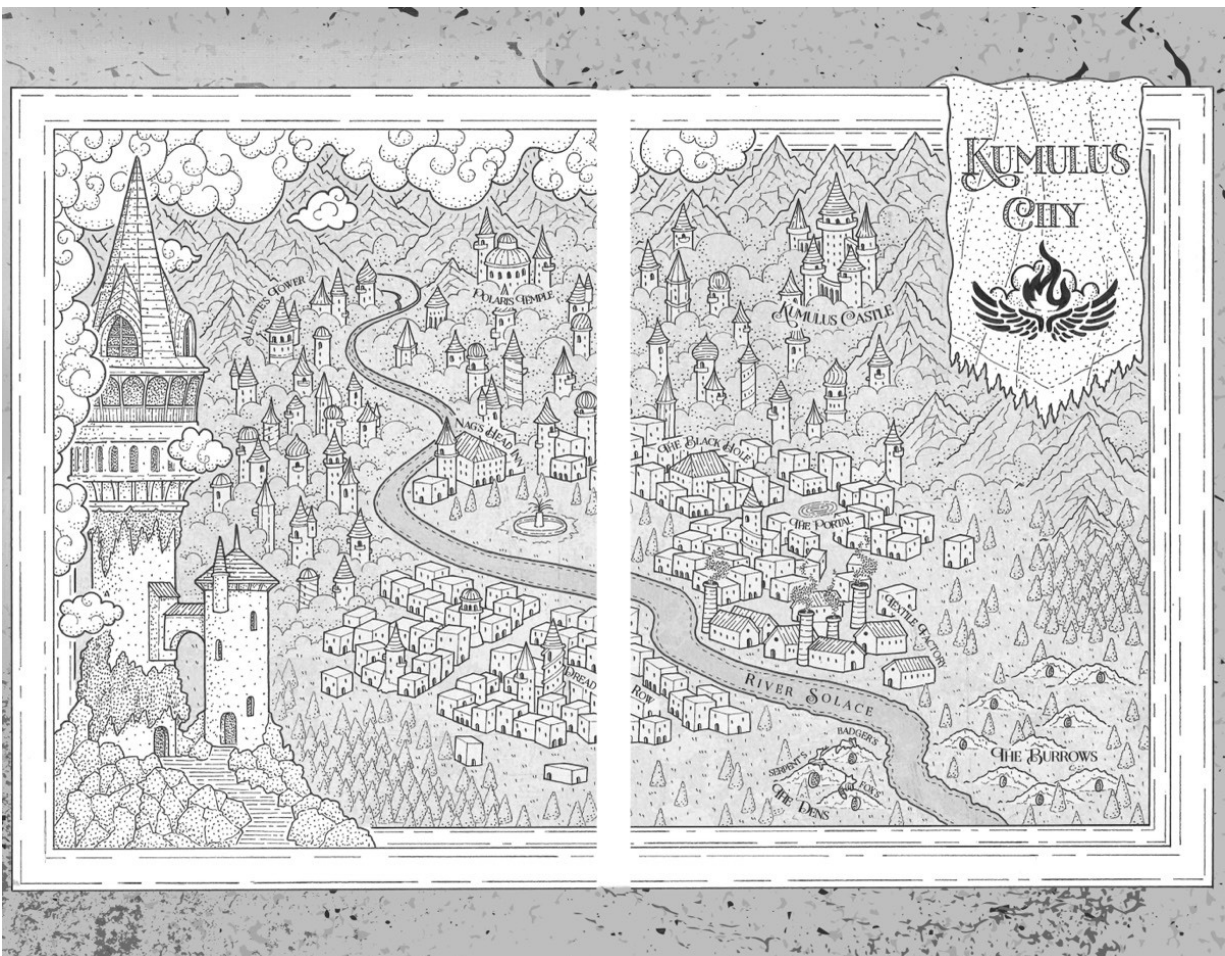
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Devam edecek...](#)

[Sonsöz](#)
[Teşekkür Yazar](#)
[Hakkında Ayrıca](#)
yazan: Jenny .

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Önsöz

SENAN

SONRA

"İNANIN BANA, BU SİĞİNAĞI ÇOK SEVECEKSİNİZ. SON

Oraya gittiğimde, göğüsleri kavun büyüklüğünde olan bir dansçı vardı.

-Ve bir o kadar da sulu." Philip'in dilini dudaklarında gezdirme şekli kusma isteği uyandırıyor. Kollarını göğsünden uzatmış, sanki "kavunları" temsil ediyorlarmış gibi kıvrıyor. Tam bir dangalak gibi görünüyor.

Kardeşim Aeron'un neden bu takılmakta ısrar ettiğini anlamıyorum. Philip'in babası kralın en yeni danışmanlarından biri olabilir, ama olabildiğince adi biri, her zaman yanından geçen kadınlara bakıyor ve kaba sözler söylüyor.

Ben de diğer erkekler kadar göğüsleri severim. Büyük ya da küçük, fark etmez. Ama sulu göğüsler? Bu zavallı kadının bir doktora görünmesi gerekiyor gibi.

Genelde Kumulus Şehri'nde kardeşimle biraz şakalaşmaya ve yaramazlık yapmaya hazırım, ancak Philip bizi kale güneşinin dışındaki balkonda karşıladığı anda hevesim kaçtı. Tek iyi yanı, bugün pazarın kalabalık olması ve onu tanıımıyormuş gibi davranabilmem.

Sevgili Philip burada durmak yerine, nehrin aşağısındaki et batakhanelerinde çalışan düşmüş kadınlara dair pek de çekici olmayan tasvirlerine devam ediyor. Üzgünüm ama bir köstebek kadar çıplak" ve "bir balığın pullarını emebilecek bir ağız" beni cezbetmiyor.

Neden bu kadar yüksek sesle konuşmak zorunda? Onun iğrenç ağzından çıkan saçmalıkları duymak istemiyoruz, bu yüzden bu öğleden sonra unlu mamuller ve ıvır zıvır satın alan tüm bu insanların da bunu takdir edeceğinden şüpheliyim.

Philip söylenmeye devam ederken Aeron'un bakışlarındaki yalvarmayı görmezden gelerek sağıma doğru birkaç adım atıyorum.

Babamızın Philip'in babasını neden kabinesine seçtiği beni hâlâ şaşırtıyor. Annemiz onun ailesini hor görürdü; bırakın kralın yanında oturmayı, kanat takmaya bile uygun olmadıklarını söylerdi. Eğer hala hayatta olsaydı, bu çılgınlığa bir son verirdi.

Ne yazık ki babamız çok uzun süredir kendi haline bırakılmış durumda.

Pazar tam bir renk senfonisi. Zümrüt yeşili ve koyu sarı ipekler ahşap rafların üzerine dökülmüş. Vitrinlerdeki elbise formları boyunca uzanan canlı mor korseler. Folly Denizi'nde bulunan deniz kabuklarından yapılmış pastel rüzgar çanları. Gökkuşağı ipliğiyle dikilmiş minik kanatlı küçük bebekler.

İçlerinde en canlı renkler Scathian fae'lerine aittir. Saçları ve tüyleri arasında, pazarın üzerinde patlayan bir kaleydoskop gibi.

Erkeklerin çoğu kanatlarını çıkarmış, şüphesiz kadınları etkilemeye çalışıyorlar. Hep renkli kanatlar istemişimdir. Belki kırmızı ya da turuncu, kullandığım ateş gibi. Ya da güzel, sakın bir yeşil, Coill'deki ağaçlar gibi. Onun yerine, siyah tüylerim var. Ölümün ve gölgelerin tonu, ailemdeki diğer tüm erkekler gibi. Görünüşe göre, sadece en güçlü fae'lerin siyah kanatları varmış. Bu saçmalığı kimin uydurduğundan emin değilim. Muhtemelen atalarımın biri. Ve bizim "yıldızlar tarafından kutsanmış" olduğumuzu söylüyorlar. Kanatlarımız yüzünden değil, gümüş gözlerimiz yüzünden. İtiraf etmeliyim ki, onları kanatlarım kadar önemsemiyorum.

Sanırım bu hayattaki kaderime çok da üzülemez. Ne de olsa tüyleri kusmuk renginde olan uzak bir kuzenimiz var. Aile dışından kimse bilmez çünkü onları iki haftada bir boyar.

Aeron bana yaklaşırken, sevgili Philip el çantası satan bir adamın etrafında toplanmış bir grup kadına bakmakla meşgul.

"Hiç susmaz mı?" Nefesimin altında mırıldanıyorum.

Aeron'un sivri kulaklarındaki altın halkalar başını salladığında parıldıyor. "Uykusunda konuştuğuna eminim. Adam tam bir baş belası."

"Belki de yara iltihaplanmaya başlamadan önce dikenin çıkarmanın zamanı gelmiştir."

Nedense yorumum kaşlarını çatmasına neden oluyor. Tepkisini açıklamasını isteyemeden, görüş alanımın kenarında kısacık bir mavi tutam beliriyor. Sıra dışı bir şey değil; ne de olsa her yerde renk var. Ama nedense başımı çevirip gözlerimi kaynağını ararken buluyorum.

İşte zaman
duyuyorum. Bir
kahkaha.

Tüm bu gürültünün arasında, sıcak, gırtlaktan gelen ses öne ama çıkıyor. Mavinin eşsiz tonu gibi, soğuk bir kış gecesindeki ateş gibi beni içine çekiyor.

"Sen?" Ben kahkahanın kaynağını ararken Aeron'un yumuşak sesi kayboluyor.

Ani duruşum etrafımdaki insan akışını bozuyor. Erkekler yanımdan geçerken küfrediyor ama ben donup kalıyorum çünkü orada, pembe ve yeşil elmalarla dolu arabanın yanında genç bir kadın duruyor ve satıcılardan biriyle gülüşüyor.

Sanki siyah botlarımın altındaki mermer levhalar bataklığa dönüşmüş ve beni buradan başka bir yere gitmekten alıkoyuyor.

Kadın çok güzel; gök mavisi dalgalı saçları, yüksek elmacık kemikleri, altın sarısı teni, narin yüz hatları ve uzun, ince boynuyla. Ama Vale prensini baştan çıkarma ve çoktan taş a kazınmış nişanları bozma umudu taşıyan asilzadeler tarafından şatoda geçit töreni yapılan pek çok güzel kadın gördüm.

Güzelliğine rağmen, beni çağıran başka bir şey var. Belki de böylesine çılgınca güldüğünde başının arkaya düşme şekli. Ya da saf, katıksız bir neşenin senfonisi gibi sesin kendisi olabilir. Bu nasıl bir his olmalı? Bu kadar kaygısız olmak. *Çok mutlu olmak.*

Kol kola yürüyen bir adam ve kadın yolumu kesti. Kardeşim ve ben korumalarımızı atlatmamış olsaydık asla olmayacak bir şeydi bu. İyi bir cazibe ve birkaç altının sizi ne kadar uzağa götürebileceği şaşırtıcı. Kale muhafızları korkutucu olabilir ama çoğu Philip'in babası kadar yozlaşmış.

"Ne halt ediyorsun sen? Geç kalacağız," diye homurdanıyor Philip, kahverengi saçlarının etrafındaki deri kuyruğu sıkarak. Birden, çalışma odasına gitme fikri taşaklara atılan bir tekme kadar çekici gelmeye başladı.

Bir el ön kolumu bir sarmaşık gibi sardığında duraksayarak bir adım uzaklaşıyorum. Aeron yanımdan geçip, varlığımdan bile haberdar olmadan beni esir alan baştan çıkarıcı kadına doğru bakıyor.

"Kafanda ne var, Senan?" diye fısıldıyor.

"O otuzbirciden bıktım artık. Kaleye geri dönüyorum."

Sonunda.

Onaylamadığını belli eden düz ifade Aeron'a hiç yakışmıyor, onu zalim babamız gibi gösteriyor. Hızlı bakışları kadına yöneliyor, sonra tekrar bana dönüyor ve daha ağzını açmadan ne söylemek üzere olduğunu anlıyorum. "Bak. Dokunma."

Bir keresinde şehrin en saygın zanaatkârları tarafından üflenmiş süslü cam biblolarla dolu bir dükkâna girdiğimizde annemin bana yaptığı uyarının aynısı. O zaman ne oldu biliyor musunuz?

On tanesini parçaladım.

"Bunu şehrin en pahalı et lokantasına gitmek üzere olan adam söylüyor." Kuralları önemsiyormuş gibi davranması çok sinir bozucu, sanki on bir ay büyük olması onu benim vasım yapıyormuş gibi. Prens İkiyüzlü yargısını hak eden birine saklamalı. İkimiz de biliyoruz ki bir saat içinde inin özel odalarından birine kapatılmış, bir fahişenin bacakları arasına gömülmüş olacak.

Bak. Dokunmayın.

Çünkü dokunmak bağlantılar yaratır.

Ve şatomuzun yüce kuleleri dışındaki bağlantılar yasak, çünkü uzak krallıklardan prenseslerle nişanlıyız. Küçük kardeşim Kyffin'in bile bir nişanlısı var ve o sadece beş yaşında.

Ara sıra sikişmek iyidir, ama ekler? Hayatta olmaz. *Prestijli* Vale ailesi, saf Scathian kanımızı lekelememek için sıradan insanlarla karışmaz.

Aeron'un eli geri çekilir ve teslim olmuş bir iç çeker. "Sadece yakalanma, tamam mı? Babamla uğraşmak istemiyorum. Ya da Boris'le."

Neden gidip en büyük kardeşimizi bu işe bulaştırdı ki? Kumulus tahtının ilk sıradaki varisi Boris, Philip'i bir aziz gibi gösteriyor.

Eğer babamız öğrenirse, sert bir şekilde azarlanırsınız. Boris öğrenirse, hayatımızı cehenneme çevirir.

Neyse ki, fark edilmeden şehirde nasıl dolaşacağımı biliyorum. Kanatlarım olmadan kimse beni tanıyacak gibi değil. Cazibem sayesinde saçlarım da siyah değil, güzel, nötr bir kahverengi. Patates gibi. Ben görünmez bir patatesim. "Yapmayacağım," söz veriyorum.

Bununla birlikte Aeron ve Philip Scathian pazarının bulunduğu, birbirine bağlı balkonların kenarına doğru yürümeye devam ederler. Oradan,

nehre doğru uçacaklar ve kanatsız Tuathların bulutların altında yaşadığı yere inecekler.

Öte yandan ben, elma arabasından narenciye satan başka bir tüccara geçen büyüleyici kahkahalı kadınla konuşacağım. Masanın arkasındaki adam onu sarı limon yığınlarına göz atarken yakaladığında, gözleri kadının saçlarından göğsüne doğru arsız bir tarama yapıyor.

Elinde bir limonu evirip çevirmekle o kadar meşgul ki, sapığın bakışlarının ceketinin ön tarafına sabitlendiğini fark edemiyor. Kalın bir elini buğday sarısı saçlarında gezdirirken sırtında bir çift kahverengi benekli kanat beliriyor.

Hiçbir zaman şiddet yanlısı bir adam olmadım, ama aptalca bir şekilde kahvaltıyı atlamama bağlayabileceğim bir nedenden dolayı, gözlerini oymak istiyorum.

"Senin gibi güzel bir şey pazar günü tek başına ne yapıyor?" diye soruyor, sırtıtarak ve gözlerini kaçıırarak.

Kadın ona gülümsediğinde göğsümde bir şeyler sıkışıyor. "Yalnız olduğumu kim söyledi?" Sesi de gülüşü kadar boğucu, dizlerimi titretiyor.

Bir arkadaşı var mı? Pazaryerini tarıyorum ama kimse onunla ilgilenmiyor gibi görünüyor. Onunla birlikte gelmiş olsaydım, mükemmel dudaklarından dökülen her kelimeye asılırdım.

Limonu kaldırıyor. "Daha olgun limonlarınız var mı? Bunlar biraz sert görünüyor."

Olgun. Sağlam. Harika. Şimdi onun göğsüne ağız açık bakan sapık benim.

Başını kaldır, sürüngen. Gözlerimi yüzüne kaldırıyorum ama al bir gülün yapraklarıyla aynı tonda olan ayırık dudakları dikkatimi dağıtıyor. O kadar yumuşak olup olmadıklarını merak ediyorum.

Adam göz kırpmıyor ve ona "arka tarafa" bakmaktan mutluluk duyacağını söylüyor. Ne aptal ama. Kadının gülümsemesi hiç değişmiyor, sanki adamın ifadesindeki çifte anlamın farkında değilmiş gibi. Adam dönüp dükkana giriyor, kanatlarını gerip çırparak omurgasının içine sokuyor.

Acınası.

Neyse ki ben buradayım ve onu kibirli aptaldan çalacağım. İşim bittiğinde, narenciye aklındaki son şey olacak.

Yanındaki boş alana kayıyorum, kalçamı masanın önüne yaslıyorum ve en göz kamaştırıcı gülümsememi takınıyorum. Sorun şu ki, hâlâ elinde tuttuğu sarı meyveden başını kaldırıp bakmıyor. Muhtemelen

Varlığımı duyuracak bir şey söyle. Hayatının geri kalanında hatırlayacağı muhteşem bir şey.

Keşke küçük kardeşim Rhainn'in şiire olan tutkusu bende de olsaydı.

Başını kaldırıyor ama bakışları nihayet benimkilerle buluştuğunda dilimin ucundaki kelimeler kayboluyor ve kendimi onun gözlerinin altın havuzlarında boğulurken buluyorum. O anda, o hikâye kitaplarındaki ejderhaların neden altın biriktirdiğini nihayet anlıyorum. Neden tüm metallerin en değerlisi, en kıymetlisi olduğunu.

Yumuşak gülümsemesi, sanki benim üzerimde tam bir kontrolü varmış gibi kendi dudaklarımın köşelerini yukarı kaldırıyor. Yumuşak bir nefes verdiğinde, ciğerlerimdeki havayı hissediyorum. Nabzının boğazında attığını gördüğümde, kalbinin göğsümde güm güm attığını hissediyorum.

Boğazımı temizliyorum, bu büyücünün yaptığı büyüü bozuyorum ve bazı hislerimi geri kazanıyorum. Ama sonra olanlar keşke kontrolü ona geri verebilseydim dedirtiyor, çünkü ağzımı açıp "Limonlar ne için?" diyorum.

Bunlar benim bu büyüleyici yaratığa söylediğim ilk sözler. Yüz yıl sonra, ikimiz de mutlu bir evliliğe sahip olduğumuzda, yirmi torunumuza bu hikayeyi anlatacak. Kaderimde başka biriyle evlenmek olduğu gerçeğini boş verin. Şu anda, bu o kadar önemsiz bir ayrıntı gibi geliyor ki, kesinlikle bir yolunu bulabiliriz.

Onu takip ettiğimi, bir tüccarla konuşmasına kulak misafiri olduğumu ve lanet limonları sorduğumu öğrendiklerinde kahkahalarını duyabildiğime yemin edebilirim.

Bana göz kamaştırıcı bir gülümseme fırlattığında gözlerinin kenarlarındaki narin deri kırışıyor. "Cheesecake için tabii ki. En sevdiğim tatlıdır."

Ne tesadüf. Cheesecake artık benim de en sevdiğim tatlı.

Tüccar geri dönüyor, sanki onu güç gösterileriyle etkilemeye çalışıyormuş gibi iri kollarında bir sepet dolusu limonla. Beni gördüğünde gözleri yarık yarık oldu. Damarlarımda akan ateş kıvılcımlarıyla kaşlarını çatarak karşılık veriyorum. Eğer dövüşmek istiyorsa, kafasını uçurmaktan büyük mutluluk duyacağım.

Kadın bizim sessiz nefret alışverişimizi fark etmemiş gibi görünüyor, hemen sepete uzanıyor ve yeni bir limon seçiyor.

"Oh, evet."

Onun bu haykırışı adamı benden başka tarafa bakmaya zorluyor, bu da beni bakış yarışmamızın galibi yapıyor.

Başını sallıyor, saçları öne doğru düşüyor ve gök mavisi elbisesinin önünü örtüyor. "Bu çok daha iyi. On tane alabilir miyim, lütfen?" Limonu sepete yerleştiriyor ve kemerinden küçük bir çanta çıkarıyor.

Garip limon yorumundan sonra kendimi affettirmek için şimdi bir şansım var. Nemli ellerim aceleyle kendi cüzdanımı açıp bir altın para çekmeye çalışıyor. "İzin verin."

Adam parayı isteksizce kabul ederken gülümsemesi geriliyor. Ben kolumda bu kadınla gezinirken onun burada meyveleriyle kalması gerektiğini bilmek berbat bir şey olmalı.

Bana içten bir takdirle bakarken gözleri açılıyor. Tüccar küçük bir bez çantayı on limonla dolduruyor ve tezgahın diğer tarafına uzatıyor. Muhtemelen bana para üstü vermek için kendi çantasını almaya gittiğinde, ona bir tür teselli ödülü olarak bozuk paraların kendisinde kalmasını söylüyorum. Elimi çantanın içinden geçirip omzuma yerleştiriyorum.

Kadının çantasını ve istediği her şeyi taşımayı teklif etmezsem nasıl bir beyefendi olurum? Markete yaptığı basit bir gezi, Senan Vale sayesinde tüm masrafları ödenmiş bir alışveriş çılgınlığına dönüşmek üzere.

Onu şuradaki altın küpeleri takarken hayal edebiliyorum. Ya da kuyumcunun vitrininde parıldayan safirli kolyeyi. Ve onu kesinlikle yolun karşısındaki mavi elbisenin içinde hayal edebiliyorum, önü çapraz olan ve Ever Falls gibi parıldayan.

Tezgâhtan uzaklaşan kadını takip ediyorum ve bana öğle yemeğinde eşlik ederek borcunu ödeyebileceğini söylemek için mükemmel bir fırsat sağlayacak olan minnettarlık yağmurunu bekliyorum. Corva'daki şaraphanede mükemmel kalamar var. Kalamar sever mi? Herkes deniz ürünlerinden hoşlanmaz. Noctua'da göle bakan bir dağın tepesinde daha geniş bir menüsü olan güzel bir restoran var. Belki orası daha etkileyici olur.

Altın rengi gözleri öfkeyle döndüğünde planlarım suya düşüyor. "Delirdin mi sen?" tıslıyor, Aeron'la kaleden en son gizlice çıktığımızda yanlışlıkla kuyruğuna bastığım o köhne, tek gözlü kediden daha öfkeli görünüyor. "Gerçekten de cüzdanındaki altın miktarının beni etkileyeceğini mi düşündün?"

Aslında ben de öyle düşünmüştüm. Ama onun bakışları karşısında bunu yüksek sesle söylemeyi planlamıyorum.

"Senin paranı istemiyorum, ihtiyacım da yok. Kendi limonlarımı kendim alabilirim." Bir elini hâlâ avucunda tuttuğu çantanın içine sokar ve beş tane

Göğsümün içine bakırlar. Bunları alıyorum çünkü yere düşüp etrafta dolaşan insanlar tarafından tekmelenmelerini istemiyorum.

Limon poşetini çalıyor, ki sanırım onun için satın aldığım için bu hırsızlık sayılmaz. Tek yapabildiğim beş bozuk paraya bakıp neler olduğunu merak etmek.

Erimiş gözlerinin önündeki birkaç cerulean saç telini geriye doğru süpürüyor. "Sana tam olarak geri ödeme yapmadığım için bana kızmadan önce, meyveye bu kadar çok para harcaman benim suçum değil."

Belli ki yanlış bir başlangıç yaptık. Bunu şimdi düzeltmezsem, başka bir şansım olmayabilir. Ve nedense, bu kadını bir daha asla görememe fikri göğsümü ağrıtıyor. "Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye sordum.

Bakışları patates kahvesi saçlarımdan botlarıma kadar uzandığında, cazibemi bir kenara bırakıp kanatlarımı serbest bırakmak geliyor. O zaman kesinlikle etkilenecektir.

Sivri çenesi kalkıyor, böylece kalkık burnunun altından bana bakabiliyor. "Siz Prens Senan Vale'siniz, Kumulus Kralı Taranis'in üçüncü oğlu."

Sanırım o kadar da görünmez bir patates değilim. Neden bayılmıyor? Ben onunkinden bu kadar büyülenmişken o neden benim varlığımdan bu kadar rahatsız görünüyor?

Çantanın askısının altına sıkışmış saçlarını çekiştirerek kurtarıyor ve omzunda durduğu yeri ayarlıyor. "Ne yazık ki Prens Senan, pazara gün ortasında bir randevu için gelmedim; limon almaya geldim. Şimdi izin verirsiniz, gitmem gereken başka bir yer var."

Demek ünüm benden önce geliyor. Gün ortasında kaçamak yaptığım birini tanıyor olmalı. Ne yazık ki oldukça geniş bir liste çünkü "bakma, dokunma" kuralı dokunmayı çok daha eğlenceli hale getirdi.

Tamamen görevden alınmış olmama rağmen, kendimi "Nerede bu?" diye sorarken buluyorum.

Arsızca gülümsediğinde güneş ışığı düz, beyaz dişlerinde parıldıyor. "Senin olmadığın her yerde."

Bana arkasını dönüyor ve cüppesindeki yarıklardan bir çift serulean kanat beliriyor, üstteki tüyler alttakilerden daha koyu.

Kalbim sıkışıyor.

Aslında, batmıyor. Göğsümden fırlayıp yere düşüyor.

Uçup gitmek yerine geri dönüyor ve umut dolu kalbim aramızda kaldığı yerde mutlu bir gümbürtü çıkarıyor.

"Bu arada." Bakışları yere düşüyor, sırtışı sanki kalbimin sadece onun için bir kurban gibi serildiğini görebiliyormuş gibi genişliyor. "Botunda Pegasus pisliği var."

Ben-

Kahretsin.

Bu harika değil mi? Gerçekten de sol botumun burnunda Pegasus pisliği var. Neden o iğrenç yaratıkların bizim olduğumuz yerde yürümesine izin vermekte ısrar ediyorlar?

Tekrar yukarı baktığımda kadın gökyüzüne yükselmiş, kanatları onu batı ufkuna doğru götürüyordu.

Gittikçe uzaklaşmasını izlerken, göğsümden garip bir boşluk yayılıyor. Kurban kalbim artık yerde değil; serulean saçlı, altın gözlü ve bir torba limonlu bir kadın tarafından çalındı.

Bir erkeğin kalbi olmadan yaşayabiliyor mu?

Sanırım onu bulup geri istemekten başka çarem yok.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bir

ALLETTE

ŞİMDİ

SONSUZA DEK MUTLU OLMAK İÇİN YARATILMAMIŞTIK.

Bu lanetli ilişki başladığı andan itibaren bunu biliyordum. Yine de ona aşık oldum.

Sevgimin nesnesi yanımdaki pütürlü şiltede uzanıyor. Mum ışığının altın dalları, dış dünyayı uzakta tutan yıpranmış kadife perdelerdeki bir boşluktan dans ediyor ve çıplak, bronz gövdesinde ruhani desenler oluşturuyor. Bakışlarım onun keskin, köşeli yüz hatlarına takılıyor. Düz burnuna. Koyu, kesik kaşları. Kalın kirpiklerinin yelpazesi.

Bir kişinin bu kadar çekici olması hiç adil değil.

Senan beni bakarken yakalayınca parmaklarımızı birleştiriyor ve parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor. "Bu gece güvende olacaksın, değil mi?"

Yine mi bu? Bugün dördüncü kez aynı açıklamayı yapıyor. "Benim için endişelenmene gerek yok. Ben iyi olacağım." Asıl endişelenmesi gereken benim. Prensım Samhain'i kutlamak için bana portaldan geçip insanlar diyarına gitmek yerine çok daha tehlikeli bir yere gidecek.

"Prensiniz olarak, tüm tebaanın refahı için endişelenmek benim görevim."

Bunu öylesine söylemedi. Yanak. "Öyle mi?" Başını salladığında, koluna sağlam bir yumruk atma isteğimle savaşıyorum. "Yani diyorsun ki

özel hissediyor musun?"

"Hiç de değil. Adını bile zar zor hatırlıyorum." Kaşları çatılıyor ve cıvıl cıvıl gözleri, ince çarşafın gizlediği göğüslerimin kabarıklığına doğru kayarken daralıyor. "Ne demiştin? Anita mı? Arwen? Arabelle?"

Arabelle mi? Ciddi misin? Düz meme ucuna sert bir çimdik atıyorum. "Çok komik, *Simon*."

Elimi bırakıp yuvarlanıyor ve kıvrak vücuduyla beni yatağa yapıştırıyor. "Simon, ha?" Burnu çenemin hizasını sıyrıyor ve omurgamdan aşağıya doğru bir arzu titremesi gönderiyor. Kalçalarının benimkileri yakaladığı yerde sertleşmeye başladığını hissediyorum, ki zaten iki kez seviştığımız düşünülürse bu etkileyici.

"Oh, özür dilerim. Bu sizin adınız değil mi?"

"Adımı biliyorsun, sürtük." Derin sesi, hınzır dudaklarının en lezzetli cezayı verdiği boğazımda titreşiyor. "Kısa bir süre önce inliyordun."

Aç ağzı tenimde gezinirken beklenti midemi sıkıştırıyor. "Senan... Zamanımız yok." Gün batımından önce kaleye dönmesi için kesin emir almış.

Senan sessiz bir küfürle sırt üstü düşüyor, kollarını iki yana açıyor ve göğsü kabarıyor. Onu şimdiden özlüyorum ve o hâlâ bir kol mesafesinde.

Elim kalbinin göğsünü titrettiği yere kayıyor ve parmaklarımı kaburgalarından aşağıya, karnının her bir çıkıntısının üzerinden, çarşafın görkemli vücudunun geri kalanını sakladığı yere doğru "yürütüyorum". "Neden seyahatini iptal edip benimle gelmiyorsun? İnsanların arasında dans edip içerek birlikte harika vakit geçiririz. Sonrasında da belki bunu halledebiliriz." Kalın ereksiyonunu çarşafın üzerinden kavıyorum.

Senan keskin nefes alışıyla seğiriyor, parmakları bileğime dolanıyor ve hain planlarıma son veriyor. "Eğer yarın Nimbiss'e gitmezsem, kardeşim beni öldürecek."

Ah, evet. Kardeşi. Yeni kralımız hakkında duyduklarıma göre Boris Vale hafife alınacak biri değil. Elimde tutamayacağım bir adama olan bu takıntımı bırakmam için bir sebep daha.

Senan'ın elinden kurtuluyorum ve pas rengindeki tenteye bakıyorum. Mandalina rengi sıvadan sayvanlı yatağın kırmızımsı turuncu ahşabına kadar bu mekândaki her şey turuncunun bir tonu.

Bu odayla aramda bir aşk-nefret ilişkisi var. Bir yandan, en güzel anılarımdan bazıları burada gerçekleşti. Burası bir sığınak haline geldi.

Senan ve benim yargılamadan ve sonuçlarına katlanmadan birlikte olabileceğimiz bir yer.

Öte yandan, burası *tek* yer.

Etrafta gizlice dolaşmak heyecan verici, evet. Ama aynı zamanda yorucu.

Birisi onun yerini krala bildirene kadar kuleme gelirdi.

Bir keresinde dağ parkında buluştuk ama etrafta çok fazla tanık vardı.

Giydiği cazibeye rağmen insanlar onu tanıdı ve çekirge sürüsü gibi üşüştiler.

Şimdi kaderinde evlenmek olan prensesle tanışmak için Nimbiss'e gidiyor.

Aynen öyle. O güzel bir yabancı prensesle evlenirken, ben muhtemelen çakmaklı tüfek fetişi olan çürük benizli bir lordla evleneceğim.

Senan'ın parmak uçları parmaklarıma değiyor, beni melankoli denizinden kıyıya sürükleyen bir cankurtaran halatı gibi. "Keşke... Yıldızlar, Allette. O kadar çok şey diliyorum ki."

Dileklerin edilen dualar gibi nefes kaybı olduğunu uzun zaman önce öğrendim. Bu bizim kaderimiz. En iyisi bunu kabullenip yolumuza devam etmek.

Yine de parmaklarım onunkilere kenetleniyor. Çünkü ben inatçıyım ve neyse ki o da öyle. İlk tanıştığımızda bu çekime karşı savaştım ama kısa sürede anladım ki insan kaçınılmaz olana savaş açamaz.

Ve kaçınılmaz olan da biziz.

Aşkımız. Tutkumuz. Sonumuz.

Sessiz odada gizli bir rap sesi yankılanıyor, tahtaya vuran muştaların sesi kesinliğin ağırlığını taşıyor. "Efendim? Vakit geldi."

Kalbim kırılırken ruhumda sessiz bir fırtına kopuyor. Tutamayacağın birine aşık olmanın sorunu nedir? Vedalar hep çok erken gelir.

Senan ve ben ayağa fırladık. Atılmış giysilerine uzanırken geniş sırtındaki kaslar geriliyor. Çıplaklığım gizlenene ve saçlarım kapüşonumun altında saklanana kadar her bir giysi benim somurtkan kefenim oluyor.

O gittikten sonra çıkacağım bitişik odaya açılan kapının yanında oyalanıyorum. Senan botlarını bağlamayı bitiriyor ve sonra aramızdaki boşluğu kapatarak beni güçlü kucağına çekiyor.

Yumuşak beyaz gömleğine sinen adaçayı ve bergamotun sarhoş edici kokusunu içime çekerken gözlerimin arkası yaşlarla doluyor. "Döndüğünde görüşür müyüz?"

Senan parmak boğumuyla çenemi kaldırıyor ve beni yıldızlarla öpüşen bakışlarıyla buluşturuyor. "Bir hafta sonra Salı günü burada olacağım." Parmak ucu kirpiklerimin altını sıyrıyor. "Lütfen ağlama aşkım."

Sanki bedenimin böylesine keskin bir kayba verdiği tepkiyi kontrol edebilmişim gibi. Yumuşak ağzı benimkine değene kadar başını eğiyor ve beni güneşte çok uzun süre kalmış çikolata gibi eritiyor.

Bir kapı sesi daha duyulur ve ardından kesin bir talep gelir.

"Gitmen gerek," diye mırıldanıyorum yumuşak, tatlı öpücükler arasında.

Dili ağzımın içine giriyor ve son yedi aydır ona ait olan şeyi sahipleniyor. "Biliyorum. Ama ben zayıfım ve kendimi kontrol edemiyorum."

"Sevgilim nişanlısıyla buluşmak üzereyken tam da duymak istediğim şey." Bu yüz­süz prenses onun için benim olamayacağım her şey olacak. Evlendiklerinde ve çiftleşme bağları kurulduğunda, ben uzak bir anıdan başka bir şey olmayacağım, her geçen gün solup gideceğim.

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırırken Senan'ın kaşları çatılıyor. "Bu bir şakaydı, Allette. Endişelenecek bir şey olmadığını sana daha kaç kere söylemem gerekiyor?"

"Yüz kere mi? Bin mi?"

Alnı benimkine değiyor, gözleri yumuşuyor. "Şuna ne dersin? Sana ve sadece sana olan sonsuz bağlılığımı göstermek için prensesle ya da başka biriyle tek kelime bile konuşmayacağım."

Sanki adam beş dakika boyunca alaycı bir yorum yapmadan duramazken bu mümkünmüş gibi. "İki hafta boyunca sessiz kalacağına inanmamı mı bekliyorsun?"

Senan dudaklarını kilitliyormuş gibi yapıyor ve avucuma görünmez bir "anahtar" bastırıyor.

"Senan, ciddi ol."

Sıkışmış dudaklarını işaret ederek boğazının derinliklerinde bir şeyler mırıldanıyor. "Kardeşin seni öldürecek."

Sırıttıyor omuz silkiyor, "Seni seviyorum," diyor ve kapıyı açıp koridora doğru geri adım atıyor.

Kapı kapandığı anda, her zaman olduğu gibi gözyaşlarım akmaya başlıyor ve bitişikteki yatak odasına geçip yatağa uzanarak bekliyorum.

Şehrin bu kısmından Kumulus Kalesi'nin kemik beyazı kulelerine ulaşmak Senan'ın on beş dakikasını alacaktır.

Prensım oradaki yaşamı hakkında konuşmaktan hoşlanmıyor, ancak içerisinin de dışarısı kadar görkemli ve çıkmekte olduğunu duydum. Bunun tam tersi

Küf, eskimiş kumaş ve hafif çürüme kokan bir han.

Soğuk ellerimi deri taytımın ceplerine soktuğumda, katlanmış bir kâğıt parçası parmak uçlarıma değiyor. Senan'ın balkonuma bıraktığı ve onunla ne zaman buluşacağımı bildiren not. Marjory Teyze'ye kendimi iyi hissetmediğimi ve birkaç saat uzanmak istediğimi söyledim. Benim neslimin ne kadar tembel olduğundan yakınsa da beni çok sert bir şekilde azarlamadı.

Kendi çocuğu hiç olmamıştı, bu yüzden ailem üç yıl önce vefat ettiğinde ve ben onun kapısına geldiğimde, benimle ne yapacağını bilememişti. İşte bu yüzden kendimi prestijli Aurora Akademisi'nde buldum - Kumulus Şehri ve çevresinde yaşayan varlıklı Scathian aileleri için tamamen kızlardan oluşan bir yatılı okul.

Yıldızlar, bu çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor.

Ailemi kelimelerin tarif edemeyeceği kadar çok özlüyorum. Şimdiden seslerini unuttum. Sevdiğimiz ve kaybettiğimiz insanlar anılarımızda sonsuza dek var olabilir, ancak anılar bile soluyor.

Senan da seni unutacak. Kendime zihinsel bir sarsıntı veriyorum.

Bugün için artık melankoli yok.

Bugün kutlama günü.

Sahilin şimdiye kadar temizlenmiş olması gerektiğini düşünerek anahtarımı cebime atıyor ve koridora çıkıyorum. Merdivenler altımda inerken, erkeklerin ve kadınların bir bardak kehribar ve haşlanmış lahana gibi kokan tabaklarla güldükleri kalabalık bir odaya iniyorum. Kapının yanında bekleyen hancının alaycı bakışlarından kaçınarak başımı eğiyorum. Prensle benim aramda bir bağlantı kurduğunu ve benim hakkımda ne düşünmesi gerektiğini hayal ediyorum.

Umurumda olmaması iyi bir şey.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İki

ALLETTE

BOTLARIMAYNI ANDA YATAK ODAMIN DIŞINDAKİ BALKONLA BULUŞUYOR.
Aşağıdaki balkondan ismimin tıslandığını duydum.

"Leydi Marjory seni arıyordu!" diye sesleniyor arkadaşım Wynn, ses tonuna bıkkınlık bulaşmış.

Teyzemin beni araması için onca gün varken.

Aceleyle içeri giriyorum, yapılmamış yatağımın yanından geçip kapıya gidiyorum. Belki Marjory Teyze fark etmez-

Büyük teyzem diğer tarafta bekliyor, deniz köpüğü yeşili gözleri çengel burnunun ucuna takılı kalın gözlüklerinin ardında kısılmış. Beyaz saçları öyle sıkı toplanmış ki, yemin ederim alnındaki derin kırışıklıkların bir kısmını yumuşatıyor. "O işe yaramaz hizmetçiyi yıllar önce seni bulması için gönderdim. Nerelerdeydin?"

Wynn orta merdivene açılan kapının arkasından beliriyor. Muhtemelen yanakları kızarmış - tüm ev hizmetlilerinin takmak zorunda olduğu maske ve başlığın arkasından göremiyorum.

Teyzemin Wynn'e işe yaramaz dediğini duymak dişlerimi gıcırdatıyor. Sanki arkadaşım geç kalmamın cezasını çekmeyi hak ediyormuş gibi. "Beni buldu teyze, ama giyinmem biraz zaman aldı."

Teyzemin kaşları dul zirvesine doğru yaylanıyor. Kadının neredeyse iki yüz yıllık yaşamında üç kocasını gömdüğü düşünülürse uygun bir isim. "Tanrı aşkına, Allette. Saat öğleden sonra dört buçuk. Neden giyinmedin?"

Çünkü son iki saatimi tek gerçek aşkımla uğraşarak geçirdim. "Şey, görüyorsunuz, giyinmişim ama üzerimi değiştirmem gerekiyordu çünkü... um... um..."

Wynn başparmağını ve işaret parmağını birbirine sıkıştırıyor, ancak küçük parmağını dışarıda tutarak hayali bir bardağı dudaklarının o şeytani maskenin arkasına saklandığı yere doğru eğiyor.

"Çay!" Bağıriyorum. "Çayımı döktüm." Kesinlikle benim yapacağım bir şeye benziyor. Yap.

Teyzemin bastonu taş zeminde çatırdıyor. "Sakar çocuk." Kime çocuk diyor? Geçen hafta on dokuz yaşına girdim.

"Benim zamanımda hiçbir şeyi dökmezdik. Dikkatsiz. Bu senin vardır."

Unutmam ne kadar aptalca. Büyük teyzem *asla* bir şey dökmedi çünkü o mükemmeldir ve mükemmellikten daha azına müsamaha gösterilmez. *Çay dökersen nasıl koca bulacaksın, Allette? Skandalı düşün!*

"Daha çok çalışacağım," diyorum, gülümsemem yaşlı yarasanın kemikleri kadar kırılğan. "Öyle yap. Hiçbir erkek dikkatsiz bir eş istemez."

Ve hiçbir kadın önemsemediği bir koca istemez. Bu düşüncemi yüksek sesle söylesem ne yapardı acaba?

Teyzemin omzunun arkasından, Wynn'in eli yaşlı kadını bir kukla gibi taklit ederek açılıp kapanıyor. Kahkahamı bir öksürüğün arkasına saklıyorum. Tanrı korusun, komik bir şey bulmuş olabilirim. *Erkekler eşlerinin boş kafalı ahmaklar gibi gülmesini istemezler.* En azından teyzem böyle iddia ediyor.

Ama Senan'ın benim gülüşümü sevdiğini biliyorum. Öyle ki beni mümkün olduğunca sık güldürmeyi kendine görev edinmiş durumda.

Eğer başka biriyle evlenmek zorunda kalırsam, umarım ikimiz birlikte gülebiliriz. Annem ve babam hep gülerdi.

Marjory Teyze'nin soğuk, yumrulu parmakları bileğime dolanıyor. "Erkeklerden , yarın akşam Lord Windell akşam yemeğine geliyor. Zamanında gelmeni ve uygun kıyafetler giymeni bekliyorum."

Bir türlü rahat edemiyorum. Lord Windell'in konuşmasını dinlemek, bir demlik çayın soğumasını izlemek kadar ilginç. Yine de en azından benim için iyi bir eş olacağını düşündüğü genç adamlarla ilgileniyormuş gibi görünmeyi teyzeme borçluyum. Ne de olsa akademi harcımı nezaketle ödedi ve mezun olduğumda bana kalacak bir yer verdi.

Olmanmı istediği itaatkâr bir görevli gibi başımı sallıyorum. "Evet, Marjory Teyze."

Bana ne giymemi ve saçımı nasıl düzeltmemi beklediğini anlatmaya devam ediyor. Görünüşe göre, kendi kararlarımı vermekten acizim ve jerkin'im beni göğüslerim yokmuş gibi gösteriyor. Göğüslerim var, sadece küçükler. Ve belli bir prens onlara bayılıyor, bu yüzden Lord Windell'in iyice bakıp bakmayacağı konusunda hiç endişelenmiyorum.

Saçlarım yukarıda ve yüzümden uzakta olmalı - çünkü yüksek elmacık kemiklerim en iyi özelliğimdir ve "vahşi yelem" tarafından gizlenirlerse söz konusu elmacık kemiklerini doğru bir şekilde takdir edemezsiniz.

Tiradından sonra, neyse ki beni kendi cihazlarımla baş başa bıraktı. Wynn, tiran geçerken reverans yapıyor. Yaşlı karga kayborduğu anda, Wynn'in elini tutup onu odama sürüklüyorum.

"Nerede saklanıyordun?" Wynn nefesinin altında sorar. "Bu kuledeki her merdiveni çıktım ama seni bulamadım. Odanı da söyleme çünkü buraya iki kez giriş yaptım."

"Özür dilerim. Çatıdaydım."

"Yine mi? Tanrım, Allette, eğer güneşlenmeye devam edersen, tüm diyardaki en güçlü kadın olacaksın."

Keşke Scathian büyüğü de böyle çalışsaydı. Evet, güneş element güçlerimizi besler ama sadece belli bir noktaya kadar. Kendisi Tuath olduğu ve büyü kullanmadığı için büyüünün inceliklerini anlamasını beklemiyorum.

Omzumu sallayarak sarsıyor. "Heyecanlı mısınız? Eminim kendinden geçmişsiniz. Ben olsaydım olurdu."

"Oh, evet. Lord Windell'i tekrar görmek için sabırsızlanıyorum." Son aradığında bana "şanslı" bir tavşan ayağı getirmişti. Çiçek değil. Çikolata değil. Ölü bir hayvandan bir uzuv. Bu da aşkı anlatmıyorsa, ne anlatır bilmiyorum.

"Belki sana diğer ayağını da verir, böylece eş bir çiftin olur. Bir dahaki gelişinde de üçüncüyü getirir. Yakında bütün bir hayvana sahip olacaksın! Hep bir evcil hayvan istemiştin."

Bir inilti ile yatağa düştüm. "Hiç komik değil, Wynn." Dürüst olmak gerekirse, bunu ona hiç yakıştıramadım. Adamın tek konuştuduğu şey avcılık ya da "etkileyici" çakmaklı tabanca koleksiyonu. Geçen ay, kendi tavşanımı vurmak isteyip istemediğimi sordu.

Zavallı, çaresiz bir tavşanı öldürdüğünüzü düşünün.

Wynn kıkırdarak çöktü. "Bu biraz komik. Ama ben tavşan katilinden bahsetmiyordum." Kaprisli bir iç çekişle arkasına yaslanıyor. "Birkaç saat içinde tamamen farklı bir dünyada olacaksın."

"Biliyorum."

Parmağı kaburgalarına batıyor ve beni kıpırdanmaya zorluyor. "Biraz daha fazla 'bu hayatımın en güzel gecesi' ve daha az 'kendi cenazeme gidiyorum'a ihtiyacım olacak. Bugün *Samhain*, Allette. Beş yaşından beri hayalini kurduğun gece nihayet geldi."

Haklı. Bu ruh halinden kurtulup mutlu olmalıyım. Ama bazen yarından korkarken bugünün tadını çıkarmak zor oluyor. Ve korktuğum sadece yarın değil; önümüzdeki iki hafta. "Çıkar şu maskeyi. Parktaki mermer heykellerden biriyle konuşuyormuşum gibi hissediyorum."

Wynn örgü bariyeri aşağı çekerek kalın, koyu kirpiklerle çevrili bir çift çarpıcı gri gözü ortaya çıkarır. Gülümseyerek, siyah kapüşonunun altından görünen tek gümüş kıvrımı fırçalar.

"Keşke benimle gelebilseydin." Ne yazık ki, portal insanların gökyüzüne boşalıyor ve kanatları olmadan düşüşten asla kurtulamazdı. Yatılı okul arkadaşlarımdan birine sorabilirdim, ama onlar Wynn kadar eğlenceli değiller. Ayrıca, muhtemelen insan köylüler arasındaki ortak bir festival için mükemmel yüzlerini örtmek zorunda kaldıklarında burunlarını çevirirlerdi.

Benim için bu gece sadece yeni bir dünyayı deneyimlemekle ilgili değil. Bu başka biri olmak için bir fırsat. *Herhangi biri*. Ne kadar büyülü değil mi?

Wynn eldivenli elini benimkiyle birleştirip parmaklarımı sıkıyor.

"Biliyorsun, seni her zaman taşıyabilirim," diyorum, sadece yarı şaka.

Kaygısız kahkahası yüzüme yeniden bir gülümseme getiriyor. "Teyzen seni hapisten çıkarmaya istekli olabilir ama benim için aynı şeyi yapacağından şüpheliyim."

Tutuklanırsam Marjory Teyze'nin kefaletimi *ödeyeceğinden* tam olarak emin değilim ama bu ne burada ne de orada. Yetişkin bir yolcuyla uçmak gardiyanlar dışında herkes için teknik olarak yasa dışı ama yakalanmazsak...

Düşündükçe bunun gerçekten işe yarayabileceğini daha iyi anlıyorum.

Wynn'le yüzleşmek için yan döndüm ve tepkisini ölçtüm. "Kimsenin bilmesine gerek yok. Herkes gidene kadar bekleyebilir ve gün doğumundan çok önce krallığımıza dönebiliriz." Yıldızlar, neden bunu daha önce düşünmedim?

Wynn alt dudaklarını ısırır.

Bu bakışı biliyorum. Bunu düşünüyor.

Ayağa fırlıyorum ve doğruca dolabıma gidip yedek bir çift deri, siyah bir gömlek ve kapüşonlu bir ceket çıkarıyorum. "Al bakalım." Kıyafetleri onun kucağına bırakıyorum. "Bunları giy, ama en kalın elbiseni ve pelerinini de getir. Kulaklarını ve saçlarını saklamak için de bir paspas başlığı. Gece yarısı hizmetkârların girişinde buluşup birlikte geçide inebiliriz."

"Bir şey unutmuyor musun?" Wynn boynunda gevşekçe asılı duran maskeyi çekiyor.

Doğru. Kutlamada göze çarpmaması için bir maskeye ihtiyacı var - ve üniformasıyla taktığı türden bir maskeye değil. Bir tür hayvan ya da gulyabani. Ne yazık ki böyle şeyler satan dükkanlar şimdiye kadar kapanmıştır.

Buralarda kullanabileceği bir şeyler olmalı. Belki Marjory Teyze'nin bir yerlerde sakladığı bir maske vardır.

Bu düşünce beni kıkırdatıyor. O yaşlı karga muhtemelen hayatında bir gün bile eğlenmemiştir. Gençken o geçitten geçip bir şeyler *dökme* riskini göze almasına imkan yok.

Düşün, Allette. *Düşün.*

Annem yaşadı.

Babamla birlikte insan dünyasını ziyaret etme hikâyeleri beni Samhain'e bu kadar takıntılı yapan şeydi. Belki de hatıra kutusunda saklı eski bir maske vardır. Dolabıma geri dönüyorum ve üzerinde annemin el yazısı olan kutuyu bulana kadar kutu üstüne kutu çıkarıyorum. İçinde annemin çocukluğundan kalma birkaç ıvır zıvır ve giysi giydirme oyunu oynarken taktığımı hatırladığım bazı kostüm takıları var. Ve orada, en altta, yanardöner mor ve mavi bir tavus kuşu maskesi duruyor.

İşçilik, renkler, gözlerin etrafındaki sahte taşlar.

Enfes.

Bütün dükkanları gezdim ama hiç bu kadar çarpıcı bir tane görmedim. Maskeyi Wynn'e gösterdiğimde ağzı açık kaldı.

"Ben bunu takacağım, sen de benimkini kullanabilirsin." Tavus kuşu maskesini sırt çantamda bulunanla değiştirip, elle boyanmış siyah kedi maskesini arkadaşşıma veriyorum.

Wynn, maskeyi elinde ters çevirirken alt dudağını endişelendirmeye geri döndü. "Hala bilmiyorum. Başımız büyük belaya girebilir."

Doğru. Ama buna değecek. Ayrıca, artık çocuk değiliz. Yakalanmadan nasıl hareket edeceğimizi biliyoruz. İki hafta önce, ben

şehirdeki bir bara kadar ona eşlik etti. Bu tam olarak yasadışı olmasa da, teyzem öğrenseydi, sinir krizi geçirirdi.

"Hadi, Wynn. Biraz risk olmadan hayatın ne anlamı var?" Önümüzdeki yıl ne olacağı belli olmaz. Eğer Marjory Teyze'nin dediği olursa, bahara kadar evleneceğim. Ve eğer sevgili müstakbel kocam karısının her Samhain'de insanlarla gezip tozmasını onaylamazsa, bu bizim tek şansımız olabilir. "Gitmek istiyor musun?"

"Bu bir soru mu? Küçüklüğümden beri gitmek istiyorum." "O zaman bunu gerçekleştirmeliyiz." Onu ikna etmek benim görevimmiş gibi hissediyorum. Tek yaptığı yemek, uyumak ve nefes almak, eğlenmeye, gülmeye ya da bu kulenin dışındaki hayata çok az zaman ayırıyor. Bir geceliğine başka biri olmayı daha çok hak ediyor. "Bak, eğer yakalanırsak, yemin ederim ki ikimizi de hapisten kurtaracak bir miras."

Wynn, gri gözlerini benimkilere kaldırmadan önce sadece bir an daha tereddüt ediyor ve sırtıyor. "Pekala, Allette. Geçitten birlikte geçeceğiz."

HAYATIMIN EN UZUN AKŞAM YEMEĞİNİ TEYZEM OLMADAN ATLATMAYI BAŞARDIM.

Marjory benim nasıl kıvrandığımı ve sürekli büyükbabamın saatine baktığımı yorumluyor. Neyse ki teyzem her zamanki rutinine uyuyor ve saat dokuzda emekli oluyor da beni gece yarısından hemen öncesine kadar odamda volta atmaya bırakıyor.

Simsiyah giyinip maskemi takıyorum ve çantamı topluyorum. Balkona adım attığımda ılık bir esinti gevşek saçlarımı dalgalandırıyor, tam da gümüş bir yıldız ışığı ışıltılı gece gökyüzüne vururken, cesur ruhları büyük bilinmeyene çağıran bir işaret.

Portal resmen açıldı.

Damarlarımda dolaşan adrenalinle, çoğu gün taktığım göz alıcılığı bir kenara bırakıyorum ve kanatlarım gömleğimdeki ve ceketimdeki yarıklardan görünüyor, serulean tüyler çırpınıyor.

Yıllarca okudum, araştırdım ve insan aleminin hayalini kurdum. Bu gece, sonunda göreceğim.

Balkonun kenarına tırmanıyorum ve gecenin içine düşüyorum. Teyzemin kulesinin alt yarısını çevreleyen kabarık bulutlara doğru savrulurken karnım dönüyor. Serin nemi yanaklarımı öptüğünde kanatlarım açılıyor ve aşağıdaki boş sokağa doğru .

Yıldızlar, uçmayı seviyorum. Bunu gerçekten daha sık yapmalıyım. Sorun şu ki, çoğu gün gidecek bir yerim yok.

Fae ışıkları yolun ilerisinde titreşerek şehre giden yolu aydınlatıyor. Gözlerimin bulanık karanlığa alışması birkaç dakika alıyor. Alıştıklarında, periferilerimde gizlenen karanlık bir figür fark ediyorum.

"Wynn? Sen misin?"

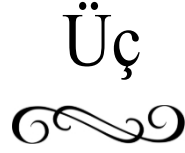
Kişi cevap vermiyor.

Figürün durduğu yere yaklaştığımda boş bir alanla karşılaştım. "Hadi, Wynn. Bu hiç komik değil."

Bir şey kaputumu çekiştiriyor. Dönüyorum ama arkamdaki sokak da boş. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve kulaklarımı tırmalayan bir ses duyuyorum. Dönmememe fırsat kalmadan bir el ağzımı kapatıp şok çılgılığını bastırıyor. Çırpınıyorum ama faydası yok. Ara sokağa sürüklenirken gölgeler bana yaklaşıyor.

Eğer kaçamazsam, hayatta kalamayabilirim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ALLETTE

SAFRA BOĞAZIMA TIRMANIYOR, NEFESİMİ KESİYOR. BÖYLE Mİ ÖLECEĞİM?
İnsanların dünyasını asla göremeyeceğim. Sevgili prensime bir daha asla sarılamayacağım. Uzun bir hayatın sunduğu tüm görkemli şeyleri asla deneyimleyemeyeceğim.

Saldırgan yüzümdeki tutuşunu ayarlıyor.

Tüm bunları benden almaya nasıl *cüret* eder?

Gerçekten bu piçin mücadele bile etmeden kazanmasına izin mi vereceğim?

Büyü damarlarımda dolaşıyor, kanımda bir ateş tutuşturuyor. Dışlerim avucunun etine kenetlenirken aynı anda kanatlarımı büyülüyorum. Kötü adamın dengesini bozarak yok oluyorlar. Öne doğru tökezlediğinde, dirseğimi olabildiğince sert bir şekilde karnına saplıyorum. Acı kolumu sarıyor ama güvende olana kadar buna odaklanamam.

Adam karnını tutarak iki olur.

Ellerimi havaya kaldırarak onu bir hava akımıyla duvara yapıştırıyorum. Adamın kapüşonu geriye savruluyor ve bir çift tanıdık gümüş göz benimkilere kilitleniyor.

"*Senan?*" Ellerimi bırakarak çığlık atıyorum. Rüzgâr kayboluyor ve Senan soluk soluğa duvardan aşağı kayıyor. "Ödümü kopardın!" Nedense bu onu kıkırdatıyor. "Seni ciddi şekilde yaralayabilirdim."

Bu sadece onu daha çok güldürüyor. Hiçbir şeyi ciddiye almıyor mu? Kapalı ağzına vuruyor.

Ona ne oldu böyle? Neden konuşmuyor? Neden beni yakaladığı anda kim olduğunu söylemedi?

Dudaklarını kilitleme taklidi yapana kadar daha önce verdiği sözü hatırlamıyorum.

"...Prensesle ya da başka biriyle tek kelime bile konuşmayacağım."

Bu konuda ne kadar ileri gitmeye istekli olduğunu görme zamanı. Omuz silkmeden önce ceplerimde görünmez anahtarı arıyormuş gibi yapıyorum. "Çok özür dilerim. Anahtarı kulemde unutmuş olmalıyım."

Senan ayağa kalkıp bana doğru yürürken gözleri kısılıyor ve elini pantolonunun arka cebine sokuyor. Sırtarak kıcımlı çimdikliyor ve sonra bir anahtar çıkarıyormuş gibi yapıyor.

"Ah, *şu* anahtar! Onu oraya koyduğumu tamamen unutmuşum." Dudaklarının "kilidini açıyor" ve sırtıyor. "Bağlılığın takdire şayan," diyorum, kalbim göğüs kemiğimi dövmeye devam ederken. Onun küçük numarasından sonra sakinleşmem biraz zaman alacak.

Senan'ın omuz hizasındaki kuzguni saçları, geniş bir selam çizerken yüzüne düşüyor. "En sadık hizmetkârınız olmaya devam edeceğim" -başını kaldırıyor ve gözleri parlıyor- "az önce beni öldürmeye çalışmış olsanız bile."

"Bu sana beni hırpalamadan önce iki kere düşünmeyi öğretir." Aptal adam. Daha iyi bilmeliydi.

Senan doğruldu ve yaklaştı, kollarını belime doladı ve beni sert göğsüne yasladı, bu kesinlikle çarpan nabzıma yardımcı olmuyor.

"Ya da bu bana önce senin ellerini bağlamayı öğretecek," diyor kaşlarını sallayarak.

Yanaklarım ısındı. Her zaman çok kaba. Onu gördüğüme ne kadar sevinmiş olsam da, *neden* geldiğini merak etmeden duramıyorum, hem de gece vakti. Gece muhafızları özellikle inatçıdır ve onları atlatmak zordur. "Burada ne yapıyorsun?"

Yüzümün üst yarısını kaplayan maskeye dokunuyor. "Tavus kuşu avlamak dışında mı demek istiyorsun?"

"Evet, onun dışında."

Ağır iç çekişi sanki dünyanın yükünü taşıyormuş gibi geliyor. "Senden uzak kalma düşüncesine dayanamadım." Paltosunun cebinden siyah bir karga maskesi çıkarıp yüzünün üst yarısına geçiriyor. "Bu yüzden seninle gelme teklifini kabul ediyorum."

Bu Nimbiss'e gitmeyeceği anlamına mı geliyor? Bu düşünce kalbimi hoplatıyor ama sevincim kısa sürüyor. Büyük olasılıkla, onlar ayrılmadan önce Kumulus'a dönecek.

Senan çeneme dokunuyor, yüz ifadesi giderek kasvetli bir hal alıyor. "Mutlu bir tavus kuşu değilsin."

Kalbim tekrar yerine otururken bile gülümsemeyi başarıyorum. "Ben çok mutlu bir tavus kuşuyum." Yine de onu tamamen kendime saklayabilseydim ve sonsuza dek birbirimizi sevmekte özgür olabilseydik daha mutlu olurdum.

Kafanı bulutlardan çıkar, Allette. O senin için değil. Gün ışığı gelecek ve nişanlısına doğru yola çıkacak. Bu çalıntı anlarla yetinmeliyim.

"Allette? Orada mısın?" diye sesleniyor sokaktan yumuşak bir ses. Senan geri sığıyor ve beni gölgelerin içine doğru çekiyor.

Yıldızlar. Wynn'i nasıl unuttum? Eğer gelirse, Senan'ı öğrenecek. Ama ona gelmemesini de söyleyemem. Ayrıca, dünyadaki en sevdiğim iki insanın bu macerada olması düşüncesi beni delicesine mutlu ediyor.

Senan'a dönerek sesimi alçak tutuyorum. "Bu benim en iyi arkadaşım, Wynn. Kimseye bizden bahsetmeyecek, yemin ederim."

Gümüş rengi bakışları benimkine dönmeden önce sokağa doğru kayıyor. "Eğer sen ona güveniyorsan, ben de güveniyorum."

"Gerçekten mi?" Bu gece daha iyi olabilir miydi? Senan başını sallıyor. "Aşağıdayım, Wynn!"

"Ara sokakta mı? Tanrı aşkına, Allette, aşağıda ne yapıyorsun?" Wynn, Senan'ı görünce elini göğsüne götürdü. "Yalnız değilsin."

Kolumu Senan'ın koluna dolayarak kaslı pazısını sıkıyorum. "Wynn, bu Simon."

Senan bir el uzatır, dudaklarını süsleyen kolay, hoş bir gülümseme. "Seninle tanışmak bir zevk, Wynn."

"O zevk bana ait," diyor küçük bir sırıtışla. "Sanırım Allette'in son zamanlarda bu kadar çok gülümsemesinin nedeni sensin?"

Yan gözle bana bakıyor, sırıtışı büyüyor. "Umarım öyledir."

Pekâlâ, bu kadar yeter. Dikkatlerini çekmek için ellerimi çırpıyorum. "Pekâlâ. Kendimizi tanıttığımıza göre, artık yola koyulalım mı?"

Senan, Wynn'in gitmesine izin vermek yerine onu ara sokaktan çekip çıkarıyor, beni de peşlerine takılıyor. "Bana şunu söyle," diyor, sanki ikisi işbirliği içindeymiş gibi yakınına eğilerek, "Allette benden sık sık bahsediyor mu? Uykusunda beni çağırır mı? Hayal kurarken benim resimlerimi çizer mi?"

Wynn'in tiz kahkahası binaların üzerinde yankılanırken o da aceleyle onun yanında ilerliyor. "Diyelim ki sevgili Allette'imiz diğer taliplerini görmekten pek memnun değil."

Senan'ın omurgası sertleşiyor ve adımları yavaşlıyor. "Çok talibi var mı?" "Oh, evet. Haftada en az üç ya da dört arayan oluyor."

Birkaç ay önce bu doğru olabilirdi. Ama Senan'la tanıştığımдан beri bu sayı azaldı. Çünkü başka erkekler geldiğinde onlara hiç ilgi göstermiyorum. Ne yazık ki, Lord Windell ipucunu alamayan tek erkek gibi görünüyor.

Senan omzunun üzerinden bana bakıyor, kaşları siyah saçlarına kadar uzanıyor.

Tek yapabildiğim omuz silkmek. Kıskanması için bir sebep yok. Taliplerimin hiçbirisi onun eline su dökemez.

Nişanlısının aksine, o kesinlikle güzel, zengin ve bütün bir krallığı yönetmeye yazgılı.

İçimi çekerek bakışlarımı üzerimizde duran kalın kara bulut tabakasına doğru kaldırıyorum. Yıldızları ya da ayı görememenin tedirgin edici bir yanı var. Turuncu fae ışıklarıyla bile, hala çok karanlık görünüyor.

Kanatsız Tuathlar, Scathian kulelerimizin ve kalelerimizin altında kalan inatçı sisin içinde çalışırlar. Burada, büyümüzü yenilemek için güvendiğimiz güneşi neredeyse hiç görmüyorlar. Sanırım hiç büyülerini olmadığı için bu onlar için bir sorun teşkil etmiyor.

Bir avuç maske takmış diğer fae ince binaların arasından fırlayıp arkamızdan geliyor. Neyse ki diğer erkekler hakkındaki konuşma burada sona eriyor.

Kumulus Şehri'nin merkezine yaklaştıkça binalar kısalıyor, bazıları alçakta asılı bulutlara bile ulaşamıyor. Camlar, tahtayla kapatılmış pencerelerin altındaki kaldırım taşlarında düşmüş yıldızlar gibi parlıyor. Kepenkler paslı menteşelerin üzerinde sarkıyor. Tekerleği olmayan bir el arabasının altından sarı gözlü bir şey göz kırptıyor. Belki de bir kedi. Ya da bir sıçan.

Ben hiç fare görmedim, ama onların korkunç hastalıklar taşıyan pis, iğrenç şeyler olduğunu duymuştum.

Sonunda, gördüğüm herhangi bir kule kadar geniş, siyah, penceresiz bir binaya ulaşıyoruz. Düz çatısı bulutların hemen altında bitiyor, sanki Scathian konseyi karanlığının yukarıdaki bozulmamış gökyüzü manzaramızı lekelemesini istemiyor.

Geniş, çift kapının üzerinde hiçbir tabela asılı değil. Buranın tabelaya ihtiyacı yok.

Kumulus'taki herkes meşhur Kara Delik'i bilir.

Kapılar yavaşça açılır ve genç bir adam dışarı çıkar, çıplak sırtından sarkık kırmızı kanatlar çıkmaktadır, teni canlı bir alev yutmuş gibi parlamaktadır.

Daha önce hiç yıldız tozu kullanıcısı görmemiştim. *Büyüleyici*. Ve biraz da güzel - eğer yıldız tozunun yasadışı olduğu ve oldukça ölümcül olabileceği gerçeğini göz ardı ederseniz.

Sıcak parmaklar bileğimi sarıyor. Senan beni star-duster'ın yanından geçirip bayat şarap kokan bir sokağa çekiyor. Ve bu kustumuk mu? İğrenç kokuya karşı burnumu sıkıyorum.

Uzak ucundan gümüş bir ışık parıldıyor. Wynn bize gülümsüyor, kokuya aldırıyor gibi görünüyor. Geçide yaklaştıkça kalbim daha çok çarpıyor. Sanki tüm hayatım bu ana yol açmış gibi hissediyorum. Bu geceden sonra yepyeni bir kadın olarak uyanacağım; diyarları aşmanın keyfini ve heyecanını yaşamış biri olarak. Bir gün çocuklarıma bu geceyle ilgili hikayeler anlatacağım.

Ara sokaktan alçak evlerle çevrili küçük bir meydana çıkıyoruz. En az yirmi Scathian ortadaki beyaz mermer havuzun etrafında bekliyor, sırtlarında renkli kanatları ve maskelerini gümüş çizgilerle boyayan sıvı yıldız ışığı.

Wynn kolumu dürtüyor ve ayı maskesi takmış, kahverengi saçlı bir adamı işaret ediyor. "Tavşan katili bu mu?"

Lanet olsun bu adama. Neden tavşan avlamıyor ya da tabanca temizlemiyor? İnsan diyarındaki savunmasız hayvanları öldürmeyi mi planlıyor ki yumuşak küçük ayaklarını kesebiliyor?

"Tavşan katili kim?" Senan fısıldıyor, sıcak nefesi kulağımın kabuğunu gıdıklıyor.

"Hiç kimse."

şeye burnunu sokan Senan, Wynn'e döner ve onun yerine sorar.

Wynn bir hain gibi, "Allette'in en sık ziyaretçilerinden biri," diye açıklıyor.

Arkadaşıma ters ters bakıyorum.

"Ne?" Omuz silkiyor. "Öyle."

"Sadece teyzem onu davet etmekte ısrar ettiği için."

Senan'ın dudakları beni izlerken düzleşiyor. Çenesinin sert duruşundan daha fazla sorusu olduğu anlaşılıyor, ancak potansiyel kocalar hakkında derinlemesine bir tartışmanın ne yeri ne de zamanı. Bu konuda konuşabiliriz.

Prensesinden döndükten sonra istenmeyen ve hoş karşılanmayan taliplerimi. Döndüğünde beni hala görmek istediğini varsayarsak.

"Bak!" Wynn fısıldayarak bağılıyor, koluna vuruyor ve geçidi işaret ediyor. "Birisi geçmek üzere."

Lacivert kanatlı ve altın yılan maskeli genç bir adam havuzun kenarına tırmanır. Yankılanan bir *haykırıyla* doğruca içine atlıyor ve küçük bir sıçramayla yüzeyin altında kayboluyor. Fae'ler peş peşe portala giriyor, bazıları diğerlerinden daha hevesli. Genç kadın, arkadaşı tırmanıp elini tutana kadar tereddüt ediyor, böylece son adımı birlikte atabiliyorlar.

Sıra Lord Windell'e geldiğinde, mermerin üzerine atlıyor, kayıyor ve sonunda kafa üstü düşüyor. Wynn ve ben gülüşüyoruz, ama Senan sadece kaşlarını çatıyor. Hiç bu kadar kaşlarını çatıldığını hatırlamıyorum.

Sadece üçümüz kalana kadar binaların yanında bekliyoruz.

Sihrimi gevşettiğimde kanatlarım titreşerek var oluyor, ağırlıkları sırtıma hoş geliyor ve tanıdık geliyor. Senan da büyüsünü kaldırıyor, büyük siyah kanatları omurgasında kıvrılmadan önce genişçe geriliyor.

Wynn ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıyor, dişleri alt dudağını sıyrıyor.

Senan arkadaşına dönüyor. "Kanatlarını çağırmayacak mısın?"

Wynn'in panik içindeki bakışları benimkilere kayıyor.

Wynn'e uzanmadan önce çantamı bir omzumun üzerinden hızla ayarlıyorum. "Biraz gergin. Neden sen önden gitmiyorsun, biz de seninle aşağıda buluşuruz?"

Senan yine kaşlarını çatıyor. Umarım bu sıradanlaşmaz. Kaşlarını çatıldığında da aynı derecede yakışıklı olmadığından değil. Ama o mutsuz olursa ben de mutsuz olurum ve bu gece mutsuzluk gecesi değil.

"İkinizin de sağ salım aşağı inmesini sağlamak için beklemeyi tercih ederim," diye karşı çıkıyor. "Biz iyi olacağız."

Gözleri kısıldı. "Allette..."

Sanki bu onaylamayan ses tonu üzerimde işe yarayacakmış gibi. "Simon..."

Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturuyor, belli ki değerli dakikalarını bu kadar aptalca bir şey için tartışarak harcamaktan endişe duymuyor. Bu şeyin şafakta kapanacağını farkında değil mi? İnsanlar arasında geçirecek sadece birkaç saatimiz var. "Zamanını boşa harcıyorsun," diyorum ona.

"Sen hazır olduğunda ben de hazırım." "O zaman önce sen git."

"Önce *sen* git."

Wynn iki elini de siyah deri pantolonunun ceplerine sokar ve ara sokağa doğru geri çekilen bir adım atar. "Biliyor musun? Fikrimi değiştirdim. Siz ikiniz gidin, ben kuleye döneceğim. Allette sabah bana her şeyi anlatabilir."

Şimdi gidemez. Bu kadar yaklaşmışken olmaz. Bu adam neden bu kadar inatçı olmak zorunda? "Önce biz gidemeyiz çünkü onu ben taşıyorum, tamam mı?"

Senan'ın dudakları şaşkınlıkla aralandı. Umarım kuralları önemsemeye başlamak için bugünü seçmez.

Wynn'e elini uzatmak için yanımdan geçti. "Onun yerine seni aşağı indirmeme ne dersin?"

Ve böylece ona olan sevgim daha da arttı.

Wynn gölgelere doğru bir geri adım daha atar.

"Sorun nedir?" Senan parmaklarını oynatıyor. "Seni bırakacağımdan mı korkuyorsun? Çünkü düşürmeyeceğim. En azından düşürmemeye çalışacağım."

Onu korkutmaya mı çalışıyor? Onu, neredeyse hiçbir zaman ciddi olmadığını anlayacak kadar iyi tanımıyor. Dirseğimi böğrüne saplıyorum. "Merak etme. Göründüğünden daha güçlüdür."

Bana yan gözle bakıyor. "Bu bir iltifat mı?" "Bu basit bir gerçek ifadesi." O yağsız kasları oldukça Güçlü.

Wynn'in gözleri aramızda dolaşıyor ve düşünürken alt dudağını çiğniyor.

Kolumu omuzlarına atıyorum, onu yanımda götürmeye her zamankinden daha kararlıyım. Kanatsız doğmuş olması onun suçu değil. O portaldan geçmeyi hepimiz kadar hak ediyor. "Hadi, Wynn. Şimdi bana geri dönme. Çok yaklaştık." Ve hiç şüphe duymadan biliyorum ki, eğer gelmezse, yarın kendini tekmeleyecek.

"Haklısın," diyor Senan'a dönüp bakmadan önce kararlı bir şekilde başını sallayarak. "Ayrıca, böyle yakışıklı bir Scathian'la etrafta uçmak için kaç şansım olacak ki?"

Senan omzumu dürtüyor. "Gördün mü, Allette. Bir erkeğe işte böyle iltifat edilir."

Oh, lütfen. Senan'ın ihtiyacı olan son şey daha fazla iltifat. Tanıdığım her kadın ona bayılıyor. Eğer bir şey varsa, bir ya da iki basamak aşağı indirilmesi gerekiyor.

Senan kıkırdayan Wynn'i ayaklarından tutup havuzun kenarına taşıyor. "Yarışalım mı?" diye omzunun üzerinden fırlatıyor, belli ki son yarışımızda onu nasıl hırpaladığımı unutmuş.

"Sadece kaybetmek istiyorsan." Yanına yaklaşıyorum, göğsümde gerginlik ve heyecan uğulduyor. İşte bu kadar. Beklediğim an. "Beş...dört...üç-"

Senan doğruca içeri atlar. Wynn'in çığlıkları, gümüş sıvı sesi yutana kadar meydanda yankılanır.

Lanet dolandırıcı! Peşlerinden dalıyorum, yıldız ışığı ılık banyo suyu gibi etrafımı sarıyor. Ama bu sıvı ıslak değil. Gittikçe daha derine kayarken vücudum yağlanmış gibi hissediyorum, ışık kaybolup yerini soğuk hava ve karanlığa bırakana kadar sonsuza kadar düşecekmişim gibi geliyor.

Geceyi ararken kanatlarım rüzgârı yakalıyor. Senan'ın kahkaha sesi çok aşağıda yankılanıyor. Yüzüme çarpan buz gibi rüzgâra karşı hızla gözlerimi kırıştırarak sese doğru atılıyorum. Sonunda ayaklarım, ayakta duran bir taş çemberin ortasında buz tutmuş çimenlerden bir halıyla buluşuyor.

Çok sayıda ayak izi olmasına rağmen ne prensimden ne de arkadaşımından bir iz var. Kanatlarımı, sivri kulaklarımı ve saçlarımı süslemek her zamankinden çok daha fazla büyü gerektiriyor, sanki kanatlarım büyüdüğünden beri uyguladığım basit büyü, etrafımda gıcırdayan ağaçlar kadar çıplak olan güç kuyumu tüketmiş gibi.

Senan ve ben büyülerimizi yok etmek ve kanatlarımızı geri çağırmak istiyorsak sihrimizi korumalıyız. Onlar olmadan, geçit kapanmadan önce Kumulus'a geri dönemeyiz. Geçidin neden sadece Samhain'de gece yarısı açıldığını kimse bilmiyor. Bazıları dünyalar arasındaki perdenin en ince olduğu zaman olduğunu söylüyor. Her iki durumda da, dönmek için sadece şafağa kadar vaktimiz var. Pencereyi kaçırırsak, bütün bir yıl boyunca burada mahsur kalacağız.

Senan dikili bir taşın arkasından sığıyor, beni bir diğerine doğru geri gönderiyor, kanlı bir karga gibi ciyaklıyor.

"Sana bana gizlice yaklaşman konusunda ne demiştin, seni gowl!" Yumruğumu sıktım ve omzuna bir yumruk attım. Gece onun kahkahalarıyla yankılanıyor.

Yüzünü ekşitecek nezaketi bile yok. Arkasını kollasa iyi olur. Bunu ona ödeteceğim.

Wynn ormanın ötesindeki ağaçlardan birinin arkasından bakar. "Özür dilerim. Bana sessiz kalmam için yemin ettirdi."

"Bunu duymak istemiyorum, hain." Onu da yakalayacağım. Belki çayına şeker yerine tuz atarım ya da yatağına bir kurbağa bırakırım. Her iki şekilde de, beni geçmenin bedelini ödeyecek.

Arkamızdan bir gümbürtü duyuldu. Hep birlikte döndüğümüzde çemberin ortasında duran uzun boylu bir adam görüyoruz, omuzları sırtındaki taşlar kadar geniş. Kaslı vücudunu saran gümüş derileri gördüğümde kanım bu diyardaki havadan daha soğuk akıyor.

O sıradan bir Scathian değil, kraliyet muhafızlarının bir yesi.

Senan lanet ediyor.

Yeni gelenin gri kanatları açık kalırken, kısılmış gözleri prence kilitleniyor. "Sen," diye hırlıyor, "benimle geliyorsun."

OceanofPDF.com

Dört

SENAN

BU TAM BİR FELAKET, DEĞİL Mİ?

Temiz bir kaçış için çok fazla. Görünüşe göre Aeron ve benim "tuzak" kelimesinin anlamı hakkında biraz konuşmamız gerekiyor. Elbette ondan bir notla gece nöbetçilerinin dikkatini dağıtmasını istedim çünkü kız arkadaşına kimseyle konuşmayacağıma dair söz vermiştim ama *tüm* nöbetçilerin dikkatini dağıtmasını kastettiğim gerçeği ima edilmeliydi.

İki hafta önce işe alındığından beri başımın belası olan bu adam, kız arkadaşına onu canlı canlı yemek istiyormuş gibi bakıyor.

Geri çekil, delikanlı. O benim.

İşler kontrolden çıkarsa diye Allette'i arkama sıkıştırıyorum. Gardiyanın yüzünü boyayan kırmızının tonundan, gülmeyeceğimize dair bir his var içimde.

Kavga etmek istemediğimi göstermek için ellerimi önümde kaldırıyorum. "Açıklayabilirim."

Muhafız ileri atılır, eli belindeki kısa kılıcın kabzasına düşer. "Mazeretlerini kralına sakla."

Sanki kardeşim benim emirlere itaat etmemek için geçerli sebeplerimi umursuyormuş gibi.

Muhafızın çenesi kısa sakalının altında çalışıyor. "Kral Boris kaleden ayrılmamanızı özellikle söyledi. Ve bu" -taşlardan oluşan çembere doğru bir el sallıyor- "kaleye benzemiyor, değil mi?"

"Aman Tanrım, haklısın!" Ellerim soğuk yanaklarıma gidiyor. "Kral öğrendiğinde ikimizin de başının ne kadar belaya gireceğini düşünsene. Yine de," diye mırıldanıyorum, düşünceli bir şekilde çeneme vurarak, "senden daha iyi olacağıma dair bir his var içimde." Yanından geçip gittiğim son muhafız şimdi ahırda Pegasus pisliği küremekle uğraşıyor.

Bu gardiyan bundan hiç hoşlanmıyor. Nefesinin kızgın beyaz puflar halinde gelmesi bana annemin bize okuduğu ateş püskürten ejderhalarla ilgili hikâyeleri hatırlatıyor.

"Gördüğüm kadarıyla iki seçeneğin var," diyorum. "Ya birkaç saat arkadaşlarımla kalmama izin verirsin ya da ikimiz de kaleye geri döneriz ve ben de krala beni hizada tutmaya çalışarak ne kadar kötü bir iş yaptığını söylerim."

Allette omurgamı dürtüyor. "Bu hiç hoş değil."

Belki de değil, ama bu adam beni ondan uzaklaştırmaya çalışıyor. Bu gece bunun olmasına asla izin vermeyeceğim. Eğer bu şantajı başvurmak anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Gardiyan küfrederek elini kestane rengi saçlarında gezdiriyor. "Bir saat kalmana izin vereceğim ama hepsi bu kadar. Ve bu konuda krala tek kelime etmeyeceğine yemin etmelisin."

Bir saat bana uymaz. "Dört olsun, anlaştık."

"Bir," diye dişlerini gıcırdatıyor gardiyan.

"Beş."

Gözleri parlıyor. "*Bir*."

"Altı yapalım." Zamanı gerçekten zorlamış . Umurumda değil. Söz konusu olan onun boynu, benim değil.

Muhafız tekrar küfrediyor ve omuzları çöküyor. "Efendim..."

Allette'in arkadaşı kızımı ve gümüş saçlı Tuath'ın fısıltısını duyuyorum: "Kıçımın Simon'ı. Bu Prens Senan, değil mi?"

Allette'in yanıtı midemi bulandırıyor. "Evet ama kimseye söyleyemezsin. Kral öğrenirse ikimizin de başı belaya girer."

Kimi sevdiğim kralı hiç ilgilendirmemeli. Yönetmesi gereken koca bir bölgesi var ama yine de her hareketimi dikte etmekte ısrar ediyor. Yılın en heyecanlı gecesinde kalede kalma emri mi? Boris'in işi. Nimbiss'e yolculuk? O da Boris. Kısacası, eğer berbat bir şeyse ya da beni mutsuz ediyorsa, muhtemelen Boris'in fikridir.

Muhafız boğazını temizler ve başı öne düşer. "Efendim, lütfen. Bu işe ihtiyacım var. Annem iyi değil."

Çok güzel. Şimdi şantaj için kötü hissediyorum. Allette ona gözlerinde büyük bir şefkat ve sempatiyle bakıyor. Onu hayal kırıklığına uğratmak isteyeceğim son şey. "O zaman bir uzlaşma. Üç saat ve krala tek kelime etme." Elimi uzatıp muhafızın elimi tutmasını bekliyorum.

Wynn, Allette'e, "Diğer taliplerinle ilgilenmemene şaşmamalı," diye mırıldanır.

Allette'in talipleri konusuna hiç girmeyeyim. Bir kere başka bir erkekten bahsetmedi. Neden onun sevgisini arayan tek kişinin ben olduğumu düşündüm bilmiyorum. Kadın çarpıcı, nazik bir kalbi ve en güzel kahrkahası var. Bir erkeğin ona sıırıslıklam aşık olmaması için aptal olması gerekir.

Omzumun üzerinden, arkadaşıyla birlikte gölgeler içinde gizlenmiş olarak beklediği yere bakıyorum.

Şu kalp şeklindeki yüze bakın. Bulutsuz bir gökyüzü rengindeki uzun, lüks dalgalarına ya da ona uyan güzel kanatlarına kim takılmaz ki? Altın gözleri o kadar çok sır saklıyor ki, hepsini öğrenmek için ruhunuzu bile satabilirsiniz.

En kötüsü de, diğer talipler onu açık alanda ziyaret edebilirler. Ona benden çok daha fazlasını teklif edebilirler çünkü benim hayatım Kumulus tacına ait. Prens olarak doğmayı hiç istemedim. Ve eğer biri bana bir çıkış yolu sunsaydı, bu şansa atlardım.

Muhafız sonunda yumuşuyor ve elini benimkinin içine sokarak agresif bir şekilde sıkıyor.

Zaferin tadı hiç bu kadar tatlı olmamıştı. Cehenneme dönmeden önce üç saatlik mutluluk.

Kadınlara doğru dönüyorum ve onların şaşkın bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Eteklerinizi giyin hanımlar. Biz kalıyoruz."

Allette ve Wynn coşkulu çığlıklar atarak birbirlerinin kollarında aşağı yukarı zıplayıp dikili taşlardan birinin etrafında kayboluyorlar. Çantamı donmuş zemine atıp Aeron'un bana ödünç verdiği solmuş ceket ve çizmeleri çıkarıyorum. İki yıl önce Samhain için geldiğinde de aynısını giymişti; ceketini hâlâ şenlik ateşi dumanı gibi kokuyor. Acaba yanında bebek bakıcısı olarak bir muhafız da var mıydı? Muhtemelen hayır. Her zaman benden daha çok şey kaçırıyor gibi görünüyor.

Muhafızlardan bahsetmişken, bunun gümüş derileri Tuath kasabasındaki bir Scathian kulesi gibi göze çarpacak. İhtiyacım olan son şey festivale katılan diğer fae'ler tarafından tanınmak. Neyse ki Aeron yağmur yağma ihtimaline karşı yanıma yedek kıyafet almamı önermişti. Fazladan siyah pelerini alıp muhafıza veriyorum. "İşte. Bunu giy." Adam kaşlarını çatarak giysiye baktı. "Bu bir emirdir."

Kaşları çatık olsa da istenileni yapar ve üstünü değiştirir. Pelerini çekilince, deri pantolonundaki girdaplı desenleri belki kimse fark etmez. Çantamda fazladan bir çift yün pantolon var ama pantolonumu başka bir adamın giymesine izin veremem.

"Yedek masken var mı?" diye soruyor hışımla.

"Tesadüfe bakın ki var." Bir sürü altın, atıştırmalık ve Aeron'un kırmızı şeytan maskesi bu adama çok yakışacak.

Maskeyi hemen takmıyor, onun yerine boynunda sallanmasına izin veriyor.

Allette gri bir elbiseyle taşın arkasından çıktığında nefesim kesiliyor. Ben de onun deriler içinde büyüleyici görüldüğünü düşünüyordum. Korsenin ince belini sarması ve eteklerin kalçalarının üzerinde genişlemesi vücudumun her tarafını ısıtıyor. Ama sonra siyah bir pelerin giydi ve her şeyi örttü. Gardiyanımın dışarı çıktığından beri gözlerini ondan ayırmadığını düşünürsek muhtemelen en iyisi bu.

Allette'in yüzünün üst yarısı tavus kuşu maskesiyle gizlenmiş olsa bile, kızımı nerede olsa tanırım. Altın gözleri benimkilerle ilk buluştuğu ve o mükemmel dudakları yumuşak bir gülümsemeye dönüştüğü andan itibaren kalbim ona ait oldu.

Keşke dünya yolumuza çıkmakta ısrar etmese.

Onun siyah saçlarını görmek bana kendi saçlarımı güzelleştirmem gerektiğini hatırlatıyor. Koyu kahverengi görür. Patates olmaya geri dönüyorum. Kanatlarımı da uzağa gönderiyorum, ağırlıkları kaybolduğu anda onları özleyorum.

Allette'in arkadaşı Wynn siyah bir elbise ve ona uygun bir pelerin giymiş, gümüş rengi saçlarını paspas başlığının altına gizlemiştir. Allette beyaz kumaşın altına birkaç tutam saç sıkıştırmasına yardım eder ve kedi maskesini tekrar yerine bağlar.

Muhafız ayaklarının üzerinde kayıyor, eli kılıcının kabzasına yapışıyor. "Yeterince zaman kaybettik. Hadi harekete geçelim."

Ses tonunda biraz değişiklik olabilir ama haklı. Eğer festivali görmek istiyorsak, gerçekten yola koyulmalıyız. Buz gibi çamurda bıraktığım ayak izlerini takip ederek patikadan aşağı inmeye başlıyorum. Allette de geliyor,

Yürürken parmakları benimkileri okşuyor. Etrafımızdaki ağaçlar, kötü bir peri masalından fırlamış büyümlü yaratıklar gibi gece yarısı gökyüzünü pençeliyor.

"Ne düşünüyorsun?" Allette, oniks dalgalarının uçlarını kabartarak fısıldıyor. "İnsan olsaydım beni yine de sever miydin?"

Bu nasıl bir soru böyle? Tabii ki severdim. "Beneklerle kaplı olsan ve boynun olmasa bile seni severdim."

Gerçek olmasına rağmen bana inanmıyormuş gibi .

Arkamızda, Wynn'in güvenlik görevlisiyle sohbet etme girişimleri sinirli homurdanmalarla karşılanıyor. Sonunda, denemeyi bıraktı.

"Hep böyle yavaş mı yürürsün?" diye homurdanıyor bekçi, ona baktığını fark edince.

"Her zaman böyle hoş musun?" Ben de karşılık verdim. Ne hıyar ama. Eve döndüğümüzde, onun küçük kardeşim Rhainn'e atanmasını isteyeceğim.

Allette omzunu benimkine çarpıyor. "Kibar ol. Kalmana izin verdi." Bu durumun kontrolü bende. Hiçbir şey yapmama *izin vermedi*.

Omzunun üzerinden ona bir bakış fırlatıyor. "Tüm kraliyet muhafızlarının kanatları onunki kadar etkileyici mi? Bence seninkilerden daha büyük olabilirler."

Pardon? Sadece kanatlarının daha büyük olduğunu söylemedi. Durdum. "Sözünü geri al." Benimkiler açıkça onunkilerden daha büyük. Büyü israfı olmasaydı, bunu kanıtlamak için sihrimi bırakırdım.

Allette'in dudakları arsız bir gülümsemeyle kıvrılır. "Yapabilirim. Ama bu kanatlarının çok büyük olduğu gerçeğini değıştirmez-"

Hamle yapıyorum, onu hazırlıksız yakalıyorum ve en yakın ağaca sıkıştırıyorum. Kahkahası beni neşeli bir sıcaklıkla sarıyor. Tanrılar, onun gülüşünü seviyorum. "Madem bu kadar etkileyiciler, o zaman neden burada benimlesin?"

Gözleri maskesinin ardında genişliyor. "Çünkü onunla ilk ben tanışmadım."

Şaka yapıyor. Öyle olmalı. "Onu hemen geri al, yoksa seni bu ağaca bağlar ve vahşi hayvanlar tarafından yenmeye terk ederim."

Kalçaları kendini kurtarmak için acınası bir çaba sarf ediyor. "Gördüğüm tek canavar sensin."

"Aynen öyle." Kulağını ısııyorum ve çığlık atmasına neden oluyorum. Bu lezzetli ses damarlarımda arzu uğultuları yaratıyor. Vücudum onunkine göre şekilleniyor ve elim çok fazla katmanın altına gömülmüş kalçalarının kabarıklığını bulduğunda nefesi kesiliyor. Eğer yalnız olsaydık, onları kaldırırdım ve-

Gardiyan boğazını temizler. "Şimdi size ayrılan üç saatin yirmi dakikasını boşa harcadınız." O ve Wynn yolda bekliyorlar, maskeli

yüzleri bize dönüktü.

Alnım Allette'inkine değiyor. Maskelerimizin burunları çarpışıyor ve kayıyor. "Ondan nefret ediyorum."

Yumuşak kıkırdaması yanağımı okşuyor.

"Hislerimiz karşılıklı," diye mırıldanıyor muhafız.

Her ne kadar itiraz etmek istesem de, saat işliyor ve daha fazla zaman kaybetmek istemiyorum. Bu gece olmaz.

Muhafızın ve Allette'in arkadaşının arkasında sıraya giriyoruz. Ellerim karıncalanmaya başlıyor, onun narin kucağını arzuluyorum. Bunun yerine, ara sıra sıyrılmakla yetinmek zorundayım.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir yolculuktan sonra, saman çatılı, beyaz badanalı barakalardan oluşan şirin bir köye giden asfalt bir yola ulaşıyoruz. Maskeli kadın ve erkekler ellerinde fiırlarla bir bardan dışarı dökölüyor, gülüyor ve müstehcen bir şarkı söylüyorlar.

Biz geçerken kafalar dönüyor, tüm erkekler güzel tavus kuşuma bakıyor. Etekleri ayak bileklerime değene kadar biraz daha yaklaşıyorum. ", şu taliplerin. Onlar için endişelenmeli miyim?"

Allette'in gülümsemesi kaybolur. "Sakın başlama." "Neden ? Merak etmeye hakkım var." "Hayır, değilsin."

Dar sokak genişleyerek renkli binaların sıralandığı kalabalık bir meydana dönüşüyor. Beyaz bir tavşan gibi giyinmiş bir adam, gece gökyüzünü yalayan devasa bir şenlik ateşinin yanında eski bir keman çalıyor. Titrek parıltıyla yıkanan insanlar siluetlere dönüşüyor, canlı melodiye ayak uydurup sallanıyorlar.

"Elimde değil," diye itiraf ediyorum. Allette'in sevgisini kazanma umuduyla arayan erkekler varken, ben pazarda gezinirken onun elini bile tutamıyorum.

İç çekerek ellerini kalçalarına dayadı ve gözlerinde okunamayan bir ifadeyle bana baktı. "Biriyle evlenmeliyim, *Simon*."

Lanet Simon. Biri duyar diye bana adımla bile hitap edemiyor. Sevgilimin başka bir adamla evleneceği düşüncesi kalbime saplanan zehirli bir hançer gibi. "Onlardan herhangi biriyle ilgileniyor musun?"

"Ben sadece seninle ilgileniyorum."

"Yine de ilgileniyor muydun? Tanışmadan önce yani." Neden bu konuyu zorladığımı bilmiyorum ama nedense bilmem gerekiyor.

Gözlerini gökyüzüne kaldırıyor ve bir şekilde ofluyor. "Evet. Şimdi mutlu musun?"

Hayatımdaki en değerli şeyi kaybetmenin eşiğindeymişim gibi hissederken nasıl mutlu olabilirim? "Onun adı ne?" Onu tanıyor muyum? Mahkemeye çıktı mı? Ben Nimbiss'teyken ona geri dönecek mi? Tanrım, Kumulus'a döndüğümde onun beni beklemeyeceği düşüncesi nefesimi kesiyor. Bu birlikte geçirdiğimiz son gece olamaz. Olamaz.

Sanki kırıldığını duyuyormuş gibi kalbimi okşuyor. "Onun adı önemli değil. Seni seviyorum, sadece seni."

Ben de onu seviyorum ama bu beni başka biriyle evlenmekten kurtarmayacak. Bu kadın yıldızların benim için seçtiği kişi -benim kendim için seçtiğim- ve yine de bunların hiçbir önemi yok.

"Lütfen bunu bırakıp biraz eğlenebilir miyiz? Bütün gece bekleyemeyiz." Bana gülümsemesine rağmen, ağzı hala gergin.

Bütün gece bekleyemeyiz.

Kulağa çok uğursuz geliyor ama içten içe ölmekte olduğum gerçeğini gizlemek için yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirmekten başka ne yapabilirim ki? "Tabii ki. İçecek bir şey ister misin?"

"Bu çok hoş olur. Teşekkür ederim." Allette, masum maskeli insanların maskeli fae'lerle karışmasını izleyen arkadaşına döner. "Bir içki ister misin, Wynn?"

Küçük kadın gülümseyerek başını sallıyor. "Kendim alabilirim."

Sanki bunun olmasına izin verecekmişim gibi. "Saçmalık. İkcinizi de tedavi etmek benim için bir onurdur. Siz de ister misiniz?" Muhafıza isteksizce sordum. Belki gemide biraz içki ile biraz daha katlanılabilir olur.

Gözlerindeki dehşet dolu bakıştan, çırpılçiplak soyunup şenlik ateşinin üzerinden atlamasını önerdiğime yemin edebilirdiniz.

"Görevimin başındayım," diye kestirip attı.

sürü gardiyan görevdeyken içki içer. Bunu bilmeliyim çünkü genelde içkileri ben ısmarlarım. Bu şekilde onları kaybetmek daha kolay oluyor.

"Keyfinize bakın." Elimde dumanı tüten sıcak şarap bardaklarıyla dolu bir tepsi tutan yeşil goblin maskeli, kambur bir kadına el sallıyorum. Beni görünce üç bardak sipariş ediyorum ve Aeron'un bana verdiği insan paralarını uzatıyorum. Kadeh kaldırmak için içkilerimizi kaldırıyoruz, gözlerim Allette'inkilerle çarpışıyor. "Aşka. Onu bulacak kadar şanslı ve ona tutunacak kadar güçlü olalım."

Kadehini benimkine vurup "Aşka" diye fısıldadığında gözleri akmamış yaşlarla parlıyor.

Beş

SENAN

SONRA

BEN SAPIK DEĞİLİM.

Takip etmek kötü niyetli olmayı gerektirir ve ben gizemli kadının kulesinin karşısındaki bu çatıda sadece cevaplara ihtiyacım olduğu için oturuyorum. Tamam, *belki* de varlığımı duyurmayı geciktirdim çünkü paslanmış bir rüzgar gülünün yanında beklerken gözlerimi onun formundan ayıramıyorum. Ama bu tamamen alakasız.

Bir kadının adını öğrenmeden önce hiç bu kadar sağlam bir şekilde reddedilmemiştim. Sonrasında elbette, ama daha önce hiç. Ünümün böyle bir kabalığı gerektirecek kadar kötü olduğunu anlamak zor. Hakkımda tam olarak ne duymuş? Doğruluk payı var mı, yoksa Kumulus'un dedikodu değirmeni kabahatlerimi süslemiş mi?

Bu kadının benim hakkımda ne düşündüğü önemli değil. Aynı sosyal çevrelerde bulunmadığımız açık ve muhtemelen onu bir daha asla görmeyeceğim. Ama bilinmeyen bir nedenden ötürü, önemli. Pazarı terk edip doğrudan batı ufkundaki solmakta olan mavi lekeye doğru, nehrin diğer tarafına kadar uçmam için yeterince önemliydi.

Kadın kalenin yakınındaki yüksek kulelerde değil, bulutların altından zar zor görünen kulelerde yaşıyor. Evinin yapımında kullanılan taş hiç parlamıyor, yani muhtemelen mermer değil. Scathian olabilir ama varlıklı ailelerden biriyle akraba olmamalı. Babası

bir şövalye ya da düşük rütbeli bir lord. Onu sarayda hiç görmedim, bu yüzden ailesinin kralla olan bağlantısı çok ince bir iplik olmalı.

Yine de bir bağlantı olmalı. Kumulus'ta bir kule satın almak veya inşa etmek isteyen her kişi önce sulh yargıcına bir başvuru formu doldurmalı ve onay için kraldan bir görüşme talep etmelidir.

Kuleyi çevreleyen balkonlardan birine atlamak yerine çantasını bırakıyor ve arduvaz karoların üzerine yerleşiyor. Yüzünü gökyüzüne çeviren kadının yüz hatları üzerinde gezinen altın rengi güneş ışığını izlerken, sanki bu çatıdan çoktan atlamışım gibi midem bulanıyor.

Buraya gelmeden önce sahip olduğum niyetler, gömleğini ve gömleğini çıkarmak için ceketinin düğmelerini açtığında tehlikeli bir şekilde hainliğe doğru kayıyor. Buraya gelirken güneşlenen pek çok Scathian'ın yanından geçtim ve onlara pek aldırış etmedim. Ama onu böyle izlemek keyifsiz hissettiriyor. Buradan gitmeliyim.

Ya da...

Ya da bu çatıdan ona gidebilirim.

Bak. Dokunmayın.

Bu emre uymak hiç bu kadar imkânsız olmamıştı. Ellerim karıncalanmaya başlıyor, sanki elimde tuttuğum ateş izinsiz kendini serbest bırakmak üzereymiş gibi. Güneşin ısıttığı teninin avuçlarımin altında nasıl hissettireceğini bilmeyi arzuluyorum. Boğazının çukurundan göğüslerinin vadisine, göbek deliğine kadar iz sürmek için. Belinin kıvrımından dar taytının başladığı kalçasının kıvrımına kadar takip etmek.

Bu açıklanamaz arzu beni bu fikirden tamamen vazgeçirmeye yetmeli ama yine de kendimi aramızdaki mesafeyi kapatırken, onun unutulmuş limonlarının inerken buluyorum.

Kapalı gözleri açılıyor, kaşları şaşkınlıkla çatılıyor ve ben sözsüz bir şekilde sıcak fayansların üzerine çöküp gömleğimi de çıkarıyorum. Çenesi düşüyor ama gördükleri hoşuna gittiği için mi aval aval bakıyor yoksa o kadar sinirlenmiş ki nutku tutulmuş mu anlamak zor.

Cevapları almadan gitmeyi planlamadığım için her iki şekilde de fark etmez sanırım. Bu yüzden gömleğimi toparlayıp yastık olarak kullanarak yanına uzandım, o kadar yakındım ki parmaklarımı uzatsam onunkilere değecekti.

Öğleden sonra güneşinin sıcaklığı tenimi öpüyor ve element depolarımı dolduruyor. Rahatlamama fırsat vermeden öfkeli bir çılgılık atıyor ve oturmaya çabalıyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye soluk soluğa bağılıyor.

Bazı nedenlerden dolayı, kızgınlığı beni gülümsetiyor. Muhtemelen tam şu anda bana ters ters bakıyor - kontrol etmek için gözlerimi açtığımdan değil. "Sihrime yakıt dolduruyorum."

"Benim çatımda mı?"

Tek gözümü kırıyorum ve teorimin doğrulandığını görüyorum. "Demek burası senin kulen?" Gecikmeli olarak sol elinde alyans ya da çiftleşme izi olup olmadığını kontrol ediyorum. İkisini de taşıyor ama ikisini de takmayı reddeden pek çok evli kadın tanıdım, özellikle de yara izini. Günümüzde insanlar kendilerini sonsuza dek birbirlerine bağlamaktan çekiniyorlar.

Çenesine bir kızgınlık yayılıyor. Boğazına. Göğsünde. Baktığımı fark edince gömleğini çekiştiriyor, buruşuk kumaşını üzerinde tutuyor. "Teknik olarak büyük teyzeme ait."

Tanrıya şükür kocasına ait değil. Bu oldukça garip olurdu.

"Neden beni eve kadar takip ettin?" Gözleri parlıyor. "Ne istiyorsun?" İki sorunun da cevabı aynı: Hiçbir fikrim yok.

Tek bildiğim onu takip etmek *zorunda olduğum*. Sanki evrenin kendisi, sırf bu kadına doğru uçmamı sağlamak için alemi eğmişti. Dirseklerimin üzerine kalkmak bizi biraz daha yakınlaştırıyor. Tenindeki yasemin kokusunu alabileceğim kadar yakın. "Sen benim adımı biliyorsun ama ben seninkini bilmiyorum."

"Adımı öğrenmek için şehrin bir ucundan diğer ucuna mı uçtun?" "Belki de o bölgedeydim."

Bunun üzerine homurdanıyor. "Sanki krallığın bir prensi mecbur olmasa nehri geçmeye tenezzül edecekmiş gibi." Alnına düşen saçlarını yüzünden geriye doğru itiyor. "Eğer sana adımı verirsem, gidecek misin?"

"Belki de."

Altın rengi gözleri benimkilerle kilitleniyor. "Benim adım Allette Rittey."

Allette.

Onun adı, arzusunun tatlı sızısıyla yankılanan hüzünlü bir nefes. Dudaklarımdan düşmesine, kaçmasına izin vermekten nefret ediyorum. "Benden bir anda hoşlanmamışa benziyorsun, Allette." *Allette. Allette. Allette.* "Nedenmiş o?"

Tuttuğu gömlek kucağına düşüyor ve gözlerimi onunkilerden ayırmamak için elimden geleni yapıyorum, dizlerini göğsüne çektiğinde bu daha kolay oluyor. "Kraliyet ailesi hakkında kötü konuşmak vatana ihanet sayılır. Tüm saygımla Prens Senan, tutuklanmamla ailemi utandırmamayı tercih ederim."

Babamın muhalefete izin vermediği doğru. Neyse ki ben babam değilim. "Bunu, babanız hakkında dilediğinizi söylemek için tek şansınız olarak görün."

beni ya da ailemi hiçbir şekilde etkilemeyecektir."

Omuzları dikleşiyor, sanki bir dövüşe hazırlanıyor gibi. "Pekâlâ o zaman. Siz, bayım, bir çapkın ve ahlaksızsınız."

İkisi de doğru. Yine de bilmeliyim ki, "Bu en ağır suçlamayı destekleyecek ne gibi kanıtlarınız var?"

"Scarlett Tildon gözden düşmeden önce onunla birlikte Aurora Akademisi'ndeydim."

Ah. Bu çok şeyi açıklıyor.

"Bak, dokunma" kuralı mı? Bu özellikle Leydi Scarlett Tildon gibi kadınlar için yaratıldı. Düşünsene, onunla yatmadım bile.

"Eğer hepsi buysa..." Allette uzak ufukta zar zor görünen kale kulelerine doğru eliyle işaret ediyor.

Tamamen doğruldum, kendi savunmam için hazırlandım. "Önce kendimi savunmama izin vermeden davayı hiç adil değil."

Allette dudaklarını bükerek başını sallar ama gözlerindeki kıvılcım geri gelmiştir. "Pekâlâ. Devam edebilirsiniz."

"Arkadaşın Scarlett-"

"Arkadaşım olduğunu hiç söylemedim."

İlginç bir ayrım ve beni çok memnun eden bir ayrım. Allette'in Scarlett gibi arkadan bıçaklayan bir engerek yılanına yakın olmasını düşünmek bile istemem. "Leydi Scarlett ve ailesi şatodaki bir maskeli baloya katıldılar ve orada benim odama izinsiz girmeye çalıştı. *Bu* yüzden rezil oldu. Onu ne yatağıma davet ettim, ne de tutuklanmasını emrettim." Evet, onu bir kez öptüm ama cilveleşme burada sona ermişti. Bir erkek, bir başkasının dilinin boğazına sokulmasına ancak bu kadar dayanabilir.

Bahse girerim Allette Rittey diliyle bademciklerimi kontrol etmeye çalışmazdı. Ya da yapsaydı, belki hoşuma giderdi.

Biçimli kaşları sessiz bir soruyla kalkıyor. "Ve sana inanmalıyım çünkü...?"

"Çünkü gerçek bu." Bir aziz olduğum söylenemez ama başkalarına karşı saygılı olmaktan gurur duyuyorum ve buna yatağıma kabul ettiğim kadınlar da dahil. Ya da daha doğrusu, beni kendi yataklarına kabul edenleri. Kaleye bir kadın getirme cüretini göstersem kralın ne yapacağını düşündükçe ürperiyorum.

"Benim fikrimi neden önemsiyorsun?"

Daha iyi bir cevap bulamadığım için dürüstçe cevap veriyorum. "Bilmiyorum." Bu krallıkta beni ve ailemi hor gören pek çok insan var, bu yüzden

Bu rastgele kadının düşüncelerinin önemli olması pek mantıklı değil. "Ama var," diye itiraf ediyorum. "Bu delilik, değil mi?"

İşte yine yapıyorum, kendi kararımı verebilecek yirmi iki yaşında bir adamken onun fikrini soruyorum.

Allette'in cevap vermesi o kadar uzun sürüyor ki, cevap vermeyi planladığından emin değilim. Ama sonra gülümsemesi şafak gibi açılıveriyor. "Çatı katımda yanımda oturan bir prens fikrinden daha çılgınca değil." Sırt üstü yatarken karnındaki bronzlaşmış deri geriliyor. Sıvı altın rengi gözleri kapanıyor ama benden tekrar gitmemi istemiyor.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve ben de fayansların üzerine uzanıp gözlerimi kapatıyorum.

OceanofPDF.com

Altı

ALLETTE

ŞİMDİ

"BU HARİKA DEĞİL Mİ?" WYNN MOR LEKELİ DUDAKLARINDAN FIŞKIRIYOR, Yanındaki fiçinin üzerinde üç boş sıcak şarap kadehi vardı.

Daha ikinci seferdeyim ve yüzüm şimdiden bulanık ve sıcak hissediyor. Keşke sıcaklık uzuvlarıma da yayılsaydı. El ve ayak parmaklarım kaskatı donmuş durumda. "Gerçekten inanılmaz."

İnsanlar alemindeki her şey çok farklı. Görünürde tek bir kule yok; gökyüzünde asılı duran birkaç bulut çok uzakta görünüyor; yıldızlar titreyen zerrelere başka bir şey değil. Hava bile daha yoğun, daha kokulu, duman ve kızarmış etin lezzetli kokusuyla dolu. Ama tatlılık da var. Bilinmeyen baş döndürücü tadı.

Portaldan tanıdığım iki genç adam kollarını birleştirmiş, bir grup insanın yanında dönüyor. Gülüşüm beyaz bir bulut gibi uçup gidiyor. Çok fazla neşe ve terk edilmişlik. Burası her zaman böyle midir, yoksa sadece Samhain'de mi bu kadar eğlenirler?

Wynn iç geçiriyor, başı sağ omzuma düşüyor. "Hayatımın geri kalanında bu gecenin hayalini kuracağım. Beni yanınızda getirdiğiniz için çok teşekkür ederim."

"Başka türlü olmasını istemezdim."

"Mutlu musun?" Senan diğer kulağımın kabuğuna doğru mırıldanıyor ve omurgamdan aşağı lezzetli bir ürperti gönderiyor.

"Mutlulukla." Bu geceyi daha iyi hale getirecek tek şey hiç bitmemesi olurdu. "Öyle misin?"

"Hayır, ben mutsuzum," diyor göz kırparak, ellerimi ellerinin arasına alıp ağzına götürüyor, böylece onlara sıcak hava üfleyebiliyor. Soğuk parmak uçlarımı dudaklarına dokunduruyorum, gülümsemesinin izini sürüyorum, her bir kırılganlığı hafızama kazıyorum.

Ya prensesine aşık olursa? Söz verdiği gibi bana geri dönecek mi, yoksa bana verdiği anahtar kullanılmadığı için paslanacak mı? Bana hiç vermediği kendisinden parçaları ona verecek mi?

Asla sormayacağım kadar çok soru var ki, çünkü cevaplarından sağ çıkamayacağımdan eminim.

Hizmetçi kadın daha fazla şarapla dönüyor ve beni karanlık düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Senan bir tane daha isteyip istemediğimizi soruyor. Üç saatlik sürenin sonuna yaklaştıkça umutsuzluk göğsümü daha sıkı kavlıyor. Kendimi unutturacak kadar içerek geceden geriye kalanları mahvetmek istemiyorum, bu yüzden reddediyorum.

Senan, Wynn ve kendisi için birer tane alıyor. Birkaç yudum sonra bardağı yanımdaki fiçıda duran boş bardakların yanına bırakıyor. Sonra bana döndü ve elini uzattı. "Benimle dans et, Allette."

Bu prensle şatodaki büyük bir baloda ya da ünlü maskeli balolarından birinde dans etmeyi kaç kez hayal ettim? Teyzem ve ben şatoya davet edilsek bile, bırakın onunla dans etmeyi, Senan'a yaklaşma umudum bile olmazdı.

Kumulus'ta prensler alt tabakadan lordların kızlarıyla dans etmezler.

Burası bir balo salonu olmayabilir, ancak meydana canlı bir makarayla dolduran maskeli müzisyenler ve dönen tüm sade elbiseler ve şamatalı kahkahalar bu geceyi daha da büyümlü hissettiriyor.

Karnımda gergin kelekler uçuşuyor. "Çok isterdim ama adımları bilmiyorum." Akademide birkaç dans dersi almıştım ama itiraf etmeliyim ki çok çalışkan bir öğrenci değildim.

Ağzının sağ tarafı biraz daha yukarı kalkıyor. "O zaman bunları birlikte çözeceğiz."

Buna nasıl itiraz edebilirim? Elim onun eline kayıyor ve beni dans pistinde kaldırım taşları ve hayallerden oluşan boş bir noktaya götürmesine izin veriyorum.

Omzumun üzerinden bakınca Senan'ın gülümsemesi duraksıyor. Muhafızı arkamda belirliyor ve kırmızı maskesinin arkasından prene kaşlarını çatıyor.

Senan onun omzuna vurur. "Sıranı beklemen gerekecek, seni koca hayvan."

Gardiyan gözlerini deviriyor ama sırtan Wynn'in yanına oturmak için banka geri dönüyor. Arkadaşıma dans etmeyi teklif etmesini önermek üzereydim ki Senan beni mücadelenin içine döndürdü. Tökezliyoruz ve birbirimizin ayak parmaklarına çok fazla basıyoruz, ama ayaklarımdaki acı, Senan şarkının yarısında onu yöneten, döndüren ve daldıran kişi olmam gerektiğine karar verdiğinde gülmekten ağrıyla karşılaştırıldığında hiçbir şey değil.

Makara bittiğinde nefesim kesilmişti ve umutsuzca bir içkiye ihtiyacım vardı. Senan bana bardağını uzattı, ben de hepsini boşalttım.

Sonra muhafıza elini uzatır. Adam sanki bir yılanmış gibi bakar. "Gel bakalım." Senan parmaklarını oynatır. "İsteddiğini biliyorsun."

"Kendi gözlerimi oymayı tercih ederim," diye mırıldanıyor muhafız.

Senan sırtarak sağa doğru iki adım atar ve Wynn'e dans teklif eder.

"Benimle dans etmek ister misin?" diye soluk soluğa soruyor, beyaz parmak eklemleriyle eteklerini tutuyor.

"İzin verirseniz," diyor kibar bir selamla.

Ona davranış şeklinden dolayı onu daha da çok seviyorum: sanki onun altında biriymiş gibi değil de zaman ayırmaya değer biriymiş gibi. Keşke diğer Scathianlar da aynı şekilde hissetseydi. Okuldaki sınıf arkadaşlarımdan birkaçı bir hizmetçiyle arkadaş olduğumu öğrendiklerinde benimle konuşmayı tamamen bırakmışlardı.

Wynn bankı boşalttığı anda onun yerine oturuyorum ve ağrıyan ayaklarımı ovma için öne doğru eğiliyorum. Senan'ın "dansı" sayesinde sabaha bir ya da iki çürük çıkarsa hiç şaşırman. Tabii buna dans denebilirse. Neyse ki, Wynn ile daha yavaş ilerliyor gibi görünüyor.

Ayak parmaklarımı çıtırdayan ateşe doğru tutuyorum ve keşke yanıma fazladan bir çift kuru çorap alsaydım diyorum. Sanırım bunun bir önemi yok, çünkü hepimiz çantalarımızı geçidin yakınındaki ormanda saklı bırakmıştık.

Gardiyan dudaklarını bükerek beni izliyor.

Kelimeleri yüksek sesle söylemesem de, ona "bekçi" demek çok kaba geliyor. "Senin adın ne?" diye soruyorum.

Bana göz kırptıyor, onunla konuştuğum için irkilmiş gibi görünüyor. "Benim adım Eason."

Eason. Ne güzel bir isim. "Umarım bunu söylememe kızmazsın Eason, ama tamamen perişan görünüyorsun."

Açık renk gözlerinin kenarları hafifçe kırışıyor. "Tam olarak değil."

"Oh, lütfen. Bir içki bile içmedin."

"İçki zihni uyuşturur ve ben her zaman tetikte olmalıyım."

Yeterince adil. Herkes bu kadar neşeliyken, yakın zamanda bir sorun çıkacağını sanmıyorum. Belki daha sonra, insanlar daha derinlere daldıklarında. Ama o zamana kadar Kumulus'a dönmüş oluruz. Bu düşünce midemi bulandırıyor. "Peki ya dans?" diye soruyorum. "Onu da yapmadın. O da zihni uyuşturuyor mu?"

Kaşlarını çattı. "Dans etmek dikkat dağıtıcıdır."

Bu da eğlencenin bir parçası değil mi? Görev ve sorumluluklardan muhteşem bir şekilde uzaklaşmanın keyfini çıkarmak. Hayatın sıkıntılarından ve hayal kırıklıklarından kısa bir kaçış. Dizini kendiminkiyle dürtüyorum. "Peki ya gülümsemek? O da mı yasak?"

Dudakları neredeyse gülümseyecek şekilde seğiriyor. "Hayır. Değil."

Şimdi bu kadar yakın oturduğumuza göre, ilk düşündüğümde çok daha genç görünüyor. O aptal maske yüzünden de olabilir. "Kaç yaşındasın, Eason?"

"Yirmi dört."

Bir kraliyet muhafızının kalede görev alabilmesi için en az beş yıl eğitim görmesi ve akademide sınıfının en iyisi olması gerektiği düşünüldüğünde, bu yaş bir kraliyet muhafızı için oldukça genç. Yani Eason ya çok iyi ya da çok şanslı.

Gümüş derisinin formuna yapışması, elinin kılıcının kabzasından nadiren ayrılması ve bakışlarının her zaman belayı tarıyor gibi görünmesi göz önüne alındığında, bunun birincisi olduğunu varsayıyorum.

Senan ve Wynn el ele tutuşur ve diğer dansçılarla birlikte daireler çizerek dönerler. Wynn gülerken başı geriye düşüyor, gözleri kapalı ve yanakları kızarmış. Keşke her gece böyle olabilseydi.

"Onun nişanlı olduğunun farkındasın, değil mi?" Eason dikkatimi tekrar ona çekerek şöyle diyor. "Eşeklik etmeye çalışmıyorum ama ikiniz için bir gelecek olmadığını bilmelisin."

"" Yine de buradayım, sanki beni düşmekten koruyabileceklermiş gibi bu yıpranan umut iplerine tutunuyorum. Başkasına söz vermiş bir adamı istediğim için aptal mıyım? Kuşkusuz. Kalbimi başka birine açmaya çalışsam daha mı iyi olur? Muhtemelen.

Ancak Senan'a veda etme düşüncesi, varlığımın dokusunun ikiye bölünmüş gibi hissettiriyor.

Eğer kaderim her halükarda kırılmaksa, bari tutunacak güzel anılarım olsun.

Biri yanıma oturuyor. Senan'ı görmeyi bekleyerek dönüp gülümsüyorum. Ama o Senan değildi.

Lord Windell'in ayı maskesi, bana dişlek bir sırıtış attığında ince burnundan aşağı kayıyor. "Allette Rittey. Seninle burada karşılaşacağımı düşünmemiştim."

Eğer bu diyara geri dönersem, istenmeyen taliplerden saklanabilmek için tüm yüzümü kaplayan bir maske satın almam gerekecek.

Dilini dudaklarında gezdirmesi bana bir tilkinin tavşana baktığını düşündürüyor. Ve Lord Windell'in çaresiz tavşanlara ne yaptığını iyi bilirim. "O maskenin içinde özellikle büyüleyici görüldüğünüzü söyleyebilirim."

Bir mucize eseri gülümsememi kaybetmemeyi başarıyorum. "Ne kadar nazıksınız Lord Windell."

"Belki evlendikten sonra benim için takarsın."

Ses tonundaki imayı fark etmemek mümkün değil. Philip Windell bu dünyada kendimi bağlamak isteyeceğim son adam. Evlenme teklif ederse ve teyzem de kabul etmeye karar verirse başka seçeneğim olmayacağından değil.

O kadar yaklaşıyor ki omzunu omzuma bastırıyor, nefesindeki ekşi şarap zavallı burnuma saldırıyor. "Yarın akşam birlikte yiyeceğimiz yemeği dört gözle bekliyorum. Senin için başka bir sürprizim var."

Umarım başka bir tavşan ayağı değildir. "Sabırsızlanıyorum."

Philip sanki Eason'ın varlığını yeni fark etmiş gibi bakışlarını önce gardiyana sonra da bana çeviriyor. "Yanındaki adam kim?"

Bu seni ilgilendirmez. "Bu benim arkadaşım, Eason."

"Arkadaşın seni dansa kaldırmamın bir sakıncası var mı?" diye soruyor, elime uzanmış bile.

"O bilmeyebilir ama ben biliyorum." Senan'ın derin sesi boğazımı yakan bir sıcaklık bırakıyor.

O ne yapıyor? Philip babasıyla birlikte şatoya gitmiştir ve onu tanıyabilir. Senan'ın kıskanacağı onca zaman varken.

Wynn, Senan'ın omzunun arkasından bakıyor, gözleri kedi maskesinin içinde geniş.

Lord Windell ayağa kalkar, başının tepesi Senan'ın çenesine gelir. "Kim olduğuna bakar mısınız? Kendinize biraz spor mu arıyorsunuz, efendim?"

Birbirlerini tanıyorlar. Ne kadar hoş, değil mi? Belki Senan bizim lanet düğünümüze bir davetiye alır.

Senan, Lord Windell'i iterek yanımdan geçti ve yanımdaki banka çöktü. "Burada spor yapacak bir şey yok. Ortalıkta öneririm."

"Prens" sesini kullandığında sesi çok emredici çıkıyor. Her ne kadar kibirli bir hıyar gibi davranıyor olsa da, bir yanımdan gizliye gizliye bunu seviyor.

Lord Windell Senan'ın öfkesini görmezden gelerek elimi tutuyor ve ince, ıslak dudaklarını parmak eklemlerime bastırıyor. "Yarın gece görüşürüz, Allette."

Dehşet boğazıma tırmanıyor ve Senan'ın tüm bu durumu daha da kötüleştirdiğine dair batan bir his var içimde.

Wynn, Eason ve benim aramda sıkışıp dizimi okşuyor. "İyi misin?"

"Ben harikayım." Ama değilim. Gerçekten değilim. Senan bu gece beni Lord Windell'den kurtarmış olabilir ama yarın prens çoktan gitmiş olacak ve o adamla tek başıma uğraşmak zorunda kalacağım. Ve eğer şenlik ateşine doğru yürürken omzunun üzerinden atmaya devam ettiği aç bakışları bir gösterge ise, iddiasını daha sonra değil de daha erken ortaya koymak isteyebilir.

Senan, ben Philip'e tepkisini ölçmeden arkasını dönüyor ve bir sandık yün battaniye taşıyan bir adama el sallıyor. İki battaniyenin parasını ödüyor ve birini Wynn'e verip diğerini bacaklarımıza örtüyor.

Wynn mutlu bir mırıltıyla battaniyeyi açar. "Normalde beyefendilerden hediye kabul etmem, ama tüm ayak parmaklarımı kırdığına göre, en azından bunu yapabilirsin."

", " diye kabul ediyor Senan, sesi hafif ve neşeli ama gülümsemesi kırılğan. Örtünün altında, eli benimkinin etrafında kıvrılıyor.

"Eason için bir tane almayı unuttun," diye hatırlatıyorum ona. Siyah maskesinin ardında Senan'ın gözleri kısılıyor.

"Kime?" "Eason. Muhafızın."

"Onunla paylaşmanın sakıncası yok." Wynn, Eason itiraz edemeden battaniyesinin bir köşesini onun kucağına atar. Muhafız memnun görünmese de, o da reddetmez.

Senan maskesinin ardından beni izlerken uzun, kalın parmakları benimkileri sıkıyor. Bakışları dudaklarıma düştüğünde kalbim hızlanıyor. Bütün bu insanların önünde beni öpemez, bunu biliyorum. Ama yıldızlar, öpmesini istiyorum.

"Tavşan katili o muydu?" Senan fısıldıyor, yüz ifadesi hiç görmediğim kadar ciddi.

Her ne kadar inkar etmek istesem de, başımı sallıyorum.

Prensin burun delikleri alevlenir ve çenesi titrer. "Onu öldüreceğim."

"Simon..."

Sert bir nefes üflüyor; bacaklarını uzatırken başı düşüyor ve neşesiz bir kıkırdama çıkarıyor.

Eason'ın sözleri aklımdan geçiyor. *Onun nişanlı olduğunu biliyorsun.*

Gardiyan beni ne kadar aptal sanıyor olmalı. Ne kadar saf.

Senan'a bakarken, bunu sadece kendimiz için mi zorlaştırdığımızı merak ediyorum. Birlikte geçirdiğimiz her an vedalaşmayı çok daha zor hale getirecek. Dünya bizi bırakmaya zorlamadan önce sadece bir zaman meselesiyken neden dayanıyoruz?

Parmaklarımı onun kavrayışından kurtarıyorum. "Senan, konuşmamız gerek."

Başını kaldırıyor ve gözleri benimkilere kayıyor. Sanki hastalıklı düşüncelerimin yönünü duyabiliyormuş gibi başını sallamaya başlıyor. "Yapmak istediğim son şey konuşmak."

Bu gerçekten çok kötü çünkü söyleyeceklerim var - ikimizin de duyması gereken şeyler. "Birbirimizi görmeye devam edemeyiz."

Parmaklarımı bir kez daha yakalıyor, öncekinden daha da sıkı sarılıyor. "Bunu bu gece yapma. Lütfen. Bana bir gece daha ver."

Kalbimi tutarken onu nasıl inkar edebilirim? "Bir gece daha." Gerçek şafakla birlikte gelecek. Yarın daha güçlü olacağım. Yarın, kendimi onun hipnotik gümüş gözlerinin büyüüne daha fazla kapılmaktan alıkoyacağım.

Yarın.

Senan battaniyeyi bir kenara atıyor, ayağa kalkıyor ve beni ayağa kaldırıyor. Beni son bir dansa davet ederken sesi titriyor.

Bu bir danstan daha fazlası gibi. Bu bir veda gibi.

Gözlerim hâlâ yanarken, bunun Senan'ın serbest kolunun belime dolandığı son sefer olmaması için dua ediyorum. Beni son kez sert tarafına doğru çekişi. Beni son kez kollarına aldığı anda.

Etrafımızı bir kalabalık dolduruyor, ama tek görebildiğim Senan. Müzik başlıyor, yumuşak ve tuhaf, güzel bir yaz gününün anısı gibi. Ama her yazın bir sonu vardır.

Ve bu gece bizim.

Senan aniden duruyor ve taşların üzerine diz çökmeden önce, "Lanet olası botlar," diye homurdanıyor. Parmaklarımı kalçalarımın vurarak bağcıklarını bağlamasını bekliyorum. Sıcak parmakları bileğimi kavrayıp beni yanına çektiğinde, devrilmemek için omuzlarından destek almak zorunda kalıyorum.

Tam ne yaptığını soracaktım ki ceketinin içinden küçük beyaz bir nesne çıkardı. Bir maske. Avucumun içine bastırıyor. Zaten bir tane varken neden başka bir maskeye ihtiyacım olsun ki?

"Tak şunu," diye fısıldıyor, karga maskesini de beyaz bir maskeyle değiştiriyor. "Acele et."

Maskeleri değiştiriyorum, o da benimkini kendi paltosunun içine sokuyor. "Neden? Her şey yolunda mı?"

Kapüşonunu göz alıcı saçlarının üzerine çekerken bakışlarının yoğunluğu nefesimi kesiyor. Parmakları benimkilere dolanıyor ve beni ayağa kaldırıyor. Etrafımızda dönen çiftler bir renk ve hareket bulanıklığına dönüşüyor.

Adını tekrar söylediğimde, Senan'ın bakışları benimkilerle çarpışıyor. "Kaçmamız gerek."

OceanofPDF.com

Yedi

SENAN

ELİM ALLETTE'İN ELİNİ TUTTUĞUNDA, DELİCİ ALTIN GÖZLERİ
Verecek zamanım olmayan cevaplar için. Bu işe yarayacaksa, Sör Diligence
kaybolduğumuzu fark etmeden hemen gitmeliyiz.

"Wynn'i terk edemem," diye itiraz ediyor başını sallayarak.

"Onun için endişelenmeyin. Muhafızlarım onu geri getirecek." Wynn'e eğer
ayrılırsak onunla kalmasını söyledim. Ve bu tam olarak olmak üzere olan şey.

Allette, omzunun üzerinden Wynn'in oturduğu, şarabını yudumladığı ve
ayaklarını müziğin ritmine göre salladığı yere bakarken kaşlarını çatıyor.

"Allette, acele etmeliyiz." Nefesimi tutup onun yanıtını bekliyorum, kalp
atışlarım kulaklarımda gümbürdüyor.

Başını salladığında rahatlamaktan neredeyse bayılacaktım. Birlikte, dönen
çiftlerin arasından geçerek, bizi sadece birkaç saat önce buraya getiren yola
doğru ilerliyoruz. Adımlarımız taşlara çarpıyor. Sanki dünya planımı bilse bizi
parçalayacakmış gibi birbirimize tutunuyoruz.

Çaresizlikten doğan bir plan.

Allette'i o kadar insan arasında Philip Windell ile görmek.

Onu öldürmek istediğimi söylediğimde şaka yapmıyordum. Uzaklaşırken
bana sırtma şekli...

Göğsümden yeni bir öfke dalgası yayılıyor.

Kumulus'ta olsaydık, onu çukura atırırdım, kralla olan bağlantısı lanetlensin.

Allette ve ben, dışarıya serpiştirilmiş piknik masalarında sadece tek bir adamın kaldığı barı hızla geçiyoruz.

Omzumun üzerinden bir bakış fırlatıyorum.

Kimse bizi takip etmiyor gibi görünüyor, ama işi şansa bırakamam. O varken olmaz. Ormanın kenarına vardığımızda ciğerlerim şenlik ateşi gibi yanıyor. Koşmanın bu kadar zor olduğunu kim bilebilirdi?

Keşke kanatlarımı kullanıp bizi buradan uçurabilseydim. Ama sihrimi düşürürsem, tekrar geri çağırmak için yeterli sihrim olmayabilir.

Patikaya doğru sola dönmek yerine, dikenli dalları olan iki uzun yeşil ağacın arasından sağa sapıyorum ve bilinmeyene doğru ilerliyorum. Ağaç gövdelerinden kaçarken, köklerin üzerinden atlarken ve taşların etrafından dolanırken botlarımızın altında dallar kırılıyor.

"Senan?" Allette'in nefesi kesilir.

"Shhhh." O kadar karanlık ki, gerçekten yalnız olup olmadığımızı bilmenin hiçbir yolu yok. "Ama yanlış yöne gidiyoruz."

Onu görmezden gelmekten nefret ediyorum ama gerçekten zamanımız yok. Eğer o muhafız gördüğümün yarısı kadar bile hızlı koşabiliyorsa, hemen peşimize düşecektir. Bu yüzden saklanabileceğimiz güvenli bir yer aramaya devam ediyorum.

Allette elimden kurtulmaya çalışıyor ama onu bırakamıyorum. Orman sıklaşıyor, çok fazla dikenli çalı ve bir o kadar da lanet dikenle dolu. Allette'e de batmasın diye bir yol açarak onları geri süpürdüğümde minik böcekler ceketimin koluna batıyor. Kendini tuttuğum yerden kurtarmak için benim dikkatimi dağıtmamı kullanıyor.

Benim güzel ve ısrarcı kızım ayaklarını yere vuruyor ve ayrılmayalım diye beni durmaya zorluyor. "Bana neler olduğunu anlatana kadar bir adım daha atmayacağım." Wynn'le dansımdan sonra satın aldığım maskeyi indiriyor ve sert bakışlarını üzerime diyor. "Bir açıklamayı hak ediyorum."

"Saklanacak bir yer bulduktan sonra sen de bir tane alacaksın."

Gölgeli gözlerinde belirsizlik titreşiyor. "Saklanmak mı? Neden gerekiyor?"

Çünkü seni kaybedemem. "Lütfen, Allette. Yemin ederim en kısa zamanda her şeyi açıklayacağım."

Kaşları çatılmış olsa da parmakları bir kez daha benimkilere dolanıyor. Karanlıkta bir sığınak izi arıyorum ama sadece çorak ağaçların cılız siluetlerini buluyorum.

"Bu ." Onu sağa doğru çekiyorum.

Bu ıssız ormanda *bir şey* olmalı. Bir mağara, belki? Ama vahşi hayvanlar mağaralarda yaşar, değil mi? Yoksa bu sadece hikaye kitaplarında mı var?

Ahıra ne dersin? Kokar ama en azından kuru olur. Ama lanet ormanın ortasına kim ahır yapar ki? Kahretsin, bu aşamada lanet olası bir çıkıntı alırdım.

Yürümeye devam ediyoruz, ayaklarımız her adımda daha da doyunlaşıyor. Bir tepeye. Diğer taraftan aşağıya. Bir virajın etrafında ve-

Şurada. Tam önümüzde. Eğer kaçıyor olmasaydık, coşkulu bir çığlık atardım. "Geldik." Uzaktaki bina şeklindeki gölgeye doğru elimle işaret ediyorum. Umarım burası dışkıyla kaplı ya da kuduz bir hayvanın yaşadığı bir yer değildir.

Sonunda sazdan çatısı sarkan ve pencerelerinde cam olmayan tek odalı boktan bir kulübe haline gelir. Tam olarak bir kale sayılmaz, ancak yıkık dökük şömine işlevsel görünüyor ve gıcırdayan ahşap duvarlar esintiyi uzak tutacaktır.

Önce ben giriyorum, burada birinin yaşadığına dair işaretler arıyorum. Burası terk edilmiş gibi görünüyor - uzun zamandır ilk kez şansım yaver gidiyor. Allette benden sonra içeri giriyor ve yavaş bir daire çizerek dönüyor, bakışları örümcek ağıyla kaplı kirişler boyunca sürükleniyor.

Ağırlığını kaydırdığında döşeme tahtaları inliyor ve havada delici bir *çatırtı* çınıyor. Allette öne doğru savruluyor ama düşmeden onu yakalıyorum. Lanet olası çürümüş döşeme tahtası. Botu tam delip geçmiş.

Ortamı yumuşatacak bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama onun bakışları bana sessiz kalmamın daha iyi olacağını söylüyor.

Kendini kurtardıktan sonra ellerini eteklerinden aşağı indiriyor ve derin bir nefes alıyor. "Bana neden eve uçmak yerine terk edilmiş bir kulübede saklandığınızı söylemek ister misin?"

İşte bu kadar. Onu ikna etmek için tek şansım. Eğer işe yaramazsa, onu rehin almaktan çekinmem. Şaka yapıyorum. Çoğunlukla. Nemli avuçlarımı ceketime sürtüyorum. Neden bu kadar gerginim? Bu Allette. Benim biriciğim. Sonsuza dek.

"Kumulus'a geri dönmemiz gerektiğini düşünmüyorum. Bence burada kalmalıyız."

Boş odaya göz gezdiriyor, gözleri yavaşça açılıyor. "Bir kulübede mi kalmak istiyorsun?"

"Özellikle bu kulübede değil. Bu diyarda kalmaktan bahsediyorum. İnsanlarla birlikte."

Kaşlarını çatıyor. "Bu senin şakalarından biri, değil mi?"

"Bu bir şaka değil." Kumulus'a geri dönmek kesin sefalet demek. Burada kalırsak, olasılıklarımız var. Ayrı bir gelecek yerine birlikte bir gelecek. Mutluluk.

Çürümüş döşeme tahtasının üzerinden geçip iki elini de avuçlarımın içine alıyorum. Ona ne kadar uzun süre sarılırsam, bu o kadar doğru geliyor. "Benimle evlenmeni istiyorum, Allette."

Nefesi kesiliyor ama gülümsemek yerine kaşlarını çatıyor. Kahretsin. Neden kaşlarını çatıyor?

"Bu hiç komik değil,
Senan." Komik olmaya
çalışmıyorum.

Elimden kurtulup gözlerini ovuşturmaya başladı. Dur . O mu
Ağlıyor musun? "Bana böyle şeyler söyleyemezsin. Kalbim bunu kaldıramaz."

"Allette, bana bak. Lütfen. Sadece bana bak." Sonunda baktığında ve
Kırpiklerinde gözyaşlarının parladığını görüyorum, kalbim toza dönüşüyor. "Hiç
bu kadar ciddi olmamıştım. Kalbim ve ruhum sana aitken başka biriyle
evlenemem." İpeksi siyah saçlarından bir tutamı kulağının arkasına
sıkıştırıyorum, şimdiden maviyi özlüyorum. Mavi ya da siyah, fark etmez. Kel de
olsa onu severdim. "Yukarıda, sevgisiz ve umutsuz bir geleceğe mahkûmum.
Burada, seninle, ikisine de sahip olabiliriz."

Günlerimi sevdiğim kadınla paylaşamayacaksam uzun bir yaşamın ne anlamı
var?

"Gerçekten burada kalıp benimle evlenmek istiyor musun?" diyor yavaşça,
sanki hâlâ bu fikri kafasında oturtamamış gibi.

Benim için ne kadar önemli olduğunu görmüyor mu? Tanıştığımız andan beri
ona her gün göstermedim mi? "Dünyadaki her şeyden daha fazla. Ama sen de
aynı şeyi hissetmiyorsan, benim istediklerimin hiçbir anlamı yok."

Hâlâ burnunu çekerken başparmağını gözlerinin altında gezdiriyor ve
gözyaşlarını düşmeden yakalıyor. "Kendimizi nasıl geçindireceğiz?"

"Çantamda biraz altın var. Başlamamız için yeterli olacaktır." Hazır
bahsetmişken, çantamı bir an önce toplamalıyım. Başka biri bulursa başımız
büyük belaya girer.

"Peki para ?" "İş bulacağım."

Homurdanıyor. "Sen mi? İş mi?"

"Evet, ben, iş." Neden bu kadar komik? "Ben genç ve güçlüyüm. Kazançlı bir
iş bulmak hiç de zor olmamalı." Ne kadar zor olabilir ki? Eminim burada
birilerinin para karşılığında yardıma ihtiyacı vardır.

"Hayatında bir gün bile çalışmadın. İkimiz de çalışmadık. Sen politika ve eğlence için yetiştirildin, ben ise zengin bir Scathian'ın karısı olmak için yetiştirildim."

Philip Windell'in kendini beğenmiş yüzü gözümün önünden geçiyor. Ellerim yumruk oldu. Ona vurmalıydım. Sadece bir kere. Öyle bir vurmalıydım ki kırık suratından utanıp bir ay boyunca Allette'in kulesine gelmemeliydi.

Benim kızım o sinir bozucu götün kolunda bir aksesuar olmak için fazla zeki. Onu bekleyen şeyden daha iyisini hak ediyor. İkimiz de hak ediyoruz.

"Ben de tam olarak bunu kastediyorum, Allette. Eğer geri dönersek, bu bizim kaderimiz olacak. Seçim yapmayı hak etmiyor muyuz?"

Ona orada ne teklif edebilirdim ki? Metres hayatı mı? Sosyal bir dışlanmışlık mı? Ona dünyayı vermek istiyorum, ama bunun olması için *bu* dünya olmalı.

Ellerini birbirine kenetliyor, sinirlendiğinde yaptığı gibi en küçük parmağını çekiştiriyor. Neden hala bana cevap vermedi? Ne yapmamı istiyor? Yalvarmamı mı? Yalvaracağım. Bu aşamada, yalvaracağım. "Her günün sonunda eve, senin yanına gelebildiğim sürece her şeyi yapabilirim. Bu diyarda sihir olmayabilir ama biz kendi sihrimizi yaratabiliriz."

Allette'in gözleri yumuşuyor ve yanaklarımı soğuk elleriyle kavıyor. "Seni çok seviyorum."

"O zaman evlen benimle." Daha da iyisi... Hançerimi kemerimdeki kınından çıkarıyorum. Keskin bıçağı avucumda sürüklediğimde Allette'in nefesi kesiliyor.

Kahretsin. Canımın yanacağını biliyordum ama *bu* kadar acıtacağını tahmin etmemiştim.

Sıg yaradan kan akıyor, bileğimden aşağı damlıyor ve ceketimin kolunun altında kayboluyor.

"Senan, bunu yapamayız. Yıldızlar kabul etmezse, lanetleniriz."

Yıldızlar aynı fikirde değillerse gidip sıçabilirler. Bu kadın benim diğer yarım, buna hiç şüphe yok. "Seni seçiyorum, Allette Rittey, karım ve eşim olarak." Hiçbir gök cismi, hiçbir kral, hiçbir konsey ve hiçbir rahip bana aksini söyleyemez. Ayrıca, yıldızlar bizi umursamayacak kadar uzakta. Bu dünyada kendi kaderimizi kendimiz çizeriz.

Kılıcımın kabzasını ona doğru uzatıyor, aşkımın da beni seçmesini bekliyorum.

Allette bıçağı alıp kendini de kesmeden önce sadece bir an tereddüt ediyor. Gözleri benimkilerle kilitleniyor, yüzümdeki gülümsemeyi yansıtıyor

"Seni seçiyor, Senan Vale, kocam ve eşim olarak." dediğinde. Kana bulanmış eli benimkini kavradığında, damarlarımızdan akan büyü gittikçe ısınıyor, cehennem ateşi gibi yanıyor. Tenimizde sonsuza dek gümüş izler kalana dek birbirimize tutunuyoruz.

Alnım onunkine düşüyor, nefeslerimiz birbirine karışıyor ve bedenlerimiz birbirine giriyor.

"Güneş patlayana ve yıldızlar artık parlamayana kadar seni seveceğim," diye fısıldıyorum. Bir söz. Bir söz. Dudaklarım onunkilerin üzerinde geziniyor ve arayı kapattığında tek düşünebildiğim şu oluyor: *Nihayet*. Bütün gece dilimde onun tatlılığını arzuladım. Sonsuza kadar. Bu kadın hayal ettiğim her şey ve daha fazlası. Ben kızıma tek kelime etmeden onu ne kadar sevdiğimi söylerken dillerimiz yavaş, lüks bir dansla birbirine dolanıyor.

Bir kasırğa şiddetiyle bir araya geldik. Etekler yukarı çekildi. Pantolonlar aşağı çekildi. Eller dolaşıyor, alıyor ve veriyor. Vücudunun benimkini sarmasının coşkusuyla, son olmayacağını biliyorum, ama bunu telafî etmek için sonsuzluğa sahip olacağım. Bir dahaki sefere, kendi yatağımızda olacağız. Bir dahaki sefere, yavaştan alacağım. Bir dahaki sefere sevişeceğiz. Bu birleşme sahiplenmekle ilgili.

Allette'in başı geriye düşüyor ve dişlerim boğazında geziniyor. Boynunun omzuyla birleştiği yere ulaştığında, biraz daha sertçe bastırmak için kontrol edilemez bir dürtü duyuyorum.

"Az önce beni ısırdın mı?" diye nefes nefese kalıyor.

Kahretsin. Ben ısırdım. Onu ısırdım. Ne tür bir delilik bana geldi? Onu incitmek istememiştim. Ona asla acı çekertmek istemem. "Özür dilerim, ben-"

Eli aşağı kayarak boynumun arkasını kavırıyor ve başımı yana çekiyor. Dişleri boynumdaki aynı noktaya batıyor. O anki acı, beni kendisine ait olarak işaretlemesinin verdiği hazzın yanında hiçbir şey.

Tekrar yaptığında, hala kontrolümde olan küçük kavrama kayıyor ve son bir itme ile sonumu buluyorum. Soluk soluğa nefeslerimiz birbirine karışıyor, göğüslerimiz birbirine çarpıyor.

Şakağına yumuşak bir öpücük konduruyorum, yanaklarım ısınıyor. "Bu çok utanç verici."

Başını salladığında saçları yüzüne düşüyor. "Hayır. Sana kendini kaybettirebilmeyi seviyorum."

"Beni kaybolmuş hissettirmiyorsun, Allette. Bulunduğumu hissettiriyorsun." Cevap gülümsemesi güzel bir gün doğumunu izlemek gibi.

Ama sonra gülümsemesi kayboluyor ve boş pencereden dışarı bir bakış fırlatıyor. "Eason."

Vahşı sahiplenme duygusu göğsümü kavırıyor, derimin altında bir ateş gibi yanıyor. "Sikim hâlâ içindeyken başka bir adamın adını söylemediğini söyle bana." Şişmiş dudaklarını ısıyorum. Bu kadın benim ve eğer başka bir erkek ona bakmayı aklından bile geçirirse, gözünü bile kırpmadan iç organlarını dökerim.

Allette'in elleri göğsüme bastırarak öfkeli kalbimi yatıştırıyor. "Sakin ol. Sadece Wynn'i eve getirmeyeceğinden endişeleniyorum."

"Yapacak." Aptal, Kumulus'a döndüğümü ve Allette'in arkadaşını krallığımıza geri taşıdığımı sanacak. Orada olmadığımı anladığında çok geç olacak.

Allette ve ben bir sonraki Samhain festivaline kadar çoktan gitmiş olacağız. İkimiz de özgür olacağız.

İç çamaşırlarına ve eteklerine yardım etmeden önce vücudundan çekilip pantolonumu ayarlıyorum. Kalçalarının arasında döllerimin parladığını görmek onu tekrar sahiplenmek istememe neden oluyor.

Her şey yoluna girdiğinde, Allette kollarını kendi etrafında kavuşturuyor ve ellerini koltuk altlarına sıkıştırıyor. Birleşmemizden dolayı hâlâ aşırı ısınmış durumdayım ama bu yakında geçecek. Eğer gecenin geri kalanında burada kalacaksak, ısınmak için başka bir yol bulmalıyız.

Uzaklaştığımda dudakları en yenilebilir ifadesine bürünüyor. "Suratını öyle yapma. Sadece ateş yakacağım."

"Şu şövalyeliğe bak."

"Ne diyebilirim ki? El ve ayak parmaklarını düşmelerine izin vermeyecek kadar çok seviyorum."

Allette hafif bir kahkaha atarak parmağını pencere çerçevesi boyunca gezdirir. "Buraya biraz perde lazım. Mavi olanlardan."

Şöminenin yanında diz çöküp bacanın tıkalı olup olmadığını kontrol etmek için boynumu eğiyorum. Temiz görünüyor. Sanırım yakında öğreneceğiz. "Önce pencerelere ihtiyacı var. Ve yeni bir zemin." Ve yeni bir mutfak ve kapı. Bu yerde kalacağımızdan değil. Kumulus'ta olduğu gibi burada da gecekondulaşmanın yasadışı olduğuna eminim.

Allette yanıma çöküyor, gözleri heyecanla parlıyor. "Bunu gerçekten yapıyor muyuz?"

Artık geri dönmek için çok geç. Bağ bir kez kuruldu mu, asla koparılamaz. O benim ve ben de onunum, nişanlar ve prensesler lanetlensin. "Bunu gerçekten yapıyoruz."

Allette ızgaranın üzerinde duran yalnız kütüğe doğru başını sallıyor. "Ateş yakmayı biliyor musun ki?"

"Ben bir ateş elementaliyim, tabii ki nasıl ateş yakılacağını biliyorum." On yaşımda elementimi kullanmayı öğrendiğimden beri alevleri avucuma çağırıyorum. "İnanç eksikliğiniz beni yaralıyor."

"Elementini kullanmamalısın. Ya caziben başarısız olursa? Üzülmektense güvende olmak daha iyidir."

Haklı bir noktaya değindi.

Önemli değil. Bunu büyü olmadan da yapabilirim. Ateş. *Ateş*. Kaledeki Tuath hizmetkarları büyü olmadan ateşi nasıl yakıyorlar?

Allette ağırlığını kaydırıyor, dudakları yukarı doğru çekiliyor.

"Bana bakmasan olmaz mı?" Odaklanmam gerek. Çıra. Genelde çıraları vardır. Odanın etrafına bakıyorum. bizde hiç yok. Çıra nereden bulunur?

Gülümsemesi genişliyor. "Nasıl , değil mi?"

Lütfen. Herkes nasıl ateş yakılacağını bilir. Sadece doğru aletleri bulmam gerekiyor. Ayağa kalkıp şömineden geriye kalanları yokluyorum ve yardım edecek bir şeyler arıyorum.

Allette aptal gibi sırtarak geri sallanıyor. "Ne yapıyorsun?" "Eğer bilmek istiyorsan, kibrit arıyorum."

Gülerek ayağa kalkıyor. "Belki mutfakta biraz vardır." Eteklerindeki kir ve saman parçalarını silkeleyerek porselen lavabonun yanındaki duvara vidalanmış dört dolaba doğru ilerliyor. O ararken kapaklar çarpıyor. "Kibrit yok. Üzgünüm."

Bir ısı kaynağı olmadan bu kulübede kalamayız. Yapılacak tek bir şey var.

Tekrar çömelip elementimi çekiyorum, parmak uçlarımda küçük bir kıvılcım belirmeden önce büyüün sıcaklığı beni baştan aşağı ısıtıyor. Geçen haftanın büyük bir kısmını güneşin altında geçirmiş olmama rağmen büyü kuyum titriyor. Kanatlarıma burada ihtiyacım olmayacağı için bunun bir önemi yok.

Onlara bir daha asla ihtiyacım olmayacak.

Bu iç karartıcı gerçeği çabucak bir kenara itiyorum. Vazgeçtiklerim, kazandıklarımın yanında hiçbir şey.

"Aklını mı kaçırdın sen?" Allette yanıma çöküp ellerini alev alev yanan kütüğe doğru tutarken bile tıslıyor. Odunların yanma şekline bakılırsa, er ya da geç daha fazlasına ihtiyacımız olacak.

Sihrimi dizginliyorum, parlayan bir kömür gibi çekirdeğimin derinliklerine yerleştiğini hissediyorum. "Sanırım öyle. Seninle tanıştığım günden beri doğru düzgün düşünemiyorum."

Bir kahkaha atıyor ve botlarını çıkarıp ocağın yanına bırakıyor. Sırılsıklam ıslak çorapları da yanlarına düşüyor. Zavallı ayak parmakları neredeyse saçlarının eskiden olduğu kadar mavi. Ellerimi ayak tabanlarına dolayarak avuçlarıma biraz daha fazla ısı çağırıyorum.

Ateş ışığı kızın pembe yanaklarında ve hafifçe kalkık burnunun kırmızı ucunda dans ediyor. "Teşekkür ederim."

"Eşimi sıcak tutamayacaksam ben ne işe yararım ki?"

"İşe yaramaz," diyor muzip bir gülümsemeyle. Ben de ona sırtarak karşılık veriyorum. "Kesinlikle." Hiç iyi değil.

OceanofPDF.com

Sekiz

ALLETTE

SENAN VE BENİM DİNLENDİĞİMİZ TARLADA KIR ÇİÇEKLERİ SALLANIYOR, KALPLERİMİZ Birbirimizin gözlerine bakarken zihnimiz huzur içinde. Güneşin ıslattığı topraktan gelen sıcaklık kemiklerime sızıyor. Tembel bir arı bir lavanta dalından adını bilmediğim minik pembe bir çiçeğe vızıldıyor. Her nefes alışımnda tatlı bir özgürlük tadı alıyorum; her nefes verişimde mutlulukla yüzüyorum. Elimde olsa sonsuza kadar burada kalırdım.

Senan'ın kaşları çatılıyor ve dirseklerine kadar iterek burnunu bulutsuz gökyüzüne doğru kaldırıyor. "Kokuyu alıyor musun?"

Havayı kokluyorum. Güzel kokulu çiçekler. Taze kesilmiş çimen. Uzaktaki bir tarladan gelen işlenmiş toprak. Ve başka bir şey. Ait olmayan bir şey.

Oturup kollarımı dizlerime dayayarak ufuktaki mor dağları tarıyorum. Görünürde bir kule yok. Ötücü kuşlar, Scathianlar değil, yükseklerde esen rüzgârda geziniyor.

İşte yine o koku. O garip koku. "Nedir bu?" diye sordum.

Senan'a dönüp baktığımda, kaşlarında bir sıkıntı çizgisi beliriyor ve ağzını sıkıyor.

Elimi tutuyor, parmaklarımız sıkıca kenetlenirken avuçlarımız birbirine kayıyor. Gözlerimiz birleştğinde, onunki zift gibi siyahtı. "Kaçmamız gerek."

Kaçmak istemiyorum. Kalmak istiyorum. Burası mükemmel bir yer.

Daha sert çeker. "Koş, Allette. Kaçmana ihtiyacım var." "Ama-"

"Kaçın!"

Sarsılarak doğruluyorum ama gördüklerimden ne bir anlam ne de bir sonuç çıkarabiliyorum. Daha ziyade, gözlerimi yakan kalın kara bulut tabakasının arasından göremediklerimi. Artık yumuşak, güzel kokulu bir tarlada değil, sert bir tahtanın üzerinde oturuyorum.

Baraka.

Senan ve ben bir kulübede uyuyakaldık.

Ve bunlar bulutlar değil, duman bulutları.

Neden bu kadar çok kanlı duman var? Boş odada prensimi ararken buruk hava ciğerlerimi tüketiyor ama hiçbir iz bulamıyorum. Adını haykırıyorum ama burada olduğuna dair tek işaret, yanımda yerde duran terk edilmiş paltosu.

"Senan?" Öksürüyorum, kapıya doğru tökezlerken havadaki karanlığın bir kısmını temizlemek için ellerimi sallıyorum. Tepemdeki kırışleri yalayan kızgın turuncu alevlerden kaçınmak için eğilmem gerekiyor. "Senan!"

Tanrı aşkına nereye gitti?

Çatlak. Kanlı kapıdan üç adım sonra kanlı ayağım bir başka kanlı döşeme tahtasını kırıyor. Bu sefer kanlı botumun koruması olmadan. Keskin, kesici bir acı bacağımdan yukarı fırlıyor. Küfrederek çekiştiriyorum ama faydası yok. Ayağım sıkışmıştı.

Bir başka keskin *çatırtı* havayı dolduruyor. Tavan kırışlerinden biri birkaç dakika önce uzandığım yere çarpıyor ve Senan'ın terk edilmiş paltosuna kıvılcımlar yağdırıyor.

Alevler çok hızlı büyüyor. Eğer buradan çıkamazsam, cayır cayır yanacağım.

Ayağımı çekip çekiştiriyorum. Burkuyorum ve büküyorum. Alevlerin sıcaklığı omurgamdan aşağı ter damlamasına neden oluyor.

Taban tahtası homurdanıyor ama biraz esniyor. Ve biraz daha. Son bir çekişle ayağımı kurtarmayı başarıyorum. Ayak bileğimdeki geniş yarıktan kan sızıyor ve derimden parçalanmış tahta parçaları çıkıyor. Bakıma ihtiyacı olacak ama bu cehennemden kaçana kadar değil.

Kapıya doğru topallayarak ilerliyorum ve bariyeri kenara itiyorum, tam çatı çöküp içeri doğru göçerken buz gibi çimlerin üzerine düşüyorum. Alaca pembe gökyüzüne alevler yükseliyor.

Gözlerimin arkası yaşlarla doluyor ama geldiğimiz yoldan topallayarak geri dönerken acıya rağmen nefes almayı başarıyorum. Senan nerede? Neden beni uyandırmadı?

Yeni ayak izleri kulübeden uzaklaşıyor.

Bu hiç mantıklı değil. Bensiz mi gitti? Belki de hala kulağımdadır. "Senan! Alo?"

"Merhaba!" diye bağılıyor derinden gelen bir ses ormandan.

Oh, yıldızlara şükürler olsun. "Yardım edin! Ayağımı kestim ve kulübe yanyor!" Yokuşa doğru topallayarak ilerlerken dallar ve taşlar ayağıma batıyor, ancak çağırma cevap veren adamın Senan değil, tamamen siyah giyinmiş, açık renk saçlı bir yabancı olduğunu fark ediyorum.

Yanan binanın arkasından iki adam daha belirdi. Bana ulaştıklarında patinaj yaparak duruyorlar, aval aval bakarken yüzleri solgunlaşıyor. Bunların derdi ne? Daha önce hiç ayakkabısız bir kadın görmediler mi?

"Lanet olsun," diye fısıldıyor içlerinden biri, iri gözlerini arkadaşlarına dikerek. "Bu o mu?"

O kim? Yaralı olduğumu göremiyorlar mı? "Lütfen biriniz bana yardım edebilir mi? Ayağımı yaraladım ve yol arkadaşım kayboldu. Çok yükseklerde." Elimi başımın üstünde tutuyorum. "Koyu kahverengi saçları omuzlarına kadar iniyor." *Büyüsü sayesinde.*

İki ağacın arasından siyah bir parıltı gözüme çarpıyor. Daha iyi görebilmek için bir adım öne çıkıyorum.

Bir çizme gibi

görünüyor.

Sadece bir bot değil, iki bot. İki bacağa bağlı iki çizme. Tanıdığım birine ait iki bacak.

Wynn.

Vücudu buz gibi zeminde yüzüstü yatıyor ama hareket etmiyor. Neden hareket etmiyor?

İlk bağıran adam sonunda bize ulaştı. Kırmızı lekeler yaralı yanağını . Şuna benziyorlar.

Kan.

Adam... elleri... yüzü... her yeri kan içinde.

Tökezleyerek geri çekiliyorum ama bir adım bile atamadan adamlardan biri kolumu yakalıyor ve öyle sert çekiyor ki sanki koparmaya çalışıyormuş gibi geliyor.

"Bırakın beni!"

Siyah muhafızın kör tırnakları etime batıyor. "Korkarım bunu yapmayacağız."

Kana bulanmış adamın yumruğu bana doğru uçuyor ve yanağıma çarpıyor. Gözlerimin arkasında acı patlıyor. Düşüğümde, beni tutan adam ,

ve dizlerim acımasız toprakta çatırdıyor. Yüzüm mide bulandırıcı bir *gümbürtüyle* ıslak çimlere çarpıyor.

İkisi beni dizlerinin altına sıkıştırıp kollarımı . Çırpınıyor ve inliyorum, ama çıgllıklarım sağır kulaklarda kalıyor.

Gölüşleri acımasız. Can sıkıcı. Onlarla savaşmak için elementimi çağırmaya çalışıyorum ama her zaman içimde yaşamış olan güç cevap vermiyor. Üçüncü adam omurgama, tam kürek kemiklerimin arasına vururken özgürlük için yalvarmak üzere ağzımı açıyorum. Hava ciğerlerimi boşaltıyor ve kanatlarımı açıyorum. Yüzümün etrafındaki gevşek saçlar artık siyah değil mavi.

Cazibemi bozdular. Bu nasıl mümkün olabilir?

Yüzümü. Dizlerimi. Ayaklarımı. Omurgamı.

Her şey *acıtıyor*.

Sağ kanadımın dibine keskin bir kesik saplanıyor ve kopan etin mide bulandırıcı kakofonisi kulaklarımı dolduruyor. Sanki ikiye bölünüyormuşum gibi hissediyorum. Sıcak sıvı sırtımdan aşağı sıcıyor. Cerulean tüyleri yanımda çırpınıyor.

Soluk alıp veriyorum ama bir sonraki nefesimi bulamıyorum. Arkadaşımdın cansız bedenine doğru bakarken görüş alanımın kenarında siyah noktalar beliriyor ve bu acıdan kurtulmak için dua ediyorum.

Keşke biri bunu ortadan kaldırsa.

Ağaçların arasında bir karaltı belirdi. Arkamdaki adam bir homurtu çıkardı, ağır bir *gümbürtüyle* yanıma yığıldı, görmeyen gözleri bana dikilmişti. Boğazındaki eğri büğrü yaradan sızan kan, soğuk yaprakları kırmızıya boyuyor.

Sağ kolumdaki tutuş gevşiyor. Biri, o da kadar itiraz ediyor. Üçüncü adam koşuyor, ama Senan'ın muhafızı Eason sırtına bir bıçak fırlatıp piçi bir ağaca çarpmadan önce fazla uzaklaşmıyor.

Eason topallayarak bana doğru geliyor, dudağı yarılmış, gözü morarmış, gömleği yırtık ve kanlı. "Kıpırdama," diye fısıldıyor, ilerlerken yüzünü buruşturuyor.

"Kanatlarım..." Kanatlarımı hissedemiyorum. Neden kanatlarımı hissedemiyorum? Büyüleyici olsalar bile, ağırlıklarını her zaman hissederdim. Ama şimdi.

Eason'ın nasırlı parmakları yanağımı sıyrıyor. "." Gittiler mi?

Gitmiş olamazlar. *Kanatlarım değil*.

Göğsümden kırık bir inilti kopuyor.

"Şşşt. Ağlama. Bu terk edilmiş diyarda hayatta kalma umudumuz olmasını istiyorsak enerjimizi korumalıyız." Eason ellerini ellerime bastırıyor.

Omuzlar. İyileştirici güç içime akarken avuçlarından sıcaklık akıyor.

"Dur," diye törpüledim. Eğer tüm sihrini bana verirse, eve geri dönemez.

"Çok fazla kan kaybettin, Allette. Eğer seni iyileştirmezsem, sen de öleceksin."

Sen de öl. Sen de öl. Sen de öl.

"Wynn... onlar... onu öldürdüler." Sırdaşım. Arkadaşım. *Benim hatam.*

Onu asla geçide davet etmemeliydim. Onu asla köyde bırakmamalıydim.

Eason'ın ateşi sönüyor ve kanla ıslanmış zemine geri düşüyor. Perili gri gözleri benimkilerle buluşuyor, ruhumu dolduran aynı pişmanlıkla dolup taşıyor.

"Onu kurtarmaya çalıştım ama çok geç kalmıştım."

Onları o meydanda nasıl yalnız bırakabildik? Ne kadar bencilce davrandık. Ne kadar aptalca. Şimdi Wynn öldü ve Senan.

Kahretsin. Senan nerede?

Kendimi yerden kaldırmaya çalışıyorum ama sırtımdaki dayanılmaz ağrı beni düz tutuyor. "Senan'ı bulmalısın. Lütfen. Ona ihtiyacım var." O benim yaşam çizgim. Sebeğim. Her şeyim.

Eason'ın başı ellerinin arasına düşüyor ve "Prens de gitti" derken sesi titriyor.

Dokuz

ALLETTE

DÖRT YIL SONRA

BUZ GIBİ BİR ESINTI KAPININ ALTINDAKİ BOŞLUKTAN İÇERİ GİRİYOR.

kahverengi duvardaki işaretler. Dört işaret, Eason ve benim insanlar aleminde geçirdiğimiz dört kışın her biri için bir işaret. Elimdeki iğne kayıyor, kucağımdaki diğer çorabın üzerine düşüyor, hala ipliğin ucundan sallanıyor. Ona uzanmalıyım ama uzanmıyorum.

Ön kapı yana açıldığında menteşeler inliyor. Eason eldivenli ellerinde iki ölü tavşanla içeri girdi. Son zamanlarda, sık sık gitmiş gibi görünüyor. Ne zaman döneceğinden hiç emin değilim.

Eğer geri dönerse.

Neden rahatsız olduğunu anlayamıyorum. Yakışıklı bir adam ve köyde kendine kolayca insan bir eş bulabilirdi. Tamir edilemeyecek kadar bozuk olmayan bir eş.

Ona da söyledim ama o hep bana geri dönüyor.

Kasabaya nadiren giderim. Ne zaman gitsem, hain zihnim eşimi hayal ediyor. Meydanda gülüyor. Satıcılardan ıvır zıvır ve yiyecek satın alırken. Ateşin etrafında dans ederken.

Bu alemde, ağaçlar benim dostumdur. Taşlar benim sırdaşım. Rüzgar bana eşlik ediyor, sanki eskiden onun gücünü elimde tuttuğumu biliyormuş gibi.

Ama artık değil.

Bir Scathian'ın gücü kanatlarından yayılır.

Kanatlarım olmadan, Eason'ın diz çöktüğü ocak kadar boşum. "Kahretsin, Allette. Ateşin sönmesine izin verdin," diye mırıldanıyor, külü ızgaraya çıra eklemekten önce kovayı boşaltın.

Ateşin sönmesine izin vermedim. Alevler, ışık, sıcaklık bu kötü dünya tarafından benden çalındı.

Çarpan bir kibritin sesi beni zıplatıyor. Kükürt ve duman burnumu gıdıkıyor. Eason'ın dikkatli gözetimi altında, küçük bir alev olarak başlayan şey kısa sürede çatırdayan bir ateşe dönüşüyor. Etrafımdaki hava ısınıyor ama ben yine de üşüyorum.

Eason ayağa kalkıyor ve eldivenlerini çıkarıp nasırlı elleriyle kollarımı kavıyor. "Donuyorsun. Sana bir battaniye getireyim."

"İstemiyorum." Sıcak hissetmeyi hak etmiyorum. En sevdiğim iki insan kadar içim soğuk ve ölüyken olmaz. Senan'ı, yıldızlar çiftleşme bağımızı onaylamazsa lanetleneceğimiz konusunda uyarmıştım. Belki de reddetseydim, o ve Wynn hala hayatta olacaktı.

Ama ben reddetmedim. Bencilce istediğimi aldım ve en büyük bedeli sevdiklerim ödedi.

"Allette..." Eason'ın gözleri onu hayal kırıklığına uğrattığımda hep yaptığı şeyi yapıyor.

Daha fazla hayal kırıklığına . "Görüyorum ki avınız başarılı olmuş."

Eason daha fazlasını söylemek ister gibi görünse de, derisi yüzülmüş hayvanlardan birini kaba masadan topluyor. "Öyleydi. Bunları yakaladım ve küçük bir dişi geyik öldürdüm. Eti kurutursanız, ben dönene kadar yetecek kadar olur."

Hayatım bu hale geldi. Et kurutmak ve çorap örmek.

Eğimli döşeme tahtalarının üzerine diz çöküyor ve hayvanı şişte şişliyor, daha büyük bir kütük eklemekten önce ateşin üzerine sarkıtıyor.

Hapishanede gece vardiyasında kazandığı para hayatta kalmamıza yardımcı oldu. Bizi sıcak tuttu ve besledi. Boşta kaldığım için kendimi çok suçlu hissediyordum, sonunda çamaşırhanede yarı zamanlı vardiyalar aldım. Bana dikiş dikmeyi öğretiler ve kadar da kötü değilim. Baş terzi dikişlerimin mükemmele yakın olduğunu söylüyor. Yazları, sahipleri sıcak aylar için geri taşındığında büyük mülklerden birinde bulaşıkçı olarak yardım ediyorum.

Tıpkı Wynn gibi.

Gözlerim yanmaya başladı.

Eason ceketinin cebinden küçük bir cam şişe çıkarıyor ve açık olan elime tutuşturuyor. "Al bakalım. Bunu eve gelirken aldım."

Siyah saç boyası şişesi mavi köklerimi uzak tutacak. Kulaklarımı gizlemek için taktığım başlığın altından görünmüyorlar ama yıllar önce olanlardan sonra insan asla çok dikkatli olamıyor. "Teşekkür ederim." Ona çok minnettarım.

Sandalyemden kalkıp şişeyi küçük banyo odasına götürüyorum ve bir şekilde bakışlarımı lavabonun üzerinde asılı duran çatlak aynaya kaldıracak gücü buluyorum. Gözlerimi koyu halkalar çevreliyor. Yanaklarım en son kontrol ettiğimden daha solgun görünüyor, bu da Eason'ın bana en son saç boyası aldığı zaman olmalı.

Yansımamı uzun uzun incelemenin bir anlamı yok. Boşluğun kemiklerime kök saldıgını bilmek için kendimi görmeme gerek yok. Damarlarımda akıyor. Kırık kalbimde atıyor. Bronz tonum tenimden süzüldü, beni solgun ve neredeyse gri bıraktı. Yaşayan bir ceset.

Cildi bronz rengini koruyan Eason'ın aksine. Çoğunlukla geceleri çalıştığı için, boş zamanlarını dışarıda geçiriyor ve büyüsünü tazelemek için güneşin her zerresini yakalıyor. Ancak sıcağından çok uzaktayız ve gerçekten güneşli günler çok az.

Boyayı lavabonun kenarına koyup tıraşıma uzanıyorum. Bileğim üstteki mantara sürünerek şişenin dengesini bozuyor. Yakalamaya çalışıyorum ama yeterince hızlı değilim. Cam yerde paramparça oluyor, siyahlık döşeme tahtalarına mürekkep gibi yayılıyor.

"Allette?" Eason arıyor. "Orada her şey yolunda mı?"

" yok!" Camı temizlemek için eğildiğimde gözyaşlarım boğazımı tıkıyor. Boya küçük bir servete mal oluyor ve harcayacak fazladan paramız yok. Nasıl bu kadar dikkatsiz olabildim?

Kırılan parçaları toplayıp dışarı atmak için pencereyi açıyorum ama ne kadar fırçalarsam fırçalayayım, yer döşemelerindeki leke gitmeyi reddediyor, tıpkı ruhumdaki pişmanlığın kara lekesi gibi.

Ellerimdeki boyayı temizlemek için musluğu açıyorum. Gözlerim, aptallığımın sürekli bir hatırlatıcısı olarak avucumdan aşağı akan gümüş yara izine takılıyor. Mürekkepli çizgiler kararmış gözyaşları gibi süzülüyor. Yaşam alanına geri döndüğümde, kulübeye sinen nemli küf kokusunun yerini kızarmış et kokusu almış oluyor.

Eason'ın bakışları gözyaşı lekeli yanaklarımdan dağınık saçlarıma doğru kayıyor, dudakları gergin bir çizgiye dönüşüyor. "Saçını yapmamışsın."

"Sonra boyarım." Ona yalan söylemekten nefret ediyorum ama bu kadar çok parayı boşa harcadığımı itiraf edecek gücü de kendimde bulamıyorum. Kızacağını düşündüğümde değil. Ben sadece

Onu birkaç kez kızgın gördüm. Neyse ki kızgınlığı hiçbir zaman bana yönelik olmadı, sadece ateş için ayırdığı kütüklere yönelik oldu.

Sessizlik içinde yemek yerken dizim çürük masanın altında zıplıyor. Eskiden sessizlikten hoşlanırdım. Şimdi çok boş geliyor.

Eason geniş avucunu uyluğuma koyup güven verici bir şekilde sıkıyor. "Bu gece biri gelecek. Bunu hissedebiliyorum."

Geçen yıl ve ondan önceki yıl da aynı şeyi söylemişti. Ve her seferinde yanıldı.

Ateşe rağmen, birinin çamaşır ipinden çaldığım bir yorganla örtülü, köşeye sıkışmış yatağa kıvrıldığımızda nefesimi görebiliyorum. Eason sırtıma yerleşiyor, sert kollarıyla beni sıkıca kavırıyor. Bir ara uykuya dalmış olmalıyım, çünkü ne olduğunu anlamadan Eason beni sarsarak uyandırıyor ve gitme zamanının geldiğini söylüyor.

Ya geçide gitmezsek? Kendimize işkence etmenin ne anlamı var? Pes edip kaderimize razı mı olmalıyız?

Hayır, hayır. Denemeliyiz. Benim pervasızlığım yüzünden Eason da bu diyara lanetlendi. Onun için, artık nefes alamayacağım güne kadar deneyeceğim.

Yataktan kalkıp en sıcak tutan elbisemi giyiyorum. Yalnız siyah pelerinin siyah pamuklu eteklerimin üzerinden düşüyor. Yün şapkamı kulaklarımın üzerine sürüklüyorum. Tamir ettiğim kalın yün çoraplar, daha iyi günler görmüş botlara geçirirken nemli ayaklarımı örtüyor.

Yıllar boyunca biriktirdiğimiz bozuk paraları ceplerimize doldurduktan sonra, Eason ve ben bir karış karın içinden geçerek ormanda dikili taşların görüş alanında beklemeye başladık.

Gökyüzünde ışık arıyorum ama yok. Yıldız da yok. Sadece kalın bir bulut tabakası.

Eason ateş yaktı, biz de birbirimize sokulduk. İlk yıl, alevler Fae'leri caydırır diye ateş yakmamıştık ve neredeyse donarak ölüyorduk. İkincisinde, o ısrar etti. Artık yıllık rutinimizin bir parçası haline geldi.

Rüzgâr yön değiştiriyor, yoğun dumanı bana doğru üflüyor ve gözlerimi yakıyor. Aklım başka bir yangına kayıyor, sonun başlangıcını işaret eden bir yangına. Kıvranan alevlere bakarken ciğerlerim sıkışıyor, başım hafifliyor, görüşüm bulanıklaşıyor. Gözlerimi kapatmaya zorlayarak, Eason'ın bana öğrettiği şekilde nefesime odaklanıyorum, ta ki göğsümdeki düğüm gevşeyip tam olarak nefes alabileyim.

Lütfen biri . Lütfen.

Kime yalvardığımdan emin değilim. Yıldızlar sadece istedikleri zaman dinliyor gibi görünüyorlar.

Eason çantasından kalın bir dilim ekmek çıkarıp yarısını bana uzatıyor. Aç değilim ama ellerime yapacak bir şey vermek için yine de alıyorum. "Saat kaç?"

Cebinden çıkardığında saati parıldıyor. "Yarım bir."

Şimdiye kadar birileri gelmeliydi. Yine de bekliyoruz, tıpkı daha önceki üç sonbaharda olduğu gibi, gökyüzü yeni bir şafağın doğuşuyla aydınlanmaya başlayana kadar buz gibi hava boğazımızı yakıyor.

Eason'ın eldivenli eli dizimin etrafında kıvrılıyor. "Geri dönmeliyiz."

"Sadece birkaç dakika daha. Lütfen."

Hafif kaşları bir araya geliyor, aralarında bir kırıksıklık oluşuyor. "Geçen yıl ne olduğunu hatırla."

Geçen yıl yağmur yağıyordu ve ben insanların "zatürre" dediği bir hastalığa yakalandım. Eason beni sağlığıma kavuştururken sonraki haftaları yatalak olarak geçirdim. Tek istediğim kıvrılıp sonsuza kadar toprağa gömülmekken, nedense beni hayatta tutmaya kararlı.

Boğazımda bir protesto oluşsa da, Eason haklı. Kimse bizim için gelmiyor.

Sessizce kulübeye geri dönüyoruz. Ben donmuş botlarımı çözmeye çalışırken, Eason diz çöküp ayakkabımı dizine koyuyor ve bağcıkları çözüyor. İkimiz de nemli giysilerimizi çıkarıp, sönmekte olan ateşin önünde asılı duran giysileri giyiyoruz. Sanki geri döneceğimizi en başından beri biliyormuşuz gibi.

Tekrar uzandığımızda şafağın şeftali rengi yıkaması güve yeniği dantel perdelerimizden içeri giriyor, gözyaşlarım sert yastık kılıfına sızarken o bana sarılıyor.

Eason'ın geniş avucu, sırtımda vardiyamın gizlediği kalın yara izlerinin üzerine düşüyor. İrkildiğimde elini kolumun üst kısmına götürüyor. "Lütfen ağlama, Allette. Belki gelecek yıl biri gelir."

Şakağıma bastırıldığı şefkatli öpücük suçluluk duygusundan başka bir şey uyandırmıyor. Yüzümü çeviriyorum ve dudakları yanağıma sıyırdığında nefes alışını dinliyorum. Kavrışığı gevşiyor, dönmeme ve soğuk ellerimi saatlerce antrenman yapmaktan kaslarla dolu sıcak göğsüne koymama izin veriyor.

Sonra beni öpüyor, tereddütlü ve tatlı.

Arkadaşım sonsuza dek gitti.

Hayatım, evim, ikisi de ulaşılamaz durumda.

Sahip olduklarıma odaklanmalıyım.
Ben de gözlerimi kapatıp onu öpüyorum.

EASON'IN KILICI VE KEMERİ MASAYA ÇARPIYOR. İZLİYORUM

Eşyalarını toplamaya devam ederken, onları kanvas bir sırt çantasına yerleştirirken kalbim boğazıma düğümleniyor.

Bana bakıyor, gözleri pişmanlıkla dolu. "Dul Mae bir saat içinde burada olacak."

Eğer bu diyar cehennemse, o zaman Dul Mae tek amacı bana işkence etmek olan bir iblis. "Sana kaç kere söylemem gerekiyor: Bebek bakıcısına ihtiyacım yok." Birkaç hafta kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım.

Eason aynı yorgun iç çekişini yapıyor, ağzı hoşnutsuzlukla paranteze alınmış. "Bu diyardaki tehlikeleri biliyorsun. Seni kendi başımın çaresine bakman için yalnız bırakırsam nasıl bir adam olurum?"

İhtiyacım olan türden bir adam. Bana güvenen biri. Bana inanan. "Saldırıya uğrarsak Dul Mae ne yapacak? Onları eşarbyıyla mı bağlayacak?"

Gözlerini kapatan Eason burnunun kenarını sıkıyor. "Diğer gardiyanlardan birinin yerine geçmesi için müdürle konuşayım mı?"

Deli mi bu? Mahkumları Dullen'e nakletmek normal maaşının dört katını ödüyor. Ben de çamaşırhaneden çıkarıldığım için daha fazla para kaybetmeyi göze alamayız. Ona zorluk çıkarmak yerine bizim için bu kadar çok çalışmaya istekli olduğu için minnettar olmalıyım. O sadece benim iyiliğim için endişeleniyor.

"Hayır, hayır. Her şey yolunda." Hoşnutsuzluğumu yutuyorum ve dudaklarıma bir gülümseme yerleştiriyorum. "Mae ve ben birlikte harika bir iki hafta geçireceğiz."

Eldivenlerini değiştiriyor ve çantasını geniş omuzlarına atıyor. "Aslında bu sefer üç haftalığına gideceğim."

Üç haftadır yaşlı komşuma bakıyorum. Sabırsızlanıyorum. "Sensiz yalnız kalacağım."

Eason, ördüğüm yün şapkayı takmadan önce gözlerine düşen kestane rengi saç tellerini geriye doğru fırçalıyor. Gülümsemesi tam olarak gözlerine ulaşmıyor. Nadiren ulaşır. "Sensiz çok yalnız olacağım. Ama iyi haber şu ki, döndüğümde daha büyük bir ev için yeterince birikmiş param olacak."

Daha büyük bir ev, ısıtmak ve döşemek için daha fazla maliyet demektir. O gittiğinde daha fazla boşluk. Dayanabileceğim tek boşluk bu. Ayrıca, işinin sabit kalacağının garantisi yok. Yağmurlu bir gün için paramızı biriktirsek daha iyi olur.

Ve bu diyarda her zaman yağmur yağıyor. "İhtiyacımız olan her şeye sahibiz," diyorum.

Eason'ın yün eldiveni, bana yumuşak bir öpücük vermek için eğilmeden önce çenemi sıyrıyor. "Seni seviyorum, Allette."

Eason'a değer veriyorum ve onun arkadaşlığından bu terk edilmiş yerde her şeyden daha çok zevk alıyorum. Ama aşk? Artık aşk için kapasitem yok. Verecek çok az şeyim kaldıysa, o zaman alabilir.

"Dikkatli ol," diyorum ve onu bir kez daha öpüyorum.

Kılıcını aldı, son bir öpücük çaldı ve beni yapayalnız bıraktı.

Tamiratı bitirmek için yemek sandalyelerinden birine uzanıyorum ama onun yerine duvardaki izlere bakıyorum. Kederim uzuvlarıma bağlanmış kurşuni bir ağırlık gibi, beni denizin dibine sürüklüyor ve boğulmamı bekliyor.

Bir. İki. Üç. Dört.

Dört.

İnsan aleminde geçen yıllar.

Parmaklarım yara izi olan avucumda boş boş geziniyor. Dostum olmadan geçen dört yıl.

Saymaya devam edemem. Tutunacak bir şey kalmadığında tutunmaya devam edemem. Ayağa kalkıp kahvaltı tabaklarımızın yanındaki nemli bezi alıyorum ve o izler yok olana kadar fırçalıyorum.

Belki de hayatıma devam etmek için ihtiyacım olan şey budur. Temiz bir sayfa. Yeniden yaşamayı öğrenmek için biraz yalnız kalmak.

Ve bu da bu evden çıkmakla başlıyor. Gün güzel görünüyor ve bu dört duvar kafamı boşaltmak için hiçbir şey yapmıyor. Ayrıca, saç boyasına ihtiyacım var. Paspas başlığımı ve pelerinimi çekiştirerek yatağın altındaki zulamızdan birkaç bozuk para çıkarıyorum ve kapıyı açıyorum-

Sadece diğer tarafta kambur komşumu bulmak için. Bu kadın olabilecek en kötü zamanlamaya sahip.

Kenara çekilip Dul Mae'yi evimize sokuyorum. Kahverengi pelerini turşu baharatları ve karanfil kokuyor. Her zaman oturduğu sallanan sandalyeye devam etmek yerine, Mae süt gibi gözlerini kısarak bana bakıyor.

Her zamanki ekose atkısı boynuna ve çenesine sıkıca sarılmıştı. "Nereye gidiyorsun?"

"Sadece ateş için biraz daha odun getiriyorum," diye yalan söylüyorum.

Buruşuk dudakları düzleşir. "Yakında hava kararacak. En iyisi içeride kalıp sabah almak."

Ciddi olamaz. Öğle yemeği bile geçmedi. Yine de kadınla tartışmaya girilmemesi gerektiğini biliyorum. O şekerlemelerinden birini yaparken sıvışmam gerekecek.

İki saat ve üç bardak çaydan sonra, Mae'nin uyumaya niyeti olmadığı açıktır. Tek yapmak istediği Eason'ın ne kadar harika biri olduğundan bahsetmek ve bir atkı daha örmek. Kendi oğlu uzun zaman önce vefat etti ve ortağımı vekil çocuğu olarak görüyor. Bu da çok tatlı... Ta ki ona henüz çocuk vermediğim için bana vermeye başlayana kadar.

"Ona oğul vermelisin. En az üç tane," diyor Mae, büyük örgü şişleri tıklar tıklar işlerken bir başka mükemmel ilmek sırası daha çıkarıyor.

Bir zamanlar kuzguni saçlı ve gümüş gözlü çocuklar hayal ederdim. Senan harika bir baba olurdu.

Boğazım daralıyor, yutkunmak neredeyse imkânsız hale geliyor. Mae devam ediyor ama Eason için yeterince iyi olmadığımı dair alttan alta yaptığı hakaretlere dayanamıyorum.

Yeterince iyi olmadığımı zaten biliyorum.

Bu yüzden onun dört teklifini de geri çevirdim.

Daha fazla dayanamadığımda, kendimi affettirip tuvalete kaçıyorum. İçeri adımımı anda yerdeki leke bana saç boyasını hatırlatıyor. Gitmek için mükemmel bir bahane, sadece Mae'ye bir şey açıklamak zorunda kalma düşüncesi çok yorucu geliyor.

Bakışlarım cam bölmeden süzülen bulanık gri ışığa takılıyor.

Dudaklarıma bir gülümseme dokunuyor.

Görünüşe göre pencereden dışarı tırmanacağım.

BİR AT VE AT ARABASI YOLU YIRTIP GEÇERKEN ARKAMDA TOYNAK SESLERİ DUYULUYOR. Şerit. Sürücü yanımdan hızla geçip pelerinime çamur sıçratmadan önce zar zor yoldan çekiliyorum. Ona bağırıp çağırmak, birini öldürmeden önce yavaşlamasını söylemek istiyorum. Bunun yerine dudağımı ısırıp sessiz kalıyorum.

Dikkatleri üzerinize çekmeyin.

Saldırıdan beri Eason'ın ilk kuralı bu oldu. Harfiyen uyduğum bir kural.

Eason ve ben yıllar boyunca birkaç farklı yerde yaşadık. Önce handa, kendimizi toparlayana kadar. Sonra Eason kasapların üstünde küçük bir daire kiraladı. Yeterince para biriktirdikten sonra Mae'nin arazisinin kenarındaki kulübeye taşındık.

Buraya paramızın yetmesinin tek nedeni Eason'ın yaşlı kadına evindeki ufak tefek işlerde yardım etmesi.

Köy meydanından kaçarak eczaneye giden arka sokakları kullanarak ilerlemeye devam ediyorum.

Mavi beyaz vitrinin önünde bir kadın duruyor, etrafı kurutulmuş bitki sepetleri ve çeşitli tentürlerden oluşan küçük şişelerle çevrili. İçlerinden birinin etiketinde saçma sapan içeriklerin kötü ruhları kovduğunu iddia eden bir yazı var. Belki Mae üzerinde işe yarar.

"Sadece beş bakır," diyor kadın boş bir gülümsemeyle.

Ne yazık ki ayıracak param yok. Sepete geri dönüyor. "Hiç saç boyanız var mı?"

Dükkâna doğru başını sallıyor. "Hemen içeride, tezgâhın yanında. Oraya gitmişken, bu geceki Samhain festivali için kendinize bir maske almayı unutmayın."

Kalbim durma noktasına geldi.

Bu geceki festival mi dedi? Bu doğru olamaz. "Festival dün geceydi."

Kadın başını salladığında faremsi kahverengi saçları dalgalanıyor. "Hayır, genç kız. Samhain bu gece."

On

ALLETTE

KADINA NE KADAR BAKTIĞIMDAN EMİN DEĞİLİM.

kafatasımın içinde, daha yüksek sesle büyüyor. Daha güçlü. Eğer Samhain bu geceyse, Eason tarihleri karıştırmış demektir. Bu yolculuk için yaptığı tüm hazırlıklar ve işte geçirdiği uzun, yorucu geceler düşünüldüğünde, buna şaşmalı mıyım? Eğer daha az münzevi olup evden çıksaydım, lanet olası tarihi bilirdim.

Şimdi Dullen'e doğru yola çıktı ve ona ulaşmamın hiçbir yolu yok.
Ne yapmalıyım? Burada kalmalı mıyım?

Midem bulanıyor ve yemin ederim gökyüzüne doğru çekildiğimi hissediyorum. Sanki görünmez bir ip gövde mi sarmış, eve dönmemi istiyor.

Kaçma şansım varken burada kalamam. Denemek için bunu kendime -Eason'a- borçlu değil miyim?
Suçluluk duygusu göğsümde ölü kalbimin yanına yerleşiyor.

Ya biri gelirse? Eason seyahatinden döndüğünde beni gitmiş bulursa yıkılır. Dört yıl boyunca bana yiyecek ve barınak, rahatlık ve destek sağladı. Kırılan parçalarımı topladı, elinden geldiğince onardı. Onca yıl önce beni terk etme şansı vardı ama yine de kaldı. Beni o korkunç adamlardan kurtardı. Son büyüsüyle beni iyileştirdi. Kendini bu diyara lanetledi.

Onu şimdi nasıl terk edebilirim?
Sadece, ben onu terk etmezdim.

Eğer bir mucize olur da Kumulus'a ulaşabilirsem, gelecek yıl portaldan birini göndereceğimden emin olabilirsiniz.

Bu ikimizi de kurtarmak için tek şansımız olabilir.

Ben ne işe yarıyorum ki? Beni sevdiğini iddia edebilir ama sevgiye karşılık . Eason'a değer vermeyi öğrenmiş olsam da onu sevmiyorum ve asla da sevmeyeceğim.

Kanatlarım ve eşimle birlikte o parçam da çalındı.

Büyük olasılıkla, her yıl olduğu gibi bir gece daha o taş çemberinin yanında oturup kulübeye döneceğim ve Eason'ın bundan hiç haberi olmayacak.

Satıcı bana tuhaf bir bakış atıyor ve iyi olup olmadığını soruyor. Bir özür mırıldanıyorum ve bir şişe saç boyası almak için dükkâna giriyorum. Vitrindeki raflarda rengârenk Samhain maskeleri asılı. "Bu gece Samhain mi?" Kasanın arkasındaki adama soruyorum, göğsümdeki sıcaklığın umuda dönüşmesine izin vermeden önce emin olmam gerekiyor.

Adam başını sallıyor, boya için verdiğim parayı alıp çekmeceye tıktırıyor. "İşte bu kadar. Sizin de maskeye ihtiyacınız olacak mı?" Bir mavi kuş maskesi çıkardı. "Bu gözlerine çok yakışır."

Konuşmaya devam ediyor ama benim odaklanabildiğim tek şey rafın dibinde sallanan yalnız karga maskesi.

Yıldızlar. Tıpkı *onun* giydiğine benziyor.

Ensemde ter birikiyor ve gözlerim kayıyor. Bu kadar zaman sonra nasıl hâlâ bu kadar zor olabiliyor? "Maskeye ihtiyacım yok," diye mırıldanıyorum, boya şişesini göğsüme bastırarak kapıya doğru sendeliyorum.

Dışarıda, yakıcı sonbahar havası ciğerlerime doluyor ve aşırı ısınmış tenimi serinletiyor. Eve dönerken yol boyunca seçimimi düşündüm. Sonunda kulübemize ulaştığımda, bir karara varmaya hiç de yakın değildim.

Pencereden geri tırmanmayı düşünüyorum ama komşumun bunca zamandır banyo odasında olmadığını fark etmiş olabileceğini donmuş kapı kolunu kavriyorum ve kapıyı yavaşça açıyorum.

Dul Mae sandalyesinden bana bakıyor. "Bunca zamandır neredeydin? Meraktan öldüm."

"Yürüyüşe çıktım." Pelerinimi çıkarıp Eason'ın yedek paltosunun üzerine asıyorum.

Eason.

Onun büyük terlikleri benimkilerin yanında, paylaştığımız yatağın yanında duruyor. Kestiği odunlar hemen dışarıdaki barakada yığılı. Eğer o olmasaydı, bu köhne

Yazlıkta o perdeler ya da banyo odasındaki küçük bakır küvet olmazdı.

Benim için yaptığı onca şeyden sonra onu nasıl bırakabilirim? Cevabı basit.

Yapamam.

Dönmek için bir sonraki Samhain'e kadar beklemem gerekecek.

Saç boyamı cebime sokuyorum ve su ısıtıcısını doldurmak için lavaboya geçiyorum. En son bencil olduğumda hayatım mahvolmuştu. Kendimi bulutların arasına bırakmaktansa ayaklarımı düşmeyeceğim bir yerde tutmak daha iyi. "Çay ister misin?"

Mae örgüsünü kucağından topluyor. Ben yokken çalışmış olmalı. Atkı neredeyse bitmiş görünüyor. "Bu yaşlı kemiklere bir bardak çay iyi gelir." Ben su ekleyip çaydanlığı kaynaması için şöminenin üzerine asarken sallanan sandalye saniyeler içinde gıcırıyor.

Yapacak daha iyi şey olmadığı için yerime oturuyorum ve Eason'ın burnunda delik olan çorabını, onarılması gereken eşyaların bulunduğu sepetten alıyorum. "Yürüyüşüm sırasında Samhain için hazırlanan bazı insanlar gördüm."

Mae'nin sandalyesinin gıcırtısı kesilir. "Tarihleri karıştırmışsın. Samhain dün geceydi."

"Hayır, Samhain bu gece."

"Yanıyorsunuz."

İğnemi ve ipliğimi bir kenara bıraktım. "Yanılmıyorum." O itiraz ettikçe, içimdeki huzursuzluk daha da artıyor. Bana yalan söylüyor. Nedenini soramadan o kadar yakınima eğiliyor ki neredeyse sandalyesinden düşecek. Derin nefes alırken burnu kırılıyor.

Beni mi *kokluyor*?

Kokluyor. Beni kokluyor. "Ne yapıyorsun?"

Sözsüzce sandalyenin yüksek arkılığına yaslanıp sallanmaya ve örgü örmeye devam ediyor.

Sorumu ama hâlâ cevap vermiyor. "Mae!"

Mae bir hışımla nihayet iğnelerini bırakır. "İçki içtiğini biliyorum canım. Eason'un bana nasıl mücadele ettiğini anlattı."

Suçluluk duygusu ve kederle mücadele edebilirim ama "içkiyle mücadele etmiyorum." "Bağırmana gerek yok, Allette. İçki içtiğini itiraf etmekte utanılacak bir şey yok.

Yardıma ihtiyacım var. İlk kocam Leonard da aynıydı. Bu yüzden genç Eason seninle kalmamı istedi. Onun çağrısına kapılmadığından emin olmak için.

O uzakta. Merak etmeyin. Seni hemen kurutacağız ve o iyi genç adam döndüğünde, ona çok arzuladığı oğulları verebilirsin."

Eason ona kanatlarımla ilgili gerçeği söyleyemezdi ama bu kadının alkolik olduğumu düşünmesine izin vermek? Ona başka bir bahane de sunabilirdi ama yine de bunu seçti. "Bu yüzden mi Samhain hakkında yalan söylemeye çalıştın? Bir alem yapacağım dan korktuğun için mi?"

Başını salladı. "Eason'ınız festivalden haberdar olmamanızın önemli olduğunu söyledi. Kasabadaki tüm şenliklerden dolayı," diye ekliyor.

Lanet olsun.

Bu şu demek.

Eason tarihi yanlış anlamamıştı. Biliyordu.

Biliyordu ama bana söylemedi.

Bütün gece dışarıda oturmama izin verdi - geçitten hiçbir fae gelmediği için uyuyana kadar ağlamama izin verdi, o sırada geçidin kanlı bir şekilde açık olmadığını biliyordu.

Eason bana *yalan* söyledi.

Ne amaçla? O da en az kadar nefret ediyor buradan. Neden eve gitmek ki? Kumulus'u ne kadar özlediğimi biliyor. Teyzemi ve bir zamanlar yaşadığım hayatı ne kadar özlediğimi.

Bunu düşündükçe daha da öfkeleniyorum, ta ki ayrılma düşüncesinden duyduğum suçluluk yavaş yavaş kaybolana kadar.

Bu gece, o geçitten geçeceğim. Ve Eason beni durdurmak için burada olmayacak.

OceanofPDF.com

On bir

ALLETTE

YEMEK TEN SONRA SAÇIMI BOYADIM, EASON İHANETİNİN BU KADAR KOLAY OLMASINI DİLEDİM. örtbas etmek. Bunu bana nasıl yapabildi? Onun yalanı yüzünden neredeyse bir yıl daha burada sıkışıp kalacaktım. Belki de işe gitmek zorunda olduğu ve onsuz gitmemi istemediği için gerçeği sakladı. Ne olursa olsun, bana seçim şansı vermeliydi. Gerçeği bilmeyi ve burada kalmak mı yoksa Kumulus'a dönmek mi istediğime kendim karar vermeyi hak ediyordum.

Dul Mae saat ondan önce uykuya dalıyor ve bana gıcırdayan kulübenin etrafında gizlice dolaşma ve kaçışım için hazırlanma şansı veriyor. Çantam hâlâ bir önceki geceden kalma olduğu için yapacak pek bir şey yok. *Eason. Aklından ne geçiyordu?*

Kendi payıma düşen parayı alıyorum ve Eason'a maaşını bırakıyorum, böylece gelecek yıla kadar geçinebileceği bir şeyi oluyor. Ona kızgın olsam da benimle ilgilendi, bu yüzden zorlanmasını istemiyorum.

Sonra oturup ona bir not yazdım.

Özür dilerim.

Olmamı istediği kadın olamadığım için çok üzgünüm. Onu hak ettiği şekilde sevebilecek biri.

Bana gerçeği söylemek yerine randevu hakkında yalan söylemeyi seçtiği için üzgünüm.

*Samhain bu gece ve **ben** eve gideceğim.*

Kimsenin gelmeme ihtimali var ve eğer durum buysa, umudumdan geriye kalanlarla birlikte bu notu da yakacağım.

*Neden yalan söylediğini bilmiyorum
ve muhtemelen asla da bilmeyeceğim.
Belki zamanla seni affetmeyi kalbimde
hissedeceğim.*

Belki de yapmam.

Notu imzalayıp masanın üzerine bırakıyorum, Dul Mae'nin onu terk ettiğini öğrenmesini umursamıyorum. Zaten hakkımda en kötü şeyleri düşünüyor; bari kötü şöhretimi kabulleneyim.

Dün gecedен ve bugünkü ihanetlerden dolayı ne kadar yorgun olsam da uykuya dalmayı reddediyorum. Biraz kestirmek ve tüm geceyi uyuyarak benim şansım olurdu.

Dışarıda rüzgâr ısılk çalıyor ve ağaçlar inliyor. Mae'yi sallanan sandalyede horlarken bırakıp gecenin karanlığına karışırken pelerinimi etrafıma daha sıkı sarıyorum. Gözlerim karanlığa alıştığında, yavaşça Eason ve benim son dört yıldır beklediğimiz noktaya geri dönüyorum. Bakışlarımı gökyüzüne doğru kaldırdığımda yıldızlardan daha parlak, uzak, titrek bir ışık görüyorum ve umut yeniden kıvılcımlanıyor. Uzakta bir şey hareket ediyor, bir kuş olamayacak kadar büyük.

Nefesimi tutarak, ilk maskeli fae yere indiğinde, yeşil kanatları sırtında parlarken, hemen ardından bir başkası ve bir başkası gelirken, büyük bir sessizlik içinde izliyorum. Sesleri kısık çıksa da heyecanlarının buz gibi havada titreştiğini hissedebiliyorum.

Buradalar. *Gerçekten buradalar.* Bunca zaman sonra nihayet eve dönüyorum. Gözlerime yaşlar doluyor, ama onları fırçalıyorum. Kumulus'a ulaştığımda ağlayabilirim.

Koyu kahverengi saçlı, zayıf, genç bir adam bir taşın arkasından çıkarak Tully adında birini beklemesi için çağırır.

Gölgelerin arasından çıkıp ona en güzel gülümsememi veriyorum. "Merhaba."

Adamın kafası bana doğru döndü. Tiz bir çılgılık attı ve geri sıçradı. Tam özür dileyecektim ki botu karlı zeminde kaydı. Kolları takla atıyor ama bir tuğla gibi yere düşüyor, kafasını taşlara çarpıyor ve hareketsiz kalıyor.

Oh, hayır. Hayır, hayır, hayır.

Bana zavallı bir adamı öldürmediğimi söyle. Küfrederek yanına çöktüm ve boğazındaki nabızı kontrol ettim. Güçlü ve sabit, yıldızlara şükürler olsun. Soğuk elimi sıcak, pürüzsüz yanağına bastırıyorum. Neden normal bir insan gibi kendimi duyurmak yerine karanlığın içinden çıkmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüm? Şimdi bu adam yardım etmeyi reddedecek ve ben de bütün gece burada sıkışıp birinin dönmesini bekleyeceğim.

Adam inliyor, başının arkasına uzanırken yüzünü buruşturuyor. "Lanet olsun."

"Çok özür dilerim. Sizi korkutmak istememiştim."

Kocaman gözlerini kırıştırarak bana bakıyor. Neden bir şey söylemiyor?
Ne bekliyordun, seni aptal? Onu neredeyse öldürüyordun.

Belki de başka bir şey söylemeliyim. "Yardıma ihtiyacım var."

Hâlâ başının arkasını ovuşturarak kendini oturmaya zorluyor. "Ne için yardım?"

Burada hiçbir şey yok. Gökyüzündeki ışığı işaret ediyorum. "Beni geçide götürmeni istiyorum."

Koyu renk gözleri kısıldı. "Geçidi nereden biliyorsun?"

"Ben Scathian'ım, tıpkı senin gibi. Sadece geçen yıl pencereyi kaçırdım ve kanatlarımı hatırlayamıyorum." Kulağa inandırıcı geliyor, değil mi?

Bakışları yırtık pırtık pelerinimi ve yıpranmış yün elbisemi tararken adamın kaşları çatılıyor. O baktıkça yanaklarım daha da ısınıyor. "Scathian'a benzemiyorsun," diyor sonunda.

Onu nasıl ikna edebilirim ki? Kanatlarımı hatırlayabileceğim gibi değil çünkü artık yoklar. Eason burada olsaydı, adama derilerini gösterebilirdi, ama mirasımı kanıtlayacak bir şey getirmeyi bile düşünmedim.

Bekle! Biliyorum.

Şapkamı çıkarıp saçlarımı sivri kulağımın arkasına sıkıştırıyorum.

Önünde kanıt olmasına rağmen adam hâlâ temkinli görünüyor.

"Sana ödeme yapabilirim." Çantamı yere bırakıyorum, cüzdanımı sakladığım yeri kazıyorum. "Beni yukarı çıkarmak için bir parça altın." Bu beni aldı

Bu altını iki ayda kazandım ama eve dönmek için her şeyi öderim.

Gözleri endişeyle, geri kalan fae'lerin çoktan ortadan kaybolduğu boş ormana kayıyor. "Eğer Scathian iseniz, yetişkin bir yolcuyla uçmanın yasadışı olduğunu biliyor olmalısınız."

Bir para daha çektim. "İki altın mı?"

Sessizce avucumdaki paralara bakıyor. Sunacak fazla bir şeyim yok.

"Lütfen." Gerekirse yalvarmaya hazırım. "Yaşlı teyzem Leydi Marjory Rittey'e dönmem gerekiyor. Yıkılmış olmalı. Ailenizin sizi bir yıl boyunca özlediğini ve başınıza korkunç bir şey geldiğini düşündüğünü hayal edebiliyor musunuz? Lütfen, bana yardım edin. Lütfen."

İkinci bir yalvarma turuna başlamak üzereydim ki iç çekerek kabul etti. İkimiz de ayağa kalktık ve ben memnuniyetle paraları uzattım.

Sonunda eve gidiyorum.

Eason da eve gitmeli.

Gülümsemem duraksıyor. Ya bu bir hataysa?

Keskin bir esinti saçlarımı yüzümün etrafından kaldırıyor, paspas başlığımı tedirgin ediyor. İçimdeki çekiştirme daha da güçleniyor. Artık geri adım atamam. Bunu Eason için yapıyorum. Benim için her şeyden vazgeçti. O da evine dönmeyi hak ediyor.

Gelecek yıl, Eason'un insanlar aleminde mi kalmak yoksa dünyamıza mı dönmek istediğine karar verebilmesi için doğrudan kulübemize birini göndereceğimden emin olabilirsiniz.

Adamın kanatları sırtında beliriyor. Yıldızlar, küçükler. Bırakın ikimizi, kendi ağırlığını bile zor taşıyacak kadar büyük görünüyorlar.

Baktığımı fark edince "Güçlüler," diye kestirip attı.

Neyse ki hava çok karanlık olduğu için kızardığımı fark edemiyor. "Ben bir şey söylemedim."

"Buna gerek yoktu." Ağzı düzleşiyor ve beni öne doğru itiyor. "Gel hadi. Bütün gece bekleyemem."

Kollarımı bu yabancıya sararken kalbim çarpıyor, yumuşak pamuklu gömleğine yapışan deri ve rüzgârı içime çekiyorum. Yıldızlar, bu kokuyu özlemişim.

"Sıkı tutun." Beni kollarına aldı ve gece gökyüzüne doğru fırlattı. Orman ayaklarımızın dibinde siyah bir lekeden başka bir şeye dönüşmüyor. Kalbim boğazımda, gri bulutların ince tabakasını delip geçiyoruz,

Yıldızlar o kadar yakın görünene kadar tırmanıyorum ki sanki uzanıp onlara dokunabilmişim gibi geliyor.

Genç adamın kanatlarının her çırpışı bizi diğerlerinden daha büyük, titrek bir yıldızda daha da yaklaştırıyor. Birden ciğerlerimi yakan buz gibi havanın yerini ılık sıvı ve parlak gümüş ışık alıyor. Bu ani değişime hazırlıklı değilim, ağzımı bir saniye geç kapatıyorum. Dilim ve boğazım alev alıyor ve gerçekten nefes almalıydım ama almadım çünkü bu aptal beni kanlı geçide girmek üzere olduğumuz konusunda uyarmayı unuttu.

Bu ne kadar sürecek? İlk seferinde bu kadar uzun sürmemişti, değil mi? Belki de yukarı çıkmak yerine aşağı indiğimiz içindir. Ya da bu adamın küçük kanatları yüzünden olabilir. Yakında nefes alamazsam, boğulacağım.

Sakin ol. Artık ölmek için çok yakınsın.

Kanatlarımı kesen o piçler beni öldürmediyse, bu da öldürmeyecek.

Kara bulutlarla kaplı, kararmış bir gökyüzüne çıkıyoruz. Temiz, serin havayı solumam içimde yanan ateşin bir kısmını dindiriyor.

Arnavut kaldırımlı sokaklarda uzanan kısa evler etrafımızı sarıyor. Güzel kapı tam merkezde ışıltı ışıltı parlıyor. Bir işaret. Bir hatırlatma.

Refakatçim iniyor ve beni tutmayı bırakıyor. Botlarım yere değdiği anda göğsümden kahkahalar yükseliyor. O alçakta yatan bulutlara şarkı söylemek istiyorum. Kollarımı havaya kaldırıp neşeyle dans etmek. Zafer çılgınlıklarım ara sokaklarda yankılsın. Nemli kaldırım taşlarını öpmek.

Ben geldim!

Kollarımı beni kurtaran genç adama doluyorum ve yanağına bir öpücük .
"Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

Bana gülümsüyor, demir direklerin üzerinde titreşen turuncu fae ışıklarının altında allığı parlıyor. "O zevk bana ait... Özür dilerim. Adını hiç duymadım."

"Benim adım Allette." Ve sonunda evdeyim.

"O zevk bana ait, Allette." El sallayarak geçide geri döner ve gözden kaybolur.

Yüce Tanrım, bunca yıldan sonra nihayet başardığıma inanamıyorum.

Şimdi bu meydandan çıkalım.

O uğursuz geceden önce şehrin bu kısmına nadiren gelirdim, bu yüzden alçak evlerin arasından geçen ara sokakların hiçbirini tanıdık gelmiyordu. Hangisi

Seçmeli miyim? Teyzemin kulesi yokuş yukarı ve nehrin karşısında olduğu için yukarı doğru aç yapan en mantıklısı.

Dar sokak beni siyah mermerden bir duvarın tam karşısındaki daha geniş başka bir yola çıkarıyor.

O gecenin anıları sel gibi geri geliyor, çiğ ve o kadar gerçek ki, yemin ederim Senan'ın kahkahalarını duyabiliyorum. Gözyaşları geldiğinde, onlarla savaşıyorum ama tuzlu olmalarının ruhumu tüketen acıyı ve hüznü yıkamasına izin veriyorum.

Kapılar patlayarak açılıyor ve benim iki katım büyüklüğünde bir adam, kolları renkli dövmelerle boyanmış başka bir adamı sürükleyerek dışarı çıkıyor. Daha zayıf olan adamın teni güneş ışığı yutmuş gibi parlıyor - toza karışan bir başka talihsiz ruh. Tozlayıcı anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor ve dev gülümsüyor, etli yumruğunu sıkıyor ve zayıf adamın yüzüne çarparak onu kaldırım taşlarının üzerine yatırıyor.

Onun yardımına koşmak için içimde karşı konulmaz bir istek var ama bu işe karışmak çok riskli. Zavallı adam, böyle bir dayığı hak edecek ne yaptı?

Dövmeli adam yavaşça ayağa kalkarken dev, öldürücü siyah gözleriyle toz bezine bakmaya devam ediyor. Deli mi bu? Neden yerde kalmıyor? Dev ona bir kez daha vuruyor ve adam tökezleyerek geri geri gidiyor, taşlara doğru kayıyor ve ayaklarımın dibine yığılıyor.

Bir lanet ya da acı dolu bir feryat

bekliyorum. Onun yerine gülüyor.

Benimki kadar iyi bildiğim bir kahkaha atıyor.

İçimde bir sıcaklık dalgası yayılıyor.

Yere baktığımda, kendimi ölmüş olması gereken bir prensin gümüş gözlerine bakarken buluyorum.

On iki

SENAN

GÖLGELER BU YERİN HER KÖŞESİNE YAPIŞMIŞ, RUHANI VE SOĞUK, Arkamda, altımda ve üstümdede gizleniyorlar. Onlardan kurtulmanın bir yolu var ama gardiyanım yüzümden başka bir şeye bakmaya karar verene kadar bu gerçekleşemez.

"Beni şahin gibi izlemeyi bırakabilirsin Bell. Sana zaten söyledim, hiçbir yere gitmiyorum." En azından o bu kadar çileden çıkarıcı bir şekilde gayretliyken.

Bell'in kaşları derinleşiyor ve gözleri kısılıyor, sanki sadece iradesiyle beni tabureme yapıştırabilirmiş gibi. "Sana inanmazsam beni affet."

Artık kimse bana inanmıyor. Verdiğim sözler eskisi gibi olmayınca onları suçlayamam. Yine de bu kadar çok soru sormayı bıraksalar yalan söylemek zorunda kalmayacağım.

Bell fark etmesin diye seğiren ellerimi kalçalarımın altına sokuyorum ama tabii ki fark ediyor çünkü hâlâ *bakıyor*. Benim bakışlarım onun yanından ön kapıya doğru kayıyor. "Bu adam sana tanıdık geliyor mu?"

Bell'in bakışları taburesinde dönmeden önce sertleşiyor.

Ayağa kalkıp tam bir adım atacaktım ki, gümüş derili başka bir muhafız demir bir kapının çarparak kapanması gibi önümde belirdi. Sanki başka bir gölgeye ihtiyacım varmış gibi.

Bell ayağa kalkar ve isimsiz muhafızı kenara iter. Adam, içki ve sohbetten yoksun bir masada oturan muhafız arkadaşlarının yanına döner. Sıkılmıyorlar mı? Sadece bir saattir buradayım ve şimdiden

Beynim yerdeki yapışkan su birikintilerinden birinin içinde eridi. Muhafızlarımın ötesindeki masada oturan kadınlardan bana katılmalarını isteyebilirdim ama bana attıkları aç bakışlardan, boş konuşmalarla ilgilenmediklerini hissediyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Bell soruyor.

"İşemeye, ey gözlemci olan."

Göz açıp kapayıncaya kadar kollarımı, göğsümü ve bacaklarımı okşamaya başladı, sanki lanet olası bir prens değil de çukura giden bir suçluymuşum gibi.

"Bana inanmıyorsan gelip izleyebilirsin. İstersen tutmana bile izin veririm."

Beni görmezden geliyor, pantolonumun paçasını baldırına kadar çekerek botumun içinde saklı hançerin kabzasını ortaya çıkarıyor.

Diğer gardiyanlar orayı kontrol etmeyi unuttu. Ama Bell, o farklı bir tür. Onun ve diğerlerinin buraya kadar bana eşlik etmeyi kabul etmelerinin tek nedeni onlara altın rüşveti vermem. Bell ne kadar yüksek ve kudretli olursa olsun, kendi cebini doldurmaktan çekinmez. Hiçbiri öyle değil.

Hançere masumca göz kırpiyorum. "Şimdi, o oraya nasıl geldi?"

Gülümseyiyor mu? Hayır. Bu Bell'in ilgi alanına girmiyor. Dudaklarının kuzeye kaymasına izin vermektense beni kendi bıçağımla bıçaklamayı tercih eder. O gülümseyemiyor diye ben de gülümsemeyecek değilim. Tabii kral bunu da yasaklayıp bana söylemeyi unutmadıysa.

Bell hançeri masamıza, dört boş bira bardağımın yanına fırlatıyor ve bana acele etmemi söylüyor.

"Neden? Eve, küçük karına dönmek için sabırsızlanıyor musun?" Sakallı yanağını okşuyorum. "Biliyor musun, o asık surata aşık olan kadınla tanışmayı çok isterdim."

Bell kızardı ama beni tekrar takip etmeye çalışmadı. Hiçbir şey o adamı karısı hakkında konuşmak kadar caydıramaz.

"Acele etsene be!" diye homurdanıyor ve taburesine dönüp çorak dans pistinde gezinmemi izliyor. Kadınlar kadife perdelerin arasına sıkışmış gölgeli masalarda toplanmış. Bazıları güzel. Bazıları sade. Solgun, gri bir yüz özellikle göze çarpıyor. Ufak tefek, gümüş saçlı bir Tuath, yaralı bir alnı ve kalın siyah sakalı olan çatık kaşlı bir dağın yanında oturuyor. Sol gözüm ona göz kırpmanın iyi bir fikir olduğunu düşünüyor. İlk geldiğimizde içtiğim içkiler beni ona gülümsemeye itiyor.

Barın arkasındaki Mikel'in yanından geçiyorum - her zaman sanki biri çizmelerine işemiş gibi görünen bir başka çatık kaşlı. Başımı sallayıp el sallıyorum. O ne yapıyor? Kaşlarını çatıyor.

Tuvaletin kapısını kenara ittiğimde, kokuşmuş havaya sinen bok kokusu öğürmemeye neden oluyor. Her vardiyanın sonunda bu iğrenç odayı temizlemek zorunda kalsaydım sanırım ben de kaşlarımı çatardım.

İlerlerken botlarım fayanslara yapışıyor ve üç tezgâhta yaşam belirtisi arıyorum. *Bomboş*. Tıpkı ruhum gibi. Kıkırdayarak, düşmemek için kalçamı lavaboya yaslıyorum ve kemerimdeki çantayı çıkarıyorum. Bir avuç altın paranın altına bir jilet sıkıştırılmıştı.

Hançer kadar keskin değil, ama bir tutam işe yarar.

Bıçağı sağ avucuma bastırıp bileğime doğru kaydırduğımda göğsümden heyecan dalgaları yükseliyor. Kanımın lavaboya damlayışını izledikten sonra yaramı çatlak aynanın solundaki cüruf tuğlasına sürüyorum.

Blok kaybolur ve ortaya parıldayan altın yıldız tozundan bir şişe çıkar.

Merhaba, tatlı kaçış.

Mantarı başparmağımla açıyorum, titrek bir nefes alıyorum ve sonra ılık sıvıyı yaramın üzerine döküyorum. Damarlarımdan altın rengi havai fişekler fırlıyor -bütün gece gördüğüm en güzel şey- içimi ılık bala boğuyor. Çantamı duvara fırlatıyorum ve açıklık tüm kan izleriyle birlikte yok oluyor.

Arkamda kapı gıcırıyor ve gölgelerden gelen güzel Tuath içeri süzülüyor. Tenimin altında yarışan yıldız ışığı onun yumuşak yüz hatlarında dans ediyor. Sivri burnu. Dolgun ağzı.

"Yanlışı odadasınız," diyorum yaklaştığında. Kadınlar tuvaleti barın diğer ucunda.

Başını salladığında gümüş rengi saçları dekolteli siyah elbisesinin omuzlarına dökülüyor, göğüslerimiz birbirine değene kadar ilerlemeye devam ederken dudaklarında nazlı bir gülümseme beliriyor. "Öyle olduğumu sanmıyorum" diye mırıldanıyor, karanlık bakışları dudaklarıma düşüyor. Öne doğru gevşiyor ve ağzı benimkinin üzerine düşüyor. Sırtım kaba taşlarla buluşuyor, istediğini almasına izin verirken yumuşak, esnek göğüsleri beni oraya sabitliyor.

Sıcak eli pantolonumun içine girip beni sardığında, bedenim her heyecan verici darbeye karşılık veriyor. Dudaklarına karşı inliyorum, zihnimdeki en parlak yere dalıyorum, yıldız ışığıyla bağdaştırıyorum, ta ki kıymıklanan ahşabın yankılanan *gümbürtüsü* gözlerimi açmaya zorlayana kadar.

Kadın çılgık atıp geri çekiliyor ve şimşek gibi hareket eden Tuath dağını ortaya çıkarıyor. Ya da belki o yavaş ve ben daha yavaşım. Zor

söyle. Her iki durumda da, eli boğazımda bitiyor.

Durumu yatıştırın. Kral da böyle yapmamızı söylerdi.

İşte tam da bu yüzden görüş alanımın sınırlarını belirleyen karanlığa rağmen gülümsüyorum ve "Bize bir dakika verin. Henüz işimiz bitmedi."

Yumruğunu görmüyorum ama zavallı, talihsiz yüzüme çarptığını hissediyorum. Dudaklarımdan ve çenemden aşağı sıcaklık damlıyor. Bell intikamcı bir melek gibi kanatlarını açmış ve kılıcını çekmiş bir halde odaya uçuyor. Dağ onu sinir bozucu bir pire gibi fırlatıyor, yakamdan yakalıyor ve beni bara geri sürüklerken boğuyor. İyi bir yumruk attım, ama dağ irkilmedi bile, ön kapıyı tekmeleyerek açtı ve beni temiz havaya fırlattı.

Omurgam affetmeyen kaldırım taşlarına çarpıyor. Buzlu çamur saçlarıma sızıyor. Kıyafetlerime. Gecemin böyle geçmesini planlamamıştım ama daha kötülerini de . Tökezleyerek ayağa kalkarken içimden kahkahalar yükseliyor. "Yerde kalmamı istiyorsan, bundan daha sert vurman gerekecek."

Adamın yumruğu tekrar yüzüme çarptı. Sertçe yere düşüyorum, başım yere çarpıyor. Burnum daha önce kırılmadıysa bile şimdi kırıldı. Bulutlara göz kırpyorum, çok ağır ve karanlık. Gözlerimi tekrar kırptığımda, kendimi şimdiye kadar gördüğüm en kalın kirpiklerin çerçevelediği bir çift ürkmüş, altın rengi göze bakarken buluyorum.

Ortadan kaybolmasını bekliyorum. Ne kadar kalmasını istesem de o hep ortadan kaybolur. Ama bu sefer gitmiyor.

"Merhaba," diye fısıldıyorum, güzel yüzüne dokunmak için elimi uzatıyorum.

Bir tane daha.

Tek istediğim bu. Bir çalıntı an daha. O orada ve sonra gitti.

Ama her seferinde hayal ettiğim gibi sisin içinde kaybolmuyor. Sokakları dolduran kalabalık onu alıp götürüyor ve ben onu ceset denizinde kaybediyorum.

Ayağa kalkıp etrafımda yüzen yüzleri tarıyorum. Hepsi nereden gelmişti? Biri gömleğimin arkasından çekerek beni kalabalığın içinden sokağın uzak tarafındaki bir grup muhafıza doğru sürüklüyor. Etrafımı sarıyorlar, çatık kaşlar ve kaslardan oluşan aşılmaz bir duvar.

Bell bir küfür savurarak beni serbest bırakıyor ve parmaklarını omuzlarına kadar uzanan saçlarında gezdiriyor.

"Onu gördüm," diye nefes nefese kaldım. Tanrılar, gökler ve yukarıdaki yıldızlar, onu gördüm! Kendimi iki adamın arasına sıkıştırmaya çalıştığımda, beni hapsederek saflarını sıklaştırıyorlar. "Geçmeme izin vermenizi talep ediyorum. *Onu gördüm.*" Bell'in daralmış bakışları

Benim. "Oradaydı. Görmedin mi?" Elimi yüzümde gezdiriyorum, yanlışlıkla ağrıyan burnumu sıyrınca inliyorum. "Bana onu gördüğünü söyle."

"Kafan bulut gibi güzel," diye karşılık veriyor. "Hiçbir şey görmedin."

Kafam güzel olabilir ama ne gördüğümü biliyorum. "Bu geçen seferki gibi değil. Onu *gördüm*." Yolumu tekrar zorlamaya çalışıyorum ama askerlerin kanatları parlıyor ve bana sonsuz griye doğru yükselmekten başka bir çıkış yolu bırakmıyor. Büyümü bırakmadan Bell bir elini omzuma sıkıştırıyor.

"Sana kanıtlamama izin ver." Tek yapması gereken bana güvenmek. "Lütfen. Gelip kendin görebilirsin."

Benimle en uzun süre birlikte olan o. Bunun ne kadar önemli olduğunu biliyor.

Bell derin bir iç geçiriyor ama gitmeme izin veriyor, iki muhafıza başıyla selam verip kenara çekiliyor. Meydana geri koşuyorum. Ne tarafa gitti?

"Prens Senan!" diye bağılıyor bir kadın. Dönüyorum ama el sallayan istediğim kadın değil. Başka bağırırlar yankılanıyor. Kadınlar kollarımı, gömleğimi, kemerimi tutuyor, birbiri ardına müstehcen tekliflerde bulunuyorlar. Hiçbiri ilgimi çekmiyor ama döndükçe daha da kayboluyorum. Bell onları savuşturmaya çalışıyor ama gelmeye devam ediyorlar.

Kafam o kadar karışık ki, başım gerçekten dönüyormuş gibi hissediyorum. Bir nefes veriyorum ve dönme durana kadar ellerimi dizlerime koyuyorum. Bu sefer Bell kolumu tuttuğunda, sanki bu taşların üzerinde paramparça olacaktım gibi nazıkçe tutuyor.

"Onu gördüm."

"Elbette yaptın."

Gözeneklerimden akan ışığa rağmen, karanlık beni boğuyor. Onu gördüm, lanet olsun. *Geçen sefer de böyle demiştin*. Bu sefer doğru. *O zaman neden hâlâ yalnızsın?*

Bell, diğer muhafızların beklediği caddenin uzak tarafına doğru ilerlemeye devam ediyor. "Seni eve götürme vakti geldi."

Home.

Ne güvenli ne de misafirperver hissettiren bir yeri tanımlamak için çok komik bir yol.

"Bunu neden ben görevde değilken yapamıyorsun?" diye mırıldanıyor nefesinin altında. "Kral şimdi kafamı uçuracak. Ve seninkini de."

Kraldan korkmuyorum. Bana ne yapacak ki zaten? Kendi gözlerimi oymak istememi mi sağlayacak? Çok geç. Beni gözyaşlarına mı boğacak? Çoktan oldu bile. Beni istemediğim bir hayata mı zorlayacak? Eski haber.

Cazibemi bırakıp kanatlarımı gerdiğimde, yanlışlıkla zavallı bir kadına çarpıyorum. "Çok özür dilerim. Seni orada görmedim."

Bell'in parmakları bileğimi çevreliyor. "Bu haldeyken uçmanıza izin veremem, efendim." Ne durumu? "Ben iyiyim." Sefil ve boş ama iyiyim.

"İyi değilsin. Az önce bir heykelden özür diledin."

"O bir heykel değil, o-" Kadına bakıyorum. Yıldız ışığım onun bronz yüz hatlarında titreşiyor. Kesinlikle bir heykel.

Gardiyanımın keyfi yerindeyken itiraz etmemem gerektiğini bildiğimden Bell'i tepeye kadar takip ediyorum ve botlarım topuklarıma sürtünmeye başlamadan önce on dakika kadar ilerliyorum. Eğer dikkatli olmazsam, su toplamaya başlayacak. Su toplaması en kötüsüdür. Kırık bir burundan bile daha kötü. Burnuma koklamaktan başka bir şey için ihtiyacım yok ama ayaklarıma ihtiyacım var. "Bacaklarım yoruldu ve su topluyor."

Bell hızını kesmiyor. "Bir dahaki sefere yıldız tozunu hatırla."

Bir dahaki sefer olmayacak. Bundan sonra işim bitti. "Beni taşı. Lütfen mi? Eğer yaparsan seni sonsuza dek seveceğim."

Arkamızdaki muhafızlar kıs kıs gülüyor. "Hayır. Şimdi, acele edin."

Kalenin altındaki dağın eteklerine ulaştığımızda tenim artık parlamıyor, bu da muhtemelen iyi bir şey, çünkü ağabeyim beni son kez kullanırken bulduğunda beni sürgün etmekle tehdit etmişti.

Kalenin beyaz duvarlarını sıcak bir altın rengine boyayan şafağa bakarken, sürgün o kafese dönmek için tercih edilebilir bir alternatif gibi geliyor.

"Uçabilecek durumda mısın yoksa seni taşımam mı gerekiyor?"

Bell sorar. "Ben iyiyim."

"Emin misin?"

"İyiyim dedim ya." Denememe izin vermeden önce Bell'i üç kez daha ikna etmem gerekiyor.

Hiçbir şeye çarpmadan yatak odamın dışındaki balkona çıkmayı başarıyorum ki bu da her şeyi hesaba katarsak bir zafer. Gerçi inişte bileğim döndü ve dizim zedelendi. Topallaya topallaya odama girdiğimde lanet olası kalçamı lanet olası şezlongumun köşesine sıkıştırıyorum ve kafa üstü halıya düşüyorum.

Halı her zaman bu kadar kalın ve yumuşak mıydı? Yatak hep bu kadar uzakta mıydı? Belki burada uyurum.

"Nerede olduğunu bilmek istiyor muyum?" diye sesleniyor en azından öğlene kadar uzak durmayı umduğum bir ses. Kral, odamın diğer tarafından yaklaşıyor,

Uzun, akik rengi saçları her zamanki deri sırası yerine omuzlarına dökülüyordu. "Tanrılar, Senan. Bu kan mı?"

"Bilmiyorum." Burnum cevap veren bir nabız atışı yapıyor. "Muhtemelen."

Boris başımın yanında durdu. Onaylamayan bakışlarını görmemek için gözlerimi kapatıyorum. "Aklını mı kaçırdın sen?" Botuyla omzumu dürtüyor. "Yirmi bir gün sonra evleneceksin ve sen sanki kanatların bağlıyken kuleden atılmış gibi görünüyorsun."

Uyumaya çalıştığımı anlamıyor mu? Ondan uzaklaşıyorum, ellerimi başımın altına sokarak daha rahat bir yastık haline getiriyorum.

"Altı ay önce nişanlını ziyaret ettiğinden beri ayık değilsin," diye devam ediyor.

Bu biraz zorlama oldu. Her sabah ayık , değil mi? "Bu iş şimdi bitiyor," diye duyurdu.

"Hadi ama Boris. Bu gece benim bekarlığa veda partimdi. Bunun için beni suçlayamazsın, değil mi? Bir zamanlar gençtin. Kabul ediyorum, çok ama *çok* uzun zaman önceydi." Ve bir gün kral olacağını bilerek yetiştirilmek bir adamın gençliğini çok erken alıyor. En azından kardeşim baş belası olduğunda bu bahaneyi öne sürmeyi seviyorum.

"Sabah ilk iş rehabilitasyona gelmeni istiyorum."

"Rehabilitasyona ihtiyacım yok." Ne büyük bir zaman kaybı. Üzüntülerimizi çok daha keyifli uğraşlarla boğmak varken kim oturup hayatımızdaki yanlışlar hakkında konuşmak ister ki? "İstediğim zaman bırakabilirim."

"O zaman neden yapmadın?"

"Çünkü istemiyorum." *Besbelli.*

Kralın laneti kafama çok yakın geliyor. Kollarını altıma doluyor, beni yatağa doğru sürüklerken oflayıp pufluyor. "Daha fazla sorun çıkarmayacağınıza dair söz vermenizi istiyorum. Prenses Leeri iki gün içinde geliyor-"

"İki mi?" En az bir hafta daha buraya gelmemesi gerekiyor.

"İki," diye onaylıyor Boris. "Ve eğer babası seni böyle görürse, şüphesiz ittifaka verdiği desteği geri çekecektir. Eğlendiniz, şimdi büyüme zamanı."

Kraliyet bebek bakıcısı olmadan lanet kaleden dışarı çıkamamanın neresi *eğlenceli*? Göğsümde kocaman bir delikle yaşamamanın neresi *eğlenceli*? Hiç değer vermediğim bir kadınla evlenmeye mahkum olmanın neresi *eğlenceli*?

"Bencilliğinizin babamızın elde etmek için çok çalıştığı her şeyi mahvetmesine izin vermeyi reddediyorum."

Babamızın "başardığı" şey, beş erkek çocuk doğuran bir eşe sahip olmaktı. Sevgili, merhum babamız, onun yerine bir ya da iki kız çocuğu dünyaya getirmiş olsaydı, dünyayı ele geçirmeye bu kadar kararlı olur muydu?

Kulağa bir söz gibi gelen bir şeyler homurdanıyorum, yorgunluğun pençeleri beni çoktan bilinçsizliğe sürüklüyor.

Rüyalarım her zaman olduğu gibi bir çift altın gözle başlar. Ve aynı şekilde de bitiyor.

Benim onu arkamda bırakmamla.

OceanofPDF.com

On üç

ALLETTE

NEFESİMİ TUTMAYA ÇALIŞIRKEN KALBİM GÖĞÜS KEMİĞİME ÇARPIYOR.

Senan Vale yaşıyor.

Bunca yıl onun öldüğüne inandım ama o *burada*, Kumulus'ta yaşıyordu, nefes alıyordu ve *hayattaydı*. Tüm o dövmelemler de neyin nesiydi? Ve damarlarında parlayan yıldız tozu?

Gözlerimi kapatıyorum, kendimi uzun zamandır unutmaya çalıştığım gecenin olaylarını hatırlamaya zorluyorum.

Eason, Senan'ın da gittiğini söylemişti.

İnsanların prensi aldığını gördü. İkimiz de onu öldürdüklerini düşündük, ama ya onlarla savaştıysa? Ya kaçmayı başardıysa? Eğer öyle olduysa, neden benim için geri gelmedi?

Geçidin kapalı olduğu yıllarda bir şey mi olmuştu? Nişanlısına aşık olmuş ve aramızdaki her şeyi unutmuş muydu?

Hayır. O bunu yapmazdı. Biz

çiftleştik.

Başka bir açıklaması olmalı.

Ona ulaşmaya çalışıyorum ama çok fazla insan onun adını haykırıyor, beni itip kakarak yolumdan çekiyor. Onların bağırışları benimkileri bastırıyor ve beni kalabalığın arasından prensime ulaşmak için umutsuzca bir yol aramak zorunda bırakıyorlar.

Kalabalık dağıldığında Senan'dan hiçbir iz yoktur.

Bu dünyanın sonu değil. Dinlenip düşüncelerimi topladıktan sonra kaleyi arayabilirim.

Eşimi tekrar göreceğim düşüncesi kalp atışlarımı hızlandırıyor. Ne pahasına olursa olsun Senan'ı ve aradığım cevapları bulacağım.

Derin bir nefes alarak Kara Delik'ten uzaklaşıyor ve eski mahalleme doğru yokuşu hızla tırmanıyorum.

Sokaklar her adımda daha tanıdık geliyor. Wynn'in babası için ilaca ihtiyaç duyduğunda ziyaret ettiği eczacının önünden geçiyorum. *Wynn*. Teyzemi gördükten sonra, kızına ne olduğunu açıklamak için Wynn'in annesiyle mutfakta konuşmalıyım. Wynn'i insan alemine getirdiğim için benden nefret edecek, ama en azından kapanışa sahip olacak. Arkadaşım için yapabileceğim en az şey bu.

Eskiden ödünç kitap aldığım kütüphane, iki yüksek binanın arasında, gökyüzüne doğru uzanıyordu. Hikayelere kaçmak, ailem vefat ettiğinde kederimle başa çıkmama yardımcı oldu. Onlar olmadan asla hayatta kalamazdım.

İleride teyzemin Folly Denizi'nde yetiştirilen kabuklu deniz hayvanlarını sipariş ettiği restoran var. O şeyler tüm yemek salonunu balık kokusuna boğardı.

Sonsuzluk gibi gelen bir zamandan sonra teyzemin kulesinin dibi görüldü. Kanatlarım olsaydı, bulut tabakasının üzerinde saklanan ilk balkondaki ana kapılara doğru uçardım.

Onlar olmadan, hizmetçinin çalmak zorunda kalıyorum.

Teyzem beni tekrar gördüğünde ne diyecek? Ona olanları anlatmalı mıyım? Senan hakkında değil. O kısmı yüksek sesle konuşmaya dayanamam. Ama insanlar ve benden çaldıkları hakkında. Sanırım artık hiçbir yere uçamadığımda eninde sonunda öğrenecek.

Umarım beni gördüğü için o kadar heyecanlıdır ki, cevaplarımı gerçekten düşünecek zamanım olana kadar sorularını saklayacaktır. Yumruğuma doğru esnedim. Yıldızlar, yorgunum. Uzuvarım taştan yapılmış gibi hissediyorum. Yatağıma düşüp bir hafta boyunca uyuyacağım.

Kapı hafifçe aralanıyor ve bir hizmetçi kafasını dışarı uzatıyor. Siyah maske ve kukuleta bir an için beni şaşırttı. Yüzü olmayan biriyle konuşmanın ne kadar sinir bozucu olduğunu unutmuşum.

Ağ maskesinin arkasından beni görebildiğini bildiğim için ona gülümsüyorum. "Merhaba, ben-"

Elini sallayarak sözümü kesti. "Buralarda dilencileri pek hoş karşılamayız. Gitsen iyi olur, yoksa muhafızları çağırırım."

Sesi tanıdık gelmiyor, ama gerçekten etkileşimde bulunduğum tek hizmetçi Wynn'di. Yine de, eğer adam dört yıl önce buradaysa, beni tanımış olmalı. Saçlarım her zamanki mavi tonunda değil, daha solgunum, yüzüm daha zayıf, ama yüz hatlarım hala aynı.

"Ben dilenci değilim." Gerçi kıyafetlerimin durumuna bakınca neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum. "Teyzem burada yaşıyor."

Adamın başı öne eğilir. "Yanlış eve gelmiş olmalısın kızım. Bu kulede hiç dişi Tuath yok."

Hiç kadın yok mu? Wynn'in annesine ve diğer hizmetçilere ne oldu? "Ben Tuath değilim. Ben Scathian'ım."

"Eğer Scathian iseniz, burada ne işiniz var?"

Bu onu ilgilendirmez, değil mi? "Lütfen Leydi Marjory'ye yeğeninin döndüğünü bildirirseniz, seve seve açıklama yaparım."

"Leydi Marjory mi? Tanrılar, iki ya da üç yıl önce ölmüş olmalı?"

Teyzem *öldü* mü? Bu doğru olamaz. O da gitmiş olamaz. Ne oldu ki? Evet, çok yaşlıydı ama sağlığı yerindeydi. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Sanırım israfı yakaladım, gerçi bu Lord Hazretleri için çalışmaya başlamadan önceydi."

İsraf hastalığı önce annemle babamı çaldı, sonra teyzemi mi aldı? Ne zalim, ne korkunç bir hastalık. Umarım acı çekmemiştir, çabucak yenik düşmüştür. Yanında biri vardı, böylece yalnız ölmedi.

Burada olmalıydım.

Suçluluk ve keder el ele yürüyor, aynı madalyonun iki yüzü gibi. Onunla hiç anlaşılmadık ve koymaya çalıştığı pek çok kurala isyan ettim. Şimdi düşünmek için o kadar çok zamanım oldu ki, kadının elinden gelenin en iyisini yaptığını fark ettim. Gidecek hiçbir yerim yokken bana sağladığı yuva için sonsuza dek minnettar kalacağım.

Gidecek başka yer yok.

"Burada şimdi kim yaşıyor?" Ben soruyorum.

"Yaşayan torunu olmayan Leydi Marjory'nin mülkiyeti kraliyete geri döndü. Kral kuleyi Lord Hasselbeck'e verdi."

Sadece teyzem değil, dönmek için umutsuzca çabaladığım evim de gitti. Bu günü doğru kılacak tek şey, eğer

Doğruca Kumulus Kalesi'ne gidip Senan'la konuşacağım. Ama uyku, banyo ya da giyecek saygın bir şey olmadan, bana bir kez bakacaklar ve beni gönderecekler.

Hizmetçi kapıyı kapatmadan önce nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor. Diğer taraftaki kilit sıyrılarak yerine oturur.

Tanrı aşkına, şimdi ne yapmam gerekiyor? Nerede kalacağım? Eskiden yakınlarda yaşayan birkaç genç kadın tanıyordum ama Scathian girişine uçamamak muhtemelen içeri alınmayacağım anlamına geliyor.

Ne yapacağım ben?

Yakınlarda bir han vardı. Belki gecenin geri kalanında bana uygun fiyata bir oda verirler.

Hanın olduğunu hatırladığım bir ara sokağa doğru sürükleniyorum ve sonunda siyah bir kapının üzerinde sallanan ahşap bir tabela buluyorum. Hancı bana şöyle bir bakıyor ve hepsinin dolu olduğunu söylüyor.

Sokağa döndüğümde, sabahın sessiz ışığı binaları, sokakları ve hatta insanları grinin tonlarına boyuyor. Çizmelerimin burnu eşığe takılıyor ve öne doğru savrularak yanımdan geçen bir adamın üzerine düşüyorum.

"Dikkat et," diye tersledi ve beni üzerinden itti.

Bir özür mırıldanıyorum, şimdi kalabalık olan caddeye bakıyorum. Bu kadar insan nereden geldi? Kumulus Şehri'ni hiç bu kadar kalabalık görmemiştim. Eskiden öğlene kadar yataktan çıkmazdım ve zamanımın çoğunu bulutların üzerinde geçirirdim. Her zaman böyle midir, hem de bu saatte?

Üç han daha deniyorum ama hepsi dolu olduğunu söylüyor.

Dinlenecek bir yer bulma umuduyla bir binanın arka taraflarında dolanırken kurşuni göz kapaklarım çok ağırlaşıyor. Bu aşamada, nemli, karanlık kapı girişleri bile çekici görünüyor.

Sonunda bir Pegasus ahırına rastlıyorum. İçeride seyisten eser yok, sadece iki siyah kanatlı at var. İçerisi saman ve misk gibi kokuyor ama daha kötülerini de koklamıştım. Döner kapıların arasından sıyrılıp sıradaki son boş ahıra giriyorum. Top gibi kıvrılıp pelerinimi bir battaniye gibi üzerime geçirirken samanlar sırtımı dürtüyor.

Her şey yoluna girecek.

Arkadaşıma döndüğümde hayat daha parlak görünecek.

"HEY! KALK AYAĞA," DIYE HIRLIYOR DERİN BİR SES.

Sert bir şey yan tarafımı dürtüyor. Dünya yavaşça odaklanıyor ve kendimi beyaz ve kahverengi benekli bir Pegasus'un dizginlerini tutan, gri tenli, taş suratlı bir adama göz kırparken buluyorum.

Anılar tuğla gibi birbiri ardına düşüyor. Kumulus'tayım.

Bir ahırda.

Arkadaşım

yaşıyor.

Teyzem değil.

Kıpırdayarak doğruluyorum ve saçlarımı yüzümden geriye doğru topluyorum, saman parçaları buluyorum ve kim bilir daha neler karışmış saç tellerime. "Çok özür dilerim. Han doluydu ve-"

"Ve sen de burada bir günlüğüne tek kuruş ödemededen kalabileceğini mi sandın?"

"Hayır. Beni tamamen yanlış anladınız. Kadına ödeme yapmaya çalıştım ama bana yer olmadığını söyledi."

Adam alay ediyor.

"Ben yaptım. Bozuk paralarım var." Çantamı kaba bir yastık olarak kullandığım yerden topladım. "Her hana gittim ama kimse bana lanet olası bir oda vermedi." Gözlerimden yaşlar fişkırıyor, yüzünü bulanıklaştırıyor. "Dün gece şehre döndüğümde yanında kalmam gereken teyzemin öldüğünü öğrendim ve bir hana girmeye çalıştım ama kimse kalmama izin vermedi ve gidecek başka bir yerim de yoktu ve-"

Pegasus homurdanıyor, kulakları kocaman kafasına doğru düzleşiyor. "Göklerin üstünde, kızım." Adam hayvanın telli yelesini okşuyor. "Feryat etmeye başlama. Sadece canavarları kızdırırsın."

"Özür dilerim. Ben... Ben gideceğim." Ama *nereye*? Hemen şatoya gitmek istesem bile, bu halde içeri girmeme izin vermezler.

Adam uzun süre bana baktı, sonra bir küfür savurdu ve hayvanın dizginlerini ahırımın dışındaki direğe bağladı. "Benimle gel." Elini uzattı.

Kanatlarıma olanlardan sonra, kimseye körü körüne güvenilmemesi gerektiğini daha iyi biliyorum. "Seninle nereye geleyim?"

Gözleri kısıldı. "Kanlı bir oda istiyor musun, istemiyor musun?"

Bana bir oda mı ayarlayacak? Nasırlı elini tutup beni ahırdan çıkarıp sokağın karşısına geçirmesine izin verdiğimde göğsümde umut kıvılcımları çakıyor.

beyaz panjurlu gri bir binanın arkasından dolanıyor. Yumruğu kapıya çarpıyor.

Bir an sonra, gür kaşlarını kömür karası gözlerinin üzerine indirmiş, tel tel kahverengi saçlı, yarı bir kadın dışarı bakıyor. "Sadaka yok," diye kestirip atıyor.

"Kız bozuk paraları olduğunu iddia ediyor," diye yanıtlar adam. "Ben de var." Cüzdanımı çıkardım ve bir bozuk para çektim.

Kadının kaşları kalkıyor. "Bu insan altını." "Bunun bir önemi var mı?" Altın altındır, değil mi?

Dudakları ince bir çizgi halinde düzleşse de yorgun bir iç çekti. "Sadece bir odam var, ama önce iyi bir fırçalamaya ihtiyacınız olacak. Yataklarda bit istemiyorum. Ve banyo size ekstra ücrete mal olacak."

O kadar rahatladım ki, yatak ve banyonun bana yüz mal olması umurumda değil. Altın parayı avucuna bırakıyorum ve banyo için birkaç bakır çıkarıyorum. "Bu yeterli mi?"

Paraları önlüğünün cebine dolduruyor. ". Benimle gel."

Beni buraya getiren adama teşekkür ettikten sonra kadını takip ederek taze pişmiş cennet gibi kokan mutfağa giriyorum. Tüm bu heyecanın içinde Eason gittiğinden beri bir şey yemediğimi fark ediyorum.

Kadın tepsiden bir çörek alıp bana doğru itiyor. Sıcak ikramı hemen mideye indirmek istiyorum ama örümcek ağlarıyla kaplı bir pencerenin altında tek bir şiltenin beklediği en üst kattaki bir odaya kadar bir dizi kıvrımlı merdiveni tırmanırken kendimi tutmayı başarıyorum. Alttaki katlanmış yamalı yorgan pelerininimden daha yıpranmış görünüyor ve başımı kırıslara çarpmamak için eğilmek zorunda kalıyorum.

Bunun için koca bir altın para mı? Kaba olmak istemem -son birkaç yıldır harap bir kulübede uyuyorum- ama fiyat oldukça yüksek görünüyor.

Kadın cebinden çıkardığı bir anahtarı bana uzatıyor. "Banyo beş dakika içinde kalkacak. Yarın sabaha kadar kalmana izin vereceğim ve sana kahvaltı vereceğim, ama sonra çıkıyorsun." Kapıdan çıktı ve aşağıya indi.

Sadece bir gecem mi var? Bu hiç iyi değil. Hiç iyi değil.

İnce şiltenin üzerine çöktüğümde metal bir yay kalçama saplanıyor. Uzun süre dayanması için çöreğimi kemirirken, çantamın içindekileri yanıma atıyor ve şatoya varana kadar ne kadarla hayatta kalmam gerektiğini hesaplıyorum.

Dört parça altın, on parça gümüş ve yirmi bakır.

Hancı kahvaltı vermeye devam *ederse*, bu bana sadece birkaç gece yetecek. Ama günde bir öğünden fazla yemem gerekecek.

Karar verildi.
Gerçekten gecikme olamaz.
Yarın kaleye gidiyorum.

OceanofPDF.com

On dört

ALLETTE

TOZ ZERRECIKLERİ BİR BOŞLUKTAN SÜZÜLEN GRI IŞIK HUZMELERİNİN İÇİNDE DÖNÜYOR tuval perdelerinde. Tuath çok aşağıdaki sokakları dolduruyor. Bazıları bir amaç uğruna hareket ediyor, diğerleri dolanıyor ve birkaçı da kapı önlerinde dileniyor.

Bütün gün ve gecenin büyük bir kısmında uyuduktan sonra kendimi yeni bir kadın gibi hissediyorum. Midem boş bir uğultu çıkarıyor, çörek çoktan gitmiş. Önce daha fazla yemeğe ihtiyacım var. Sonra da bu eski püskü elbiselerden başka giyecek bir şeyler almalıyım. Şimdilik çantamdaki soluk gri tülbent ve kalın siyah taytla yetiniyorum. Renk tenime hiç yakışmıyor ama bu insanlar benim Tuath olduğumu düşündükleri için şimdilik bu renge bürünmeye karar veriyorum. Bu şekilde daha az soru geliyor.

Alt katta, yün pantolon ve palto giymiş bir çift yaşlı adam iki fincan kahvenin üzerine eğilmiş.

Pencerenin yanında boş bir masa var, ben de bir sandalye çekip günümü planlamaya hazırlanıyorum.

Bir gün önce ılık banyomu dolduran çocuk arka kapıdan çıkageldi. Beni görünce dişlek bir sırıtışla doğruca yanıma geldi. "Günaydın, Bayan. Hattie gitmeden önce size kaburgalarınıza yapışacak sıcak bir şeyler hazırlamamı söyledi."

Beni hatırladığı için Hattie'yi öpebilirdim. "Bu harika olurdu. Teşekkür ederim."

Sırıtışı genişler. "Sorun değil."

Kahvaltı cıvık yumurta, gevşek domuz pastırması ve hafif yanmış kızarmış ekmekten oluşuyor. Her bir lokmayı yiyorum ve tabağı yalayarak temizlemeyi düşünüyorum.

Çıkarken beni içeri alan kadınla -Hattie- karşılaşıyorum ve ikinci bir gece daha kalmak istediğimi söylüyorum. Pek heyecanlı görünmese de ve "hayırseverlik" hakkında mırıldansa da, ödeme yapabildiğim sürece kalmama izin vermeyi kabul ediyor. Umarım iş o noktaya gelmez ama her türlü olasılığa karşı hazırlıklı olmalıyım.

Kıyafet satın alabileceğim en yakın dükkânı soruyorum. Neyse ki çok uzak değil. Tavsiye ettiği dükkânın vitrininde güzel bir mavi-gri deri takımı sergileniyor. İçeri girdiğimde, iğne yastıkları ve kesilmiş kumaş parçalarıyla dolu bir tezgahın arkasından bir kadın beni izliyor.

Ne yazık ki vitrindeki deriler küçük bir servete mal oluyor, ancak indirimli bir rafta başka bir çift buluyorum. Biraz büyük görünüyorlar ama elime uygun bir iğne ve iplik alabilirsem bunu düzeltebilirim. "Bunlar ne kadar?" Askıyı dükkân sahibine doğru sallayarak soruyorum.

Kadın burnunun ucuyla bana bakıyor. "Bunlar işvereniniz için mi?"

İşverenim için ne var? Deriler mi?

"Eee? Tuath'ın Scathian kıyafetleri giymesinin yasadışı olduğunu biliyor olmalısın," diye ekliyor ben hemen cevap vermeyince.

Bir dakika... Bu kıyafetleri giymek *yasadışı* mı? Bir muhafız üniforması olsa anlarım. Ama pantolon ve ceket? İsteyen herkesin pantolon giymesine izin verilmeli.

Başımı sallıyorum, beynime makul bir açıklama bulması için bir şans veriyorum. "Aslında bunlar işverenimin kızı için. Benim kadar uzun ama kalçaları biraz daha zayıf."

Kadının gözleri kısılrsa da başını sallıyor ve elini bana doğru uzatıyor. "Bu set elli peni."

Aman Tanrım. Bütün kıyafetler bu kadar pahalı mı? Eason elbiselerimi insanlar aleminden aldığı ve teyzem de burada, Kumulus'ta terziler tuttuğu için bir referans çerçevem yok.

Hayatımda ne kadar çok şeyi hafife almışım. Eason'ın beni taşımasına izin vermek yerine kendi ayaklarımın üzerinde durmak için daha çok çabalamalıyım. Bana güvenli bir ev, kıyafet ve yiyecek verdiği için teyzeme her gün teşekkür etmeliydim.

Çantamdan gümüş bir para çıkardığımda kadının gözleri açılıyor. Ama parayı aldığı anda kaşları yeniden çatılıyor. "Bu bir insan parası."

Sadece Fae parası kabul ediyoruz."

"Bu hala gümüş." Eritin ve kralın yüzüne damgalayın, tamamen aynı şey olacaktır.

Parayı bana geri itti. "Tüm sahip olduğun buysa, gitsen iyi olur." İyi o zaman. Zaten onun gibi birinden alışveriş yapmak istemiyordum.

Diğer üç dükkan paramı kabul etmedi. Üç. İnsan paralarımıla marketten bir ekmek bile alamıyorum.

Her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek.

Biraz fae parası kazanmak için iş bulmak zorunda kalsam bile, Senan ve ben yeniden bir araya geldiğimiz an buna değecek.

Beni gördüğü için mutlu olduğunu varsayıyorum. Mutlu olacak...değil mi?

Sonunda ikinci el kıyafetler satan bir mağazaya rastladım. Derileri yok ama benim getirdiklerimden daha iyi durumda olan birkaç elbise var. Bana uyacak görünen iki tane buluyorum ve onları ön taraftaki masaya taşıyorum.

"Yabancı para kabul etmiyoruz," diyor kasanın arkasındaki adam.

Neden buranın farklı olacağını düşündüm ki? Bütün bir günü kıyafetlere harcamak yerine ilk mağazadan çıktığım anda durmalıydım. "Lütfen. Sahip olduğum tek şey bu."

Beni izlerken çenesi çalışıyor. Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir süreden sonra, içini çekti. "Onları sana satacağım, ama iki gümüşe mal olacak."

İki mi? Ama.. "Bir tanesi maliyeti karşılamak için fazlasıyla yeterli olacaktır." "Döviz kuru, görüyorsunuz."

Döviz kuru, ayağım. "Bu gasptır."

Dudakları alaycı bir ifadeye bürünüyor. "Elbiseleri istiyor musun, musun?"

Lanet elbiseleri *istemiyorum*. Onlara *ihtiyacım var*. Sırf bu yüzden fahiş fiyatı ödedim. Adam ayrılmadan önce "nezaketle" bir tanesini giymeme izin veriyor. Elbisenin göğüs ve kalça kısmı çok geniş ve kaba yünü fena halde kaşındırıyor ama en azından temiz ve botlarımın acınası halini gizliyor.

Şatoya mükemmelden daha kötü görünerek gitme düşüncesinden nefret etsem de başka seçeneğim yok. Bu haftayı yetecek kadar param yok. Senan'ın yardımına ihtiyacım var.

Kanatlarım olmadan, bir Tuath sürüsünün toplandığı sedefli kapılara doğru yüzlerce basamak tırmanmak zorunda kalıyorum.

Kalın bulutlar tepede asılı, kaleyi görüş alanından gizliyor. Bir çift muhafız kapalı kapıların diğer tarafında bekliyor, yüzleri sert, çeneleri bükülmüş ve elleri kılıçlarının kabzalarında.

"Lütfen," diye haykırıyor bir Tuath kadını, beyaz parmak eklemleriyle kapıları kavrayarak. "Lütfen, geçmeme izin verin. Kralla konuşmalıyım."

Arkasındaki diğerleri homurdanarak onaylıyor, birkaçı yumruklarını havada sallıyor.

"Kral sizin gibilerle sadece ayın on beşinde görüşür," diyor sağdaki muhafız. "O zaman geri gel."

Ayın on beşi mi? Ayın on beşine kadar bekleyemem.

"Küçük oğlum ayın on beşine kadar yaşayamayacak," diye hıçkırıyor kadın. "Bırakın geçsin!" diye bağıyor yanımdaki bir adam ve ben sığıyorum.

"Kral bir istisna yapmalı!" diye bağıyor bir başkası. "Yuvalarda israf hastalığı var!"

Yuvalar, en yoksul Tuathların yaşadığı Kumulus Şehri yakınlarındaki mağaralar. Ben oraya hiç gitmedim ama aşırı yoksullukla ilgili korkunç hikayeler duydum.

Birdenbire durumum o kadar da vahim görünmemeye başladı. Çok param olmayabilir ama en azından biraz param var ve hâlâ sağlığım yerinde. Eğer bugün şatoya giremezsem, belki de daha uygun fiyatlı bir konaklama yeri bulabilirim.

Sağdaki muhafız ağırlığını kaydırıyor, koyu renk gözleri kalabalığı tarıyor. "Kral istisna yapmaz."

Toplananlar geri dönüyor, yüzleri solgun ve gözleri boş bir şekilde yanımdan geçip gidiyorlar. Kalbim boğazımda, ileriye doğru bastırıyorum.

İki muhafız beni izliyor, attığım her adımda yüz ifadeleri daha da kararıyor. Yıldızlar, korkutucu ve kocamanlar. Kaşlarını çatmak için boynumu eğmek zorunda kalıyorum.

Ellerimi birbirine kenetleyerek, eski botlarımın parmakları kapılara değene kadar durmuyorum. Bu ikisine gülümseyip kirpiklerimi kırıştırmanın işe yarayacağından şüpheliyim ama kesinlikle zararı olmaz. "Merhaba," diyorum kırılğan bir gülümsemeyle. "Adım Allette Rittey ve Prens Senan Vale ile görüşme talep etmeye geldim." Adını yüksek sesle söylemek, boğulduktan sonra temiz hava almak gibi.

Soldaki muhafız gözlerini deviriyor. "Bir tane daha olmaz," diye mırıldanıyor. "Prens ziyaretçi kabul etmez."

Artık geri adım atamayacak kadar ileri gittim. "Eminim benim için bir istisna yapacaktır." Oradaki gümüş yara izini görmeleri için avucumu uzatıyorum. "Ben onun eşiyim."

Sağdaki muhafız sırtıyor. "Prensimize erişmek için zavallı bir girişimde bulunarak onun elini kesen ilk kişi olduğumu mu sanıyorsun?"

Başka kadınlar da Senan'ın eşi olduğunu mu iddia etti? Yani, krallıkta popüler olduğunu biliyordum ama bu kadar ikiyüzlü davranmak delilik. "Ona adımı verirsen, doğruyu söylediğimi anlarsın."

Biri diğerini dirseğiyle dürtüyor. "Bu kadınlara ne yapıyor?"

"Bilmiyorum. Ama öğrenmeyi çok isterim." Diğer adam bana bakıyor, gözleri bizi ayıran bu kapılar kadar sert ve inatçı. "Bak, bugün prensi aramaya gelen beşinci kadınsın ve sonuncusu da olmayacaksın. Kendine ve bize bir iyilik yap ve onunla tanıştığını unut."

Ruhlarımız yıldızlara bağlıyken prensi nasıl unutabilirim ki? Dört yıl boyunca onun öldüğünü düşündüm, başka biriyle yoluma devam etmeye çalıştım ve hala kalbim ve ruhum onu özler.

Başka bir seçenek görmediğim için geri dönüyorum. Şehrin çok aşağısına doğru inerken hava her adımda daha da soğuyor. Pes edemem. Bu kadar yaklaşmışken olmaz.

Ama Senan beni kurtarana kadar, kendimi kurtarmanın bir yolunu bulmalıyım. Bu da hayatta kalmaya yetecek kadar para kazanmakla başlar.

İş bulmam lazım.

Hana dönerken bir iş bulma ofisine rastlıyorum. İri sakallı ve derin bakışlı bir adam adımı ve bilgilerimi aldıktan sonra doğruca tekstil fabrikasına gitmemi söylüyor; Solace Nehri'nin kıyısında yer alan devasa gri bir bina, yükselen bacaları gökyüzüne daha fazla karanlık pompalıyor.

Yüksek siyah kapıların önünde bir kadın kalabalığı bekliyor, hepsi de benimkine benzer kıyafetler giymiş. Hiçbiri umutlu gülümsememe karşılık vermiyor. Önemli değil. Buraya arkadaş edinmeye gelmedim. Para kazanmak için buradayım.

Kapılar gıcırdayarak açılıyor ve ellerinde kalın, deri ciltli defterlerle yolun iki tarafında bekleyen iki adam ortaya çıkıyor. Sıraya girip imzama atıyorum ve kuyruğu takip ederek fabrikaya iniyorum.

Dört yıl boyunca insanlar aleminde hayatta kaldım. Eminim bu kıyaslandığında kolay olacaktır. Aynı fabrikaya giden en az benim yarı yaşında görünen çocuklar var.

Ne kadar zor olabilir ki?

GÖZLERİMİ KIRPIŞTIRARAK AVUCUMDAKİ PARALARA BAKIYORUM VE ONLARI ÜÇÜNCÜ KEZ SAYIYORUM. *Beş bakır. Beş.* Beş lanet bakır için sadece iki on beş dakikalık mola ile hastalıklı tatlı havada dokuz saat boyunca çalıştım.

Bu doğru olamaz.

Kumaşlarda kullandıkları boyadan parmaklarım simsiyah oldu ve kollarımı her kaldırmaya çalıştığımda omuzlarımdaki kaslar çığlık atıyor. Ayaklarım ve başım ağrıyor, sırtım sanki sürekli kamburmuş gibi hissediyorum ve yine de bu maaşla bir gecelik bir odayı bile karşılayamıyorum.

Akşam yemeğini atlamayı düşünüyorum ama öğle yemeğini kaçırdıktan sonra o kadar sersemledim ki ayakta zor duruyorum.

Hana dönerken, açık kapılarından kedilerin girip çıktığı bir kafede duruyorum. Bir kase güveç ve bayat bir dilim esmer ekmek iki bakıra mal oluyor, bana da üç bakır kalıyor.

Sonunda odama döndüğümde, yorganın altına giremeyecek kadar bitkin bir halde, yarının bugünden daha iyi olmasını umarak pütürlü yatağa uzanıyorum.

On beş

ALLETTE

SONRA

BUGÜN SALI.

Normalde Salı haftanın en ilginç günü değildir ama son dört haftadır Senan Vale her Salı öğleden sonra çatımı karartıyor. Ne yazık ki bu sabah Marjory Teyze, sadece en önemli Scathianların yemek yediği *çok* lüks bir restoran olan Belle'de ikindi çayı için Lord Windell'e katılmamız konusunda ısrar etti. Bu kadar uzun sürmemeliydi ama Lord Windell annesini de getirdi ve Marjory Teyze'yle hemen kaynaştılar. Teyzemin bir kerede bu kadar çok konuştuğunu hiç duymamıştım.

Teyzemin kulesi yavaş yavaş görünürken kalbim çarpıyor. Prens'in ziyaretini dört gözle beklediğimden değil. Elbette, beni güldürüyor ve itiraf etmek istediğimden daha sık gülümsemesini hayal ediyorum, ama ayaklarına kapanan ve her heves ve arzusunu yerine getirmeye çalışan kadınlardan oluşan hareminin bir parçası olmayı reddediyorum.

Yine de dudaklarımda bir gülümseme belirliyor ve kendimi arduvaz kiremitlerde çok iyi tanıdığım bir şekli ararken buluyorum, ancak çatının boş olduğunu fark ediyorum. Ben orada onu beklemekten mi gitti, yoksa hiç gelmedi mi? Kaleye uçup sorabileceğimden değil. Geçen haftanın son ziyareti olacağını bilseydim, her şeyi farklı yapardım. Belki de cesaretimi toplayıp beni öpmesini bile isteyebilirdim.

Şimdi saçma geliyor ama Senan'ın benimle romantik bir şekilde ilgilenmiş olabileceği gibi çılgınca bir fikre kapılmıştım. Düşündüğümde delice geliyor. Yani, adam istediği kadını elde edebilir. Muhtemelen başka birini ziyaret etmek için benim kulemden ayrılmıştır. Muhtemelen haftada yüz farklı kuleye gidiyordur.

Oh neyse. Sanırım sürdüğü sürece eğlenceliydi.

Odamın dışındaki balkon beni içi boş bir *gümbürtüyle* selamlıyor. Kapıları kenara çekiyorum ve-

Tuvalet masamda oturan yakışıklı bir prens var.

Lanet olsun. Senan çatıda değildi çünkü benim odamdaydı! Ne zamandır burada? Ne yapıyordu? Lütfen bana günlüğümü bulmadığını söyle, her ziyaretinin ayrıntılı bir kaydını tuttuğum günlüğü. En derin, en karanlık fantezilerimin, yeterince utanç verici bir şekilde, prensin kendisini içermeye başladı.

Odayı tarıyorum ama yatağımın altında sakladığım deri defterden bir iz göremiyorum.

Neyim var benim? Tabii ki benim lanet günlüğümü aramazdı.

"Odamda ne yapıyorsun?" Neyse ki yatağımı topladım ve bir kez olsun kirli çamaşırlarımı sepete attım. Senan'ın içeri girdiğini ve pasaklı olduğumu fark ettiğini düşünsene.

Gözleri açılıyor ve başını sanki diyarımızdaki en güçlü fae'lerden biri değil de meraklı bir köpek yavrusuymuş gibi eğiyor. "Bana kızgınsın." Sanki birinin onun huzurunda ay gözlü ve yatıştırıcı olmaktan başka bir şey yapabilmesine şaşırmış gibi söylüyor bunu.

Ay gözlerimi o gittikten *sonraya* saklamayı tercih ederim.

"Tabii ki kızgınsın. Burası benim yatak odam. İstedğin zaman içeri giremezsin. Seni bir hizmetçi bulsaydı ne yapardın, hmmm? Ya da teyzem?" Marjory Teyze beni bir prensin ziyaret ettiğini öğrenseydi muhtemelen bayılırdı. Ya da daha kötüsü, *aklına fikir gelirdi*.

Kapağı açıp kapatırken eski mücevher kutumun menteşeleri vınıyor. Bir kere. İki kez. "Geç kaldın, ben de seni çatıda beklemekten sıkıldım."

Yaklaştım ve kapıyı kapattım. Çoğunlukla sahte olan koleksiyonuma çoktan göz attığına şüphe yok. Bu da beni zerre kadar rahatsız etmemeli. Bu kulenin durumuna bakılırsa, iyi olmadığımızı anlamış olmalı-

ama Senan'ın ne kadar kötü durumda olduğumuzu bildiği düşüncesi beni utandırıyor.

Küçükken para hakkında çok fazla düşünmezdim çünkü her zaman bol miktarda yiyeceğim ve giyecek güzel elbiselerim vardı. Ailemde para eksikliğini, sevgi ve kahkahalarla telafi ediyorduk. Aurora Akademisi'nin yıldızlı salonlarına adımımı attığım an, aslında ne kadar yoksul olduğumuzu anladım. Mezuniyetimden beri teyzem "rütbemizi yükseltecek" talipler peşindeydi. Lord Windell gibi talipler. Bazen beni sadece daha yüksek bir kuleye çıkış bileti olarak gördüğünü hissediyorum.

"Yani kendini eğlendirmek için biraz hırsızlık yapmaya mı karar verdin?" diye sordum.

"Hiçbir şeyi kırmak zorunda değildim," diyor arsız bir sırıtışla. "Sanki içeri girmemi istiyormuşsun gibi kapı açıktı."

Kapım açıldı çünkü uyurken esintiye hissetmeyi severim. "Sırf yakışıklısın diye-"

"HA!" Masaya bir yumruk indiriyor, mücevher kutumu ve özel günlerde kullandığım bir avuç dolusu cam makyaj malzemesini sallıyor. Balolar, partiler ya da Salı günleri gibi. "Demek yakışıklı olduğumu düşünüyorsun. Bunu biliyordum."

Gözlerimi devirerek aceleyle kapımı kilitliyorum ve kıpırdamamak için ellerimi kalçalarımın altına saklayarak yatağıma uzanıyorum. İsteyeceğim son şey beni ne kadar gerdiğini fark etmesi. "Bence sen kendi iyiliğin için fazla kibirlisin," diye karşı çıkıyorum. "Ve her Salı kuleme gelmekten başka yapacak daha iyi işlerin olmalı."

"Hiçbir şey senin kulene gelmekten daha iyi olamaz." Bunu söylerken sesi o kadar içten geliyor ki ne düşüneceğimi bilemiyorum.

Ancak vücudumun tepkisi, prens yaklaştığında her zaman olduğu gibi aynı oluyor. Kalp atışlarım hızlanıyor, derim nemleniyor ve başım dönmeye başlıyor.

O gün markette benimle konuştuğuna inanmadım. İlk geldiğimde okuldan birkaç kızla karşılaşmıştım. Hepsi heyecanlanmıştı, iddia ediyorlardı Prens Senan ve Prens Aeron vardı olmuştur benekli içinde pazarda. Bu tür söylentilerin kilosu bir bakırdı, bu yüzden körü körüne dikkat etmekten daha iyisini biliyordum. Yine de saçları gece yarısı kadar siyah ve gözleri yıldızlar kadar gümüş olan erkekleri tararken buldum. Ta ki kızlardan biri prenslerin muhtemelen göz kamaştırıcı olacağını söyleyene kadar.

Senan limon arabasında yanıma yanaştığında neredeyse bayılacaktım. Onun tüm dikkatinin nesnesi olmak gerçekten dehşet verici,

harika bir şeydi. Bir kadın onun kör edici aurasında kendini kaybedebilirdi.

Ama sınıf arkadaşım Scarlett'in acıklı hikâyesinin bana öğrettiği bir şey varsa, o da bir Vale prensine aşık olmanın sadece kalp kırıklığıyla sonuçlanabileceğiydi, bu yüzden hemen savunmaya geçtim.

Savunmaları, her seferinde bir silahsızlandırıcı gülümsemeyle yavaşça parçalarına ayırdı.

Parmaklarım altımdaki yorgani kavırıyor. "Çirkin olmadığını kabul ediyorum."

Uzun bacaklarını masanın altından sıyrıyor ve yüzünü bana dönüyor, dirseklerini dizlerine dayıyor ve bir kez daha sırtıyor. "İltifatların için yaşıyorum, Allette." Adımı söyleme şekli yasadışı olmalı. "Gelecek hafta sana bir sürpriz yapacağıma söz verirsem, bana bir sürpriz daha yapar mısın?"

Sürpriz, ha? Bir prensten gelen sürprizi kabul etmemek aptallık olurdu, değil mi? "Pekâlâ. Bir bakayım... Boyunuz ortalamanın üzerinde."

Tökezleyerek ayağa kalkıyor ve göğsünü tutuyor, sanki bacakları kopmak üzereymiş gibi masamın köşesine tutunuyor. "Sakin ol kalbim."

"Ve arkadaşlığınız katlanılabilir."

Oturduğum yere doğru ilerliyor; kalbim her adımda biraz daha yüksek sesle çarpıyor, ta ki şilte alçalıp...

Göklerin üstünde. Senan Vale *oturuyor. Üzerinde. Benim. Yatağında.* İkimiz çok yakın, kaslı kalçası benimkine bastırıyor ve bakışları dudaklarıma düşerken göz bebeklerinin büyüdüğünü görebiliyorum.

Stars, beni öpmesini istiyor muyum?

Scarlett'in ve kim bilir daha kaç kadının başına gelenlere rağmen, yine de bu adam tarafından iyice, hiç şüphesiz öpülmenin nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum.

Ya bir yalancıysa ve gelecek hafta bir sürprizle dönmeye niyeti yoksa? Ya *bu* gerçekten de kuleme son gelişiyse? Yaşlı Allette'in, Genç Allette'in bu yakışıklı, dünyevi prensin dudaklarına yapışmasını isteyecek cesareti gösterememesinin pişmanlığını yaşamasını gerçekten istiyor muyum?

Onun bu kadar yakınımda olması, kendimi "Beni öpmelisin" diye gevelerken bulana kadar sahip olduğum tüm sağduyuyu yavaş yavaş alıyor.

O cıvıl cıvıl gözler benimkilere dikiliyor ve Senan'ın dili dudaklarında geziniyor. "Yapmalı mıyım?"

Bir yanımda hemen hayır demediğine inanamıyor. Cesaretimi kaybetmeden devam etsem iyi olacak. "Evet. İkimizin de acısına son vermek için bir öpücük."

"Sefalet, ha?"

Bunu neden söyledim ki? Kendine gel Allette, yoksa bunun gerçekleşmesi için tek şansın olabilecek şeyi mahvedeceksin. "Çok yüksek beklentilerim var, görüyorsun. Öpüşme konusunda berbat olduğunu kanıtladığında, üzerimde kurduğun bu büyüden nihayet kurtulabileceğim." Belki gelecek salı dönmesini bile istemeyeceğim.

Bu düşünce aklımdan geçerken bile yalancı bir yalancı olduğumu biliyorum. Senan da öyle olmalı çünkü alaycı sırtışı kurtlaştı.

Yorganı biraz daha sıkı kavıyorum. "Neden gülümsüyorsun?"

Bir elini tam arkamdaki şiltenin üzerine koyuyor ve hafifçe dönerek aramızda sadece bir nefeslik mesafe kalacak şekilde eğiliyor. "Çünkü ben harika öpüşürüm."

Kibirli prens. Ne yazık ki kibir ona çok yakışıyor. "Bir şeyde harika olduğunu iddia eden erkekler nadiren öyledir," diye karşılık veriyorum.

"Teorinizi test edelim mi?"

Nabzım fırlarken bile rahat bir omuz kaldırıyorum çünkü o daha da yakına eğiliyor, nefesleri nefeslerim oluyor. Onun sıcaklığı benim sıcaklığıma dönüşüyor. "Eğer mecbur kalırsak," diye fısıldıyorum, kendimden geçmiş bir halde, tamamen ve tamamen onun kölesi olmuş bir halde, izliyor, bekliyor, ağzımızın nihayet buluşacağı anı bekliyor ve...

Alt dudağıma sert bir öpücük kondurdu.

Aklımdaki tam olarak bu değildi.

Ona bunu söyleyemeden beni tekrar öptü. Daha sert. *Daha özensiz*. Tam üst dudağımın köşesinden. Ne oluyor?

Senan dudaklarıma, çeneme, yanağıma, hatta burnuma hızlı, ıslak ve özensiz öpücüklerle saldırıyor. İçimden kahkahalar yükseliyor ve saldırıdan kaçmak için yatağa geri düşüyorum, salyalarını kolumla yüzümden temizliyorum. "Bu da neydi böyle?" Kıkırdamalar arasında bir şekilde idare ediyorum.

Derin, gürleyen kahkahası ruhumu ısıtırken yanıma çöküyor ve avuçlarının topuklarını gözlerine bastırıyor. "Baskıdan çatladım."

Komik olan şu , ilk öpücükler arasında en kötüsü değildi.

Senan bana doğru yuvarlanıyor, sanki davranışından gerçekten dehşete düşmüş gibi yüzünü boynuma gömüyor. Vücudum tamamen hareketsiz kalıyor. Gülümsediğini hissedebiliyorum. Nefeslerinin narin yelpazesi tenimi diken diken ediyor. "Bana izin verecek misin

Tekrar dener misin?" diye fısıldıyor, burnu boğazımda aşağı yukarı kayarken sesi alçak, karanlık, günah dolu vaatlerle dolu.

Dilinin nabzımın üzerindeki yumuşak hareketini hissettiğimde kalçalarımın arasında ısı birikiyor. Bunu ikinci kez yapıyor, sanki tadımı beğenmiş gibi sessizce inliyor. Ağır bir el karnıma uzanıyor. Uzun parmaklar kalçamın etrafında kıvrılıyor.

Çenemi ısırduğında nefesim boğazımda düğümleniyor. Daha önce hiç hissetmediğim duygular kanımda zonkluyor, içimde bir ateş tutuşturuyor, ta ki başımı çevirmeye, onun ateşli bakışlarını bulmaya ve dudaklarımı kendi dudaklarıyla sahiplenmesini izlemeye daha fazla karşı koyamayana kadar.

Bana saf diyebilirsin. Aptal da diyebilirsin. Ama öpücüğü böyle hissettiriyor: Sessiz bir iddia. Sadık bir söz.

Senan Vale, toprağın yatağını öğrenen, her eğimi ve kıvrımı haritalayan bir haritacı. Beni kaprislerine göre şekillendiren bir sanatçı. Güçlü bir prens, dilinin her yürek parçalayan hareketiyle bana hükmediyor.

O yavaş yavaş yıkım ve tam bir yıkım ve onun kapsamlı keşfi sona erdiğinde, başka herhangi bir erkek için tamamen mahvolmanın ne anlama geldiğini anlıyorum.

Senan kibirli bir kaşını kaldırıyor, kendi yanakları kızarmış ve gözleri karanlıkla dolmuş. "Eee?"

Buna tutarlı bir yanıt vermemi nasıl bekleyebilir?

Biri "erkeklik gururu "nun resmini çizecek olsa, tam da şu anda Senan'ın yüzüne benzerdi. "Her konuda fikri olan bir kadını destansı öpüşme becerilerimle tamamen suskun hale getirdiğim kayıtlara geçsin."

Soğuk elimi sıcak alnıma bastırıyorum. Gerçekten destansı.

Ve söylemeliyim ki, bu bana Senan Vale'nin başka hangi konuda iyi olduğunu merak ettiriyor.

On altı

SENAN

NEFES ALIP VERİŞLERİM, VÜCUDUMDA BİRİKEN KANI DALGALANDIRDI.
yaralar. Yaklaşan ölümümle savaşmak yerine, onu memnuniyetle karşılıyorum.
Gözlerim sonsuza dek kapanmadan önce gördüğüm son şey, beni öldüren
savaşçının silahını kaldırıp öldürücü darbeyi indirmeye hazırlandığı oluyor.

"Senan!" diye bir ses gıcırıyor. "Halının her tarafını kanattığın için
öldürüleceksin!"

Elbette, Stratiss'ten ithal edilen halının köşesine "kanım" dökülüyor. Boris
öğrendiğinde aklını kaçırarak. Bu düşünce yüzüme bir gülümseme getirdi.

"Ölümler gülümsemez," diye mırıldanıyor Rhainn sabahtan beri yuvarlanıp
durduğu kanepeden. Küçük kardeşimin tek yaptığı yuvarlanmak.

Dirseğimin üzerine hafifçe basarak kırmızı bir küreciği mermer zemine
yuvarlıyorum. "Bilmiyorum. Sanırım bazıları biliyor." Özellikle de bu dünyadan
kurtuldukları için rahatlamış olanlar. Tamamen doğruluyorum, parmaklarımı yan
tarafımdaki yapışkan "yaraya" bastırıp dudaklarıma götürüyorum. Şekerli tatlı
çilekler dilimi kaplıyor.

Küçük kardeşim Kyffin bana doğru sırtıyor, tahta kılıcı hâlâ kalbime
doğrultulmuş. "Teslim oluyor musun?" diye soruyor, sesi gençlikle tizleşiyor.

"Sana mı? Her zaman."

Rhainn ağır bir inilti çıkararak ölmek üzere olan bir kuş gibi yan yattı.

"Bugün seni rahatsız eden ne?" Soruyorum, içimde zaten bir his olmasına
rağmen

Biliyorum.

Güçlü iç çekişi, minderin üzerine yayılmış siyah saçlarını karıştırıyor. "Eşimi bulduğuma emindim ama artık beni sevmediğini iddia ediyor."

Her iki haftada bir farklı bir kadına aşık olmasaydı, kalp kırıklığına olan eğilimi endişe verici olurdu.

Aşk -gerçek aşk- sadece bir hafta sürmez.

Sonsuza dek sürer.

Sonsuzluğun ötesinde.

kanepede Rhainn'in yanında bulmamak için bu düşünceyi böyle şeyleri sakladığım karanlığa gömüyorum.

Kyff'in kılıcını kınına geri koyuyor, bıçak yüksek siyah çizmelerinin tepesine kadar ulaşıyor. "Kadınlar iğrençtir. Asla birine aşık olmayacağım."

Rhainn bir kez daha iç çekerek, "Şimdi böyle söylüyorsun ama fikrini değiştireceksin," dedi.

"Bunu hep söylüyorum," diye ısrar ediyor Kyff. "Doğru düzgün dövüşmeyi bile bilmiyorlar."

Yapış yapış olmuş parmaklarımı temizlemek için domates ve salatalıklı sandviçlerden arta kalan tepsinin yanından bir peçete alıyorum. "Bu tam olarak doğru değil. Stratiss'te ordudaki kadınları da erkeklerle aynı şekilde eğitiyorlar. Hatta kadın generalleri bile var." Aeron eskiden yazdığı mektuplarda böyle diyordu.

O ve ben yan yana görücü usulü evliliğimizi reddedecektik. Bunun yerine, kardeşim gelinini tek kelime bile karşı çıkmadan kabul etti. Bir yıl sonra, ihanetinin hatırası hala dilimde acı bir tat bırakıyor.

Kyff'in kılıcının kabzasıyla oynarken çene hizasındaki siyah saçları sivri kulağının arkasından kayıyor. "Kadın generaller mi? Elbette bu doğru olamaz. Yeterince güçlü değiller."

"Bazıları dişilerin erkeklerden daha güçlü olduğunu iddia eder," diye karşı çıkıyor Rhainn, kolunu kanepenin arkasına doğru sarkıtarak.

Kyff ona ters ters bakar. "Değil."

Rhainn, "Onlar da öyle," diye karşılık veriyor. Yirmi dört yaşında olabilir ama bazen Kyff'ten daha gençmiş gibi davranıyor. "Bir Scathian bebeğinin büyüklüğünü gördün mü? Ve kadınlar onları iterek çıkarmak zorunda-"

Reçel kaplı peçeteyi toparlayıp Rhainn'e fırlatıyorum. Öfkeli haykırışı mermer duvarlarda yankılanıyor. "Bu kadar yeter." Zavallı Kyff taşaklarında kıl çıkacağını yeni öğrendi. Bunu sindirmek için zamana ihtiyacı var.

onu üremenin incelikleriyle yıkamadan önce. "Herkes güçlü olabileceği gibi herkes zayıf da olabilir." Ben daha fazla açıklama yapamadan Boris içeri girdi.

Kralımız inanılmaz derecede kambur. Sabahları korkunç bir baş ağrısı yapıyor.

Boris yanımdan geçerken bakışları halıdaki başparmağımdan daha büyük olmayan lekeye takılıyor. "Halıma kim reçel sürdü?"

Rhainn Kyff'i işaret ediyor.

Kyff avuçlarını deri pantolonuna sürüyor, yanakları pembeleşiyor. "Bir oyun oynuyorduk ve-"

Elimi kaldırıyorum. "Bendim." Eğer Kyff'i ağabeyimizin gazabından kurtarabilirsem, o zaman bugünün iyi bir gün olduğunu düşüneceğim. "Damarlarımın çilek reçeliyle dolu olduğunu kim bilebilirdi?"

Kralın parmaklarını *şıklatmasıyla*, duvarda sıralanan hizmetçilerden biri canlanan bir heykel gibi harekete geçer. Beyaz etekleri dalgalanırken, kalenin iç kısımlarına açılan çok sayıdaki korunaklı kapıdan birine doğru dönüyor. Bir dakika sonra elinde bir bez ve kovayla geri döner.

Ayağa kalktım, bez parçasını işaret ettim. " ben yaptım. Ben temizleyeceğim."

Hizmetçi tereddüt ediyor.

Boris homurdanıyor ve ben konuyu zorlamamaya karar veriyorum. Masum bir insanın kralın yerine beni dinlediği için başının belaya girmesine izin vermenin anlamı yok.

"Bir dahaki sefere bıçaklandığımda daha dikkatli olacağım," diye fısıldıyorum ona.

Taktığı maske kıkırdamasını bastırıyor. Bu hoş ses neye benzediğini merak etmeme neden oluyor. Beyaz başlığının altında saklı saçlarının rengini. Güzel bir gülümsemesi var mı? Gözleri ne renk?

"Neredeyse yemek vakti geldi," diye duyuruyor Boris, ellerini babamızın eskiden yaptığı gibi arkasında kavuşturarak. Boris önceki kralımıza benziyor olabilir, ancak ikisinin diğer tek ortak noktası, krallıktaki her tahtta bir Vale prensinin oturması gerektiği yönündeki şeytani düşünceleri.

"Hepinizi giyinik ve zamanında bekliyorum," diye devam ediyor ve uyarısını bana yöneltiyor.

Rhainn koltuktan yuvarlanarak Kyffin'in dirseğini tuttu. "Birazdan hazır olacağız kralım." En genç prensi kapıdan dışarı çeker.

Ben de odama dönüyorum ama acele etmek yerine kirli gömleğimi değiştirmek için acele etmiyorum. Parmaklarım lekeli gömleğimin üst düğmesini sıyırdığında, onu temiz bir gömlekle değiştirmeyi düşünüyorum, gerçekten.

Ama sonra daha iyi bir fikrim var.

BAZI NEDENLERDEN DOLAYI, KRAL SCATHIAN ORDULARININ

Lordlar ve leydiler her gün bizimle yemek yiyor, en az on çeşit yemekten oluşan lüks akşam yemekleri düzenliyor - çünkü kim nefes alabilmek için pantolonunun üst düğmesini açmak zorunda kalmaktan hoşlanmaz ki?

Bu gecenin tek iyi yanı, kardeşimin beni kılıcıyla duvara yapıştırmasını engellemek için etrafta tanık olarak daha fazla insan olması. Geniş yemek salonuna adımımı attığım anda Boris'in alnındaki damarın şişmesinden, bu kadar çok "saygıdeğer misafirimiz" olmasaydı kaderimin bu olacağını hissediyorum.

Uzun, dikdörtgen odayı geçip küçük kardeşimin yanında kalan son boş koltuğa otururken beni her yerde takip eden fısıltılar artık beni terli ve endişeli bırakmıyor. Mırıldanılan sözleri duymazdan gelmek ve iri gözlü bakışları görmezden gelmek bu kafeste aklı başında kalmanın tek yolu.

Beyaz mermer ve tavandan tabana pencereler sizi yanıltmasın. Bu kale de en az meşhur çukur kadar bir hapisane. Gerçi çok daha güzel kokuyor.

Kyff beni gördüğünde ağzı açık kalıyor ve Rhainn'i yanından dürtüyor. Rhainn başını kaldırıp bakıyor, gözleri büyüyor ve şarap kadehi ağzının yarısına kadar geliyor.

Kralın yanında oturan, boğazında siyah bir madalyon taşıyan adamı görene kadar en büyük ağabeyimin beni gerçekten öldürebileceğini fark etmedim.

Boris'in yüzü yeleğiyle aynı koyu kırmızıya döner.

Nimbiss'ten bir bakanın akşam yemeğinde bize katılacağını hatırlatmayı unutmaması benim suçum değil, değil mi? Oh neyse. Artık endişelenmek için çok geç.

Gömleğimi değiştirmedim ama daha az çizdiği olan bir çift bot giyebilirdim.

Kıçım koltuğa çarptığı anda, beyaz giysili bir hizmetçi öne fırlıyor ve şarap kadehimi dolduruyor. Derin bir yudum almadan önce ona teşekkür ediyorum. Bu benim son yemeğim olacaksa, tadını en iyi şekilde çıkarabilirim.

Kyff kaşlarını çatarak ve masanın ucuna doğru endişeli bir bakış atarak, "Seni düzgün bir şekilde öldürecek," diye fısıldıyor.

"Önce beni yakalaması gerekecek."

Ve Boris, tüm tehditlerine rağmen, korkunç derecede yavaş. Ne yazık ki, muhafızları krallığın en hızlıları. Sarhoşken birden fazla kez fark ettiğim bir şey.

Hizmetçiler ilk yemek olarak zengin domates ve fesleğen çorbası ve ardından taze yeşilliklerden oluşan bir salata servis ediyor. Damak temizleyici şerbeti atlıyorum, annemi mutlu etmek için ana yemeklerle birlikte servis edilen sebzedden iki ısırık alıyorum - ruhu şad olsun - ve ardından kızarmış bifteği mideye indiriyorum.

Rhainn sessizce yemeğini yer, kasvetli ruh hali başının üzerinde dolaşan kara bir bulut gibidir.

Kyff sürekli bana bakıyor, bakışları her ellerime geldiğinde kaşları çatılıyor.

Çizmesini kendiminkiyle dürtüyorum. "Her şey yolunda mı?"

Kendini sandalyeye geri itiyor, omuzları çöküyor. Çatık kaşlı dudaklarına maydanoz yapıyor. "Sol elim seninkine çok zayıf."

Ona peçetesini veriyorum, sonra kardeşim kendi peçetesini temizleyene kadar kendi ağzımın kenarına dokunuyorum. "Çünkü ben solağım."

"Bu hiç adil değil. Ben solak olmak istiyorum."

"Neden bilmiyorum. Sağ elini kullanmak çok daha üstün. Sağ elimle hiçbir şey yapamıyorum. Bak." Çatalımı sağ elimle alıyormuş gibi yapıyorum ve bir takırtıyla düşürüyorum. Ucundaki patates parçası fırlıyor ve titreyen mumların yanına düşüyor.

"Bunu yaptın." "Bilerek mi yaptım?"

Elimi incelerken Kyff'in gözleri kısılıyor. Sonra omurgası dikleşiyor ve kararlı bir şekilde başını sallıyor, eli hâlâ kalçasında asılı duran tahta kılıca gidiyor. "Merak etme kardeşim. Hayatın tehlikeye girerse seni korurum."

"Tanrıya şükür. Zayıf sağ elim ve ben size borçluyuz."

"Kılıcını iyi olur," diye mırıldanıyor Rhainn kadehinin arkasından. Arkamda bir boğaz temizleniyor. "Senan? Biraz konuşalım," diyor kral.

Masadan geri çekildiğimde sandalyem yere sürtünüyor. Yemekteki diğer konuklar sessizliğe bürünüyor, gözleri bana doğru kayıyor.

yarısı yenmiş yemek tabaklarına ve Solace Nehri gibi akan pahalı şarap kadehlerine dönüyorlar.

Çok fazla israf var.

Peki ne için? Kral tüm bu insanlara ailemizin krallığın en zengini olduğunu göstereceğini diye mi? Herkes zaten biliyor. Kumulus beş krallığın en büyüğü ve diğerlerinin tam ortasında yer alıyor, bu da bize her yerden ticarete kolay erişim sağlıyor. Böyle küçük övünmelere gerek yok.

Boris beni odanın uzak tarafındaki oyuklardan birine götürüyor.

Orada görevli maskeli uşak bize biraz mahremiyet sağlamak için aceleyle yanımızdan geçiyor.

"Beni aptal gibi göstermeye mi çalışıyorsun? Kendi kardeşimi kontrol edemiyordum gibi mi?" Boris sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle hırılıyor. Bakışları, kuşkusuz biraz fazla küçük olan eski botlarımdan, düğmeleri açık yakama doğru kayıyor. "Lanet olası bir dilenciye benziyorsun." Daha fazlasını söylemek için ağzını açıyor ama sonra Nimbiss'ten gelen bakan bize katılmaya karar veriyor. Araya girdiği için o kadar mutluyum ki, adamın kel kafasını öpebilirim.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim efendim," dedi bakan, gagaya benzeyen burnunun ucuyla bana bakarak, "ama emekli olmadan önce Prens Senan'la konuşmayı umuyordum."

Kral adama başıyla onay verir. "Elbette, Bakan Donnell. O tamamen sizindir." Boris oyuktan çıkmadan önce bana son bir uyarı bakışı fırlatıyor.

Dönüp yeni gelen kişiye tüm dikkatimi veriyorum, her ne kadar boncuk gibi küçük kahverengi gözleri oldukça dikkat dağıtıcı olsa da. "Bakan Donnell, sizinle tanışmak bir zevk." Elimi uzatıyorum, adamın kaşlarını çatmasına rağmen dostça davranmaya kararlıyım.

Bakan elime ters ters baktı. "Siz Nimbiss'teyken tanışmıştık." Nimbiss'te mi tanışmıştık? Elbette o minicik gözleri hatırlardım.

"Tekrar, yani. Sizinle *tekrar* tanışmak bir zevk."

Yalanımdan etkilenmiş gibi görünmüyor. Önemli değil. Benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Aslına bakarsan, ne kadar onaylamazsa o kadar iyi.

Bakışları kaburgalarımdaki reçel lekesine takılmış gibi görünüyor.

"Çamaşırcılarınız grevde mi Prens Senan?"

"Duyduğum kadarıyla hayır. Konuşmak istediğiniz şey bu muydu? Çamaşırlarımızı mı?"

Adamın ince kaşları çatılır. "Neden çamaşırlarınızı tartışmak isteyeyim ki?"

"Sen söyle. açan sensin."

Bakan Donnell'in çenesinde koyu kırmızı bir kızarıklık beliriyor. "Daha önce hiç böyle bir küstahlıkla karşılaşmamıştım. Prensesimiz yarın geldiğinde, onu bu kadar zgn bir halde ve bu kadar kötü davranışlarla karşılamamız *tavsiye edilmez*."

"Bunu unutmamaya gayret edeceğim, Bakan Donald."

"Adım Donnell."

"Doğru. Tabii ki. Özür dilerim. İzninizle, başka bir yere gitmem gerekiyor." Adam beni geri çağırsa da duymuyorum. Bu gecenin zaferini kutlamakla meşgulüm.

Öyle ya da böyle, bu evlilikten kurtulacağım.

Nimbiss prensesi ona bakabilecek, hatta onu sevebilecek birini hak ediyor.

Ben o adam değılim.

Ve ikimizi de kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmaya kararlıyım.

OceanofPDF.com

On yedi

ALLETTE

YIPRANMIŞ BOTLARIMI GIYERKEN GÖLGELER HALA KARANLIK DUVARLARI KAPLIYOR ve bağıcıkları soğuk parmaklarımla bağıyorum. Aşağıda, fabrikadaki vardiyam sırasında kazandığım son iki bakırı tuzlu jambon, cıvık yumurta ve bir bardak portakal suyu için kullanıyorum.

İnatçı sisin içine adım attığımda, bunun tüm gün boyunca hissedeceğim en iyi şey olduğunu fark ettiğimde kalbim sıkışıyor. Kumaşla dolu kaynayan sıcak bir boya kazanını saatlerce karıştırdıktan sonra kollarım ıslak erişte gibi gevşek ve ayaklarım şişmiş olacak. Sırtımdan hiç bahsetmeyeyim bile. Bir gün içinde Marjory Teyze'nin bana aşıladığı duruş bozuldu. Bunu daha ne kadar sürdürebileceğimden emin değilim. Parmaklarımdaki siyah leke, beni saatlerce karıştırmak için kullandığım sopadan çıkan kabarcıklar ve kıymıklar kadar rahatsız etmiyor.

İnsanlar aleminde çok çalıştım ama bu şekilde değil. Ve ücretlerin sadece bir kısmı için.

Botlarım çamurla kaplı kaldırım taşlarında kayıyor ama düşüp elbisemi mahvetmemeyi başarıyorum. Zaten etekleri çamurla lekelenmişken mahvedecek pek bir şey de yok. Şapkalı adamlar, bebek arabası iten kadınlar ve dükkanlara göz atan Tuath'ın arasından geçerken, pazarın yakınında bir kalabalık fark ediyorum.

Fazla zamanım olmamasına rağmen merakım beni yeniyor ve herkesin dikkatini çeken şeyin ne olduğunu görmek için iki kadının arasına giriyorum.

Tuath'ın oluşturduğu bir sıra fırından caddenin aşağısına, Kral Taranis'in bronz heykeline ve ötesine uzanıyor.

"Sıra ne için?" Özellikle kimseye sormuyorum.

Yanımdaki kadın mırıldanıyor, "Castle işe alıyor."

Kalbim hızlanıyor.

Senan.

Dün gece rüyamda dostumun bir fener gibi parladığını, tenindeki mürekkebin en büyüleyici gölgeleri yarattığını gördüm. Adımı defalarca söyledi ama yüz­süz kalabalık beni geçide düşene kadar geri itmeye devam etti. Uyanmamış olsaydım boğulacaktım.

Ufukta, fabrikanın yüksek bacaları gökyüzüne daha fazla karanlık pompalıyor. Muhtemelen kapılarda çoktan toplanmış bir grup kadın var; yüzleri asık, omuzları çökmüş ve parmakları lekeli.

O yerin içinde daha fazla karanlık bekliyor. Beş peni için sefalet dolu bir gün.

Ama kalede bir iş bulabilirsem, belki aşkımla yeniden bağlantı kurabilirim. Umut etmekten daha iyisini bilmeliyim. Bu kadar çok kulesi olan devasa bir kalede Senan'la karşılaşma olasılığım nedir ki? Yine de burada umut yok.

İş bulacağımın garantisi bile yok, ama bulamazsam asla bilemeyeceğim. dene.

Düz siyah bir elbise giyen kısa boylu, gümüş saçlı bir kadının arkasından içeri giriyorum. "Bu tam bir rezalet," diye homurdanıyor, ayak parmaklarının ucuna kalkarak

önündeki genç adamın başının üzerinden baktı. "O Scathian piçlerinin, halkın işe ne kadar ihtiyacı olduğunu görüp biz alçak Tuathlara birkaç düzgün iş sağlayacağını sanırsın." Bakışları sıkılı parmaklarıma kaydı ve kaşları çatıldı. "Tekstil fabrikası mı?"

Başımı salladım.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama ellerinizi görürlerse sizi işe almaları mümkün değil. Bir evde çalışma deneyiminiz var mı?"

"Evet. Bulaşıkçı olarak çalıştım." *İnsanlar aleminde.* "Sadece bir günlüğüne fabrikadaydım. İşverenim vefat etti ve gidecek başka yerim yoktu." Kulağa inandırıcı geliyor, değil mi?

Genç kadın başını salladığında saçları sallanıyor. "Kötü şans.

Arkadaşım Nancy'nin başına geldi. Şu anda Kara Delik'te çalışıyor."

Zavallı kadın, böylesine korkunç ve umutsuz bir yerde çalışmak zorunda bırakılıyor. Birkaç adım ilerliyoruz.

Yaşadığım son birkaç günden sonra, hayatta kalmak için gerekeni yaptığı için kimseyi yargılamayı reddediyorum. Çenemi sallayarak kalenin altındaki dağa doğru uzanan çizgiyi izliyorum. "Kaç kişiye ihtiyaçları olduğunu biliyor musun?"

"Bir ipucu yok. Yine de bu kadar çok olduğundan şüpheliyim."

Ne kadar çok beklersek, o kadar çok insan kuyruğu terk eder ki bu da bizim için iyiye işarettir. En azından ben öyle umuyorum. Bir meyve ve sebze arabasının yanında durduğumuzda midem sızlanıyor. "İyi para veriyor mu?" Yıldızlar, açım. Bozuk param olsaydı, fırının vitrininde duran somun ekmeği alır ve hepsini yerdim.

"Arkadaşım Jeston orada çalışıyor. Şehirdeki en iyi iş olduğunu söylüyor, tabii girebilersen. Günde elli pensin üzerine oda ve yemek veriyorlar."

Elli peni lanet bir servet. Ve seni barındırıp besliyorlar mı? Kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyor.

Kadın arabadan bir limon alır ve cebinden çıkardığı bozuk parayı satıcıya uzatır. Kabuğunu soyarken narenciyenin keskin kokusu havayı dolduruyor. "Al bakalım." Kabuğu soyulmuş limonu bana doğru tutuyor.

Limonla ne yapmamı beklediğinden emin değilim. Peynirli kekta severim ama tek başına? Hayır, teşekkür ederim.

"Parmakların için," diye açıklıyor meyveyi elime zorla tutuştururken. "Parmaklarını etin içine sok, boyayı hemen çıkaracaktır."

Bu noktada, beni kaleye bir adım daha yaklaştıracaksa her şeyi deneyebilirim. Parmaklarımı sarı ete bastırıyorum. Meyve suyu kabarcıklarımı ve kesiklerimi yakıyor ama boya çıktığında acıya değiyor. Genç kadına gülümsüyorum. "Teşekkür ederim."

O da sırtıyor. "Bir şey değil." Arkasını döndüğünde gülümsemesi kayboluyor. "Şaka yapıyor olmalısın." Ellerini kalçalarına dayadı ve sıradaki iki kişiyle konuşmak için ayakkabıcıdan çıkan bir adama doğru küfretti. "Bu ne cüret. Ciddiyim. Ona inanabiliyor musun?"

Adam göğsüne astığı çantadan çıkardığı elmaları diğerlerine uzatıyor. "Bunu gördünüz mü?" diye tıslıyor genç kadın, gri renkli teni pembe kızarıyor.

"Onlara elma mı verdi?" Şu anda bir elma için adam öldürebilirim.

"Elma değil. Piç herif sırayı bozuyor. Hey!" Kollarını başının üzerinde sallıyor. Üç adam da bize doğru dönüyor. Büzülüp kaçmak istiyorum ama saklanacak bir yer yok ve bu sıradaki yerimi kaybetme riskini göze almamın imkânı yok.

"Kesmek yok, pislik! Burada olmak istiyorsan arkaya geç." Parmağını sıranın tuğla postanenin etrafında kıvrıldığı yere doğru uzatıyor. Arkamızdakiler de aynı şekilde homurdanıyor.

Ondan önce orada bulunanlar safları sıklaştırarak adamı sıranın dışına itiyor. Omuzları kamburlaşmış ve gözleri kısılmış bir halde bize doğru yürüyor. "Nereye varmaya çalışıyorsun Braith? Sadece birkaç arkadaşla konuşuyordum."

"Senin hiç arkadaşın yok, Daren." Elini omzunun üzerinden atıyor. "Korumaları çağırmadan önce sıranın arkasına geç."

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Köşede gözden kaybolduğunda sordum. "Ne yazık ki, o benim kuzenim."

Bu ifşaat beni kıkırdattı. Braith'inki gibi bir omurga için neler vermezdim.

Sıra daha hızlı ilerlemeye başlıyor ve bir dizi siyah kapı görüldüğünde kalbim hızlanıyor. Dün gittiğim merdivenlerden yukarı devam etmek yerine, kayalara oyulmuş bir mağaraya doğru kıvrılan ikinci bir yolu takip ediyoruz.

İşte bu kadar. Neredeyse geldik.

Dört kraliyet muhafızı mağaranın ağzında bekliyor, kanatlarını açmış yüzlerimizi tarıyorlar. Genç kadın Braith ve ben nihayet sıranın başına ulaşıyoruz. O parmaklıklara oyulmuş küçük kapıdan içeri adımını atıyor, ben de onu takip etmek üzereyken kapı yüzüme çarpıyor.

Bir an için afalladım. Neden beni değil de onu içeri aldılar?

Metal çubukları sıkıca kavriyorum, ellerim yanmaya başlayınca hemen bırakıyorum. *Demir*. Diğer taraftaki siyah giysili muhafız kilidin anahtarını çevirirken bana bir bakış bile atmıyor. Arkamdaki Tuathlar küfrediyor ve bağırıyor, sesleri yükseliyor. Daha kızgın.

Bu son olamaz. .

"Lütfen, efendim," diye . Adam duruyor ama soğuk gözleri üzerime dikildiğinde yüzündeki düz ifade hiç . "Bu işe ihtiyacım var. Annem hasta, görüyorsunuz."

Braith omzunun üzerinden acıyan bir bakış fırlattıktan sonra muhafızlardan biri kolunu sallayarak onu mağaranın derinliklerine doğru itti. Elinde anahtar olan adam tek kelime bile etmeden oradan ayrılır.

Arkamdan daha fazla bağırış kopuyor; krala, kardeşlerine ve tüm Scathianlara karşı ağır hakaretler.

Öfkelerini ve hayal kırıklıklarını anlıyorum, son birkaç gündür aynı duyuların damarlarımı tıkadığını hissettim. Ne kadar yorucu olmalı

Bu şekilde çok daha uzun süre, belki de tüm hayatları boyunca yaşamış olmaları.

Bütün bir günü çalışmak yerine bu kuyrukta geçirdiğime inanamıyorum. Bu gece, o anda bir gece daha geçirmek için daha fazla para vereceğim ve elimde hiçbir şey kalmayana kadar paramın eriyip gitmesini izleyeceğim.

Bugün böyle bitemez.

Lütfen, uyuyan yıldızlara yalvarıyorum. *Lütfen*, beni içeri alın.

Hala bekleyen o kadar çok kişi varken kendi adıma onlara yalvarmak çok bencilce geliyor ama yine de yalvarıyorum.

Çok yaklaştım. Çok yaklaştım. Bir parça iyi şans. Çok şey mi istiyorum? Yaşadığım onca şeyden sonra, bunu hak etmiyor muyum?

Gökyüzünü delen tiz bir çığlık arkamdan değil, iki muhafızın sırlıslık olmuştur, pembe buklemi ve kanatlı bir kadını mağaranın ağzından sürüklediği mağaradan geliyor. Yalvarışlarımı duymazdan gelen muhafız kapının anahtarını bulmaya çalışıyor, kapının kilidini açıyor ve kenara çekerek üçlünün geçmesine izin veriyor.

Kadın serbest bırakılmak için yalvarıyor ama muhafızlar onu alkışlayan ve alay eden Tuath'ların arasından sürüklerken çığlıkları kulak ardı ediliyor. Kanatlarını açıp gökyüzüne fırlıyorlar ve hâlâ çığlık atan kadını bulutlara doğru çekiyorlar.

Kalan muhafız beni öne doğru el sallıyor. "Görünüşe göre şanslı günündesin. Acele et. Diğerleriyle birlikte içeri gir."

İçeri adımımı attım ve kapılar arkamdan kapandı. İşe yaradı. Gerçekten işe yaradığına inanamıyorum.

Titrek fae ışıklarıyla aydınlatılmış geniş bir mağaraya açılan çamurlu kahverengi taş oymuş dik merdivenlerden inerken nemli toprak kokusu etrafımı sarıyor. Gözlerimin loşluğa alışması biraz zaman alıyor. Alıştıklarında iki ayrı sıranın oluştuğunu fark ediyorum. Erkekler solda, kadınlar sağda.

Braith sırtıyor, beni görünce el sallıyor. "."

"Dişlerimin derisiyle." Belki de yıldızlar gerçekten dinliyordur. "Dışarı çıkardıkları o kadına ne olduğunu biliyor musun?"

Braith rahat bir omuz siliklemeyle, "Onu çukura götürüyorlar sanırım," diyor.

Alemin en hapishanesine atılmayı hak edecek ne yaptı?

Kahverengi tavana tutunmuş bir sarkıtın altından eğilerek geçiyoruz. "O Scathian'dı, kaleye girmek için bir büyü kullanıyordu," diyor Braith alttan alta.

Sanki kanatlarla doğmak hayal edilebilecek en kötü kadermiş gibi.

Avuçlarım terlemeye başladı. "Ve kale Scathianları işe almıyor mu?" Sanırım.

Burnu kırışır. "Tanrım, hayır. Bunun Tuath'lara iyi bir maaş şansı vermek için olduğunu söylüyorlar, ama ben gerçekten yüce kuşlarla karışmamızı engellemek için olduğunu düşünüyorum."

Scathian olarak büyürken, Scathianlar ve Tuathlar arasındaki eşitsizliği hiç düşünmemiştim. Neden düşüneyim ki? İşler her zaman böyle yürümüştür. Tuath sihirsiz doğar, kanatlı işverenlerine hizmet etmeye mahkumdur. Wynn ve diğer hizmetkarlarımız hayattaki paylarından yeterince mutlu *görünüyorlardı*.

Tuathlar arasında sadece birkaç gün yaşamak bana aksini öğretti.

Ben bile bariz zenginliğe ve yüce kulelere kızmaya başladım. Bir zamanlar katıldığım lüks partilere. Dünyayı umursamadan güneşin altında uzanarak geçirdiğim tembel günler. Ama onlara ne kadar içerlesem de, onlar hala bir zamanlar olduğum kişinin bir parçası.

Dik yamaçtan aşağı kaymamak ve alttaki nehre düşmemek için bir elimi duvara bastırıyorum. "Onun Scathian olduğunu nereden biliyorlardı?"

Nehre en yakın olanlar, suya girip bir şelaleye doğru ilerlemeden önce teker teker vardiyalarına kadar soyunuyor.

"Şelale büyüldür, içinden geçenlerin büyülerini yok eder."

Nefesim ciğerlerimde tıkanıyor. Kendime hatırlatıyorum, *cazibeli bir şey giymiyorsun*. Ama ya su saçımı boyamak için kullandığım boyayı çıkarırsa? Ya biri yaralarımı görür ve ne olduğunu sorarsa?

Kumulus'a sadece hapse girmek için dönmedim. Kaleye girmenin başka bir yolunu bulmam gerekecek.

Ayrılmak için döndüğümde, yüzüm bir başka Scathian muhafızının sert göğsüyle çarpışıyor.

Kara gözleri çakmaktaşı gibi keskin, beni küçümsüyor. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Hayır. Tabii ki . Sadece manzarayı seyrediyorum." Manzara mı? *Gerçekten* mi? Karanlık, nemli bir mağara. Hayran olunacak ne var?

Çok geçmeden nehre girme sırası Braith'e gelir. Bunu yapmadan önce, suyun kenarında bulunan bir masaya doğru adım atıyor.

Diğer tarafta bir muhafız bekliyor, kalın bir kitabın üzerine eğilmiş, kalın parmaklarının arasında mürekkepli bir kalem sallanıyor. "İsim?"

"Braith Nightingale," diye yanıtıyor.

Kadının bilgilerini anında kaybolan gümüş mürekkeple kaydediyor. "Yaş?"

"Yirmi bir."

"Doğum tarihi?"

"Temmuz'un yirmi üçü."

"Deneyim mi?"

"Lord Timothy Weatherby ile dört yıl ve ondan önce Leydi Audrey Markham ile iki yıl daha."

Braith'in tüm bilgilerini deftere kaydettikten sonra, adam beni öne doğru yönlendiriyor.

Gerçek adımı verecek miyim? Mürekkebin kaybolma şekline bakılırsa, kitabın bir tür büyü olduğu açık. Ya bir şekilde Allette Rittey'in iş deneyimi olmadığını biliyorsa - en azından bu alemde. Ya benim Tuath olmadığını biliyorsa?

"İsim?" diye sorar adam.

Sonunda çukura düşeceğim. Bunu biliyorum.

Adamın buz mavisi gözleri benimkilere dikildi.

"İsim?"

Bir isme ihtiyacım var. Herhangi bir isim. Neden lanet olası bir isim bulamıyorum? Boğazımı temizliyorum. *Sadece ona lanet bir isim ver!* "Adım Wynn. Wynn Caelis."

Boş alana en iyi arkadaşımın adını karalıyor. Tıpkı Braith'in verdiği bilgilerde olduğu gibi, gümüş mürekkep kayboluyor.

İşe yaradı. Gerçekten işe yaradı!

"Yaş?"

"Yirmi üç." En azından hayatta kalabilseydi olacaktı. "Doğum tarihi?"

"4 Ocak."

"Önceki işveren mi?"

"Leydi Marjory Rittey. etti."

Adam nehrin kenarında Braith'e katılmamı işaret ederken hiç umurunda değilmiş gibi görünüyor. Şimdi şelaleden geçmem gerekiyor ve ben temize çıktım.

Braith botlarını ve çoraplarını çıkarırken tereddütlü bir gülümseme sunuyor.

Bağcıklarını çözmek için sert parmaklarımla eğilip onları kayarak çıkarıyorum. Çıplak ayaklarım soğuk, çamurlu kuma batıyor. Yüzüm yanarken elbisemi çıkarıyorum,

Altımdaki ince şalvarın ıslandığında çıplaklığımı gizlemek için hiçbir şey yapmayacağını biliyordum. Eşyalarımı topluyorum ve sırtımdaki yaraları gizlemek için saçımı düzeltiyorum, Braith'in şelalenin altında kayboluşunu izliyorum.

Ayaklarım buz gibi suya kayıyor ve dondurucu serpintiye yaklaşıp şelalenin altına adım attığımda gürleyen kalbim selden daha yüksek sesle çarpıyor.

Su başımı ve omuzlarımı dövüyor. İleri doğru adım atmaya çalışıyorum ama sıvı katı bir duvara dönüşmüş. Geri adım atmaya çalışıyorum ama nafile. Kalbim göğsümde kör bir panikle çarpıyor. Bir yerlerde biri bağırıyor.

İşte bu . İşte böyle öleceğim, Senan'ın kalesinin altında boğularak. Bırak geçeyim. *Lanet olsun*. Bırakın geçeyim!

Ben Scathian değilim, artık değilim. Kanatlarım gitti. Büyüm gitti.

Ben boşum. Hiçbir şeyim yok. Lütfen, *lütfe*n, geçmeme izin verin. Ne kadar kayarsam kayayım, sular gitmeme izin vermiyor. Arkamdan daha fazla bağırış kopuyor.

Belki de bu kendimi bir Vale prensine bağladığım için başka bir cezadır. Wynn'e olanlar için. Eason'u geride bıraktığım için. Teyzemi terk ettiğim için. Belki de bu kaderi hak ediyorum.

Vazgeçme, yemin ederim Wynn'in yumuşak sesi fısıldıyor. *Çok uzağa geldin*.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve sahip olduğum tüm güçle ileri atılıyorum. Su ayrılıyor gibi görünüyor ve sıvı perdeden düşüyorum, dizlerim diğer taraftaki sert taşlara çarpıyor ve

kıyafetlerim suya dökülüyor.

Braith hemen orada, kollarımdan tutup ayağa kalkmama yardım ediyor. "İyi misin?" diye soruyor, düşürdüğüm her şeyi topluyor ve sırlıslıklam bir yığın halinde bana geri veriyor. "Ne oldu?"

Sırlıslıklam olmuş giysileri göğsümde tutuyor, renkli kanatlarını açmış ve kılıçlarını çekmiş üç muhafızın dış hatlarını bozan suya doğru bakıyorum.

"Ayağım... ayağım. İki kayanın arasına sıkıştı," diye yalan söylüyorum, ellerinde havlu ve giysi yığınlarıyla kıyıda bekleyen beyazlar içindeki iki kadının duyabileceği kadar yüksek sesle.

"Boğulmadığın için şanslısın."

O muhafızlara bir göz attım. Boğulmak endişelerimin en küçüğüydü.

Birlikte kıyıya doğru ilerliyoruz. Tuath kadınlarından biri bana bir havlu verene kadar ne kadar kötü titrediğimi fark etmiyorum. Kuru çamaşırları sarıyorum. Üniformalarımızı almadan önce, iri yarı bir adam

Taş duvarı süsleyen birçok geçitten birinden kalın siyah bir bıyık çıkıyor.

"Eller lütfen," diye emrederek kemerindeki kınından altın bir hançer çıkardı. Adam başparmağına iğneyi batırdığında Braith nefesini tutarak tıslıyor. Küçük yaradan koyu kırmızı bir damla kan akıyor ve adam bunu cebinden çıkardığı defterdeki bir sayfaya ekliyor. Ela bakışları benimkilere kayıyor. "Sırada sen varsın."

Çiftleşme bağımlı görmesini ve sorular sormaya başlamasını için sağ elimi uzatıyorum. Kesik sadece bir an acıyor ve kanımı topladıktan sonra adam aynı geçitten geri kayboluyor.

Kanama durana kadar ağrıyan parmağımı emiyorum. "Kan ne için?"

Braith havlusunu etrafına sarıp ucunu koltuk altına sıkıştırıyor. "Bu sayede kale koğuşlarını geçebilirsiniz."

Sadece en zengin Scathianlar koğuşlarını kulelerini karşılayabilir. Söylemeye gerek yok, yerde hiç yoktu.

Giysileri tutan kadın beyaz bir bohçayı kollarıma itiyor. En tepesinde bir örgü maske duruyor. Bakışlarımız buluştuğunda gülümsüyor ve "Kumulus Kalesi'ne hoş geldiniz" diyor.

On sekiz

SENAN

ALLETTE'IN UYKULU HORLAMALARI YANAĞIMI GIDIKLARKEN O DAHA DA YAKINIMA SOKULUYOR. BENİM Ağabeyim Aeron korkunç horluyor. Her horladığında, yüzüne bir yastık tutmak istiyorum. Ama nedense Allette'in horladığını duymak onu daha sıkı sarmak istememe neden oluyor. Onu daha uzun süre sevmek.

Aeron'u ve küçük kardeşim Kyffi özleyeceğim. Sanırım küçük kardeşim Rhainn'i de özleyeceğim. Her ne kadar başımın belası olsa da, kayıp bir köpek yavrusu gibi sürekli kalenin etrafında beni takip ediyor. Boris'i ise. Ona iyi ki kurtuldun diyorum.

Arkadaşım boynuma sokuluyor ve anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor. Burnu hâlâ buz gibi.

Tavandaki kirişlere yapışmış örümcek ağlarına göz kırpyorum. Şimdi düşündüm de, yüzüm de soğuk. Ateşteki kütük, kahretsin. Gri külden başka bir şey kalmadı. Onu yaktıktan hemen sonra neden daha fazla odun almaya gitmedim? Eğer burada başarılı olacaksak, kafamı toparlamam gerek. Söz konusu olan sadece benim mutluluğum ve rahatım değil; bakmam gereken bir de dostum var.

Allette'in altından kurtulup doğrulduğumda sırtımdaki kaslar ağrıyor. Bu gece kalmak için bundan daha iyi bir yer bulmalıyız. Paltomu silkerek çıkarıp kız arkadaşıma doladım, sonra Allette'in saçlarını huzurlu yüzünden geriye doğru topladım.

Uyandığında ve Kumulus'a dönme şansımızı en az bir yıllığına kaçırdığımızı fark ettiğinde kararından pişman olacak mı? Tanrım, umarım değildir. I

muhtemelen ona benimle çiftleşmeyi düşünmesi için daha fazla zaman vermeliydim. Allette'i ilk gördüğüm andan beri onun aradığım kişi olduğunu biliyordum. O gün, sanki yıldızlar buluşmamızı ayarlamış gibi hissetmiştim. O da aynı şeyi hissetmiş olmalı. Benim güçlü, bağımsız kızım istemeseydi bu seçimi yapmazdı.

Güneş uyuyan dünyanın üzerinde gezinmeye başladığına göre bunun üzerinde durmanın bir anlamı yok. Ne olursa olsun, bununla birlikte yüzleşeceğiz. Allette'in yanağına bir öpücük kondurduktan sonra, güneş ışığının puslu çizgilerinin buz tutmuş dallardan ve karla kaplı zeminden sanki kozmik bir güç dünyanın üzerine elmas yağdırmış gibi parladığı, şafakla ıslanmış sabaha doğru kayıyorum.

Hiç böyle bir şey görmemiştim. Keşke bu kadar soğuk olmasaydı. Biraz ısınmak için ellerimi birbirine sürterek kulübenin etrafında dönüyorum, yakacak bir şeyler arıyorum, sonunda eski bir panjur ve bir kütük daha buluyorum. Ama onları ocağa koyup yakmaya çalıştığımda yanamayacak kadar nemli olduklarını görüyorum ve büyü depolarım tükeniyor.

Çantamı geri alırsam, köye dönüp insanların meydanın etrafındaki küçük ateşlerde yaktığı kahverengi toprak bloklardan alabilirim. Ve kibrit. Bir sürü ve bir sürü kibrit.

Bir an için paltomu geri almayı düşündüm ama Allette ağır yünün altında o kadar sıcak ve mutlu görünüyordu ki onu almaya kıyamadım. Donmuş ellerimi ceplerimin derinliklerine sokarak, Allette'le çantalarımızı bıraktığımız taş çemberine doğru ilerliyorum.

Bunu en başından planlamış olsaydım, daha fazla kıyafet getirirdim. -Ve biraz da Allette için. Artık yapabileceğim bir şey yok. Ayrıca, daha iyi bir şey getirdim: altın. Neye ihtiyacımız olursa, satın alabiliriz.

O kulübenin dışında kalabileceğimiz bir yer ayarlamam gerekecek. Penceresi ve yatağı olan bir yer. Ve battaniyeler. Bir yığın battaniye. Bir dolap dolusu. Ve paylaşabileceğimiz kadar büyük bir küveti olan bir banyo odası. Buradaki evlerde küvet var mı, yoksa ayrıca mı satın almam gerekecek? Bir küvet ne kadar tutar? Umarım yeterince altınım vardır.

Midem acınası bir gurultu çıkarıyor. Yiyeceğe de ihtiyacımız olacak. Birkaç atıştırmalık paketledim ama peynir ve ekmek kahvaltı için pek iştah açıcı gelmiyor. Dün geceki tatlı küçük hamur işlerinden biraz isterdim. Gerçi oldukça pahalıydılar. Belki daha ucuz bir alternatif bulabilirim. Ya da belki bizim için yapması için bir aşçı tutabiliriz.

Aslında hayır. Aşçılar muhtemelen bir satıcıdan yiyecek satın almaktan çok daha pahalıdır. Onları kendimiz pişirmeyi öğrenebiliriz. Ama ben daha önce hiç

kale mutfağına ayak basmak. Umarım Allette yemek pişirme konusunda bir şeyler biliyordur. Eğer bilmiyorsa, o zaman birlikte çözeriz.

Birlikte. Önemli olan tek şey bu.

Yoldaki bir taşı tekmeliyorum, iş bulmayı önerdiğimde gülmesi hâlâ gururumu incitiyor. Zaman zaman muhafızlarla eğitim aldım, belki bunu yapabilirim. Ama muhafız olmak oldukça tehlikeli olabilir. Yaralanıp Allette'i başımızın çaresine bakmak zorunda bırakmak istemem -ya da daha kötüsü, kendimi öldürüp onu kendi başının çaresine bakmak zorunda bırakmak.

Hayır, hayır. Bekçi olmaz. Irgatlığa ne dersin? Çiftlik hayvanları hakkında hiçbir şey bilmem ama gerekirse şafaktan akşama kadar ahırları temizlerim. Ahırları temizlemek çok pis kokan, kirli bir iş olacak. Ama onun için yaparım.

Onun için her şeyi yaparım.

Bir dalın keskin kırılışı beni iç mücadelemden uzaklaştırıyor.

Omzumun üzerinden baktığımda sadece buz sarkıtları damlayan çorak ağaçlar ve bakışlarıma karşılık veren meraklı bir baykuş görüyorum. İçimi bir huzursuzluk kaplıyor - ya da açlık da olabilir. Belki de her şeye rağmen o peyniri yiyeceğim. Köydeki fırın ne zaman açılıyor? Belki uğrayıp Allette'e kahvaltı için daha lezzetli bir şeyler alabilirim. Belki işe alıyorlar. Bu kullanışlı olmaz mıydı? Yemek ve iş.

İşte yine. Başka bir çıtlama sesi. O da ne?

Bir hayvan olamayacak kadar büyük bir gölge gözüme çarpıyor.

Ağır bir şey sırtıma çarpıp beni öne savurduğunda sağa dönüyorum. Botum bükülmüş bir köke takılıyor ve kollarım dönüyor ama tutunacak hiçbir şey yok. Sertçe yere düşüyorum, yüzüm bir taşla çarpıyor. Bakırımsı kan tadı ağzımı dolduruyor. Yavaşça dizlerimin üzerine çöküp nefes almaya çalışıyorum. Sıcak ve ıslak bir şey yanağımdan aşağı kayıyor. Altımdaki kar ve ölü yaprakların üzerine kan sıçrıyor.

Gölge geri döner. Daha büyük. Daha

hızlı. Acı kafatasımda patlıyor.

Öne doğru sarsılıyorum, kir ve kanın tadını alıyorum. Gözlerim kapanırken etrafımdaki dünya dönüyor ve kayboluyor. Mavi saçlı ve alaycı bir gülümsemeye sahip güzel bir kız elini uzatıyor.

Ve alıyorum.

GÖZLERİM BIRDEN AÇILIYOR VE BEYAZ BİR GÖLGELİKLE KARŞILAŞIYORUM. I
Bir elimi terden ıslanmış yüzümden gezdiriyorum, vücudum titriyor. Bazıları kabusların yıldız tozunun bir etkisi olduğunu söyleyebilir, ama ben

tacın hizmetkârı olarak yaşamının bir sonucu olduğunu iddia edebilirim. Beyazlar giyip bir oyukta sessizce durmuyor olabilirim ama bu alemdeki amacım konusunda hiçbir yanılsama içinde değilim.

Bir prensesle evlenmek, Vale varisleri üretmek ve sonunda toza dönüşmek.

Kapı duvara çarpıyor, komodininin üzerindeki boş viski bardağını tıkırdatıyor ve odayı ışıkla dolduruyor. Kyff bir muson yağmurunun gücüyle odaya koşuyor, saçları ve kanatlarının siyah tüyleri yatağıma sıçradığında çırpınıyor.

"Uyanın! Uyan! Uyan! Uyan!" O kadar sert zıplıyor ki omurgam kırılacakmış gibi hissediyorum.

Çırpınan bacağını yakalamayı başarıyorum ve kıkırdayarak yanıma yığılıyor. "Deprem için biraz erken, Kyff." Sesim yüzlerce puro içmişim gibi çıkıyor. Ama içmedim.

En azından ben öyle düşünmüyorum.

"Erken mi? Neredeyse öğlen olduğunu bilmiyor musun?"

Bu kadar aç olmama şaşmamalı. Dün gece Bell'i mutfaktan aşirmaya ikna ettiğim kekten arta kalanları yemek için küçük kardeşimi bırakıyorum. Çatal hiçbir yerde yok, bu yüzden dilimi parmaklarımla alıp kocaman bir ısırık alıyorum.

Kyff ağzı bir karış açık izliyor. "Kahvaltıda gerçekten pasta yememelisin."

"Ve kapıyı çalmadan insanların odalarına girmemelisin." "Kapıyı çaldım. İki kez."

"Ama sana girmen için izin verdim mi?" Bir ısırığın etrafında söylüyorum. Bu kek çok lezzetli. Biraz bayat olduğu kesin ama bu beni her lokmayı ağzıma atmaktan alıkoymuyor.

Çatık kaşları daha da derinleşerek onu daha da genç gösteriyor. "Hayır, ama önemliydi. Prens geliyor. Muhafızlarını kendi gözlerimle gördüm."

Bugün mü? *Lanet* olsun. Bu, o korkunç kadınla evlenmeme sadece on dokuz gün kaldığı anlamına . Ellerimi pantolonuma siliyor, yorgunluğumu bu kadar kolay atmanın bir yolu olmasını diliyorum. Kyff bu kadar enerjiyi nereden buluyor? Bana biraz ödünç verebilir mi? "Uyarın için teşekkürler, küçük delikanlı." *Saklanma zamanı.*

Kendimi zorlayarak yataktan çıktım, boş bir viski şişesinin yanında yerden kıyafetlerimi topladım. Boris her zamanki gezintilerime bir son verdi ama ben de bir kaçış yolu buldum. Gömleğimi başımın üzerine çekip düğmelerini ilikliyorum.

Ayaklarımı botlarımın içine sokarken ve balkona çıkarken ceketimi takarken mümkün olduğunca çabuk.

Kyff peşimden koşuyor. "Nereye gidiyorsun? Onunla tanışmak istemiyor musun?"

"Eminim onu son gördüğümünden beri hiç değişmemiştir."

"Lütfen, Senan." Kyff küçük ellerini yumruk yapıp ceplerine sokuyor. "Kral seni getirmemi söyledi ve getirmezsem akşam yemeği yiyemeyeceğimi söyledi."

Boris tam bir pislik. Kyff'in bununla hiçbir ilgisi yok ama en büyük ağabeyimiz onu bana karşı bir silah gibi kullanıyor.

Bugünün kaderini kabullenmeden önce gökyüzüne özlem dolu bir bakış attım. Yarın, bu kadar kolay yakalanmayacağım.

Kyff bana tereddütlü bir gülümseme veriyor ama sonra bakışları buruşuk gömleğimi ve pantolonumu tararken kaşları yeniden çatılıyor. "Ayrıca temiz olman gerektiğini de söyledi."

Küfrettiğimde Kyff'in yanakları pembeleşiyor. Bir özür mırıldanarak gardıroptan yeni kıyafetler çıkardım ve iyi bir piyon gibi üstümü değiştirdim. Kırılğan kadın bayılmasın diye prenses bir kırışıklık bile görmesin.

Kyff elimi tuttuğunda sinirlerimin bir kısmı yatışıyor ve balkona doğru ilerlerken adımlarımdaki zıplama ruh halimi biraz daha yükseltiyor. Tüm bu saçmalıklar onu heyecanlandırıyor; en azından ben de aynıymışım gibi davranabilir ve alaycılığımın onun gününü mahvetmesini engelleyebilirim.

Birlikte, ilk kanatlı Pegasus yere inerken Scathian kalabalığının balkonda beklediği ana kapılara uçuyoruz. Canavarın toynaklarının gümbürtüsü kafatasımdaki çarpıntıyı daha da şiddetlendiriyor.

Kanatlarımı büyülüyorum ve Kyff'i kalabalığın içinden Boris'in Rhainn'in yanında beklediği yere kadar takip ediyorum. Bizi gördüğünde Kyff'e nadiren gülümsüyor.

Küçük kardeşim ışıldıyor, tüm bu saçmalıklara ediyor.

Gökyüzünde ikinci bir Pegasus belirirken derin bir nefes alıyorum. Ve bir üçüncüsü. Ve bir dördüncüsü.

Neden hiçbir muhafız ya da ileri gelen kendini uçurmuyor? Ahırlarda birkaç hayvanımız var ama onları nadiren kullanıyoruz. Bu bir Nimbiss olayı mı? Tanrım, umarım değildir. Sırtımda iki tane mükemmel kanat varken kokuşmuş bir hayvanla uçmak istemiyorum.

Sanki düşüncelerimin yönünü duymuş gibi Boris omzumu dürtüyor. "Kanatlar dışarı."

Gözlerimi devirsem de kanatlarımdaki büyüğü gevşetiyorum. Arkamda duran adamlar küfrederek geri sığıyor.

Boris'in bakışları beni gülümsetiyor. "Onları uyarabilirdin," diyor. "Tüh."

Bir sonraki Pegasus, sırtına tünemiş nişanlımla birlikte indiğinde yüzümdeki gülümseme kayboluyor.

Nimbiss Prensesi Leeri, menekşe rengi saçlarını ve badem şeklindeki mavi gözlerini annesinden miras almış, ki bu da bir tesadüf çünkü babası iğrenç, küçük bir trol. Sanırım objektif olarak güzel, ama onunla evlenmeyeceğim için bunun bir önemi yok.

Rhainn'in ağzı bir karış açık, prensesin balkonda süzülüşünü izliyor, Scathian derileri söğüt gibi bedenini sarıyor. Eğer dikkatli olmazsa, birisi kolundaki kalbi söküp ateşe atacak.

Kadınlardan nefret ettiğini söyleyen Kyffin bile, yakut kırmızısı dudaklarında nazlı bir gülümseme beliren prensesin yaklaşmasını şaşkınlıkla izler.

Leeri bize ulaştığında duruyor ve en büyük ağabeyime alçak sesle reverans yapıyor. "Kral Boris, krallığınıza ne kadar görkemli bir giriş yaptınız." Ayağa kalkıyor ve ellerini önünde kavuşturuyor, her zamanki gibi ağırbaşlı bir hanımefendi gibi görünüyor ve herkesi kandırıyor. Ama beni değil. Onun gerçekte nasıl biri olduğunu biliyorum. Sınır bozucu. *Çileden çıkarıcı*.

"Ne kadar çok güçlü, yakışıklı adam var böyle," diye devam ediyor. "Ayrılma vakti geldiğinde büyük hayal kırıklığına uğrayacağım."

Boris'in göğsü kabarır ve açık mavi yeleğinin içinde çalımlı bir güvercin gibi görünür. "Teşekkür ederim, Prenses Leeri. Siz ve misafirleriniz hoş geldiniz."

Leeri'nin bakışları bana yöneliyor ve dudakları biraz daha kalkıyor. "Prens Senan. Son karşılaşmamızdan daha renkli olduğunuzu görüyorum."

Yazın bir hafta boyunca onunla birlikte olmaya zorlandığımdan beri yeni bir ya da üç dövme yaptırmış olabilirim. "Ne kadar gözlemcisiniz prenses. Görme yeteneğinizde bir sorun olmadığını bilmek içimi rahatlattı."

Bakan Donnell, Boris'in arkasında durduğu yerden korkunç bir boğulma sesi çıkarıyor.

Boris bileğime tekme atıyor - ki bu gerçekten çok acıtıyor. "Nişanlına söyleyeceğin başka bir şey var mı?" diye soruyor sert bir gülümsemeyle.

Bu kadına söyleyeceklerim gökyüzünü doldurabilir. Ama bunlardan herhangi birini *sevgili* kralımızın duyabileceği şekilde yüksek sesle dile getirmekten daha iyisini biliyorum. "Pegasus'unuz güçlü görünüyor."

Kyffin homurdanıyor. Rhainn nefesini içine çekiyor, gözlerini hâlâ müstakbel eşime dikmiş bakıyor.

"Ne kadar gözlemcisiniz prensim," diyor Leeri. "Görme yeteneğiniz de gayet iyi görünüyor." Sırtarak Rhainn'e doğru döner. "Sanırım sen de prenslerden birisin?"

Rhainn çenesini yerden kaldırır kaldırmaz onun elini tutup dudaklarına götürdü. "Prens Rhainn Vale, ebedi hizmetinizdeyim prenses."

"Ne kadar da çekicisin, değil mi?" diye mırıldanarak küçük kardeşimin aptal gibi kızarmasına neden oluyor. Gözleri benimkilere kaydı. "Belki de nişanlıma bir iki ders verebilirsin."

Lütfen. Eğer isteseydim onu o derilerin içinden çekip çıkarabilirdim. Neyse ki ikimiz için de, onu kendime sevdirmek gibi bir arzum yok. Tam tersi aslında.

Leeri Kyffin'e içten bir gülümseme veriyor ve ellerini dizlerinin üzerine koyarak ikisinin aynı hizada olmasını sağlıyor. "Ve siz de Prens Kyffin olmalısınız."

Kyffin'in sivri çenesi kalkıyor. "Bu doğru."

"Kılıç ustalığınızla ilgili hikâyeler Nimbiss'e kadar ulaştı." Kyff yaklaşıyor ve Leeri'ye sanki onu şövalye ilan etmiş gibi bakıyor. "Gerçekten mi?"

Pekâlâ. Belki de *tamamen* berbat değildir. Yine de Leeri'yle evlenmeyeceğim.

Onu.

"Yeter tanıştırayım." Boris Jestler doğru ve kale Kapılar, Sanki kristalden yapılmış gibi parlıyorlar. "Eminim bu kadar uzun bir aradan sonra nişanlınızla yeniden tanışmak için oldukça heyecanlısınızdır. Senan, yemek odasında bize katılmadan önce neden prensese şatoyu gezdirmiyorsun?"

"Gerçekten yapmamayı tercih ederim-"

Leeri kolumun arkasını çimdikleyerek itirazımı kesiyor. Bir küfür savuruyorum.

"Harika bir fikir Kral Boris," diye mırıldanıyor, bir bebek kadar masummuş gibi gözlerini kırıştırarak bana bakıyor. "Sevgili Senan'ımla biraz vakit geçirmeyi çok isterim."

Onu bu insanların önünde yüzüstü bırakamam, değil mi? Leeri'nin yüzündeki muzaffer sırıtışa bakılırsa o da bunu biliyor. Doğruluyorum ve

Böylece doğrudan yemek odasına ulaşabiliriz. Eğer bir tur istiyorsa, havada bir tane alabilir.

Topuklarını sıkıyor. Leeri, Boris'in duyabileceği kadar yüksek sesle, "Senin için de uygunsa merdivenleri kullanmayı tercih ederim," diyor. "Bu kadar uzun bir yolculuktan sonra oldukça bitkinim."

"Elbette prenses." Boris gözlerinde sert bir bakışla beni merdivenlere doğru itiyor.

Bu konuda başka seçeneğim olmadığı için onu o tarafa yönlendiriyorum. "O kadar oturmaktan kışın yoruldu mu?" Nefesimin altında mırıldanıyorum.

Gülümsemesi sıklaşıyor. "devam edersen seni tekrar çimdiklerim." "Beni bir daha çimdiklersen pişman olursun."

Kalın kirpiklerini kırıştırtırken gözleri parlıyor. "Yapacak mıyım?"

Kapılardan geçip geniş, dolambaçlı bir merdivenden en az yüz Scathian erkeğine yetecek büyüklükteki esintili bir kabul odasına çıkarken bir dizi hizmetkârın yanından geçiyoruz. "Turumuza" başlama zamanı.

"Bu bir pencere. Ve bu da bir kapı," diyorum her ikisini de göstererek. "Bu kalede onlardan çok var. Birçok balkon da var. Şu kahverengi şeyi görüyor musun? O bir sandalye. Onlara oturuyoruz."

Dudakları kalktı. "Öyle mi? Büyüleyici. Belki yemekten sonra bahsettiğiniz sandalyeyi inceleyebilirim."

Neden sinirlenmedi? Daha çok çabalamam gerekecek.

Bir sonraki merdiveni çıkarken Leeri bana bakıyor. "Saçlarını daha uzun severdim."

"O zaman kısa olmasına sevindim."

Kıkırdıyor, korkunç ve rahatsız edici bir ses. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ bana olan çekiminle savaşıyorsun."

"Var olmayan bir şeyle savaşmak kolaydır." Bu kattaki odaları başımla işaret ediyorum. "Bu salon ve güneş odası. Orada bir sürü pencere var. Daha fazla sandalye ve kanepeler denenecek bir şey var. Sandalye gibi ama daha yumuşak ve büyük. Oradan başka bir kapı ve birkaç pencere daha var."

Leeri sahanlıkta hareketsiz duruyor, yarık pencerelerden birinden gelen düzensiz bir esinti menekşe rengi saçlarını ince omuzlarına doluyor. Ben de duruyorum, soğukkanlılığının bozulmasını bekliyorum.

Bunun yerine Leeri elini aramızda sallıyor, yüzünde en ufak bir kızgınlık belirtisi yok. "Şu yaptığımız şey, gidip gelmeler, flörtleşmeler." Öne doğru bir adım atıyor ve kanatlarını duvara çarpma kadar beni geri gönderiyor. Sesi baştan çıkarıcı bir tona dönüşüyor. "Her ne kadar hoşuma gitse de, yardım edemem ama bunun

Eğer teslim olursak ikimiz için de çok daha eğlenceli olur." Elleri göğsümde geziniyor, avuç içleri gömleğimin üzerinde aşağı yukarı geziniyor. "Ne de olsa düşünümüz ufukta görünüyor."

Onunla flört ettiğimi mi düşünüyor? Yukarıdaki yıldızlar, Nimbiss'te ne tür erkekler var? Bu flört değil. Bu gerçek bir hoşnutsuzluk. Hatta iğrenme.

"Leeri?" Parmaklarım onun ince bileklerine dolanıyor ve bedenimi keşfetmeye devam etmelerini engelliyor.

"Kanatlarım kırılmış halde kalenin tepesinden atlamayı tercih ederim." diye fısıldamak için öne doğru eğildiğimde bakışları ağızma takılıyor.

Kadın ne yapıyor? *Gülüyor.*

Elimden kurtularak kollarımızı bir kez daha bağladı. "Oh, Senan. Çok saçma şeyler söylüyorsun."

Dürüstlük ne zamandan beri saçma oldu?

Yirmi dakika sonra nihayet yemek salonuna girdiğimizde, coşkulu bir tezahürat patlak veriyor. Safra boğazımı yakarken kıkırdayan Leeri koluma daha sıkı yapışıyor. Ayak parmaklarının üzerine kalkıp yanağıma bir öpücük kondurduğunda, dudaklarının hissini tenimden kazımak için karşı koyamadığım bir dürtüyle savaşıyorum.

Nişanımızı bozacak kadar benden nefret etmesini sağlamak için on dokuz günüm var.

Umarım yeterince uzundur.

On dokuz

ALLETTE

ZIFIRI KARANLIKTA UYANDIM, YÜZÜMÜ NEMLİ BİR YERE BASTIRMIŞTIM.

taş duvar. Biraz uğraşmam gerekti ama sonunda başucumdaki taş çıkıntının üzerindeki fae ışığına dokunmayı başardım. İnsanlar alemindeyken bu küçük kolaylıkları özlemişim.

Duvardaki saate göre, saat neredeyse sabahın dört buçuğu. Otuz dakika içinde uyandırma zili çalacak. Yıldızlar, öğlene kadar uyumak için neler vermezdim. Bunun yerine, tekli sandalyenin üzerine örtülmüş üniformamı toplayıp havlumla birlikte koridorun sonundaki banyo odasına götürüyorum.

Çürük yumurta gibi kokan bomboş alana adımımı attığımda buhar yanaklarımı ısıtıyor. Eşyalarımı beş kabinden birinin içindeki kancaya asıyorum ve ince perdeyi çekip uyku kıyafetimi çıkararak kırmızı taş duvardaki bir musluktan fişkırان suyun altına giriyorum. Duşlar. Özlediğim bir başka lüks. Küvette asla duştaki kadar temiz hissetmiyorsunuz.

Kaslarımdaki gerginlik akıp gidiyor, taş zemine oyulmuş uzun çukurda kayboluyor. Gözlerimi kapatarak suyun kanatlarımı dövdüğünü hayal ediyorum. Tüylerimden aşağı süzüldüğünü. Kürek kemiklerimin arasında toplandığını.

Onları özlüyorum.

Birçok şeyi özlüyorum.

Her ne kadar iyi hissettirse de, bütün gün burada durmak bir seçenek değil. Çabucak yıkıyorum ama buhar yüzünden kurulanmak imkansız hale geliyor. Havlumla

Yara izlerimi gizlemek için saçlarımı omuzlarıma atıyor ve soğuk koridordan odama doğru aceleyle ilerliyorum.

Yeraltında olmasına rağmen, kaldığım handan çok daha güzel bir yerdi. En iyi tarafı, bana bir bakıra bile mal olmadı, çantamı geride bıraktığımı düşünürsek bu çok kullanışlı. Geri dönüp almayı düşündüm ama neden? O giysiler insan dünyasında geçirdiğim zamanı sürekli hatırlatıyordu. Yaşandığını bile unutmak istediğim bir zaman.

Kurulandıktan sonra bana verdikleri düz beyaz iç çamaşırlarını giyiyorum. Külot kalçalarımın biraz bol, sütyen ise biraz dar, göğüslerimi düzleştiriyor ve derin bir nefes almamı zorlaştırıyor. Beyaz çoraplar ve düz pamuklu elbise yeterince iyi oturuyor, ancak terliklerim çok büyük. Yine de daha kötülerini giymiştim.

Maskemi, kapüşonumu ve eldivenlerimi cebime sokup dün akşam yemek yediğimiz kantine doğru ilerliyorum. Yemekler pek iyi değildi ama yine de daha kötülerini de yemiştim.

Sehpalı masalar yavaş yavaş beyazlar içindeki kadın ve erkeklerle dolarken sohbetler vızıldıyor. İçlerinden birini takip ederek bir adamın kil kaselere sütlü lapa doldurduğu yere gidiyorum. *Nedir* bu? İğrenç görünüyor.

Yemek için teşekkür etsem de, ilk ısırdıktan sonra ona lanet edeceğimi hissediyorum. Braith uzak duvara yakın bir masadan bana el sallıyor, sıcak fae ışığı soluk tenini parlatıyor.

Onun hakkında ne düşüneceğimi hâlâ bilmiyorum. İyi ve yardımsever görünüyor ama güven bir günde kazanılmıyor ve Scathianlara olan nefretini açıkça ortaya koydu. Onlardan biri olduğumu öğrenirse, nasıl tepki vereceğini bilemiyorum.

Başımı eğerek, labirent gibi masaların arasından geçip onun diğer üç hizmetçiyle birlikte oturduğu yere doğru ilerliyorum; iki kahverengi saçlı kadın ve bir gümüş saçlı adam, hepsi de beni izlerken aynı dar gözlü ifadeyi takınıyorlar.

Braith sağındaki boş sıraya vurur. "Millet, bu Wynn. Wynn, bunlar Jeston, Mari ve Del."

Her birine başımı sallayarak kendimi bankın üzerine bırakıyorum ve kâsemi Braith'in boş kâsesinin yanına koyuyorum. Kadınlar kibarca selam verip kahvaltılarına dönüyorlar.

"Gözlerin çok tuhaf," diyor adam, Jeston, önümüze konan her neyse ondan bir lokma yerken. Yulaf lapası olması gerektiğinden oldukça eminim.

"Jeston," diye tıslıyor Braith, yanakları pembeleşiyor.

"Ne? Öyle. Bunu fark eden tek kişi ben olamam."

Kaşığımı kâseye daldırıyorum, karnım açlıktan gurulduyor. "O zaman sanırım bir maskeyle örtölmeleri iyi bir şey, değil mi?"

Jeston'ın dudakları sırtarak eğiliyor, ardından bir kaşık daha lapa alıp ağzına atıyor.

Braith onu masanın altından tekmeler. "Sana kibar olmanı söylediğimi sanıyordum."

Küfrediyor ve onu tekmelemeye çalışıyor ama Braith bacaklarını bankta onun altına sıkıştırınca ıskalıyor. Diğer iki kadın kıkırdıyor. "Jeston'ın kusuruna bakmayın," diyor Braith. "O filtresiz doğmuş."

Sanki o da görgüsüz doğmuş gibi. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Sanırım.

Başını sallıyor. "Çoğumuz şehrin güneyinde birlikte büyüdük."

"Peki ya sen?" Jeston boş kâseleri üst üste koyarak ve sanki onu geciktiriyormuşum gibi benimkilere bakarak soruyor.

Tadı hiçbir şeye benzemiyor. Tek iyi yanı açlığını bastırması ve kemiklerimi ısıtması.

Peki ya sen?

Bu güzel bir soru. Geçmişimin ne olmasını istiyorum? Wynn olmam gerekiyorsa, belki de onun hayatıyla ilgili ayrıntılara bağlı kalmalıyım, böylece işleri düz tutmak daha kolay olur. "Ailem aslen Nimbiss'ten."

Mari ve Del, Jeston'ın sırtışının kaş çatmaya dönüştüğü yere doğru dönmeden önce birbirlerine bakarlar.

"Dur tahmin edeyim: Eve bedava dönmek istiyorsun," dedi çenesi titreyerek. "Çok geç kaldınız. Ev halkını çoktan doldurdular."

"Bırak onu, seni aptal." Braith onu tekrar tekmeler. "Sana onun öyle olmadığını söylemiştim, değil mi?"

Ne hakkında tartıştıkları hakkında hiçbir fikrim yok, ama arkadaşım olmadan hiçbir yere gitmiyorum.

Jeston gözlerini deviriyor. "Onunla daha dün tanıştın, nereden biliyorsun?"

"Kumulus'tan ayrılmaya hiç niyetim yok," diye onu ve diğer herkesi temin ederim.

kulak mesafesi içinde.

Braith başını sallayarak, "Sana söylemiştim," dedi. "Annen bu kadar hastayken hiçbir yere gitmeyeceğini düşünmüştüm."

Annem hasta mı? O *ne-oh*, bekle. Dün gardiyana hasta bir annem olduğunu söyledim. Tanrı aşkına, bütün bu yalanları nasıl doğru tutacağım? "Evet, oldukça hasta. İsrâf hastalığı."

Diğer iki kadın, Mari ve Del, başlarını sallamaya başlar.

Mavi gözlü olan, "Bu hastalık yuvalarda da hızla yayılıyor," diyor. Onun Mari mi yoksa Del mi olduğundan emin değilim.

"Doğru," diye ekliyor çilli yanaklı kadın. "Teyzem, mezar kazıcıların aşağıda bir çukura dört ceset sığdırmak zorunda kaldıklarını söylüyor."

Zavallı insanlar. Anne ve babamı bu korkunç hastalık nedeniyle kaybettikten sonra, sevdiklerinizin gözlerinizin önünde yok olup gitmesini izlemenin ne kadar yıkıcı bir şey olduğunu ilk elden biliyorum. Kimse bu şekilde acı çekmek zorunda kalmamalı.

Birkaç ısırik daha alıyorum ama iştahım kaybolmuş gibi görünüyor. Kaşığımı bıraktığım anda Jeston ayağa kalkıyor ve herkesin tabağını köşedeki lavaboya taşıyor.

Duvara asılı zillerden biri tiz bir ses çıkarıyor ve bir gün önceki bıyıklı adam kantine giriyor. Etrafımdaki herkes hep bir ağızdan ayağa kalkıyor, konuşmalar kesiliyor ve adamın bir merdivenin dibinde beklediği yere doğru ilerliyorlar. Mari ve Del'in peşinden gidiyorum, ta ki Braith kolumdan tutup atanmamış hizmetlilerin ayrı bir sırada olduğunu söyleyene kadar.

"Mari ve Del mutfakta çalışıyor," diye açıklıyor biz odanın karşısındaki diğer yeni işe alınanlara katılırken. "Bana sorarsanız tüm kaledeki en iyi iş. Bilin bakalım üst kattaki ziyafetlerden gelen yiyecekleri ilk kim seçiyor?"

Her şeyin tadı az önce yediğimizden daha iyi olmalı. "Görevlerimizi seçebiliyor muyuz?" Mutfaklar kulağa hoş geliyor ama benim asıl istediğim Senan'ın günlerini nerede geçirdiğini öğrenmek.

Braith başını salladığında kısa saçları sallanıyor. "Seni ihtiyaç duydukları yere yerleştirecekler. Jeston yeni işe alınanların çoğunun misafir odalarında başladığını söylüyor."

"Sadece misafirler mi? Aile değil mi?"

"Oh, hayır. Ailenin korunan kulesine atanmadan önce *yıllarca* burada kalman gerekiyor. Tabii oraya gidebilersen."

Lanet olsun. O seçenek de gitti.

"Jeston'un yanındaki şu üç kişiyi görüyor musun?" diye devam ediyor, çenesini üç güzel kadına doğru eğerek. "Hepsi aile için görevlendirildi. Rotasyonla çalışıyorlar."

Görünüşe göre dostumla konuşmak için başka bir yol bulmam gerekecek.

Kantinin boşalması hiç zaman almıyor, geriye sadece bir gün önce işe alınan bizler, Jeston ve bıyıklı adam kalıyor

Braith ev sahibini çağırıyor.

"Yeni işe alınanların dikkatine," diye gürleyen sesi mağarada yankılanan Ev Efendisi, "Kralınızın hanesinde hizmet etmek üzere seçilmiş olsanız da, buradaki pozisyonunuz bir tarafından da doldurulabilir. Eğer sorun çıkardığınızı öğrenirsem, eylemlerinizin ciddiyetine bağlı olarak bir ihtar alacaksınız. Üç ihtardan sonra, kale ve Scathian soyluları ile gelecekteki tüm istihdam fırsatlarına karşı çıkarılacak ve kara listeye alınacaksınız."

Ağırlığımı değiştiriyorum, sinirlerim midemde uğulduyor. Neden olduğundan emin değilim. Burada uzun süre kalmayı ya da işleri berbat etmeyi planlamıyorum.

Ev sahibi, hepsi oldukça açık olan kuralların üzerinden geçiyor. Sessiz olun. Konuşmanız gerekiyorsa, alçak sesle konuşun. Size tahsis edilen alanda kalın. Size söyleneni yapın.

"Ve hepsinden önemlisi, unutmayın." Ev Sahibi başının üzerindeki tabelayı işaret eder.

Görünmez ol.

Son dört yıldır görünmezim, yani bu bir sorun olmamalı.

Ev Yöneticisi, görevlerin bir listesinin yanı sıra bir kuleye, bir kata ve o kattaki odalara karşılık gelen bir dizi numaradan oluşan günlük görevleri tek tek verir.

Sıra Braith'e geldiğinde, adama umutlu bir gülümseme veriyor.

"Mutfaklar. Güney kulesi, oda 201," diyor.

Braith ellerini çırparak kapıdan dışarı fırlıyor. Öne çıkma sırası bende.

Ev sahibi elindeki deftere kaşlarını çatarak bakıyor. "Misafir odaları. Kuzey kulesi, dördüncü kat, kırk ila kırk dokuz numaralı odalar." Önüne bakıyor ve arkamdaki kadına doğru eliyle işaret ediyor. "Sıradaki."

Bu mükemmel. İnsanlar alemindeki çalışmalarım sayesinde, bir odanın nasıl temizleneceğini biliyorum. Mutfaklarda kaybolurdum. Eldivenlerimi çekiştiriyorum ve koridora doğru ilerlerken başlığımı saçıma geçiriyorum.

Beni dehşete düşüren Jeston merdivenlerin dibinde bekliyor.

Yanımdan geçtiğimde boğazımı temizledi. "Eğer bu yolculuğu iki kez yapmak istemiyorsan, bunlardan birine ihtiyacın olacak." Çarşaflarla dolu çamaşır sepetlerinden birini tekmeliyor.

O şeyi dördüncü kata kadar taşımamı mı bekliyorlar? Benden daha ağır görünüyor.

Kollarıma bir sepet aldım ve koridorda kuzey kulesine giden aradım.
Jeston bir kez daha boğazını temizler.

"Ne?" Şak diye söyledim.

Sinir bozucu adam sırtıyor. "Maskeni unuttun, Goldie." Bana böyle seslenerek nereden çıktı? "Benim adım Wynn." Jeston'ın sırtışı genişler. "Artık değil."

Bana ne isterse diyebilir. Bu beni korkutmaz. Ayrıca, aptalca bir lakaba cevap vermek zorunda değilim. Maskemi yüzüme takmak için sepeti yere bırakıyorum. Fileli ekrana alışmak biraz zaman alacak ama her şeye rağmen şaşırtıcı derecede iyi görebiliyorum.

Jeston bir sepeti sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi kaldırıyor, kalçasına dayıyor ve merdivene doğru el sallıyor. "Önce bayanlar."

Ona lanet bir vereceğim. "Hayır, sen devam et."

"Israr ediyorum."

Israrını alıp sinir bozucu yorumlarıyla birlikte yutabilir. Sinirim beni dolambaçlı merdivenlerden yukarı, daha yukarı çıkmaya teşvik ediyor, ama ikinci kata geldiğimde bu sinirin yerini göğsümde farklı bir yanma alıyor. Tanrıya şükür sadece dördüncü kattayım. Onuncu kata kadar tırmandığınızı hayal edin. İşkenceden bahsediyorum.

Her kapının üzerinde numaralandırılmış bir plaket var, bu da kullanışlı çünkü bir süre sonra sayıyı unuttuğumu görebiliyorum. Aşırı büyük ayakkabılarım yukarı, yukarı, yukarı çıkarken birkaç kez tökezlememe neden oluyor.

"Son işinde de bu kadar yavaş mıydın?" Jeston arkadan homurdanıyor.

"Hep böyle sinir bozucu musun?" Ben de karşılık veriyorum. Dördüncü kata ulaştığımızda kalbim patlayacak gibi oluyor ve bacaklarım o kadar kötü titriyor ki, tamamen pes edeceklerinden korkuyorum. Scathianlar neden kulelerde ısrar ediyorlar ki? Tuath ve insan evleri çok daha mantıklı.

Jeston'ın hırıltılı kıkırdaması taşlarda yankılanıyor.

Eğer o burada olmasaydı, yere yığılır ve bayılırdım. Adam yanımdan geçip gidiyor, üst katlara doğru hızla ilerlerken nefes bile almıyor.

Kırk numaralı odanın kapı koluna uzandığımda bir koğuşun belirgin fırçası elimi gıcıkıyor. Misafir odalarına adım atmak başka bir dünyaya girmek gibi geliyor. Mağaralardan gelen küflü havanın artık var olmadığı bir yer. Oda, ötesindeki gökyüzüyle aynı tonda kristal mavisine boyanmış.

açık balkon kapıları. Ne kadar lüks. Böyle bir zenginlik. Kalenin muhteşem olacağını biliyordum ama bu bambaşka bir şey. Ve bu sadece bir misafir odası. Ailenin kulesini hayal edin.

Senan'ın odasının neye benzediğini merak ediyorum.

Belki yakında bir gün öğrenirim.

OceanofPDF.com

Yirmi

SENAN

REHABILITASYON. ÜZGÜN İNSAN GRUPLARI İÇİN KULLANDIKLARI KELİME

Karanlığa düşmüşler ve çıkış yolunu bulamıyorlar. Rehabilitasyona ihtiyacım olmadığını söylemiyorum. Sağ elimdeki yara izlerinin sayısına bakılırsa *bir şeye* ihtiyacım olduğu çok açık. Sorun şu ki, bu gereksiz bir zaman kaybı. Ama bu sabah kardeşime bunu söylediğimde, bir toplantıya katılmazsam Kyffi yatılı okula göndermekle tehdit etti.

İşte buradayım. Bir toplantıya katılıyorum.

İki yeni yüz var: Soluk kırmızı kanatları ve seğiren elleri olan, hâlâ inmekte olduğu belli bir adam ve gözleri çökmüş genç bir kadın, başlarındaki kibirli hıyarın yanında kendine sarılıyor.

Bunun beni iyileştirmesi gerekiyorsa, neden her geldiğimde gördüğüm aynı eski toz bezlerine bakıyorum? Neden hiçbiri iyileşmiyor?

Nedenini söyleyeyim: Çünkü rehabilitasyon işe yaramıyor.

Ailelerimiz yardım etmek için bir şeyler yapıyormuş gibi hissetmek için bizi buraya tıkıyor, oysa gerçekte onarılamayacak kadar kırılmış durumdayız. Hepimizin eksik parçaları var, ama iyileşmeleri için onları dikmek yerine, yaralarımızın üzerine toz döküp yıldızların arasına kaçıyoruz.

Kısa bir girişten sonra, kolaylaştırıcı ilk olarak gitmek isteyen olup olmadığını sorar. Hayatta gönüllü olmam. Eğer nöbetçim Bilson odanın diğer ucundan beni izlemeseydi, burada bile olmazdım. Sert sandalyede daha da alçalıyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. Kolaylaştırıcının gözleri üzerimde parlıyor ve

müdavimlerden birine başını sallıyor. Kadın kendini tanıtırken tırnaklarının etrafındaki deriyi karıştırıyor. Maura. Yetmiş dört yaşında. Yirmi yıldır kullanıyor - eşi yuvalardaki bir isyanı bastırırken öldürüldüğünden beri.

Sırada Johnson var. Oldukça genç olmasına rağmen, kirli turuncu sakalının ve gözlerine dökülen sırık gibi saçlarının altında bunu söylemek zor. Kumar borçları yüzünden kulesini kaybettiğinden beri, sadece iki yıldır kullanıyor.

Herkesin trajedi ve kayıplarla ilgili iç karartıcı hikayelerini paylaştığı bir saat böyle geçiyor. Onlara sempati duymadığımdan değil. Hepimiz aynı bağımlılıkla mücadele ediyoruz, bu yüzden elbette hissediyorum. Sadece şikayetlerimizi dile getirmenin bir anlamı olduğunu düşünmüyorum. Bu hayatı daha iyi yapmaz. Kimseyi geri getirmez. Sadece hiçbir şey hissetmemeyi tercih ettiğim acıyı ön plana çıkarıyor.

Sıra bana geldiğinde, tüm gözler üzerime çevrilir.

Gülümsüyorum ve "Benim adım Gerrard Tolken ve ben bir tozcuyum" diyorum.

Yanımdaki leylak saçlı adam kahkahalarını bastırarak yumruğuna doğru homurdanıyor.

Kolaylaştırıcının ağzı sıkışıyor ve gözleri kısılıyor. Bu iş bittiğinde doğruca kardeşime koşacağından hiç şüphem yok. "Hepimiz bunun senin değil benim adım olduğunu biliyoruz," diyor.

Gülümsemem hiç bozulmuyor.

"Peki." İç çekiyor. "Hoş geldin Gerrard. Ne zamandır kullanıyorsun?"

"Yeterince uzun değil."

Diğerlerinden birkaçı bıyık altından güler. Ama sevgili kolaylaştırıcımız değil. Çenesi titriyor ve alnındaki damar şişiyor. "Bunu ciddiye almalısınız. Rehabilitasyonunuz bizzat kral tarafından emredildi."

Sanki hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi. "Kral yetkisini alıp kendi kafasına sokabilir-"

Gerrard, Kyff'in istediği olmadığında yaptığı gibi ayağını yere vuruyor. "Bu kadar yeter. Bu işi yapmazsanız bu bağımlılığın üstesinden gelemezsiniz. Size yalvarıyorum Prens Senan, lütfen deneyin."

"Ben Gerrard."

Sessiz bir lanetle gözlerini kapatan adam şakaklarını ovuşturuyor. Bir onun için üzülüyor. Kim bütün gününü bayat kahve kokan ve pencereleri güneşi zar zor görebileceğiniz kadar küçük bir kulede oturarak geçirmek ister ki? Gerrard insanların iyileşmesini istiyorsa, muhtemelen bizi buraya getirmemeli.

Bulutların üzerine zar zor ulaşan bu yıkık dökük kulede iç karartıcı bir bok çukuru.

Bir kez daha iç çekerek kucağındaki defteri kapatıyor ve meydan okuyan bakışlarını kendi bakışlarıyla karşılıyor. "Dört yıl önce olanlar hakkında konuşmak ister misin?"

Yüzümdeki gülümseme kayboluyor ve kanım buza dönüşüyor. Bunu ona kim söyledi? Ailemde sadece iki kişi olanları biliyor. Biri başka bir krallıkta yaşıyor, yani o olamaz. Geriye sevgili kralımız kalıyor. "Kesinlikle hayır."

Gerrard ipucunu anlamıyor. Bunun yerine öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayıyor, sanki büyük bir buluş yapmak üzereymişiz gibi. "Tüm acıyı ve kederi içinde tutmak yerine dışarı çıkarmak yardımcı olacaktır."

"Dedim ya, bu konuda konuşmayacağım." Herkes bana acıyan gözlerle bakıyor. Onların acımasını istemiyorum. Hiçbirinden bir şey istemiyorum. "Bunların hepsi saçmalık. Kimseyi düzeltmiyorsunuz. Orada oturmuş bizi kırık olduğumuz için yargılıyorsunuz." Ve bu kadarı bana yetti. Ayağa fırladım ve kapıya doğru yürüdüm.

"Prens Senan? Prens Senan!"

Geri döneceğimi hiç sanmıyorum. *Dört yıl önce olanlar hakkında konuşmak ister misin?*

O pislik kendini çukurda mı bulmak istiyor? Çünkü bunu . Tek bir sözümle, karanlık tarafından tüketilmenin nasıl bir his olduğunu ilk elden öğrenecek.

Bilson dikkat kesildi. Tek kelime etmiyor ama ben yanından geçerken koyu mavi kanatları beliriyor. Birlikte sessizlik içinde kafesime doğru uçuyoruz.

Parmağımı sol elimdeki gümüş yara izinin üzerinde gezdiriyorum, her gün taktığım parıltının altında saklı.

Düzeltilmeye ihtiyacım
yok. Kırılmayı tercih
ederim.

KALEYE GERİ DÖNDÜĞÜMDE, BORIS ORADA BENİ BEKLIYORDU.

Sanki tüm toplantı boyunca kalmayacağımı biliyormuş gibi ofisinin önündeki balkona çıktı. Onunla konuşacak halim yok, kimseyle konuşacak halim yok. Bu yüzden

Bağırmasını duymazdan gelip yanından geçip gidiyorum. Odama gidersem beni bulur. Kütüphaneye ya da güneş enerjisine de gidemem - oraya bakacağını bilir.

Bakışlarım, Nimbiss'ten gelen tüm ileri gelenlerin ve misafirlerin kaldığı kuzey kulesini çevreleyen rastgele bir balkona takılıyor.

Misafir salonunun dışına sessiz adımlarla iniyorum. Bilson havada kalıyor, şüphesiz fikrimi değiştirmemi bekliyor. Dün geceki yemekten tanıdığım birkaç kişi içeride dolaşıyor. Kanepelerdeki bir boşluktan geçip uzun bir masanın etrafından dolanarak koridora ulaşıyorum. Sağa mı sola mı?

Prenses Leeri'nin sesi sağdan bir yerden geliyor. Sola doğru.

Boğazımın arkasında bir gıdıklanma başlıyor ve onu temizlemek için öksürmekten başka çarem yok, bu da tabii ki konumumu ele verme tehdidi yaratıyor.

Sanki görünmez bir güç tarafından çekiliyormuşum gibi garip bir his içimi sıkıyor. Misafir odalarına yaklaştıkça bu çekim daha da güçleniyor, ta ki koridordaki diğer kapılara benzeyen bir kapıya ulaşıp içeri süzülene kadar.

OceanofPDF.com

Yirmi Bir

ALLETTE

BALKONDAN BULUTLAR SÜZÜLÜYOR, PAMUKSU BEYAZ BİR HALI

Üzerine basılabilecek kadar kalın. Bedenim, nerede bittiğini görmek için masmavi ufka doğru süzölmeyi arzuluyor. Bunun yerine, iki ayağımın üzerine dikiliyorum.

Boyun eğmiş bir iç çekişle, üç kişi için yeterince büyük olan yatağa doğru dönüyorum. Yatak takımları kullanılmamış gibi görünse de, yine de değiştiriyorum, çarşafı yenileriyle değiştiriyorum ve tıpkı insanlar aleminde olduğu gibi beyaz bir nevresimi diğeriyle değiştiriyorum.

Çarşafı sepetin dibine yerleştirdikten sonra yüzeyleri limon kokulu temizleyiciyle siliyorum ve şöminde kül olup olmadığını kontrol ediyorum. Kırk bir ve kırk iki numaralı odalar da aynı derecede temiz.

Aynı şey kırk üç için söylenemez. Kahverengi benekli tüyler beyaz çarşafı kirletiyor. Sanki biri hastalanmış gibi havada ekşilik asılı duruyor. Elbette, bitişikteki banyo odasında kustumuk sıçramış bir lavabo var. Maskemin arkasından öğürerek lavabodaki parçaları ve tuvaletin önündeki zeminde bulunan bazı şüpheli lekeleri temizleyip ovuyorum.

Şömineden külü alıp çırayı ve tek bir kütüğü yeniden yaktıktan sonra kirli çamaşırları toplayıp sepetime ekliyorum.

Kulenin dışındaki güneşin konumuna bakılırsa, son yastık kılıfını son odanın sepetine attığımda saat öğleni geçmiş görünüyor. Bu tür bir iş tanıdık geliyor, hatta tatmin edici. Ve iyi bir ücret kazanacağımı bilmek moralimi yükseltiyor. En azından Senan'a ulaşana kadar zamanımı dolduracak.

Kirli çamaşırları toplamak üzereydim ki, sanki biri elbisemin kumaşını avuçlamış ve beni ana kapıya doğru çekiyormuş gibi garip bir his kapladı içimi. Bu o kadar beklenmedik bir şey ki, dengemi kaybederek öne doğru tökezliyorum. Bir saniye sonra ana kapı hafifçe açıldı. Hizmetlilerin girişinden fark edilmeden içeri giremeyecek kadar uzaktayım, bu yüzden sırtımı duvara yaslayıp görünmezmişim gibi davranıyorum.

Dövmeli bir el kapıya doğru kıvrıldığında nefesim boğazımda düğümleniyor. Yüzünü bile görmeden o elin kime ait olduğunu biliyorum. *Buna inanamıyorum.* Senan -eşim- bu odaya geliyor.

Bunca yıldan sonra, kader nihayet yüzüme güldü. Bu kalenin herhangi bir yerinde olabilirdim ama yine de buradayım, o da öyle. Bu kadar uzun süre ayrı kaldıktan sonra, yıldızlar sonunda kaderi kendi ellerimize aldığımız için bizi affetti ve bizi tekrar bir araya getirdi.

Hatırladığımdan daha da yakışıklı, özellikle de tenini boyayan tüm o renklerle, ön kollarının bronzlaşmış, tonlanmış çıkıntılarını ve beyaz gömleğinin üst kısmının altından görünen göğsünün kesimini vurguluyor.

Dilimin ucunda o kadar çok kelime var ki, Senan'ın başı kapalı kapıya yaslanıp bronzlaşmış boğazının uzunluğunu ortaya çıkardığında nutkum tutuluyor.

Sanki ciğerlerimden çıkan havayı duyuyormuş gibi, prensin gümüş gözleri Ben.

O gözler ki, parıldayan derinliklerine bakmayı ne kadar çok istemişimdir. Bir kez daha.

Ve o burada. *Burada.*

Koridorda derin bir ses arkadaşımın adını söylüyor.

Senan gitmek yerine durduğum yere doğru ilerliyor ve her adımda onu daha da yaklaştırıyor. Gövdemin etrafındaki o sıkışma hissi gittikçe sıkılaşıyor, ta ki aniden kopup yok olana kadar.

Maskemi çıkarmam gerekiyor ama ellerim birbirine dolandığı için çok kötü titriyor.

Hem çok tanıdık hem de değil. Yüzünün hatları olgunlaştıkça keskinleşmiş ama gözlerindeki muzip parıltı değişmemiş. Gece yarısı kesilmiş saçlarının yanları kısa, tepesi biraz daha uzun, bu da çarpıcı yüz hatlarını daha da öne çıkartıyor. Yıldızlarla öpüşen gözleriyle bir şeytan kadar yakışıklı.

Seni terk etti.

Bir açıklaması olmalı. Olmalı.

Bir daha geri gelmedi.

İyi bir sebebi var. Bunu biliyorum.

Senan aniden durur, "Beni görmedin," diye fısıldar ve yatağın altına girmek için yere düşer.

Kapı uçararak açılır, uzak duvara çarpar ve ikinci bir adam içeri dalar.

Aynı yüksek elmacık kemikleri. Aynı güçlü çene. Aynı gümüş gözler. Dövmelerinin olmaması ve uzun siyah saçlarının deri bir kuyrukla arkadan bağlanmış olması dışında Senan'ın ikizi olabilirdi.

Adam bana parmaklarını şıklattı. "Sen oradaki."

Cevap vermeli miyim? Görünmez olmam gerekiyor ama kraliyet ailesinin bir üyesi olduğu belli olan biriyle sohbet etmek kesinlikle görünmezlik *değil*.

Başımı sallamakla yetiniyorum.

"Az önce bu odaya kimse girdi mi?" diye soruyor adam.

Başımı sallıyorum, adam şiddetli bir küfür savurduğunda nefesimi tutuyorum. Ayakları geri çekiliyor ve kapıyı arkasından çarpıyor.

Senan yatağın altından, eskiden çıplak tenime karanlık, gizli vaatler fısıldayan sesiyle, "Bugün oldukça huysuz görünüyor," diyor.

Stars, onun sesini özledim.

Yatağın altından sol eli beliriyor, parmak eklemlerine *AŞK* kelimesi kazınmış. "Bana yardım edebilir misin? Bacaklarım uykuya dalmış gibi görünüyor."

Güçlendirici bir nefes alıyorum ve eldivenli elimle ona uzanıyorum. Parmakları benimkileri kavradığında, damarlarımda sıcaklık dalgalanıyor. Bu çiftleşme bağının gücünü unutmuşum. Eldivenlerle bile gücünü inkâr etmek imkânsız.

Senan kendini yatağın altından çıkarmayı başarır. Beyaz gömleği yukarı kalkıyor ve daha fazla mürekkeple kaplanmış karnının çıkıntılarını ortaya çıkarıyor. Kaç tane dövmesi var? Onu kıyafetlerinden ayırmak ve her birinin izini sürmek için sabırsızlanıyorum. Önce parmaklarımla, sonra dudaklarımla.

Yerden bana bakıyor, kaşları çatılmış. "Teşekkür."

"ederim" demeye çalışıyorum ama ağzımdan çıkan daha da karışık şimdi tam bir aptal gibi konuşuyorum. Boğazımı temizlemek de işe yaramıyor.

Senan başını eğiyor, bakışları ellerimin önümde kenetlendiği yere düşüyor ve kendini yolun geri kalanından çekip ayağa kalkıyor. Yıldızlar, hatırladığımdan daha da uzun.

"Adın ne?" diye soruyor, siyah pantolonundaki tüylerin tozunu alırken.

Benim. Sevdğin kadın. Eşin. Kapı açıldığında ona bunu söylemek için ağzımı açtım.

Menekşe rengi saçları ince beline kadar uzanan büyüleyici bir genç kadın odaya giriyor. Hayatımda hiç bu kadar kusursuz bir ten görmemiştim. "Senan, aşkım. Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor nazlı bir gülümsemeyle. "Bakan Donnell ile düğünümüz hakkında bir toplantımız var."

Düğünleri mi? Bu

demek oluyor ki-

Oh, hayır. *OH, HAYIR.* Gerçek, mağaradaki şelale gibi akıyor ve beni yerde boğuyor. Bu kadın Nimbiss Prensesi olmalı. Senan'ın nişanlısı.

Ve kelimenin tam anlamıyla *mükemmel.*

Senan'ın beni insanlar âleminde terk etmesinin nedenini bilmiyor olabilirim ama neden geri dönmediğini inkâr edemem.

Belli ki bu kadınla tanışmış ve benim varlığımı unutmuş.

Sol elinin avuç içine bakıyorum ama hiçbir yara izine rastlamıyorum.

Bir şekilde, sonsuza dek var olması gereken bir bağı silmeyi başardı.

Prenses odanın diğer ucuna geçip ağzını arkadaşımın kirli yanağına bastırıyor.

Onu öldüreceğim.

Gözlerini oyacağım, saçlarını yolacağım ve nefes alamaz hale gelene kadar ellerimi boğazına dolayacağım.

"Beni koridorda bekle. Birazdan orada olacağım," diyor Senan en duygulu sesiyle.

Şimdi ona kim olduğumu nasıl söyleyebilirim? Beni aramaya hiç niyeti yokken onu tekrar bulmak için bu kadar uğraştığım için zavallı olduğumu düşünecek. Neye dönüştüğümü görmesine izin vermeye dayanamam.

Prenses tereddüt ediyor, bakışları durduğum yerde yanıp sönüyor ve eşimin yanağına son bir öpücük kondurup odadan çıkıyor.

O gidince Senan bana döndü. "Senin adın."

Adımı biliyorsun.

En azından eskiden öyleydi.

Ona sahte adımı söylersem şüphelenebilir. Beni açıkça hatırlamadığı için Wynn'i hatırlayacağını sanmıyorum. Yine de, bu riski göze alamam.

"Leni, efendim," diyorum korkunç bir Nimbiss aksanıyla, sesimi tanıyabileceğinden endişelenerek.

Uzun, dövmeleli parmaklarıyla kirli çenesini kaşıyor, sağ elinin boğumlarında *KAYIP* kelimesi yazıyor. "Peki ya ailenizin adı?"

"Benim ailem yok." Hiç kimsem yok. Ben gerçekten yalnızım.

Senan'ın başparmağı beni izlerken alt dudağının üzerinde ileri geri gidip geliyor. "Yeni misin, Leni?"

Neden umursuyorsun ki? Neden burada benimle birliktesin?

Onu mu?

Başımı salladım.

Başparmağı hareketsiz. "Sırrımı kraldan sakladığın için sana minnettarım."

Arkadaşım dönüp benden -geçmişinden- asla parçası olamayacağım bir geleceğe doğru yürüdüğünde midem bulanıyor.

Kapı açılıyor.

Kapı kapanıyor.

Bana sesinin hatırasından ve aklımdan çıkmayan adaçayı ve bergamot kokusundan başka bir şey bırakmadı.

Dizlerim nihayet çözüldüğünde, çamaşır sepetini kaptığım gibi hizmetlilerin kapısına doğru fırlıyorum ve geniş odadan dar merdiven boşluğuna düşüyorum. Gözlerimden akan yaşlar basamakları görmemi neredeyse imkânsız hale getiriyor. Ayağım kayıyor ve çok büyük ayakkabılarıma takılıyorum, baş aşağı yuvarlanıyorum, aşağı, aşağı, her yere çamaşır döküyorum.

Sonunda bir sonraki sahanlıkta durduğumda, soğuk ve sert zemine uzanıp kadere ve yıldızlara lanet okuyorum.

Bedenim dövülmüş ve yaralanmış olabilir ama hiçbir şey derisi yüzülmüş kalbimden daha fazla acı veremez.

Üniformamın beyaz kumaşı kırmızıya boyanıyor ve doğrulduğumda maskemdeki ekran açılıp parçalara ayrılıyor.

Ve en kötü şansa sahip olduğum için, nihayet topallaya topallaya merdivenin dibine geldiğimde Ev Sahibiyle karşılaşıyorum. Benim halimi gördüğünde,

ifadesi kararıyor. "Sana ne oldu böyle?" "Ayakkabılarım çok büyüktü ve ayağım kaydı."

Göğüs cebinden bir kalem ve küçük bir not defteri çıkarıp açarken bıyıkları seğiriyor. "Bu bir vuruş. Adınız nedir?"

Ciddi misin? Ayakkabılarımın çok büyük olduğunu söylediğimi duymadı mı? "Benim adım Wynn," diye mırıldandım.

Adımı not ediyor, sonra not defterini cebine geri koyuyor. "İki ihtar daha alırsan gidersin. Çamaşırhaneye git ve yeni bir üniforma al."

Empatisi nerede? Merhameti? Dilimi ısırarak, ona aklımdan geçenleri söylemeden önce arkamı dönüyorum.

Görünmez ol.

Kurallar böyle ve ben de harfiyen uyacağım.

Sağdaki. Çamaşırhane. Bir yerlerde çamaşırhane tabelası gördüğümü hatırlıyorum ama şu anda bulunduğum yere göre tam olarak nerede olduğunu bulamıyorum.

"Kuzey kulesi, 104 numaralı oda," diye homurdanıyor Ev Sahibi. Dönüp uzaklaşırken ona teşekkür etme zahmetine girmiyorum.

UZUN ODADAKİ LAVANTA KOKULU BUHAR BANA SABUNU HATIRLATIYOR.

Marjory teyzemle yaşadığım zamanlarda kullanırdım. Çamaşır sepetini sıradaki diğer çamaşırların yanına koydum ve sonra yeni bir üniforma istemek için bir kadına işaret ettim.

Bana şöyle bir bakıyor ve benden çok büyük görünmemesine rağmen sakar çocuklar hakkında mırıldanıyor. Üniformaları arka tarafa yakın kilitli bir dolapta tutuyorlar. Bana dün verilene benzer bir deste uzatacak oluyor ama sonra geri çekiyor. "Önce buna ihtiyacım olacak. Temizlenmesi ve onarılması gerekecek."

Burası sınırı çizdiğim yer. Yorgunum, ağrım var, utanıyorum ve kalbim kırıldı. İhtiyacım olan son şey bu kadının yargılayıcı bakışları.

"Burada çırılçıplak soyunmuyorum." Dikiş makinelerinin kadınların hemen yanında, çamaşır iplerine çarşaf asan erkekler var.

Kadın inliyor. "Tamam. Üstünü değiştirdikten sonra geri getir."

Ne fark eder ki? Sadece bir üniforma. Onlarla dolu bir dolapları var.

Ya tekrar düşersem ve başka bir proteze ihtiyacım olursa? Bu iki kez düşmek demek. Hiçbir beklentim yokken ve teyzemin kulesini geri almanın bir yolu yokken, bu işi kaybetmeyi göze alamam.

Üniformayı iade edeceğime söz vermeme rağmen, bunu yapmaya hiç niyetim yok. Yani.

Bunun yerine, üstümü odamda değiştiriyorum ve kirli giysiyi banyo odasında kendim yıkayabilirim. Elime bir iğne ve biraz iplik geçerse, küçük yırtıkları dikebilirim ve yeni gibi olur.

Keşke benim kırık kalbimi onarmak da bu kadar kolay olsaydı.

OceanofPDF.com

Yirmi İki

ALLETTE

SONRA

SENAN BUGÜN DÖNECEK VE BEN HEYECANIMI ZOR KONTROL EDİYORUM.

Wynn bir tarağı asi dalgalarımın arasından geçiriyor ve bu sırada başımı çekiyor. Bu, daha önce saçlarımı bağlamadan uçtuğum için bana verilen bir ceza. Prens geldiğinde iyi dinlenmiş görünmek için uyumayı planlamıştım ama bunun yerine lanet olası şafak vakti uyandım.

Siyah maskesi altında durduğu yerden aşağı kayıyor, ama onu tekrar yerine itiyor. Bakışları aynanın yansımasında benimkini yakalıyor. "Sana ne oldu böyle? Zar zor yerinde oturabiliyorsun."

En yakın arkadaşına Senan'dan bahsedebilmeyi ne kadar isterdim. Geçen hafta alemleri yıkan o öpücükten sonra neredeyse anlatacaktım ama sonunda vazgeçtim. Bu güzel sırrı kendime saklamak istiyorum. En azından şimdilik. Allık kabını alıp parmağımı mercan macununa buluyorum. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Birkaç dikkatli kaydırmayla elmacık kemiklerim nemli ve kızarmış görünüyor.

Şüpheli mırıltısından bana inanmadığı anlaşılıyor. İhtiyacım olan şey uygun bir dikkat dağıtıcı. "Annen nasıl?"

"Çabuk iyileşiyor, yıldızlara şükürler olsun."

Wynn'in annesi mutfaklarımızda çalışıyor ve en muhteşem cheesecake'leri yapıyor. Birkaç hafta önce ıslak bir zeminde ayağı kaydı ve

kendini sıcak sobanın kenarına bıraktı. Zavallı elini yaktı. Wynn onun için çok endişelendi.

"Bu harika bir haber. Lütfen onu sorduğumu söyleyin."

Wynn başını sallar. "Elbette yapacağım." Tarağı, eskiden anneme ait olan safir bir saç tokasıyla değiştiriyor. Birkaç dikkatli bükülmeden sonra, saçımın ön kısmı yüzümden geriye doğru çekildi ve parıldayan klips tarafından yerinde tutuldu.

Wynn gülümseyerek ellerini deniz mavisi elbisemin omuzlarına koyuyor. Öğle yemeğinden sonra bunu giymeme yardım etmesini istediğimde, hayatını kaybedeceğini düşünmüştüm. Korsenin arkasındaki bağcıkları bağlamak için birine ihtiyacım olmasaydı istemezdim. Sert kemerler nefes almamı neredeyse imkansız kılıyor ama belim hiç bu kadar küçük görünmemiştii.

Elbiseler uçuş için pratik değil, bu yüzden nadiren giyiyorum. Bugün bu kıyafeti seçmiş olmam arkadaşım tarafından şimdiden fazlasıyla şüpheyile karşılandı.

"Bir prenses gibi görünüyorsun," diye fısıldıyor.

Keşke bu doğru olsaydı. Eğer bir prenses olarak doğmuş olsaydım, o zaman belki de bu tutkunun alevler içinde kalmaktan başka bir yere gitme umudu olurdu. Ne yazık ki, hayattaki kaderim belirlendi. Senan'la geçirdiğim bu zaman, o olmayan korkunç bir adamla geçireceğim çok uzun ve mutsuz bir hayat için sadece bir erteleme.

"Teşekkür ederim, Wynn."

Yaptığı işe son bir kez bakıyor, maskesini tekrar yerine takıyor ve beni kendi sinirlerimle baş başa bırakıyor. Bir elimi çırpınan mideme bastırıyorum ve kapıyı arkasından kilitlemek için ayağa kalkmadan önce bir avuç derin nefes alıyorum.

Balkonda bir hareket duyduğumda, yavaşça esintide ileri geri sallanan beyaz perdelere doğru dönüyorum. Kalp atışlarım Senan'ın kapıdan içeri adım atmasına saniyeler kaldığını işaret ediyor. Onu bir öpücükle mi karşılamalıyım? Hayır, bu hayalperestlik olur. O zaman sarılayım mı? Hayır, bu garip olur çünkü adama daha önce hiç sarılmadım ve şimdi bunu yapmak aramızdaki ilişkiyi garipleştirebilir.

Neden içeri gelmiyor? Belki de o değil de başka birisidir. Yalnız, arayan kişi benim özel balkonuma değil, birkaç kat aşağıdaki ana kapıya gelecektir.

Perdenin diğer tarafındaki gölge nihayet hareket ediyor. Uzun parmaklar perdeleri geriye doğru süpürüyor ve prensim içeri adım atıyor.

Benim prensim değil.

Prens. Çok az tanıdığım bir adam. Sadece salı günleri kendini meşgul etmek için burada olan bir adam. *Ağlayan* bir adam mı?

Parlayan, kırmızı çerçeveli gözleriyle bana bakıyor. Her zamanki gibi rüzgârda savrulan saçları başının bir tarafına keçeleşmiş, diğer tarafına ise dümdüz uzanıyor.

Ona doğru mu gitsem yoksa mesafemi mi korusam bilemeden bir adım öne çıkıyorum. "Senan? Neyin var?" Böyle ortaya çıktığına göre çok kötü bir şey olmalı.

Yüzü çöküyor ve o gururlu, güçlü omuzları çöküyor gibi görünüyor. Sessizce "Kral öldü" diye fısıldadığında kulaklarıma inanamıyorum.

Kral... babası. "Oh,
Senan..."

Saygın bir kral ya da sıradan bir halktan biri olmanız ölümün umurunda değildir. Sizi almak istediğinde, dünyadaki hiçbir para ya da güç onu durduramaz.

Ne yapacağımı bilmiyor olabilirim ama bedenim biliyor. Ayaklarım beni onun beklediği yere götürüyor, bir ayağım odamda, bir ayağım dışarıda, sanki kendisi de kalmak ya da gitmek konusunda karar veremiyormuş gibi. Kollarım onun bedenine dolanmakta ve onu yakınımaya çekmekte tereddüt etmiyor.

Güçlü elleri belimi kavırıyor, sırtımın alt kısmına doğru kayıyor ve göğsünden kırık bir hıçkırık yükselirken bana yapışıyor. Onu olabildiğince sıkı tutarak, duyduğundan bile emin olmadığım güven verici sözler fısıldıyorum.

O anda, kırık kalbinin parçalarını yardım edecek kişi olmak için sessiz bir yemin ediyorum.

yardım eden kişi olmak için.

Ve bunu başkasına verme zamanı geldiğinde onun için mutlu olmak.

Yirmi Üç

SENAN

I DINLENME BENİM DİRSEKLER ÜZERİNDE VE BALKON KENAR,
IZLIYOR FLAŞLAR .

Aşağıdaki bulutlarda şimşek çakıyor, gök gürültüsünün alçak sesini dinliyorum.

*Seni
özlüyorum.
Seni
seviyorum.
Özür
dilerim.*

Kararan ufka fısıldanan sözler, onları asla duymayacak biri içindir.

Burada ne kadar oyalandığımdan emin değilim ama sonunda serinleyen akşam havası beni odama geri gönderiyor. İçeride Bilson'ı kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, tepeden tırnağa beyazlara bürünmüş bir hizmetçinin üzerinde yükselirken buluyorum.

Yemyeşil halıyı geçerken botlarım hiç ses çıkarmıyor. "Burada neler oluyor?"

Gardiyan ağırlığını değiştirerek kaşlarını bana doğru çattı. "Çavuş Bell, Leni adındaki tüm hizmetkârların odanıza getirilmesini istediğinizi söyledi. Hatırlamıyor musunuz?"

Aslına bakarsan, bilmiyorum. Dün gece çok içtiğim için bu pek de şaşırtıcı değil. Nedense düşüncelerim dün kralın gazabından kaçmama yardım eden hizmetçi tarafından tüketildi, bu yüzden olasılık dışı değil.

"Elbette hatırlıyorum," diyorum ve dikkatimi hizmetçiye çeviriyorum. Onda inanılmaz derecede tanıdık gelen bir şeyler vardı. Hangi sesler

Daha yeni işe alındığını düşünürsek aptalca. Ama ellerini sıkma şekli. Bana adını söylerkenki sessiz sesinin tınısı. Elime dokunduktan sonra tenimin saatlerce uğuldaması.

Ancak bugün, bu kadınla ilgili hiçbir şey beni cezbetmiyor. "Bu tek mi?"

Bilson burnundan sinirli bir nefes verir. Neden olduğundan emin değilim. Yıllar boyunca ondan yapmasını istediğim onca şey arasında odama bir hizmetçi getirmek oldukça uysal bir işti. "Ev Yöneticisi bana bunun kayıtlardaki tek Leni olduğunu söyledi."

Bu doğru olamaz. Bu kadının kalçaları biraz fazla geniş ve göğsü de biraz fazla büyük. Belki de yanlış hatırlıyorumdur.

"Teşekkür , Bilson. Bizi yalnız bırakabilirsiniz."

Bilson'ın çenesi zonklasa da balkon kapısından dışarı çıkar.

Şimdi, konumuza dönelim. Bu hizmetçiyle ilgili her şey yanlış geliyor ama madem Bilson bu kadar zahmete girdi, ben de onu sorgulayabilirim. "Ne zamandır kalede çalışıyorsun, Leni?"

Maskeli yüzü kalktı. "Beş yıl, efendim."

Sesi farklı. Bir kere aksanı yok. Ve daha yüksek, boğuk değil. Yüzünü göremesem de, kadın bakışlarımın altında küçülüyor gibi görünüyor. *Bu o değil.* Yine de her ihtimale karşı emin olmalıyım. "Dün öğlen neredeydiniz?"

"Çamaşırhanede, efendim. Ben orada çalışıyorum."

Bu o değil. Bu gerçek beni neden bu kadar hayal kırıklığına uğrattıyor? "Zaman ayırdığın için teşekkürler, Leni. Karışıklık için özür dilerim. Görevlerinize dönebilirsiniz."

Bir reverans yapıyor ve aceleyle hizmetkârların odasına açılan parmaklıklı kapıya geri dönüyor.

Dünkü hizmetçi bana yanlış bir isim vermiş olmalı.

Ellerini önünde kavuşturma şekli, tıpkı- Hayali düşünceyi silkeliyorum.

Yine de...

Saklayacak bir şeyi yoksa kadın neden ismi hakkında yalan söylesin?

AKŞAM YEMEĞİNDE, KYFF BENİ SON İKİ AKŞAMDA YAPTIĞI GIBI

Geceleri. Akşamdan kalma halimle mücadele edecek gücüm yok, bu yüzden duş alıp tıraş oluyorum ve temiz kıyafetler giyiyorum. Yemek salonuna girerken kendimi duvarlara dizilmiş ve oyuklara saklanmış hizmetçilere bakarken yakalıyorum. İçlerinden biri önceki gün tanıştığım kadın mı?

Boris, Rhainn ve Kyffin arasındaki normal yerim yerine Nimbiss'ten gelenlerle birlikte oturmamı öneriyor. Ve bakın, kralımla nişanlımın arasında boş bir sandalye var. Ne kadar uygun, değil mi?

Ağır bir iç çekişle Leeri'nin yanına düşüyorum. Tanrım, bir içkiye ihtiyacım var. Hizmetçi şarabı doldurur doldurmaz hepsini içiyorum.

Hizmetçi geri dönüyor ve şişeyi boş bardağıma geri koyuyor. Maskesinin altında ne sakladığını hayal etmeye çalışarak ona bakıyorum. Bu maskeden bir şey çıkmıyor. Ona baktığımda hiçbir şey hissetmiyorum.

"Kumulus'ta erkeklerin akşam yemeğinde kanatlarını açması adetten midir?" Bakan Donnell kaşğını çorba kâsesine daldırdıktan sonra düzleşmiş dudaklarına götürerek soruyor.

Boris boğazını temizleyerek bana sert bir bakış fırlattı. "Hayır Sayın Bakan, öyle değil."

Kanatlarımı çıkartmak istiyorsam, çıkartmama izin verilmeli. İkisi için de ne fark eder ki? Sanki deri değiştiriyorum. Gerçekten. Bu aptalın şikayet ettiği şeyler. Kanatlarımı göndermeden önce ikinci kadeh şarabımı içiyorum.

Boris hafifçe yüzünü buruşturarak, "Umarım kardeşim Nimbiss'i ziyareti sırasında bu kadar kaba davranmamıştır," diyor.

Leeri masanın karşısında ona gülümsüyor, zarafet, güzellik ve umursamazlık timsali. "Tam tersi. O mükemmel bir beyefendiydi."

Eğer "mükemmel bir centilmen" derken tüm zamanımı odama kapanarak geçirdiğimi kastediyorsa, evet, mükemmel bir centilmendim.

Çoğu gecenin aksine, buradaki hava kapalı ve durgun, açık balkon kapılarından gelen bir esinti bile yok.

Ceketimin düğmelerini ve gömleğimin üstünü açıyorum. Leeri kendi şarap kadehine uzanmadan önce bana doğru bir bakış fırlatıyor. Yediğimden fazlasını içiyorum ve son yemek servis edildiğinde kafam bulutlarla dolmuş gibi hissediyorum. Ne yazık ki midemde tatlıya yer yok, bu yüzden tiramisu tabağını daha fazla şarap için bir kenara itiyorum.

Boris bir eliyle kalçamı sıkıyor ve ardından şarap kadehimi tabağının diğer tarafına, ulaşamayacağı bir yere koyuyor. "Sanırım yeterince içtin,

kardeşim."

Yeterince içtiğime ben karar veririm, çok teşekkür ederim. Bakışlarını tutarak şişeye uzanıyorum, dudaklarıma götürüyorum ve uzun, yavaş bir yudum alıyorum.

Boris Kyff'e doğru döner ve gülümser. "Kyffin? Derslerin nasıl gidiyor?"

Küçük kardeşim sanki eline bir fiçı dondurma tutuşturulmuş gibi parlıyor. "Pekala kralım, eskrimde oldukça ustalaşıyorum."

Bu çocukla gurur duyuyorum. O küçük parmağında benim tüm varlığımdan daha fazla kararlılık var.

Kyffin'le konuşmasına rağmen kralın bakışları benim üzerimde kalıyor. "Sanırım kılıcını bir kenara bırakıp konsey odasındaki toplantılarda bize katılmanın vakti geldi."

Kyffin'in yüzü pembe rengini kaybediyor ve başını salladığında gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Evet, kralım."

Şişeyi masaya geri çarptım. Küçük kardeşimizi bu işe karıştırmaya nasıl cüret eder? Boris sinirini Kyff'ten çıkarmamalı. Hırsını benden çıkarmalı. Çocuğun eğitimini elinden almak, onu kalbinden bıçaklamaya benzer. Kyff ringde geçirdiği zaman için yaşıyor. Üç yıl önce ilk seansına katılmasına izin verildiğinden beri tek bir gün bile kaçırmadı.

Şişenin masaya çarpma sesi, koridorun karşısındaki hizmetkârlardan birinin irkilmesine neden oluyor. Orta boylu. Zayıf yapılı. Geçen günkü kadın olabilir, ama iki yanındaki diğer ikisi de aynı kadın olabilir.

Boris kendi botuyla benimkini dürtüyor. "Prensesi duydun mu?"

Prenses konuşmuş muydu? Hizmetçiye izlemekle meşguldüm. "Üzgünüm, hayır." Nimbiss Bakanı'nın alaycı yüz ifadesiyle beni yargılamasını görmezden gelerek prensese döndüm. "Ne dedin sen?"

Bronzlaşmış yanakları pespembe kızarıyor. "Sadece gününüzü sordum."

Benim günüm onu ilgilendirmez. "Benim günüm iyiydi."

Sanki bu dört kelime hayatında duyduğu en ilginç kelimelermiş gibi gülümsüyor. "Bunu duymak harika. Kralınız yılın bu zamanında bahçelerin çok güzel olduğunu söylüyor."

Bilemiyorum çünkü uzun zamandır bahçelere gitmedim.

"Yarın piknikte bana eşlik etmek ister misin?" diye soruyor.

"Piknikten nefret ederim." Kaynar yağda yıkanmayı tercih ederim. Leeri'nin gülümsemesi duraksıyor.

Boris ayağını bir kez daha dürterek prensese, "Kardeşimin kusuruna bakmayın, bugün biraz keyifsiz," diyor. "Eminim yarın daha iyi bir ruh haliyle uyanacak ve size eşlik etmekten mutluluk duyacaktır. Öyle değil mi, Senan?"

Beni bir günlüğüne rahat bırakamaz mı? "Benim için onurdur."

Prensesin söylediği diğer her şeyi saygıyla başımı sallayarak dinliyorum, aslında karşımdaki hizmetkârı incelediğim halde onunla sohbet ediyormuş gibi yapıyorum. Bu maskeler çok rahatsız edici. Kimin kim olduğu nasıl anlaşılıyor? Hizmetkârların odasında da mı takıyorlar?

Masadaki herkes yemeğini bitirdiğinde, hizmetçinin bulaşıkları toplamasını, hizmetçinin kapısından taşınmasını ve sonra daha fazlası için geri dönmesini izliyorum. Diğer tüm hizmetçilerle tamamen aynı görünüyor ama yine de...

Yine de farklı bir şey var.

Ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum.

Boris, puro ve yemekten sonra viski içmek için salondaki diğer adamlara katılmamı emrediyor - gerçi ikincisini esirgeyeceğinden eminim. Muhtemelen en iyisi bu, her şey düşünüldüğünde. *Sevgili* nişanlıma yarın akşamdan kalma bir halde bahçeye kadar eşlik etmek ve sonunda güllerin arasına kusmak istemem. Gerçi bu benim lehime de olabilir. Eğer onu yeterince eğlendirirsem, belki de her şeyi iptal eder.

Prensesten ne kadar nefret etsem de, krala hemen katılmamak için bana mükemmel bir bahane sağlıyor. "Sakıncası yoksa prensesi odasına götürmek istiyorum."

Leeri'nin yüzünün aydınlanmasına bakılırsa, ona olan sonsuz aşkımı itiraf ettiğime yemin edebilirsin.

Kral ayağa kalkar ve elindeki peçeteyi masaya fırlatır. "Mükemmel bir fikir. Yakında görüşürüz."

Beni hiç görmeyecek, ama bu yarın için bir sorun.

Leeri koluma giriyor ama onu sallamak bir seçenek değil. Gözüme bir şey çarpmadan önce kapıya kadar geliyoruz. Masanın başında bir hizmetçi durmuş, muhtemelen çıkışımızı izliyordu. *Şu lanet maskeler*. Sadece o değil. Ancak ellerini sıkın tek kişi o.

Gardiyanlar kapıları açıyor ve biz de koridora adım atıyoruz. Nedense Leeri her yere yürüyerek gitmekte ısrar ediyor.

Acelesi olan biri için rahatsız edici.

"Bugün kalede dolaşmaktan yoruldun mu?" diye sordum. Akşam yemeğindeki gevezeliğinden, öğleden sonrayı kalenin beş kulesinin geri kalanını gezerek geçirdiğini öğrendim. Acaba tüm kapı ve pencereleri gördü mü?

Eli kolumda sıkılaşıyor. "Oldukça yorgunum. Yine de seninle olmak beni canlandırıyor."

Ve böylece bana kaçmam için mükemmel bir bahane vermiş oldu. Dilimi şaklatarak, "Bunu yapamayız. Bahçeye yapacağımız heyecanlı gezi için dinlenmen gerekecek."

Farkına varır gibi olunca gözleri açılıyor ama ben çoktan parmaklarını kolumdan oluyorum. "Senan, öyle demek istemedim-"

"Bell!" Koridorun uzak ucunda bekleyen muhafıza sesleniyorum. "Prensese odasına kadar eşlik eder misin? Oldukça yorgun."

Leeri sinirli bir homurtu çıkarıyor ve ayağını yere vuruyor ama o beni geri çağırmasın ben çoktan yemek odasına dönmüş oluyorum.

Beyaz giysili hizmetkârlar denizini tarıyorum, bakışlarım özellikle birine takılıyor. Sanki gözlerimin üzerinde olduğunu hissetmiş gibi, maskeli yüzü kalkıyor.

Bu o.

Öyle olmalı.

Az önce sertleşti mi?

Öyle oldu.

Sertleşti.

Hizmetçi bir yığın tabak alıp hizmetçi merdivenlerine doğru döndüğünde kalp atışlarım hızlanıyor. "Sen oradaki," diye el sallayarak sesleniyorum ama o bunu duymazdan geliyor.

Diğer hizmetkârların başları seslendiğim kişiye doğru dönüyor. Adımlarını hızlandığında omuzları kamburlaşıyor.

Hizmetçilerin kapısına ulaşırsa, koşuşlar takip etmeme izin vermez. Onu bir daha görme şansım olup olmayacağını bilemem.

Ben yürümem. Koşuyorum, aramızdaki mesafeyi tüketiyorum ve tam zamanında kayarak duruyorum, çıkışını engelliyorum. dolanmaya çalıştığında, kollarımı uzatıyorum. "Dur. Seninle konuşmalıyım."

Kafası bir o yana bir bu yana sallanırken, sanki başka bir çıkış yolu arıyormuş gibi kollarındaki tabaklar takırdıyor.

Ne bulacağımı düşündüğümü bilmiyorum ama bu kadında görmezden gelinemeyecek kadar tanıdık gelen *bir şeyler* var.

"Diğer herkes dışarı!" Kavernöz yemek odasında sadece ikimiz kalana kadar bekleyerek emrediyorum. Yemin ederim kalp atışlarımın tavanda yankılandığını duyabiliyorum. Ne kadar uzun süre bakarsam, bu kadına karşı o kadar büyük bir çekim hissediyorum. Sanki o ve ben görünmez bir bağla birbirimize bağlıymışız gibi.

Yanılıyorsun.

O olmasına imkan yok.

Boğazımdaki ani yumruyu yutkunararak geçiştiriyorum ve ileriye doğru belirsiz bir adım atıyorum. "Bana yalan söyledin."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye karşı çıkarak geri çekiliyor.

Sesinin tınısı tamamen aynı. Bu şatoda yüzlerce hizmetçi olmalı. Onu bulduğuma inanamıyorum. "Dün bana sahte bir isim verdin."

Başını salladığında kapüşonu biraz kayıyor ama gölgeler altında ne yattığını göremeyecek kadar karanlık. "Ben yapmadım."

"Krallığın prensine ikinci kez yalan söylemenin iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun gerçekten? Eğer bana hemen gerçek adını söylemezsen, o zaman ben-"

"Wynn?" diye yüksek bir ses hizmetlinin girişinden sesleniyor. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Wynn. Wynn. Wynn.

Acı hayal kırıklığı kemiklerime yerleşirken isim kafatasımda titreşiyor.

"Hayır. Ben... Ben iyiyim," diyor kadın, Wynn, sesi titriyor ve Nimbiss aksanı kayboluyor.

Sadece ismi konusunda yalan söylemekle kalmıyor, aynı zamanda sahte bir aksan da kullanıyordu.

Bu yıllar önce tanıştığım Wynn olabilir mi? Allette'i çok iyi tanıyan kişi? Kumulus'a döndüğümde, Bell'i Wynn'i bulması için Allette'in kulesine gönderdim, ama orada değildi. Personel şefine göre, genç hizmetçi Samhain'de ortadan kaybolmuştu.

Eğer bu aynı kadınsa, bu neden yalan söylediğini açıklar. Belki bana eşime ne olduğunu söyleyebilir.

Emin olmanın tek bir yolu var.

Hamle yapıyorum, hizmetçinin kapüşonunu yakalıyorum ve çekip çıkarıyorum.

Yirmi Dört

ALLETTE

HER ŞEY BİR OLUR.

Braith adımı söylüyor ve ben de sahte Nimbiss aksanımı tamamen unutarak otomatik olarak cevap veriyorum.

Ben daha bir şey söyleyemeden Senan kapüşonumu yırttı.

Maskem kayıyor, arkasındaki bağ gevşiyor ve hemen düşüyor. Ve şimdi aramızda yerde yatıyor ve eğer kafasını kaldırırsa gerçeği öğrenecek ve-

Çıglık atıyorum ve ellerimi havaya kaldırıp yüzümü saklıyorum. Elimde tuttuğum tabaklar yere düşüp paramparça oldu.

Senan beni göremez. Bu şekilde değil.

Bu yemek odasında durup prensesine yaltaklanmasını izlemek zorunda kaldıktan sonra olmaz. Oyuktaki konumumdan konuşmalarını tam olarak duyamıyordum ama genç ve güzel kadının kızarmasından, fısıldanan her kelimeden ve kaçırılan her bakıştan zevk aldığı belliydi.

Kim istemez ki? Büyüleyici, yakışıklı bir prensin tüm ilgisine sahip olmak bir rüyanın gerçekleşmesidir.

Eskiden benimle alay ettiği gibi onunla da alay ediyor mu? Onun gülüşünü benimkini sevdiği kadar seviyor mu? Onu daha çok seviyor mu?

Öyle olmalı, yoksa benim için geri gelirdi.

En azından Senan'ın prensesin elini tutup onu yemek odasından çıkarışını izlerken yaşadığım dehşete ya da gözyaşlarıma kimse tanık olmadı.

Oturduğu yere eğilip dudaklarına değen kadehi temizlerken yanaklarımdan aşağı

O bir yalancı.

Seni terk etti.

O başkasına aşık.

Dün onu misafir odasında gördüğümünden beri bu cümleler benim mantram haline geldi ve yine de kalbim sanki bu tabaklar gibi yeniden paramparça olmuş gibi hissediyor. Öldüğüne inandığım onca yıl boyunca eşimi sevmekten asla vazgeçmedim.

Ve aşk bir gecede yok olan bir şey değildir.

"Saçların siyah," diye fısıldıyor Senan. Dizlerinin üzerine çöküyor ve kırık porselen parçalarının arasından maskemi toplarken başını eğiyor. "Çok özür dilerim. Bana ne oldu bilmiyorum." Başını hâlâ eğik tutarak maskeyi kaldırıyor. Örtüyü yerine takmak için ondan uzaklaşıyorum, kapüşonumu yerine takmadan önce başımın arkasına daha sıkı tutturuyorum.

Ancak o zaman nefes almayı başarabiliyorum.

Senan ayakta duruyor, dövmeli elini yüzüne siliyor, parmak eklemlerinde *KAYIP* kelimesi yazılı. Gözlerini nihayet benimkilere çevirdiğinde tam olarak böyle görünüyordu. "Bunu yapmaya hakkım yoktu. Lütfen en içten özürlerimi kabul edin. Sadece..." Bakışları düşer. "Ellerin..."

Ellerimi yanlarıma doğru itiyorum. "Peki ya ellerim?"

"Onları bükme şeklin. Düşündüm de..." Gözlerini kapatır ve burun kemiğini sıkar. Neşesiz bir kıkırdama duyulur. "Tanrılar... Seni başka biri sanmıştım."

Sesindeki acı beni duraklatıyor. Bana umut veriyor. "Kim olduğumu sanıyordun?" *Adımı söyle. Beni unutmadığını söyle. Bir parçan hâlâ umursuyor.*

"Senin olamayacağın biri," diye mırıldanarak balkon kapısına doğru tökezliyor. Kanatları sırtında beliriyor ve dışarı düşerken kapı çerçevesini yakalıyor.

İki el omuzlarıma indi. "Ne oldu? İyi misin?"

Braith. Sadece Braith.

Hayır, değilim. Hem de hiç. Senan beni tanımadı, bu mı? Saçlarım siyah. Ben bir . *Seni hatırlamıyor.*

"Wynn?"

"İyiym," diye fısıldıyorum, lanet bir yalan olmasına rağmen. İyi değilim ve iyi olacağımdan da emin değilim.

Braith başını balkona doğru çeviriyor, muhtemelen prensi kontrol etmek için. "Onu kışkırtacak bir şey mi söyledin?"

"Tabii ki hayır."

"Bunu bir suçlama olarak söylemedim. Kraliyet ailesinin bir üyesinin çalışanlardan birine bu şekilde saldırdığını hiç duymamıştım. Ama o berbat bir toz alıcı."

Bunu biliyordum, değil mi? Kumulus'a döndüğüm gece kanıtları bizzat gördüm. Yine de onun bunu yüksek sesle doğruladığını duymak, Senan'ı savunmak istememe neden oldu.

Ancak buna gerek yoktur çünkü Braith konuyu kapatır ve çömelerek kırık parçaları toplar, onları hayatta kalan tek plakanın üzerine yığar. "Acele edin. Başka biri görmeden önce bunu temizlemeliyiz."

Stars, her şeyi berbat ettim. Buradaki ikinci günümde başka bir izi kaldıramam. Yanında diz çöküp yemek ve porselen parçalarını toplayıp yığına ekliyorum.

"Bunların hepsini kapının hemen içindeki çöp kutularından birine attığınızdan emin olun," diyor ve kadehlerle dolu gümüş bir tepsi almak için masaya dönüyor. Onu hizmetkârların kapısından geçip diğer tarafta bir avuç insanın bir araya toplandığı yere kadar takip ediyorum. İçeri girdiğimiz anda sert fısıltıları kesiliyor.

Bu sırrı saklamak için çok fazla.

Beyazlar giymiş uzun boylu bir adam öne doğru ilerliyor. "Neden herkes etrafta dikiliyor?" Jeston maskesinin arkasından kırıyor. "Yemek odasına geri dönün. Hemen!"

Hizmetkârlar zıplayıp kapıya doğru koşuyorlar. Braith'in arkasına saklanmaya çalışıyorum ama Jeston kolumdan tutup beni öne doğru çekiyor. Maskesini indirip onaylamayan yüzünü ortaya çıkardığında, bunun benim için iyi bitmeyeceği hissine kapılıyorum.

Büyük parçalardan birini alıp elinde evirip çeviriyor. "Bu tabakların hepsini sen mi kırdın Goldie?"

Braith öne doğru bir adım atıyor, sert omzu benimkine çarpıyor. "Bırak şunu Jes. Bu onun hatası değildi."

Bakışları koruyucuma kayıyor. "Kimin hatası olduğunu sormadım. Lanet olası tabakları kırıp kırmadığını sordum."

Tek yapabildiğim başımı sallamak.

"Jes-"

"Onu odasına geri götürün," diye araya giriyor ve bulaşıkları benden alıp çöp kutusuna bırakıyor. "İkiniz olmadan da bitiririz."

Braith hizmetkârların odasına giden yol boyunca kolunu üzerimden çekmiyor, ben gözyaşlarımı tutamazken beni kendine yakın tutuyor. Sonunda odama vardığımızda ciğerlerim patlayana kadar bağırmak istiyorum ama bu lanet olası kanlı maske havamı kesiyor. O şeyi yırtıp odanın diğer ucuna fırlatıyorum.

"Neden bu kadar üzgünsün?" Braith sorar.

Çünkü başkasına aşık olmuş bir adama hâlâ umutsuzca aşığım. "Çünkü yapamam... Artık burada olamam." En başta kaleye geldiğim için aptalın tekiydim. Senan beni gerçekten sevseydi, benim için geri gelirdi. Buradan ne kadar çabuk çıkarsam o kadar iyi. Bu lanet üniformadan başka giyecek bir şey bulmak için aceleyle şifonyere gittim.

"Woah, woah, woah." Braith ben elbisemi çıkaramadan çekmeceyi kapattı. "Wynn, nefes almalısın."

Her şey gittiğinde nasıl nefes
alabilirim? Aşkım benim.

Arkadaşım.

Kanatlarım

. Benim

sihrim.

Avuçlarımın topuklarını gözlerime bastırarak bu lanet olası gözyaşlarının durmasını diliyorum. Braith'in elleri omuzlarıma düşüyor ve nefesim sakinleşene kadar güven verici daireler çiziyor. "Beni dinle," diyor yumuşakça, yatıştırıcı bir şekilde. "Ne olduğunu bilmiyorum ama eğer gidersen gün bitmeden yerini başkalarının alacağını biliyorum. İnsanlar burada çalışma şansı için her şeylerini verirler. Kumulus Şehri'ndeki durum her geçen gün daha da vahimleşiyor. Fabrika dışında neredeyse hiç saygın iş yok ve makul bir ücret ödeyen bir iş bulmak neredeyse imkansız. Sığınma evleri bekar kadınlar için güvenli değil, bu yüzden barınma için de ödeme yapmanız gerekecek. Tüm söylemek istediğim, duygularının seni ele geçirmesine izin vermek yerine bu kararı gerçekten düşünmen gerektiği."

O haklı. Tabii ki haklı. Bu işi kaybedersem, sonumun ne olacağı belli olmaz. Gerçi Jeston kırılan tabakları rapor ederse başka seçeneğim kalmayabilir. "Ev sahibesi olanları öğrenirse, bu benim ikinci darbem olur. Bir tane daha olursa, giderim." Ayrılmadan önce maaşımı verecekler mi yoksa kırılan tabakların masrafını karşılamak için alıkoyacaklar mı?

Braith'in kolları sırtıma dolanıyor ve beni sıkıca kucaklamak için kendine çekiyor. "Her şeyi gördüğümü unutuyorsun. Jeston'ın bunun senin hatan olmadığını bilmesini sağlayacağım. Bu olay Evin Efendisi'nin kulağına gitmeyecek, yemin ederim."

Jeston üzerinde gerçekten böyle bir etkisi var mı? Tek bildiğimiz, şu anda adamla konuşuyor olabileceği.

Bir elini saçıma bastırıyor. "Gidip senin için halledeceğim, tamam mı? Geri gelip bu gece seninle kalabilir miyim?"

Evet. Lütfen benimle kal. Artık yalnız kalmak istemiyorum. "Hayır. Ben iyi olacağım." Ne kadar kalacağını bilmezken ona yaslanamam.

Braith omzuma son bir kez vuruyor. "Bana ihtiyacın olursa hemen koridorun sonunda olacağım. Biraz dinlenmeye çalış. Yarın daha iyi olacak. Söz veriyorum."

İyimserliğini takdir etsem de, tüm gerçeklere sahip değil. Hiçbir şey bunu daha iyi hale getiremez.

Hiçbir şey yok.

Yirmi Beş

SENAN

PARMAKLIKLARIN ÜZERİNDEN ATLAYIP KENDİMİ AYIN ÖPÜCÜĞÜNE BIRAKIYORUM.
Bulutlar çok aşağıda, aşağı, aşağı, *aşağı* inerken balkonların sayısını saymaya zahmet etmiyorum.

Nereye baksam *onu* görüyorum.

Ve bunu durdurmanın tek bir yolu var.

Kalın bulutlar her zaman beni yakalamalıymış gibi geliyor ama asla yakalayamıyorlar. Bu dünyadaki diğer her şey gibi, düşmeme izin veriyorlar. Kalın kollar gövdeyi sarmadan bir saniye önce karanlık bir bulanıklık çevremi hızla geçiyor ve Bell'in devasa gri kanatları rüzgârı yakaladığında tüm bedenimi hayal kırıklığı yaratan bulutlara doğru geri çekiyor.

"Bıktım artık," diye hırlıyor. "Bunu yapamazsın. Benim gözetimimde olmaz."

Kavga etmenin anlamı yok. Bell lanet bir öküz kadar güçlü. "Düşmeme izin vermeliydin." En azından o zaman huzurlu olurdum.

"Başımın omuzlarımda üzerinde olmasını seviyorum."

Ne kadar centilmence, sadece kendini kurtarmak için beni kurtarıyor.

"Kardeşin seni Nimbiss'ten gelen danışmanlarla birlikte özel odada bekliyor," diyor Bell, sanki hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi, doğu kulesini çınlatan en alt balkona inerek.

Bugün kralım için yeterince şey yaptım. "Bu çok kötü çünkü ben bara gidiyorum."

"Efendim-"

Bir elimi kaldırarak itirazını kestim. "Ya bana eşlik edersin ya da beni kendi halime bırakırsın. Seçim sizin."

Bell, kardeşimin ve danışmanların toplantı yaptığı kuleye doğru bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Bu gece olmaz."

"Üç saat için sana on altın ödeyeceğim." Bu, genelde görmezden gelmesi için verdiğim paranın iki katı.

Dudakları düzleşiyor ve elini ensesinde gezdirerek sert bir nefes veriyor. "Bir saat için on altın."

Bana yüz mal olsa kimin umurunda? Kalede bir saniye daha kalamam.

LIRDEN GELEN DÜZENSİZ AKORLAR DIŞINDA BAR KUTSANMIŞ BİR ŞEKİLDE BOŞTUR arka tarafta. En yakın tabureye oturuyorum ve elimi barmene doğru kaldırıyorum. "En iyi biralarınızdan iki tane lütfen Mikel."

"Ben içki içmem," diyor Bell, sanki dindar muhafızımın keyif veren her şeyden uzak durduğunu zaten bilmiyormuşum gibi. Karısının hamile olması bile bir mucize.

"Merak etme. İkisi de benim için."

Birkaç dakika sonra Mikel iki köpüklü birayı devirdi. İçkinin sıçradığı masanın üzerinde kaydırduğım bozuk para onun etli yumruğunun içinde kayboluyor. Soğuk sıvının ruhumdaki acıyı uyuşturmasına izin vererek derin derin içiyorum. Bell minderli bankta oturuyor, ayak bileğini dizine atmış, başparmağıyla çizmesindeki bir parça kiri ovuyor.

Çok memnun görünüyor. Memnuniyetin bir benzerini bile hissetmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki.

Boş bardağımı yere bıraktım ama ikincisine uzanmaya zahmet etmedim. "Neyim var benim?" Kağıt üzerinde her şeye sahibim ama yine de içim bomboş.

Bell ağır bir iç çekişle elini bırakıyor ve o sinir bozucu bakışlarıyla beni izliyor. "Buna cevap vermemi istemezsin."

"Aslında biliyorum." Belki de onun cevabı sonunda beni iyileştiren şey olacak.

Bell'in gümüş kaplı omuzları bir iç çekişle daha yükselip alçalıyor. "Bir hayaleti seviyorsunuz, efendim. Ve bir hayaleti sevdiğinizde, hayalet olursunuz."

Bir hayalet. Ben buyum. Bedenim ve varlığım gerekli, ama daha fazlası değil. Fikirlerim ya da duygularım değil. Çılgılık atıyor olabilirim ve kimse duymaz, sanki çoktan perdenin diğer tarafındaymışım gibi, sadece hayatın geçip gitmesini izleyen başka bir hayalet.

"Dövüşmeyi bırakmam gerektiğini , değil mi?" Neden sorduğumdan emin değilim. Cevap yüzünde yazılıdır.

Koltuğunda kayıyor, gri bakışları benimkileri arıyor. "Kaderini inkâr etmeye devam etmenin sadece aptallığa yol açacağına inanıyorum."

Kaderim, ailemin "mirasına" katkıda bulunmak uğruna sevmediğim bir kadınla evlenmek ve hiç hoşlanmadığım bir krallıkta yaşamak. En azından Nimbiss'te Boris'ten uzakta olacağım. Bu da bir şeydir, değil mi?

Parmaklarım ikinci biranın etrafında kayıyor ve bir içki alıyorum.

En azından Leeri güzel. Ve kişiliği *de o kadar* kötü değil. Kyff'e iyi davranıyor, değil mi? Tek yapmam gereken birkaç varis üretmek ve görevim tamamlanmış olacak. Birkaç yıl sonra özgür olacağım.

Ücretsiz.

Kendimi en son dört yıl önce, başka bir âlemde, en güzel kahkahayı atan bir kadınla özgür hissetmişim. Parmağımı sol elimde kimsenin varlığından haberdar olmadığı yara izi boyunca gezdiriyorum, değersiz ruhuma kadar ağrıyor.

Bu acıya katlanmak çok zor. Zayıf olmaktan nefret ediyorum. Uzun, yalnız geceleri atlatmak için bir koltuk değneğine ihtiyacım var.

Ancak karanlıkla savaşmanın bir anlamı yoktur çünkü karanlık her zaman kazanır.

"Hemen döneceğim," diyerek ayağa kalkıyorum.

Bell'in nasırlı parmakları bileğimi sarıyor. "Mahzeni lanet bir fener gibi parlayarak terk etmeyeceğine dair söz vermeni istiyorum."

"Sende."

Aptal gitmeme izin verdi.

Bir yanım adama yalan söylediğim için suçluluk duyuyor ama içki bu sonsuz acıyı dindirmek için hiçbir şey yapmadı. Daha güçlü bir şeye ihtiyacım var.

Erkekler tuvaletine giriyorum, odanın boş olduğundan emin oluyorum ve gizli bölmeyi kontrol ediyorum ama orada hiçbir şey bulamıyorum. *Lanet* olsun. Toz şimdiye kadar yenilenmiş olmalıydı. Buraya en son geldiğimden beri kaç gün geçti? Üç mü? Dört mü?

Ellerimi lavabonun kenarına dayayıp taze yaradan akan kanın gidere doğru damlamasını izliyorum. Lavabodaki yansımamı yakaladığımda

Aynada bana bakan adamı zar zor tanıyabiliyorum. Tanrım, yüzümün tıraşa ihtiyacı var. Berber de saçımı kesmiş, yanlardan o kadar kısa kesmiş ki parmaklarımı bile zor geçiriyorum.

Bu ışıktaki, boğazımı kaşırken parmak eklemlerimdeki dövmelemler tenime karşı keskin görünüyor. Vücudumun içi ve dışı, dört yıl önce sadece birkaç ay tanıdığım bir kadın tarafından işaretlenmiş.

Dostum.

İçimden bir nefes titriyor.

Bell haklı. Sadece bir aptal geçmişin geleceğini mahvetmesine izin verir. Kalan parçaları toplamalı ve kendime bir hayat kurmaya çalışmalıyım.

Ama önce, son bir veda.

Kapıdan dışarı baktığımda Bell'in barmenle konuştuğunu ve çıkışı engellediğini gördüm. Görünüşe göre başka bir çıkış yolu bulmam gerekecek. Mahzene geri dönüp, blok duvarları ve siyah tavanı araştırıyorum. Orada, en arka köşede bir havalandırma var. En azından ben havalandırma olduğunu düşünüyorum. Buranın diğer duvarları gibi karartılmış olduğu için söylemek zor.

Her iki durumda da, kanatlarım olmadan sığabileceğim kadar büyük görünüyor.

Büyümü çağırıyorum ve kanatlarım yok oluyor. Şimdi onlar olmadan oraya çıkacağım. Radyatör yeterince sağlam görünüyor. Kendimi duvara yaslıyorum ve bir ayağımı kenara kaldırıyorum. Biraz ustalıkla ve sadece küçük bir kaymayla, gerçekten de bir havalandırma deliği olan şeyin mandalını açmayı başarıyorum.

Diğer taraftan bayat bir esinti beni yıkıyor.

Şimdi tırmanma zamanı. Başım sorun değil ama omuzlarım başka bir hikaye. Ne kadar büksem büküyem, onları geçemiyorum. Görevi iptal etmeye çalıştığımda, daha da sıkışıyorum. Devam edelim. Bir kolumu çıkarmayı başardım, ama ikincisi? Hiç umut yok.

Bu harika değil mi?

Bell buraya gelecek ve kırımı havalandırmadan dışarı sarkmış bulacak. *Hadi* ama. Ayağımı duvara dayayıp kendimi son bir kez itiyorum. Isı kolumu sıyrıyor. Bir kez daha. Dışarıdan başka gidecek yer yok. *HADI*. Omzum aniden kırılıyor ve güç beni yüzüstü taş yola doğru yuvarlıyor. Cazibemi bir saniye geç bırakıyorum ve kanatlarımla birlikte acımasız zemine çarpıyoruz.

Omzumdaki bir yaradan koluma kan damlıyor ve çenem tekmelenmiş gibi hissediyor, ama başardım, bu yüzden girişimi başarılı sayıyorum. Kalçalarının üst kısmına ancak ulaşan transparan kıyafetler giymiş iki kadın, yayıldığım yerin karşısındaki kapı aralığına yaslanıyor. Bana sesleniyorlar.

Ayaklarıma doğru tökezliyorum ama kapüşonumu başıma geçiriyorum ve ağrıyan kolumu göğsüme bastırarak kıvrımlı sokaklara doğru dönüyorum.

Yamalı kukuletalı yaşlı bir adam, kırmızı kanatları sırtından dengesiz bir şekilde sarkarak birisinin evinin önünde kambur durmaktadır. Alt kısımdaki tüyler kirden siyaha dönmüş. Durumuna sempati duymasam da, gözüme çarpan onun acınası hali değil.

Elinde parlayan bir şişe tutuyor.

Adımlarım yavaşlıyor, beni o ışık kıvılcımına daha da yaklaştıyor. "Oradasın," diye sesleniyorum.

Adamın boş gözleri benimkilere dikildi.

Kesemden bir avuç altın çıkarıyorum - şişedeki toz miktarının üç katına yetecek kadar. "Takas yapmak ister misin?"

Adamın bakışları paralara kayıyor, ifadesi o kadar ciddi ki ilk çocuğunu istediğime yemin edebilirsin. Paraları daha yakın tutuyorum. "Devam et. Al bunları. Biraz yiyecek ve gece için sıcak bir yatak için kullan. Ve belki bir banyo için de."

Adam ayağa fırlıyor, kanatlarının altında kalan tüyler çamurun içinde sürükleniyor. Üzerinden yayılan pis koku öğürmemi . O heladan daha kötü kokuyor.

Şişedeki yıldız tozu dans eder, her zaman çok güzeldir.

Hayattaki en ölümcül şeyler genellikle.

Şişeyi avucuma yerleştiriyor. "Hayatını mahvedecek," diye mırıldanıyor çatlamış dudaklarının arasından, sesi konuşmaya alışık değilmiş gibi çatlıyor.

Bunu biliyorum ama yine paraları alıp köşede topalladığı anda çantamda bıçağı buluyorum, avucumu kesiyorum ve yaranın üzerine yıldız tozu akıtıyorum.

Damarlarıma ısı doluyor ve ışık ara sokağa düşen şimşek gibi kıvılcımlar çıkarıyor. Bakırımsı bir tat ağzımı dolduruyor, neredeyse kan gibi ama daha tatlı. *Çok tatlı.*

Karanlığı kovaladığınızda hayat o kadar da kötü değil. Gerçek mutluluğun nasıl bir his olduğunu bilmesem kendimi mutlu hissettiğimi söyledim. Ama bu yeterince yakın. En azından artık veda edecek gücüm var.

Yüksekte bile hangi sokaklardan geçeceğimi biliyorum. Onları zihnimde defalarca yürüdüm. Meydana adım attığımda, göğsümdeki ölü kalp cevap veren bir gümbürtü çıkarıyor. Bu gece kapıda kimse beklemiyor. Gümüş ışık yok, sadece mürekkep siyahı var.

Geçidin kenarına çöküyorum ve parmaklarımı katran gibi soğuk ve siyah sıvıya daldırıyorum, sanki tüm sihir süzölmüş gibi. "Özür dilerim Allette," diye fısıldıyorum karanlık yansıma. "Denedim. Ama artık dayanamıyorum."

Dalgalar aynalı yüzeye yayılıyor. Efsaneye göre, Samhain dışında herhangi bir gün geçide girerseniz sonsuza dek kaybolursunuz.

Bu çok mu kötü olurdu? En azından artık acımayacak. Her şey bu boşluktan daha iyi olmalı.

Botlar kaldırım taşlarına vuruyor ve Bell adımı haykırıyor. Ama artık çok geç.

Hiçliğin içine düşüyorum, bir dilek kuyusunun dibine batan bir bakır gibi. Sanki bu kadar önemsiz bir şeyi bir avuç durgun suya atmak bize arzuladığımız şeyi vermeye yetecekmiş gibi.

Sıvı uzun zaman önce o gece hissettirdiği gibi hissettiriyor, kaygan ama ıslak değil. Ciğerlerimi onunla doldurmak için ağzımı açıyorum, boğulmaya hazırım. Onun yerine buz gibi hava boğazımı tıkıyor.

Uzakta titreyen ışıklara doğru gözlerimi kısarken kanatlarımı açıyorum ve titriyorum. Karla örtölü yamaçları süsleyen kulübelere dumanlar yükseliyor.

Ya ölmüşümdür ya da insan-

Yukarıdaki buluttan bir el fırlıyor ve sol kanadımı kavıyor. Geçitten geri çekilmeden önce bir nefes daha almaya ancak zamanım oluyor.

İşe yarayan bir portal.

Bu nasıl mümkün olabilir ki? Herkes bunun sadece Samhain'de işe yaradığını bilir.

Diğer tarafa uçuyoruz, Bell'in acımasız laneti meydana çıkıyor. Muhafız beni bir tahıl çuvalı gibi sert taşların üzerine bırakıyor. "Bana söz vermiştin," diye hırlıyor, eli kısa kılıcının kabzasına gidiyor.

Ölümöl ifadesi muhtemelen beni endişelendirmeliydi ama olanlardan dolayı kafam çok karışık. "Çalışıyor." Portal *çalışıyor*.

Bell yakamdan tutup beni ayağa sürükledi.

İfşaat karşısında şaşırılmış görünmüyor. Neden şaşırılmış görünmüyor? Tabii... "Biliyordun..."

Bakışlarımla buluşmayı reddediyor.

Lanet olsun. Biliyordu. Biliyordu ve bana hiç söylemedi mi? "Başka kim biliyor?"

Beni kanatların arasına itmeden önce yüzünde bir gölge beliriyor. "Bunun için zamanım yok. Yıllar önce dönmem gerekiyordu."

Beni tekrar itmeye çalıştığında eğilerek kurtuluyorum. "Portal her zaman çalışıyor mu? Her gün?"

Kılıcını çekip gökyüzünü işaret ediyor. "Bunu kardeşinle konuşmalısın."

Boris biliyor. Tabii ki biliyor. O lanet olası bir kral. *Piç kurusu.*

Ve *bana* söyledikten sonra, lanet olsun.

Kayan bir yıldız gibi parlıyor olabilirim ama hiçbir zaman gökyüzüne, kalın bulut tabakasının arasından geçip yıldızlı gecede kalenin merkez kulesine doğru fırladığım düz uçmamıştım. Bell ve ben hep birlikte yere iniyoruz, botlarımız kralın balkonuna çarpıyor.

"Gerçekten sabaha kadar beklemelisin," diyor Bell, ben kralın yatak odasına doğru yürürken beni takip ederek. Eğer burada değilse, bütün gece sürse bile onun değersiz, yalancı cesedini bulacağım.

"Ve bana lanet olası gerçeği söylemeliydi!" Ne kadar perişan olduğumu görmüştü. Neden bir şey söylemedi?

Çırpınan perdelere ulaşmadan önce zil duruyor. Yüzüm görünmez bir bariyere çarptığında nedenini anlıyorum.

Zonklayan burnumu tutuyorum. Kan lekeleri gömleğime sıçradı. "Beni lanet olası koğuşlar hakkında uyarabilirdin!" Evet, bütün kalede var ama çoğu doğrudan geçmeme izin veriyor.

Dudaklarının köşesi hafifçe kalksa da Bell tek kelime etmiyor. Bariyere vuruyorum, her vuruş gecenin içinde bir patlama gibi. Eğer Boris beni içeri almazsa-

Kral karanlıktan çıkar, siyah saçları çıplak omuzlarına dökülmüştür. "Bunun anlamı ne-" Gözleri bana odaklanmış gibi. "*Senan?*" giyip belindeki kravattı sıkarken gözleri yarıklara dönüşüyor. "Gecenin bir yarısı odama gelmeye nasıl cüret edersin? Hem de bir yıldız kadar yüksekte! Yemin ederim, karımı uyandırırısan seni öldürürüm."

Ah, doğru ya. Karısını unutmuşum. Yine de benim hatam değil. Kadın merkez kuledaki özel katlarından neredeyse hiç çıkmıyor. Onu suçladığımdan değil. Bu yalancı, çıkarıcı piçle evli olmak çok yorucu olmalı.

Boris kuleden çıktı ve beni dirseğimden yakaladı. "Beni son kez hayal kırıklığına uğrattın."

"Hayal kırıklığından mı bahsetmek istiyorsun?" Elinden kurtuluyorum ve yumruğumu yatan yüzüne indiriyorum. Bell küfredip hamle yaptı ama çok geç kalmıştı. Kardeşimin çenesini demir bir kavrayışla kilitledim ve bıçağımın keskin kenarını gırtlığına dayadım.

Hayır. Kardeşim değil.

Bu hıyar kraldır, başka bir şey değil. Jilet küçük olabilir ama işimi görür. Bunun için beni öldürecekler, ama zaten ne için yaşamam gerekiyor ki?

Boris soluk soluğa, şişkin gümüş gözlerinde parlayan dehşetle.

"Bu gece geçide gittiğimde ve insan alemine kadar düştüğümde yaşadığım hayal kırıklığını bir düşünün."

Kralın uzun parmakları bileğime dolanıyor ve ateş elementiyle tenimi kavuruyor.

Küçük bir ateşin beni caydıracağını mı sanıyor?

Elimi yakıp kül edebilir ve bana lanet olası gerçeği söyleyene kadar yerimden kıpırdamayacağım. "Portal yılda sadece bir gün açıkken bu nasıl mümkün olabilir?"

"Açıklayabilirim-"

"Bana *yalan söyledin!*" Eriyen etimin keskin kokusu midemi bulandırıyor ve gözlerimi yakıyor.

"Sadece bilmesi gerekenler-"

"Bilmem *gerekiyordu, lanet olsun!*"

Yutkunurken adem elması sallanıyor. Boğazından aşağı kan damlıyor.

Bunu gerçekten yapacak mıyım?

Gerçekten kendi kardeşimi mi öldüreceğim?

Lanet olsun. Onu itiyorum ve bıçağı balkonun diğer tarafına fırlatarak bu dünyaya ve içindeki herkese lanet okuyorum. Bir elimi bileğimin kabarmış, ağrıyan etinin üzerinde kenetleyip yaraya iyileştirici büyü gönderiyorum. "Beni sürükleyip , lanet bir yalan olmasına rağmen geçidin kapandığı hakkında saçmaladın!"

Boris öne doğru düşüyor, ellerini dizlerine dayıyor, nefes alıp veriyor. "Şafakta Nimbiss'e gitmeniz bekleniyordu."

Nimbiss. Nimbiss. *Lanet* olası *Nimbiss*. Tüm krallık yanabilir, umurumda değil.

Hâlâ nefes nefese olan Boris doğrulur, yüzü ay ışığında solgundur.

"Kalabilecekken beni ondan uzaklaştırdın," diye ağlıyorum. "Onu koruyabilirdim. Onu kurtarabilirdim." *Onunla birlikte ölebilirdim.* "Ama yalan söyledin. Bu *senin* suçun."

"Beni suçlamak mı istiyorsun? İyi o zaman." Ellerini havaya kaldırıp öne doğru yürüdü. "Devam et. Beni suçlayın. Ama onu insanlar âleminde kalmaya ikna eden ben değilim."

Suçluluk duygusu öfkemi yutuyor.

Hepsi benim hatam.

Eğer aptallık edip Allette'e o lanetli diyarda benimle kalması için yalvarmamış olsaydım, ölmemiş olacaktı.

"Tanrılar yukarıda, Senan," diye mırıldanıyor Boris, yüzü parıldayan yıldızlara dönük. "Dört yıl oldu. Şimdiye kadar bunu aşmış olman gerekirdi."

Bitirmek mi? Aşmam gerektiğini mi düşünüyor? "Kederimi anlamıyor olman yanlış yaptığım anlamına gelmez. Nasıl hissettiğimi bilemezsin. "Her gün, her an suçluluk duygusuyla boğuşuyorum."

Arkadaşımı o kulübede bırakan bendim. Bendim. Başka kimseyi değil. Doğrudan ona geri dönebilecekken, geri dönmek için bir yıl beklemek zorunda kalarak neredeyse ölüyordum. Sonunda başardığımda olanlar hâlâ rüyalarım giriyor.

Yanmış bir kulübe.

Ve içinde.

O içi boşaltılmış kabuğun içinde ne bulduğumu düşünmeye bile dayanamıyorum.

O ilk yıl, aptalca bir şekilde Allette'in insanların dünyasında yaşadığına, hatta belki de geliştiğine inanmışım. Ve eşim kulübeden dışarı bile .

Titreyen ellerimle başımı tutarak yere çöküyorum. "Onu çok sevdim," diyorum sesim titreyerek. *Çok fazla.*

Boris yanıma oturdu. "Yaptığını biliyorum. Ama Allette öldü."

Allette öldü.

Öldü. Sonsuza dek gitti.

Gölgelerde eşimi her aradığımda, yüzünü her gördüğümde

-Gerçekte orada değil.

Çünkü o öldü.

Göğsümdeki gerginlik hafiflemeyi reddediyor. İkiye bölündüm, diğer yarım kader tarafından kesilip çalındı. Başparmağım avuçlarımdaki kalın gümüş yara izlerini sıyrıyor. Bu yüzden toz alıyorum. Çünkü bir şey arıyorum

Kemiklerimin içinde yaşıyan bu bitmeyen acıdan, kederden ve suçluluktan kaçmak.

Neden hala geri gelmeyecek birini bekliyorum?

Bir hayaleti seviyorsan, sen de hayalet ol.

Boris kolunu bana dolayacak gibi oluyor, sonra vazgeçiyor ve elini omzuma koyuyor. "Çok üzgünüm kardeşim. Seni böyle perişan görmek kalbimi kırıyor. Ama bu yolda ilerlemeye devam edersen, elinde hiçbir şey kalmayacak."

Zaten hiçbir şeyim yok.

"Prensesin senin istediğin gibi bir eş olmaması, seni mutlu edemeyeceği anlamına gelmez," diyor, sesi temkinli. "Kalbini ona aç. Senden oldukça etkilenmiş. Sevgisinin derin olduğunu söyleyebilirim."

Onun sevgisinin gerçek olduğundan şüpheliyim, ama ben kimim ki yargılayayım? Sadece birkaç aydır tanıdığım bir kadına sırlıslıkla aşkıttım.

Boyun eğmiş bir iç çekiş dudaklarımı zorluyor.

"Deneyeceğim." "Söz vermeni istiyorum, Senan."

Bunun nesi iyi? Sözlerimi tuttuğumdan daha sık bozarım. "Bu ittifakı kabul edeceğine dair bana yemin et. Denemeyi bırakacağına

"Kaderine meydan okuyup prensesle evlenmen için."

Kesik kesik bir nefes alıyorum ve kalp ağrımı yanımda tereddüt etmeyecek kadar derine gömmeyi başarıyorum. "Yemin ederim."

OceanofPDF.com

Yirmi Altı

ALLETTE

SONRA

GERGIN DEĞİLİM.

Ben kararlıyım. Sadık. Tereddütsüz.

Kumulus Kalesi'nin kuleleri ya da Polaris Tapınağı'nın kuleleri gibi.

Kimi kandırıyorum ki? Tam bir enkazım. Ama aynadaki yansımamda kendime bir göz attığımda geri dönüş olmadığına karar veriyorum. Bunu düşünmek için haftalarım vardı.

Onları uzak tutma çabalarımın rağmen talipler kulemizi aramaya devam ediyor ve kendim için kurduğum bu hayat sanki parmaklarımın arasından kayıp gidiyormuş gibi geliyor. Kontrolü kaybediyorum ve hala sahip olduğum az şeyin de elimden alınması an meselesi.

Çünkü teyzem bana bir koca bulmak için Yule'ye kadar vaktim olduğunu söyledi. Ve özlemini çektiğim erkeğe sonsuza dek ulaşamayacağım için, pervasızca bir şey yapmaya karar verdim.

İpek bornozumun kemerini biraz daha sıkarken parmaklarım titriyor ve prensimin gelmesini sabırsızlıkla bekliyorum.

Saçım ve makyajım olabildiğince mükemmele yakın. Gümüş ipek bornoz tenimde sıvı bir lüks hissi uyandırıyor. Yatağımın başucundaki masalarda mumlar titriyor ve tütsüler havayı yaseminle dolduruyor.

Sahne hazır. Tek ihtiyacım olan son parça.

Balkonumun üzerinden bir gölge geçiyor. Senan sessizce iniyor, devasa siyah kanatlarının silueti büyüyle birlikte kayboluyor. Yüzünde bir gülümsemeyle perdeleri aralıyor.

Beni yatağımın başında beklerken gördüğü anda kaybolan bir gülümseme.

Genişleyen gözleri iki yanımda titreyen alevleri yansıtıyor. Balkona doğru dönüyor, sonra tekrar geri dönüyor. "Bu bir rüya mı?" Durduğum yeri işaret ediyor, kalbim göğsümde o kadar sert çarpıyor ki, acaba duyabiliyor mu? "Çünkü bu bir rüya gibi hissettiriyor."

Bu bir rüya gibi geliyor. Kendime güvendiğim ve istediğimi almakta özgür olduğum güzel, harika, korkutucu bir rüya. Yapmayı planladığım şey de bu. "Kapıyı kapat ve perdeleri çek."

Bunu tereddüt etmeden yapıyor, ama arkasını döndüğünde odayı geçmek için hiçbir girişimde bulunmuyor. Bakışlarındaki sıcaklık, ipekli elbisemin eteklerinin dizimi sıyırdığı yere kadar iz sürerken, içimde sadece onun körükleyebileceği bir ateşi tutuşturuyor.

Sağ eli yumruk şeklinde esniyor ama sol elinde bir nesnenin parladığını görüyorum. "Elindeki ne?" diye soruyorum.

Başını mumlara doğru eğiyor. "Burada neler olduğunu açıklayın, ben de size anlatayım."

Şimdi bir kol mesafesinde durduğu için, söylemeyi planladığım her şey çok yetersiz görünüyor. Aptalca. Hatta aptalca. Ne düşünüyordum ki? Ellerimi önümde kavuşturup mumlardan birinin devrilmesini ve tüm kulenin alevler içinde kalmasını diliyorum. "Önce sen. Lütfen."

Tereddütümü anlamış gibi görünüyor ve ifadesi yumuşuyor. "Geçen hafta ayrıldığımda, sana söz verdiğim hediyeği hiç vermediğimi fark ettim."

Babasını kaybetmesinin ve kardeşinin tahta çıkmasının ışığında, bana yarı şaka verdiği aptalca bir sözü hatırlamasını beklemiyordum. Ama hatırladı.

Odayı geçip elimi tutarak nesneyi avucumun ortasına yerleştirirken botları hiç ses çıkarmıyor. Camın içinde asılı duran yivli beyaz bir çiçek.

"Bu bir ayçiçeği," diyor, sanki ne olduğunu zaten bilmiyormuşum gibi. "En sevdiğin çiçek olduğunu söylemiştin, ben de açık kalacak bir tane yaptırdım."

Ay parlâsın ya da parlamasın, sadece senin için." Gülümsediğinde yıldızlarla aydınlanmış gözlerinin kenarları kırışıyor. "Hoşuna gitti mi?"

Yakışıklı bir prens az önce bana hayatımda aldığım en düşünceli, en güzel hediyeı verdi. Nasıl beğenmem? "Bayıldım." Bu çiçeğe her baktığımda, ne kadar kısa olursa olsun onunla yaşadığım anları hatırlayacağım.

Sırtışı genişler. "Sanırım şimdi sıra sende."

Doğru. Sanırım öyle.

Artık geri dönüş yok.

Çiçeği yatağımın başucundaki sehpanın üzerine, titreyen mumlardan birinin yanına koyuyorum. Boş ellerim birbirine dolanmak istiyor ama onları yanlarıma doğru itiyorum ve Senan'ın sorgulayan bakışlarıyla karşılaşuyorum. "Beni becermeni istiyorum."

Prens kaskatı kesildi, bana verdiği o güzel çiçek gibi dondu kaldı. "Özür dilerim?" Sesi gıcırtilı ve gergin çıkıyor. Boğazını temizleyerek öksürüyor. "Az önce ne dedin sen?"

Bunu bir kez yüksek sesle söylemek tüm cesaretimi aldı ve şimdi benden tekrarlamamı mı bekliyor? "Boş ver." Dönüp o lanet mumlara bakıyorum ve onları üflüyorum. Duman, göğsümdeki hayal kırıklığı gibi kıvrılıp bükölüyor. Yarın ilk iş Stratiss'e taşınyorum ve adıımı değıştiriyorum.

"Allette, dur." Senan beni omuzlarımdan tutarak o cehennem alevlerinin geri kalanını üflememi engelliyor. "Sadece... dur." Ellerini saçlarının arasından geçiriyor ve sanki başını tutuyormuş gibi orada bırakıyor. "Senin... Kahretsin... Bilmiyorum... Kocanı beklemen gerekmiyor mu?"

Ses tonundaki hayal kırıklığı beni sarmalımdan çıkarıyor, utanç selinin yerini öfkenin sıcaklığı alıyor. "Neden? Karını mı bekledin?"

Bir . "Şey, hayır, ama..."

"Aynen öyle. Nişanlını sen seçmemiş olabilirsin ama yatağına kimi alacağını sen seçtin. Sence ben de aynı seçimi hak etmiyor muyum?" Bir noktada, bir sevgili edinmeyi düşünmüştüm ama eskiden bana cazip gelen talipler artık cazip gelmiyor. İşin kötüsü, Senan'la tanıştığım anda bunun olacağını biliyordum. Hayatımdaki diğer tüm erkekler bunun yanında sönük kalacaktı. Şimdi, sanki hangisini seçtiğimin bir önemi yokmuş gibi geliyor çünkü hiçbirisi o değil.

Elleri başının arkasından aşağı kayıyor ve boynuna takılıyor. "Hiç bir bakireyle yatmadım."

"Güzel."

"Bunun neresi iyi?" diye alay ediyor.

"Yani birbirimizin ilkleri olabiliriz." Kemerimin ucundan tutup çekiyorum. İpek serbest kalıyor ve yakalarındaki boşluktan çıplak tenime bir fısıltı kadar serin hava doluyor. Cübbeyi tamamen çıkardığımda, Senan boğuk bir küfür savuruyor.

Bir beyefendi gibi bakışlarını kaçırmak yerine, gözleri erimiş bir hal alıyor ve çıplak formumun her santimini ezberlercesine beni içine çekiyor.

"Arkanı dön," diye .

Onun emirleri dışında hiçbir şey yapamıyorum, yavaş bir daire çiziyorum. Bir kez daha yüz yüze geldiğimizde, parmak eklemine ısırıyor ve işaret parmağında küçük girintiler bırakıyor.

Kendini nasıl tutabiliyor? Gördüklerinden hoşlanmıyor mu? Şimdiye kadar şehvete yenik düşmesi gerekmez miydi?

Elini indiriyor ve parmaklarını kalçalarının üzerinde gezdiriyor. "Seni becermeyeceğim, Allette."

Bunu söylememesi gerekiyordu. Hiç de değil.

"Neden olmasın?" Sesimin huysuz bir çocuk gibi çıkmasını umursamayacak kadar gururum incinmiş durumda. Bir daha asla onun gözlerinin içine bakamayacağım. Beni bana dokunmak bile istemeyecek kadar itici yapan şeyin ne olduğunu bilsem iyi olacak.

Yutkunduğunda bronzlaşmış boğazı sallanıyor. "Çünkü seni seviyorum." Yukarıdaki yıldızlar...

Beni *sevdiğini* söyledi mi?

"Ne yapıyorsun sen? Bunu bana neden söyledin?" Ciğerlerimde hava kalmadığı için kelimelerim ancak fısıltı halinde. Açıkçası, sahte bir aşk mesleği olmadan onunla yatmaya fazlasıyla istekliyim.

Senan'ın kaşları çatılır. "Çünkü daha sonra sana söylersem, bunun sadece birlikte yattığımız için olduğunu düşüneceksin."

Yani birlikte mi yatacağız? Az önce beni reddetmedi mi? "Beni sevmiyorsun."

"Evet, biliyorum."

"Neden?" Yani, babası öldükten sonra kuleme geldiği günden beri onu seviyorum. Senan Vale'i sevmemek imkansız. Onun yanında zaman geçirip de ona aşık *olmayan* kadın yoktur herhalde. Ama onun beni sevmesi ve bunu gökyüzünün rengini tartışmış gibi basitçe itiraf etmesi.

Ben ancak bir lordun kızıyım ve kesinlikle özel bir şey değilim. Beni neden sevsin ki?

Elleri kaslı kalçalarından aşağı kayıyor. "Çünkü..."

Bekliyorum, bekliyorum ama açıklama burada bitiyor. "*Çünkü*" mü? Bulabildiği en iyi şey bu mu? Tek bir kelime mi?

"Önümde çırılçıplak duran baştan çıkarıcı bir kadın var. Düşüncelerimi toparlamam için bana bir dakika ver."

Bornozumu çıkardığımdan beri ilk kez dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Daha önce kimse bana baştan çıkarıcı dememişti. Güzel, elbette. Güzel, elbette. Ama baştan çıkarıcı?

Sanırım açıklamasını bekleyebilirim.

Yatağın kenarına çöküp kollarımı çıplak göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, üzerimde kıyafetlerim olmayan tek kişi olduğum için kendimi biraz aptal hissediyorum. Bu daha ne kadar sürecek? Eğer onu geciktiren şey çıplaklığımса, belki de kıyafetlerimi tekrar giymeliyim.

Bornozuma uzandığımda, Senan kumaşın üzerine basıp onu ulaşamayacağı bir yere sürüklüyor. "Sana onu tekrar giyebileceğini söyledim mi?"

Ses tonundaki emir beni ateşliyor ve içimde oluşan sızıyı bastırmak için kalçalarımı birbirine bastırmak zorunda kalıyorum.

Giysiyi almak için çömeliyor ve ipeği parmaklarının arasında ovuşturuyor. "Hayatımın büyük bölümünde bana nasıl davranacağım, nasıl hareket edeceğim, nereye, ne giyeceğim söylendi. Her fermana, her kurala karşı savaştım ama yine de her zaman beni kafeslerine geri sokmanın bir yolunu bulmayı başardılar."

Bornozu tuvalet masamdaki sandalyenin arkasına örtüyor.

"Kaledeki insanlar durmadan oyun oynuyorlar, her zaman üç adım sonrasını düşünüyorlar, her hamleleri hesaplanmış, kendi kişisel çıkarları için güzel bir performans sergiliyorlar. Ama sen..." Aradaki mesafeyi üç uzun adımda silip tek dizinin üzerine çöküyor. "Dilini ölçmüyorsun. Duygularımı incitmeye çalışmadan bana ne düşünüyorsan onu söylüyorsun. Sırf söyleyen ben olduğum için söylediklerime uymuyorsun." Elleri bacaklarımdan dizlerime doğru kayıyor ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Bana meydan okuyorsun. Beni tüketiyorsun. Şu anda bana attığın şaşkın bakışları düşününce, seni muhtemelen olması gerekenden çok daha sık hayal ediyorum. Farklı insanlar olsaydık yaşayabileceğimiz hayatın hayalini kuruyorum. Eğer ben bir prens olmasaydım."

Aramızdaki bu şey asla ciddi olmamalıydı. Kalbimin bu işe karışmaması gerekiyordu.

Ama aptal bir kalp sahip olamayacağı şeyi ister.
Ve benimki içlerinde en aptal olanı.
Ellerimi onun dizlerinin üzerine koyuyorum ve Senan'a kendi itirafımı
iletıyorum. "Ben de seni seviyorum."

OceanofPDF.com

Yirmi Yedi

SENAN

PIKNIĞI KİM İCAT ETTİYSE BİR ÇEŞİT SADİST OLMALI. NEDEN?

İçeride, pencerelerden esen güzel ve sabit bir esintinin olduğu bir koltukta oturmak yerine, kafasının etrafında sinekler vızıldarken ve güneş alnına vururken sert zeminde oturmayı tercih eden biri var mıdır?

Leeri boştaki eliyle kolumu okşuyor, sineklerden ve arılardan rahatsız olmamış gibi görünüyor. "Bugün dikkatin dağınık görünüyor, aşkım."

Bana her böyle seslendiğinde çığlık atmak istiyorum. "Aklımda çok şey var." Kafatasımın içinde zonklayan bu şiddetli akşamdan kalma halinden kurtulmaya çalışmak gibi. Yatağıma dönmek için neler vermezdim. Gerçi gecenin geri kalanını ateşin dünyamı çaldığı, sevdiğim kadının son nefeslerini çaldığı kabuslarla dehşete düşerek geçirdikten sonra, yatağın benim için de en iyi yer emin değilim.

Prences sanki yanı başında parçalandığımı fark etmemiş gibi gülümsüyor. Ya da belki fark ediyor ama umursamıyor. Ellerine yaslanan Leeri yüzünü bunaltıcı güneşe doğru kaldırıyor. "Ben de öyle. Babam düğünde beyaz tüylü bir elbise giymemi istiyor ama ben seninle gümüş rengi bir elbiseyle evlenmeyi tercih ederim. Sen hangisini tercih edersin?"

Onunla hiç evlenmemeyi tercih ederdim. "Elbisenin rengi önemli değil."

Yakamı çekirtiyor, yakut dudakları somurtuyor. "Benim için önemli. Senin için iyi görünmek istiyorum."

"Ne olursa olsun güzel olacaksın." Ona karşı bir sevgi beslemiyor olabilirim ama gözleri olan her erkek onun büyüleyici olduğunu görebilir.

Leeri gömleğimin düğmelerinin izini sürerken yanakları pembeleşiyor. "Düğünde ne giyeceksin?"

Bırakın on yedi gün sonraki bir daveti, bu akşamki yemekte bile ne giyeceğimi bilmiyorum. Şarap kadehimi yün battaniyenin üzerinden alıp bir yudum almadan önce "Boris ne giymemi söylerse onu giyerim" diye mırıldanıyorum. Ne de olsa ben onun kölesiyim.

Leeri bir elini parlayan alnında gezdirmek için beni bırakıyor. "Burası her zaman bu kadar sıcak mıdır?"

"Çoğu zaman." En azından bulutların üstünde. Aynı şey Tuath'ların yaşadığı yer için söylenemez. Orada yağmur daha sık yağar. Yağmur yağmasa bile hava yine de nemlidir. "Nimbiss'te de durum aynı değil mi?" Yıllar boyunca birkaç kez ziyaret ettim ve sıcaklık her zaman yeterince ılıman görünüyordu.

Leeri başını sallayarak gömleğinin eteklerini pantolonundan çıkarır.

"Ne yapıyorsun?" Ve neden gömleğinin düğmelerini açıyor?

Şarap. Daha fazla şaraba ihtiyacım var. Büyük bir yudum alıyorum ama çarpan kalbimi sakinleştirmiyor.

Dudakları gömleğiyle birlikte kalkıyor. Yukarı ve başının üzerine çıkıyor, onu siyah bir sutyen ve deriyle bırakıyor. "Yüzmeye gidiyorum."

"Nerede?" Boğuluyorum. Kanlı bahçelerin ortasındayız. Dışarıdan biri gelirse, onu onun içinde görür-

Oh, Tanrım. İşte pantolonu gidiyor.

Leeri ayağa kalkıyor, siyah dantel iç çamaşırları hayal gücüne çok az şey bırakıyor. Kıyafetleri tartışmaktan onları çıkarmaya nasıl geçti?

"Gölette, şapşal." Mavi-yeşil suya doğru yürüyor, parlak saçları her adımda sırtından aşağı sallanıyor. "Bana katılmak ister misin?" diye omzunun üzerinden sesleniyor.

Hayır, soyunup nilüferlerle kaplı ve kim bilir yüzeyinin altında ne tür canavarların gizlendiği lanet olası bir gölete atlamak istemiyorum. "Orada balıklar var."

"Sakın bana birkaç balıktan korktuğunu söyleme."

Korkmak mı? Pek sayılmaz. Bir şeyden nefret etmek için ondan korkmama gerek yok. Piknik sepetinden şarap şişesini alıyorum ve Leeri suya dalarken bir yudum alıyorum. Belki şansım yaver gider ve kesinlikle korkmadığım iğrenç yaratıklardan biri onu yer.

Kyffin çitin etrafından dolanırken neredeyse rahatlamaktan bayılacaktım. Rhainn Allto'da nişanlısını ziyaret ettiği için küçük kardeşimiz bütün gün boş durdu.

Leeri'nin su sıçratma sesini duyunca Kyffin başını kaldırıyor. Uzak kıyıdaki salkım söğütlere doğru sırt üstü yüzüşünü izlerken burnu kırışıyor. "Orada balık olduğunu biliyor mu?"

"Umursamıyor gibi görünüyor." Belki de hiç balık ve ne kadar iğrenç olduklarının farkında değildir. Sümüksü vücutları, şişkin gözleri ve açık ağızlarıyla. Ürpererek bir yudum daha şarap aldım. Her içişte akşamdan kalmalığımı biraz daha azalıyor.

Kyffin'in omuzları deli prensesi izlerken kıvrılmış gibi görünüyor. Dirseğimle dizini dürtüyorum. "Neyin var küçük kardeşim?"

Gümüş gözleri hızla silip attığı yaşlarla doluyor. "Söylememeyi tercih ederim."

Garip. Genelde bana güvenirdi. Onu rahatsız eden şeyin ne olabileceğini anlamaya çalışarak uzun süre onu inceliyorum. İşte o zaman kemerindeki boş kını fark ediyorum. Onu boş gördüğüm tek zaman elinde kılıcı olduğu zamandı. Çocuk o şeyle uyuyor. "Kılıcın nerede?"

Kaşları geriliyor. "Boris aldı."

Ne kalpsiz bir pislik. Boris o kılıcın Kyffin dünyada en sevdiği şey olduğunu biliyor. Kendimi sakinleştirmek için şaraptan bir yudum daha alıyorum. İşe yaramadı. "Bunu neden yaptı?" Dişlerimi sıkarak soruyorum.

"Kendi elementimde ustalaşana kadar onu geri söylüyor."

"Daha dokuz yaşındasın." Boris'in on dört yaşına gelene kadar bir mum bile yakamadığını biliyorum. Kanatlarını yeni takmış bir çocuğa böyle bir baskı yapmak da nereden çıktı?

Kyff derin bir iç çeker ve botunun burnunu bir ot yığınınına sokmaya başlar. "Bunu ona söyledim ve o da yeterince çabalamadığımı söyledi."

Tamamen saçmalık. Kral burada olsaydı, bunu yüzüne karşı söyledim. Diğer zeki insanlarla birlikte kalede kaldığı için bunu daha sonraya bırakmak zorunda kalacaktı.

Kyff'i bir kez daha dürtüyorum. "Merak etme. Sana yardım edeceğim."

Bana öyle umutla bakıyor ki, daha önce zaman ayırmadığım için kendimi suçlu hissediyorum. Sanki yapacak daha iyi bir şeyim varmış gibi.

Leeri'ye bir bakış fırlatıyor, Leeri göletin ortasında sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi dönüyor. "Prensesinle meşgul olmayacağına emin misin?"

"Bütün öğleden sonra bana sahip oldu. Bu gece, tamamen seninim."

Kyff elimi tutuyor ve annemizin yaptığı gibi üç kez sıkıyor. *Seni seviyorum.* Ben de onu dört kez sıkıyorum. *Ben de seni seviyorum.*

KYFFİN AĞIRLIĞINI BİR AYAĞINDAN DİĞERINE KAYDIRARAK KAŞLARINI ÇATIYOR avucunun içinde.

"Çok çabalıyorsun," diyorum yatağımın ucunda oturduğum yerden. "Doğal olarak gelmeli. Bu bir kavga değil. Daha çok bir dans gibi."

Kyff'in bana sinirli bir bakış fırlattı. "Dans etmekten nefret ediyorum."

"Bu çok talihsiz bir durum. Dans etmek kılıç kullanırken ayak hareketlerine gerçekten yardımcı olurdu." Ayağa kalkıyorum ve elimi uzatmadan önce ona dramatik bir selam veriyorum.

"Seninle dans etmeyeceğim," diye tükürüyor, geri adım atıyor ve neredeyse kanepeye çarpıyor.

"Emin misin? Bırakayım da sen yönet."

Bu onun yüzüne isteksiz bir gülümseme getirdi. "Oyalanmayı bırak. Bana yardım ediyor olman gerekiyordu."

Parmaklarımı oynatıyorum. "Bana elini ver, ben de ."

İnleyerek elimi eline aldı.

Artık birbirimize bağlı olduğumuza göre, içimdeki sihir kuyusundan çekip elementimi elime çağırıyorum.

Kyff'in kocaman gözleri boş yatak odasında geziniyor. "Paylaşmaman gerekiyordu," diye tıslayarak uzaklaşmaya çalışıyor.

"Bu benim sihrim. Onunla ne istersem yapabilirim." Bu doğru değil ama Kyff kimseye söylemeyecek. Ve her zaman söylediğim gibi: Boris'in bilmediği şey bana zarar vermez. "Diğer elini uzat."

Isı göğsümde toplanıyor, büyüyor, damarlarıma yayılıyor. Sihrimi kardeşime yöneltiyorum ve beni terk ettiğini hissediyorum. Gözleri büyüyor

boşta kalan elinde yanan bir kibritten daha büyük olmayan bir alev bulduğunda.

"Bu nasıl bir his?" diye sordum.

Ateş ışığı geniş gözlerinde dans ederken dudakları bir sırtışa dönüşüyor.
"İnanılmaz."

"Elini kastetmiştim. Vücudunda. Buraya bağlı olduğunu hissedebiliyor musun?" Göğsüne, kalbinin tam üstüne dokunuyorum.

"Sanırım öyle."

"Harika. şimdi bırakacağım." Dişlerini alt dudağına geçirdi. "Merak etme. Sadece sihrini kullanarak aynı muhteşem hissi canlı tutmaya çalış."

Ateşe kaşları çatılıyor, dilinin ucu dişlerinin arasından görünüyor. Yavaşça elimi onunkinden çekiyorum. Alev titriyor, sonra göz kırpmıyor.

Kyff gözlerinde parlayan yaşları saklamaya çalışıyormuş gibi hızla göz kırpmıyor.

Onun küçük yüzündeki yenilgi kalbimi parçalıyor. Aeron bana yardım etmeseydi elementimi kontrol etmeyi asla öğrenemezdim. Ve Rhainn'e de yardım ettiğini biliyorum. Boris ne düşünüyordu ki, çocuğun bunu tek başına yapmasını bekliyordu?

Kyff'i omzundan alkışlıyorum. "Çok iyiydin."

Sulu gözlerini kırpmıştırarak bana bakıyor. "Ben... Ben mi yaptım?" "Tam iki saniyeydi. Saymıyor muydun?"

Başını sallıyor, biraz burnunu çekiyor ve kolunu burnunun altında sürüklüyor.

"Tekrar deneyelim. Bu sefer beş tane atacağız, tamam mı?"

Kyff bana umutlu bir gülümseme veriyor. "Sanırım beşe kadar çıkabilirim." "Yapabileceğini biliyorum."

YEDI SANİYE. KYFFİN BİR ALEVİ TAM YEDI SANİYE TUTABİLİR.

Onu yatağa yatırıp durmam için yalvarıncaya kadar gıdıkladığımda kahkaha sesleri odada yankılanıyor. Kyff hâlâ kendi başına alev çıkaramıyor ama kısa sürede bu konuda ustalaşacağına inancım tam.

Sırt üstü düşüyoruz, ikimiz de nefese kalıyoruz. Boğazım gıdıklanmaya başladığında, temizlemek için yumruğuma öksürüyorum. Tanrım, umarım soğuk algınlığına yakalanmamışımdır. Yine de hastaysam bütün gün yatakta kalıp Leeri'den uzak durabilirim.

Ağırlaşan göz kapaklarım kapanıyor ve zihnim boşalmaya başlıyor, *onun* anılarının içeri dolması için yer açılıyor.

Uyuduğunu hatırlıyorum, kirpiklerinin kalınlığı yanaklarında duruyordu, derin ve eşit nefeslerinin yumuşak havası boynumdaydı. Sanki bir bütünmüşüz gibi bedenime sarılmış ağırlığını. Gökyüzü rengindeki lüks dalgalarını hissediyorum.

Onu seviyordum. Tanrım, onu seviyordum.

Bir hayaleti seviyorsan, sen de hayalet ol.

Keşke bana sevmenin ve sevilmenin nasıl bir his olduğunu unutturacak bir iksir olsaydı.

"Senan?" Kyff fısıldar. "Bu gece seninle kalabilir miyim?"

"Risk sana ait. Boris'ten daha gürültülü horlarım."

Yer değiştiriyor ve yorganı kaldırıyor, böylece yorganın altına girebiliyor. "Sorun değil. En azından yalnız olmadığımı bileceğim."

Annemiz öldüğünde sadece üç yaşındaydı, babamızı kaybettiğinde ise beş. O zamandan beri Boris krallığı yönetmekle, Aeron da orduda eğitim almakla meşguldü. Ben de çok meşguldüm-

Boğazım düğümleniyor.

Kendimi kaybetmekle çok meşguldüm.

"Sana bir sır verebilir miyim?" Kyff fısıldar. "Ama benimle dalga geçmeyeceğine söz vermelisin."

"Ağabeyin olarak seninle dalga geçmek benim yeminli görevim. Ancak bu kez kabul ediyorum ve seninle sadece iki kez dalga geçeceğime söz veriyorum."

Geniş gözlerle bana bakarken dişleri alt dudağını sıyrıyor. "Karanlıktan korkuyorum."

Karanlıktan korktuğumu hatırlıyorum. Bazı geceler yıldızları görebilmek için balkon kapımın yanında uyurdum. Tabii bu, o göksel varlıkların ne kadar kindar olabileceğini bilmeden önceydi.

"Bu kadar çok gece lambası varken nasıl korkabilirsin ki?" Odamın dışında asılı, göz kırpan yıldızlardan oluşan yorganı gösteriyorum.

Kyff daha yakına sokulur. "Bazen gece lambası gibi oluyorsun."

Eğer bu taşaklarıma inen bir yumruk değilse, ne olduğunu bilmiyordum. "Bazen," diyorum iç çekerek, yüzümü ona dönmek için yan döndüğümde midem bulanıyor.

"Boris senin bir bağımlı olduğunu söylüyor."

Kralın neden bir çocukla alışkanlıklarım hakkında sohbet etmenin uygun olduğunu düşündüğünü bilmek isterdim. "Boris bir budala."

Kyff kıs kıs gülererek bir kolunu karnıma atıyor ve bana sıkıca sarılıyor. "Gitmeni istemiyorum."

Ben de gitmek istemiyorum. Ama Boris'e söz verdim ve artık geri dönmeyeceğim. bile bana izin vermezdi. "Aklıma bir geldi. Ben yerleştikten sonra, belki gelip beni ziyaret edebilirsin. Nimbiss'te ölümüne düello yapabiliriz. Eminim reçel içinde boğulmamız için bir sürü halıları vardır."

"Sence Boris bana izin verir mi?" Sesi çok umutlu geliyor.

"Belki." Her şey sorduğumda kralımızın nasıl bir ruh hali içinde olduğuna bağlı. Belki bunu Leeri'ye önerebilirim ve Boris'in ona evet deme olasılığı daha yüksek olduğu için onun yerine talepte bulunmasını sağlayabilirim.

Kyff esniyor. "Eminim heyecanlısındır. Kral olduğunda kimse sana ne yapacağını söyleyemeyecek."

Masumiyeti beni gülümsetiyor. Bir şey varsa, bir kralın talepte bulunan daha fazla insanı vardır. Danışmanları, tebaası, konseyi, generalleri, karısı. "Ah, ama ben kral olmayacağım. Eş prens olacağım."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, tüm gücün kraliçede olacağı anlamına geliyor. Ben sadece onun kolunda güzel bir el çantası gibi görünmek için orada olacağım."

Kyff homurdanıyor ama sonra ciddiyeti geri geliyor. "Beni de yanında götürebilir misin? Boris her zaman çok sinirli."

"Belki ben gittiğimde daha formda olur." "Çok fazla soruna neden oluyorsun."

"Yapma." Onu kaburgalarından dürterek yatağın diğer tarafına doğru ciyaklamasını sağlıyorum.

"Sen de öyle," diye gülüyor ve elime uzanıyor. "Seni seviyorum Senan," diye mırıldanıyor, elimi üç kez sıkarken yarı yarıya hayallere dalmış durumda.

Karanlığa doğru onu takip etmeden önce, "Ben de seni seviyorum Kyff," diye mırıldanarak onu dört kez sıkıyorum.

Yirmi Sekiz

SENAN

ESKIDEN , DEĞİL Mİ?

Gençlik yıllarımda kadınlara kur yapmak bir oyundu. Kovalamanın heyecanı. Bir gülümseme kazanmanın hazzı. Bir kahkaha. Bir öpücük.

Onunla tanıştığımda sona eren bir oyun.

Allette'in gülümsemesini markette ilk gördüğümde daha fazlasını arzulamıştım. Onun kahkahasını ilk duyduğumda, bu ses umursamaz kalbime hayat vermişti. Baharın ilk gününde onu öptüğümde, tanrılar, sanki ölmüş ve daha yüksek bir âleme geçmiş gibi hissettim.

Onunla birlikte olmak zahmetsizdi. Basitti. Kaçınılmaz.

Leeri ile olmak bunların hiçbirisi değil.

Kütüphanenin rafları arasında dolaşan menekşe saçlı prensese yan gözle bakıyor, aklıma gelen her bir iltifat bir öncekinden daha korkunç olsa da ona söyleyecek bir iltifat bulmak için beynimi zorluyorum.

Gözlerin... çok mu mavi?

Saçların koyu mu? Uzun

mu? Gülüşünüz... düz mü?

Kanatların çok mu beyaz?

Elimi yeni tıraş olmuş yanağıma sürüyorum. Bunlar iltifat değil, gerçeğin ifadesi. Eskiden içimde yaşayan kıvılcım her neyse tamamen söndü.

Leeri'ye dönüp baktığımda, kaşları çatılmış bir halde beni izlediğini görüyorum. "İyi misin aşkım? Kafan karışmış gibi görünüyorsun."

Keşke bana böyle demeyi bıraksa. Allette'ten beri başka kadınlarla birlikte olmuş olabilirim ama hiçbirini sevmedim ve kesinlikle bu kadınla başlamayı planlamıyorum. "Ben iyiyim prenses." Ellerime yapacak bir şey vermek için en yakın kitabı kapıyorum. *Başka bir şey söyle.* "Nasıl... ah... bugün nasılsın?"

Buz mavisi gözleri genişliyor. "İyiyim, sorduğun için teşekkür ederim."

Akılsız bir aptal gibi kitabı uzattım. "Okumayı sever misin?" Yüzü aydınlanıyor. "Çok severim. Ya sen?"

"Hayır. Pek sayılmaz." Kitabı raftaki yerine geri koyuyorum. Kyff'in yaşındayken okurdum ama kadınları keşfettiğim anda günlerimi farklı bir eğlenceyle doldurmaya başladım.

Gülümsemesi, ipek eteğine boş boş sürtünürken duraksıyor. "Oh... Peki, ne yapmaktan hoşlanırsın?"

İçmek, kafayı bulmak ve acılarımı sikip atmak. Muhtemelen evlenmem gereken kadına yüksek sesle söylenecek en iyi şey değil. Yaralı ellerimi ceplerimin içine sokuyorum. "Son zamanlarda en küçük kardeşimi ateşini kontrol etmesi için eğitiyorum."

"Çok ." Sanırım öyle.

Biraz daha yaklaştığında beyaz kanadının kenarı bir rafa takılıyor. "Sanırım sen de ateş kullanıyorsun?"

Avucuma bir alev çağırıyorum, turuncu ve kırmızı titreşimleri yanan bir güle dönüştürüyorum.

Leeri ellerini çenesinin altında çırpıyor, alevler dans eden gözlerine yansırken ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor. Tüyleri hareketle birlikte dalgalanıyor. "Oh, bu çok güzel!"

Belki de içimde hâlâ biraz çekicilik kalmıştır.

Bir yaprağa uzanıyor ama ateş titriyor ve sönüyor. "Sanırım ateş ve rüzgâr birbirine karışmıyor," diye mırıldanıyor, gülümsemesi daha sıkı bir şeye dönüşüyor.

İçi boş ruhum, Allette'in ateşimi alevli bir kasırga gibi dans ettirebildiği anılardan uzaklaşıyor.

Rafların arasından Rhainn'in ellerini koyu yeşil pantolonunun ceplerine sokmuş bir şekilde odaya girdiğini görüyorum.

Göğsümden bir rahatlama yayılıyor ki bu normal bir tepki değil. Tüm kardeşlerim arasında Rhainn ve ben birlikte en az zaman geçiren kardeşleriz. Biz

siyah saçlarımız ve gümüş gözlerimiz dışında hiçbir ortak noktamız yok. "Kardeşim!" Çok parlak bir şekilde bağıyorum.

Rhainn kafasını kaldırdı. Bakışları Leeri'nin üzerine düştüğünde, orada kalır. "Senan. Prensese Leeri." Prensese alçak bir selam verir.

Elini sallıyor. "Sadece Leeri, lütfen."

Sert gövdesini coşkulu bir kucaklaşmaya çekmeden önce sırtını sıvazlıyorum. "Evine hoş geldin. Allto nasıldı?"

Bıraktığımda Rhainn bana kaşlarını çatarak bakıyor, bir yandan da cüppesini düzeltiyor ve sırasından düşen bir tutam siyah saçını düzeltiyor. "Tamamen sefil. Ve korkarım benim kaderimde de sonsuza dek böyle olmak var."

Yuvarlanıyor. Mükemmel. Genelde onun melankolisini engellerim ama bugün bir istisna yapacağım. Rhainn en iyi günlerinde bile uzun solukludur, ama melankolik olduğunda monologları yepyeni bir seviyeye taşır.

Bir elimi ikisinin de sırtına bastırarak Rhainn ve Leeri'yi kanepeye doğru çekiyorum. Leeri oturup kanatlarını düzeltiyor ve bana umutlu bir bakış atıyor. Rhainn'i neredeyse onun yanına itiyorum. Kaşları birbirine yaklaşıyor ama ben sehpanın üzerine çöküp öne doğru eğildiğimde bir şey söylemiyor. "Devam et. Dinliyoruz."

Leeri'nin eli dizine düşene kadar Rhainn'in yüzü şüpheyile dolup taşıyor. "Evet. Bize neden bu kadar mutsuz olduğunu söyle."

Pembe, Rhainn'in boynundan kulaklarına kadar tırmanıyor. "Onların krallığı son derece sıkıcı," diyor, Leeri'nin eline takılmış gibi görünüyor. "Gün batımından sonra kimse kulelerin dışına adım atmıyor. Kale çok küçük. Ve bulutları o kadar ince ki, aşağıdaki sokakları ve Tuath köylerini görebiliyorsun, yani aşağıya baktığında her şey gri. Yemin ederim, orada güneş de o kadar güçlü değil. Bana bir bakın." Kolunu dirseğine doğru itiyor. Her bronz tonunda bir değişiklik görmüyorum ama görüyormuş gibi başımı sallıyorum. Konuşmaya devam etmesi için her şeyi yaparım.

"Ve beni prensesleri hakkında konuşturmayın." Leeri'ye doğru iç geçiriyor ve şimdi kızarma sırası onda. "Tanıştığım diğerlerinin eline su dökemez."

Leeri, "Güzellik insanın içinde olabilir," diyor.

"O kadının içi kararmış ve çürümüş. Hizmetçileri azarladığını duydum ve soğuk olduğu için yemeğini koridorun öbür ucuna fırlattı. Lanet olası bir çocuk gibi." Bir elini ensesinde gezdiriyor. "Öz annesine pislikmiş gibi davranıyor ve ona karşı farklı davranırsa da

Gerçek yüzünü göstermesinin an meselesi olduğunu biliyorum. Nimetlerini say, Senan. Kralımızın benim için seçtiği kadınla kıyaslandığında senin eşin çok hoş."

Leeri'nin eli göğsüne doğru uçar. "Bunu söylemeniz büyük incelik Prens Rhainn."

Cevap veren gülümsemesi öylesine sınırsız bir hayranlık yayıyor ki kendimi gözlerimi devirirken buluyorum. "Sadece Rhainn, lütfen. Ne de olsa benim kız kardeşim olacaksın."

Şimdi ikisi de kızarıyor. Mükemmel bir çift olmazlar mıydı? Dur bakalım.

Eğer ikisi evlenirse, Boris kendi ittifakına sahip olur ve ben de özgür ve temiz olurum. Elbette, Allto ile ittifakımız kalmazdı ama bu acil sorunu çözerdi, değil mi?

Ayağa fırlıyorum, kalbimde umut büyüyor. "Bana biraz izin verirseniz, kısa süre sonra döneceğim." Odadan çıkıyorum, doğruca kralın günlerinin çoğunu geçirdiği özel odaya gidiyorum. Kapının iki yanında kanatlı muhafızlar duruyor. Adamlar beni gördüklerinde, iri gözleri hareketlerimi takip ediyor ama içeri girmemi engellemek için hiçbir şey yapmıyorlar.

Önce ben kapıyı çalarım -kardeşimin hakkımdaki kötü düşüncelerine rağmen, tam bir hayvan değilim. Boris'in derin sesi diğer taraftan sesleniyor.

Pencerelerden süzülen güneş ışığı, uzun bir masanın ucunda oturan kralın çıplak gövdesine vuruyor, atılmış gömleği ve atleti boş sandalyelerden birinin üzerine örtülmüş. Eskisi kadar sık antrenman yapmamasına rağmen hâlâ iyi durumda. Gerçi ortası biraz yumuşamaya başladı. Bunu ona söyleyecek değilim.

"Burada beni rahatsız etmek yerine nişanlının yanında olman gerekmiyor mu?" diye soruyor ve parmağını devasa bir fae diyarı haritasının üzerinde gezdirirken bana bakmaya tenezzül etmiyor.

"Sabahı onunla geçirdim."

Bir kaşını kaldırıyor, dudakları düzleşiyor. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Seninle konuşmak için onu kütüphanede bıraktım." Nazik olmalıyım. Bunun kendi fikri olduğunu düşünmesini sağlamalıyım. "Duydun mu bilmiyorum ama Rhainn geri döndü."

Boris masanın köşesinde duran bir bardak konyağa uzanır ve sandalyesinde geriye yaslanır. "Biliyorum. Dün gece geç geldi."

"Ve onunla konuştun mu?" Yüzündeki kısılmış ifadeden bunu anlıyorum.

"Yaptım."

"O zaman onun-" Bunu onu kızdırmadan nasıl söyleyebilirim?"- ziyaretinden dolayı cesaretinin kırıldığını biliyorsunuz."

Boris iç geçirerek içkisini bitirir ve bardağı masaya geri koyar. "Senin gibi o da görevinin aptal kalbine değil, kralına karşı olduğunu öğrenecek."

Boris aptal kalpler hakkında konuşacak bir adam. Kaderinde Kumulus tahtı olduğu için, krallığımızdaki yüksek soylu hanımları seçme hakkına sahipti. Tanrı bize aynı nezaketi göstermesini yasaklıyor.

"Neden Rhainn ile Allto'yu eşleştirmeye bu kadar kararlısın?"

diye sordum. "Babamızın planlarını biliyorsun."

Babamız oğullarının krallığımızı birleştirmesini; torunlarının her krallıkta taht sahibi olmasını; mirasının dünyamızın her köşesine dokunmasını istedi. Bunun gerçekleştiğini asla göremeyecekken bunun neden önemli olduğunu hala anlamıyorum. Ama Boris'le yüzüm mosmor olana kadar tartışabilirim ve o asla yerinden kıpırdamaz.

"Ama neden Allto? Neden Nimbiss değil? Prenses Leeri'ye oldukça aşık görünüyor."

Boris esprisiz bir kıkırdamayla sürahinin tıpasını çeker ve kendine ikinci bir bardak doldurur. "Rhainn karşılaştığı her güzel kadına vurulur."

"Doğru, ama aynı ilgi alanlarını paylaşıyor gibi görünüyorlar. Ve ikisi de rüzgar elementali."

Boris'in kadehi dudaklarına doğru yarı yolda duruyor. "Bunun konuyla ne alakası var?"

"Hiçbir şey, sanırım." Uzanıyorum. Yine de küçük kardeşime denemeyi borçluyum. Benim mutsuz olmam, onun da mutsuz olması gerektiği anlamına gelmiyor.

"Kardeşinin nişanlını çalması senin için sorun olmaz mı?" Boris kaşlarını kaldırarak soruyor.

"Neden yapayım ki? Prensese karşı hiçbir sevgi beslemiyorum." Geldiğinden beri bana karşı büyüdü, ama filizlere olan düşkünlüğüm de öyle. Filiz yiyebilirim ama hâlâ en sevmediğim sebze. Kendi menümü seçecek olsam onları seçmezdim, tıpkı Prenses Leeri ile evlenmeyi *seçmeyeceğim* gibi. "Eğer ikisi birlikte mutlu olabiliyorlarsa, bunu hak etmiyorlar mı?"

Boris uzun süre beni izliyor, gözlerinde bir kıvılcım çakana kadar yudumluyor ve bakıyor. Bardak masanın üstüne çarpıyor ve

sürahi. "Ne yaptığınızı anlıyorum."

"Kardeşimin mutluluğunu sağlamaya mı çalışıyorsun?"

Yavaşça ayağa kalkıyor, gömleğini topluyor ve kollarını kolların içine sokuyor. "Bu anlamadan kaçmaya çalışıyorsun. Söz verdikten sonra

-"Hayır, o kızla evleneceğine yemin ettin." "Ben-"

"Yeter! Nimbiss'e gidecek kişi *sen olacaksın* ve bu konuda daha fazla tartışma duymayacağım."

Ne zamandan beri atıp tutmak bir tartışma konusu oldu?

"Verdiğin sözünü unutma, Senan. Eğer sorun çıkarmaya devam edersen, harekete geçmek zorunda kalacağım."

Bir kez olsun, sorun çıkarmaya çalışmıyorum. Yardım etmeye çalışıyorum. Neden bunu göremiyor?

Odadan çıkıp doğrudan kütüphaneye gidiyorum ama kardeşim ve nişanlımı hiçbir yerde bulamıyorum. On dakikalık bir aramadan sonra onları güneş alan bir kanepede, Rhainn'in kucığında bir yığın kitapla gülerken buluyorum. Beni gördüklerinde, ikisi de sanki daha skandal bir şey yaparken yakalanmışlar gibi ayağa fırlıyorlar.

Rhainn'in farklı bir kaderi hayal etmesine izin vermenin anlamı yok. Hayaller sadece kalp acısına yol açar.

Halının üzerinden geçip elimi Leeri'nin sırtının alt kısmına götürüyorum. Rhainn acısını geniş bir gülümsemenin altına saklamadan önce yüzünü buruşturuyor. "Yeterince dayattım," diye mırıldanıyor, kitaplarını göğsüne bastırarak balkona doğru geri geri giderken.

Leeri bana gülümsüyor, berrak, mavi gözleri mutluluğa benzer bir şeyle dans ediyor.

Belki gözlerimi kapatıp o başka biriymiş gibi davranırsam hayatta kalabilirim. Birlikte olduğum diğer kadınlarda işe yaramıştı, değil mi? Parmağımla çenesini yukarı doğru itmeden önce yüzündeki uçuşan saçları fırçalıyorum, bakışlarım ağzının kenarına düşüyor.

Allette gitti.

Sadece gözlerini kapat.

"Beni öpeceksin, değil mi?" Leeri fısıldıyor, sesi titriyor.

"Eğer sorun değilse?"

Başını sallıyor. "Bunu çok isterim."

Boğazımdaki ani yumruyu yutkularak geiştiriyorum, eğilip ağzımı onunkine bastırıyorum. Leeri'nin elleri yakama kayıyor ve oraya yapışıyor. Dilimin ucunu dudaklarının kenarında gezdirdiğimde vücudu kasılıyor ama ağzını açmıyor.

Güneşten bronzlaşmış yanaklarını boyayan narin allığa bakarak geri çekiliyorum. "Daha önce hiç öpüldün mü?"

Kirpikleri titreyerek açılıyor ve kaşları çatılıyor. "Beş yaşıma bastığımdan beri nişanlıyız. Başka kimi öpebilirdim ki?"

Bir yanım son birkaç yıldır kendimi bir kenara attığım için suçlu hissediyor. Allette ve benim aramda geçenler için değil. Onu sevdiğim için kendimi asla suçlu hissetmeyeceğim. Ama diğerleri.

Daha güçlü olmalıydım. Tekrar tekrar pes etmek yerine daha fazla itidal göstermeliydim. Ama kaybolmak en iyi yaptığım şey.

Leeri'yi tekrar öptüğümde, iç çekerek ağzını ayırıyor ve dilimin dikkatli, geçici bir hareketle onunkiyle buluşmasına izin veriyor. Boğazından alçak bir ses çıkarıyor ve ben buna pek aldırımıyorum.

Vücudum da aldırımıyor gibi. Belki de

Rhainn haklıdır.

Belki de bu hayal edilebilecek en kötü kader değildir.

Yirmi Dokuz

ALLETTE

GÜNEŞ IŞIĞINA ADIMIMI ATTIGİM ANDA, GÜNEŞ IŞIĞININ YUMUŞAK, BALLI TINISI Senan'ın sesi ruhumu okşuyor. Uzun, tül beyaz perdeler açık bir pencerenin iki yanında dalgalanıyor ve güneş ışığı kurşuni camlardan sızarak samimi bir kucaklaşmayı paylaşan çifti aydınlatıyor.

Senan'ın prensesin gözlerinin içine bakmasını izliyorum, sanki istese de gözlerini ayıramazmış gibi. Ona mırıldanıyor, kelimeler benim duyamayacağım kadar alçak.

Onun cevabı bir fısıltı. Ve
sonra onu öpüyor.

Dudakları birbirine değdiği anda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "*O benim!*" diye bağırarak istiyorum.

Kanatlarımı kaybetmenin acısı bile Senan'ın güzel ellerinin bir başkasının saçlarını toplamasını izlemenin yanında sönük kalıyor. Dudaklarının, eskiden bana ait olan o gülümsemeye dönüşmeden önce onun dudaklarına yapıştığını görmek.

Elimdeki tüy silgisi yere çarpıyor. Parmaklarımı kaburgalarımın doğru uzatarak ciğerlerime hava girmesini sağlamaya çalışıyorum.

Kanatsızım, güçsüzüm ve onun kalesinde hizmetçi olarak çalışıyorum. Gerçekten ne bekliyordum ki?

Onlar hep birlikte olmak için yaratılmışlardı. Ben hep unutulmak için yaratılmışım.

Sadece buna ilk elden tanık olmak zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim.

Kırık bir hıçkırığı bastırarak mermer döşemenin üzerindeki toz bezini topluyorum. Ayağa kalktığımda bir çift gümüş rengi gözün bana dikilmiş olduğunu görüyorum. Senan'ın kaşları çatılıyor, sanki maskemin ardındaki kırık dökük enkazı görebiliyormuş gibi. Kapı tokmağını arkamdan kavırıyorum ve neredeyse kapıdan içeri düşerek diğer taraftaki dar koridora kaçıyorum. Kalbimdeki acı dayanılamayacak hale gelene kadar kurşuni uzuvlarımla iki kat merdiveni tökezleyerek iniyorum.

İhtiyacım var.

Neye ihtiyacım var?

Temiz hava. Nemli toprak gibi kokmayan taze, temiz hava. En yakın kapının kolunu yakalıyorum ve yavaşça açıyorum. Diğer tarafta boş bir salon bekliyor. Bakışlarım güneşin ıslattığı balkona takılıyor.

Sadece havaya ihtiyacım yok. Kendime başka bir zamanı, başka bir hayatı hatırlatmak için güneş ışığına ihtiyacım var.

Odayı geçip dışarı çıkıyorum ve soğuk mermerin üzerine çöküyorum. Maskemi çıkarmak bir seçenek olmadığından, bir sonraki en iyi şeyi yapıyorum. Eldivenlerimi çıkarıyorum, uzun kollarımı girebilecekleri kadar yukarı itiyorum ve kollarımı güneşe doğru uzatıyorum.

Öpücüğünün sıcaklığını unutmuştum. Bulutların bu kadar üstünde havada asılı kalan tatlı parfümü unutmuştum. Pek çok şeyi unutmuştum.

Ellerimi gökyüzüne doğru uzatıyorum, yanaklarımdaki gözyaşları tuzlu çizgilerden başka bir şey olmayana kadar güneş ışınlarının boş avuçlarımı doldurmasına izin veriyorum.

İki haftadan biraz fazla bir süre içinde Senan ve prensesi evlenecek ve sonra Nimbiss'e gidecekler. O zamana kadar hayatta kalmaktan başka seçeneğim yok. O gittiğinde, hayatımı yeniden inşa etmenin bir yolunu bulacağım. Kendimi güçlendirip geleceğimi geri kazanacağım.

"Bu yasadışı, biliyorsun," diye anons ediyor küçük bir ses arkamdan, küçük bir çocuğun kapıda beklediği yerden. Siyah kanatlar. Siyah saçlar. Yıldız ışıltılı gözler. Bu Senan'ın en küçük kardeşi olmalı.

Ayağa kalkmaya çalışırken çocuk kaşlarını çattı. "Seni etmeliyim." Beni ne için ihbar edeceksin? Ben yanlış bir şey yapmadım.

Küçük prens kemerinden kabzası ışıltılı bir hançer çıkarıyor. Yıldızlar, o *ciddi*.

Senan balkonun kenarında beliriyor, kanatlarının gölgesi terliklerimin ucuna değiyor. Bizi gördüğünde yüz ifadesi ciddileşiyor ama benim tek yapabildiğim mükemmel dudaklarının kenarındaki kırmızı lekelere bakmak oluyor. "Burada neyimiz var?" diye soruyor.

Çocuk elindeki bıçakla bana doğru işaret ediyor. "Bu hizmetçiyi güneşimizi çalarken yakaladım."

Deli mi bu? Kimse lanet güneşin sahibi değil.

Senan'ın kanatları bize doğru gelirken sıkıca kıvrılıyor ve yanıma geldiğinde duruyor. "Ceplerinin bütün bir güneş için yeterince derin olduğundan emin değilim, Kyff."

En küçük prens eteğimi yakaladı. "Bu hiç komik değil, Sen. Onu krala götürmeliyiz."

"Mecbur muyuz?" Senan kardeşinin elini çözer. "Gördüğüm tek şey, yolunu şaşırmış ve yönünü bulmak için dışarı çıkmak zorunda kalmış bir kadın." Gülümseyen gözleri buruşan ellerime takılıyor. "Bunun berbat bir yön duygusu var. Öyle değil mi, Wynn?"

Bu lanet olası şatodaki diğer tüm hizmetçilerle aynı görünürken benim kim olduğumu nasıl biliyor?

En genç prensin dudakları büzülürken gözleri kısılır. "Bilmiyorum..."

Senan onu kapıya doğru itiyor. "Ben biliyorum. Kral sana yeni ve süslü bir hançer verdi diye her fırsatta onu göstermen gerekmez. Şimdi içeri gir. Otuz dakika sonra başka bir dersimiz var."

Hançerini kınına geri koyarken çocuğun yüzü aydınlanıyor. "Günü prensesinle geçireceğini sanıyordum."

Prensesin.

Bu sözler sırtıma saplanmış bir bıçak gibi. Belki de çocuğun beni bıçaklamasına izin versem daha iyi olurdu.

Senan sıcak bir gülümsemeye kardeşinin saçlarını karıştırıyor ve "Senin için her zaman vaktim olacak" diyor.

Küçük prens hâlâ burada olduğumu unutmuş gibi içeri atlıyor. Ama Senan unutmuyor. Hayır, bana bakıyor, kaşları çatılıyor ve başı öne eğiliyor.

"Bunun için teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, duygularımı sesimden uzak tutamıyorum. Neden bu kadar nazik olmak zorunda? Neden onun yerine kötü bir piç olamıyor? Kardeşine nasıl davrandığını, onunla iletişim kurarken gözlerindeki ve ses tonundaki sevgiyi görünce hıçkırı hıçkırı ağlamak istiyorum. Bir gün harika bir baba olacak.

Başkasının çocuğu için harika bir baba. Oh, yıldızlar. Ağlayacağım.

Dönüp kapıya doğru ilerlerken duygularım boğazımda düğümleniyor.

"Bekle," diye sesleniyor Senan, botları mermerde tıkırdarken peşimden koşuyor. Kolonyasının tanıdık kokusu maskemden içeri giriyor ve kafamı bir sürü harika anıyla dolduruyor. Tekrar o kız olmak için neler vermezdim, kısa bir süreliğine sevdiği kız.

"Geçen gece için özür dilemek istiyorum," diyor, botlarına bakarken altın rengi güneş ışığı keskin elmacık kemiklerini vurguluyor. "Yemin ederim kadınlara saldırmak gibi bir alışkanlığım yok." Gözleri maskeli yüzüme döndüğünde, bariyeri kaldırmayı düşünüyorum. Başkasını sevmesine rağmen ona her şeyi anlatmayı düşünüyorum. Ama bazen, birini sevdiğinizde, onu ne zaman bırakacağınızı bilmeniz gerekir.

Zamanım vardı.

O artık prensese ait.

Ona gerçeği söylemek ikimiz için de işleri daha da zorlaştıracak. Burada olduğumu bilmesine ve yine de onu seçmesine katlanabileceğimden emin değilim.

Kara kaşlarının arasında en küçük bir kırısklık beliriyor. "Bu iğrenç davranışımı telafi etmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

Bırak onu.

Beni tekrar sev.

Başımı salladım. "Az önce beni kurtardın. Bizi ödeşmiş say."

BRAITH ELLERİNİ ÇENESİNİN ALTINDA KAVUŞTURMUŞ, KARA GÖZLERİ KOCAMAN AÇILMIŞ Kapımda yalvarırken tabaklar. "Lütfen, Wynn. Bizimle gelmelisin. Bu mağaradan çıkmazsan çıldıracaksın."

Yarın, işe alındığımızdan beri ilk düzgün izin günümüz olacak ve görünüşe göre bu, bu gece bir şeyler içmek için şehre gitmek anlamına geliyor. Kulağa harika geliyor ama "Dışarı çıkmaya param yetmez."

Kazandığım her para, bu kaleden uzakta yeni bir hayata başlamak için harcanacak. Bu krallıktan. Anlamsızlık hedefime ulaşmama yardım etmeyecek.

Son derece geçerli mazeretimi elinin tersiyle itti. "Oh, hiçbirimizin buna gücü yetmez. Neyse ki Jeston'ın amcasının bir barı var da o ve arkadaşları bedava içiyor."

Jeston'ın beni arkadaşı olarak göreceğinden şüpheliyim. "Başka kim gidiyor?" "Jeston, tabii ki. Ve Mari, Del, belki Paulie ve Des. Biz gidiyoruz. biraz müzik dinlemek, dans etmek ve biraz sarhoş olmak için." Onu çimdikliyor

baş ve işaret parmaklarını birleştirdi. "Şimdiye kadar yaşadığın en eğlenceli şey olacak. Söz veriyorum."

Bir düşüneyim... Ya bu odada kalıp Senan'ı kaybetmenin üzüntüsünü yaşayabilirim *ya da* hizmetkar arkadaşlarımla şehre inebilirim. Pek seçenek yok . Ayrıca, eğer içkiler bedava değilse, içmek zorunda değilim, değil mi?

Ama bir sorun daha var. "Giyecek hiçbir şeyim yok." Sahip olduğum en güzel şey bu üniforma ve elbise bana ait bile değil.

"Bunun için endişelenme," diyor. "Seni hemen ."

Braith ayrılıyor, ancak birkaç dakika sonra elinde küçük bir makyaj çantasıyla birlikte, gri elbisesine benzer, korseli ve tam etekli siyah bir elbiseyle geri . Üzerimi değiştirdikten sonra gözlerimin altındaki koyu halkaları gizlemek için krem, yanaklarım ve dudaklarım için allık sürmeme yardım ediyor. Kirpiklerimi koyulaştırmak için sürme de var işimiz bittiğinde aynada bana bakan kadını zar zor tanıyorum.

Yıllardır kendimi bu kadar güzel hissetmemiştim. Braith sihrini konuşturduktan sonra siyah dalgalarım bile parlak görünüyor.

Sanırım *zamanı geldi*. Geçmişimi arkamda bırakıp geleceğime bakma zamanı. Kendi yarattığım bir geleceğe.

Jeston ve diğerleriyle odasının dışındaki koridorda buluşuyoruz. Herkes selamlaşırken o bizi koridordan güney kulesine doğru götürüyor ve sonunda taşlı bir avluya çıkıyoruz. Kapılarda nöbet tutan siyah derili iki Scathian sorun çıkarmadan geçmemize izin veriyor.

Kasabaya doğru uzun yürüyüşümüzde Braith bana ailesinden bahsediyor ve iki kız ve üç erkek kardeşinden bahsetmeyi bıraktığında siyah mermerden bir binaya ulaşmış oluyoruz.

Herkesin Kara Delik'e girmesini dehşet içinde izliyorum, Braith'in bile. Alemin en kötü şöhretli kurumuna girdikleri için gergin değiller mi? Oraya giremem... girebilir miyim?

"Gelmiyor musun, Wynn?" Braith omzunun üzerinden , kapıyı benim için açık tutuyor.

Jeston kapıda beliriyor, gülümsemesi alaycı. "Sana onu geride bırakmamız gerektiğini söylemiştim."

Braith onu bara doğru itiyor. Gri etekleri sallanarak kaldırım taşlarını geçip benim durduğum yere geliyor. "Gerçekten herkesin söylediği kadar kötü değil. Güven

Bana." Sıkışan ellerime uzanıyor ve parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. "Sadece bizimle kal ve harika olacaksın."

İçeri girip mekanın neye benzediğini görmek gerçekten çok mu kötü olur? Kendimi rahat hissetmezsem hemen çıkabilirim. Ayrıca, Braith iyi olduğunu söylüyorsa, muhtemelen öyledir.

Derin bir nefes alarak, her şeyi tüketen karanlığa doğru onu takip ediyorum. Birkaç adım sonra, kısa masaların üzerinde titreyen fae ışıklarının asılı olduğu bir odaya çıkıyoruz. Yerde yastıklı oyuklar ve mahremiyet için çekilebilen siyah kadife perdeler var. Yoğun havaya mide bulandırıcı bir tatlılık sinmiş. Uzak köşedeki müzisyenlerden gelen tuhaf müzik kulaklarımı dolduruyor, dengesiz nefeslerimle aynı anda yükselip alçalıyor. Bir adam bir bankın üzerine yığılmış, bira bardakları masasına dağılmış, teni güneş gibi parlıyor.

Braith beni Des ve Mari'nin çoktan yerlerini aldığı bir masaya götürüyor. Dağınık siyah sakallı bir adam geliyor ve Jeston bir tur bira sipariş ediyor. Beni dehşete düşürerek hemen yanımdaki boş koltuğa oturuyor, Braith ise solumdaki tabureye kayıyor, yüzünde hoppa bir gülümseme beliriyor.

Toz bezi dışında, burası o kadar da kötü görünmüyor. Karşılaştıracak çok şeyim olduğundan değil. Teyzem sıradan içkileri hoş karşılamazdı ve arkadaşlarımla dışarı çıkmama asla izin vermezdi. Wynn ve ben bir keresinde bir bara gitmiştik.

Oh, Wynn'i nasıl özledim.

Beni şimdi görebilseydi, ne düşünürdü? İçinde bulunduğum vahim durumla ilgili tavsiyelerini duymak için her şeyimi verirdim. Her zaman en karanlık geceleri bile daha aydınlık göstermenin bir yolunu bulmuştur.

Barmen içki dolu bir tepsiyle döndü. Sanki hepimize yetecek kadar yokmuş gibi herkes bardakları kapıyor. Jeston, soluk mavi gözlerinde açık bir meydan okumayla bir tanesini önüme çarpıyor.

Kabul etmeye fazlasıyla hazır olduğum bir meydan okuma.

Bu gece, sorunlarımı unutana kadar içeceğim.

Kim bilir, belki de dünya bir bardağın dibinden o kadar da kasvetli görünmez.

Otuz

ALLETTE

BARDAKTAKI İÇKİ ÇÜRÜK KOKUYOR, AMA DERİN BİR YUDUM ALIYORUM. Herkes kadar buraya ait olduğumu kanıtlamak için. Oh, yıldızlar... Tadı gazlı bataklık suyu gibi. Ve her nasılsa, masamızdaki adamlar ilk biralarını çoktan içmişler.

Elimin tersiyle ağzımı sildiğimde Jeston'ın dudakları onaylayan bir gülümsemeye dönüşüyor. Adamın onayını istemiyorum ya da buna ihtiyacım yok ama yine de onay almak iyi hissettiriyor.

Çoğunlukla sessizce içiyor, diğerlerinin şatoda çalışmakla ilgili korku hikayelerini dinliyorum. Görünüşe göre kralın bir değil iki metresi var ve karısı özel muhafızlarının "arkadaşlığından" hoşlanıyor. Paylaşmam gereken en ilginç şey, ilk günümde temizlediğim iğrenç pislikle ilgili. Del'e göre, o odaya atanan Nimbiss bakanı neredeyse her sabah odayı o şekilde bırakıyormuş.

Braith mutfakta geçirdiği zamanı anlatırken bir bifteğin yere düştüğünü, sonra da tabağa geri atılıp krala servis edildiğini gördüğünü söylüyor. Tüm bu hikâyeler bana ailemin ya da teyzemin kulesindeki personelin benzer hikâyeler anlatıp anlatmadığını merak ettiriyor.

Benim hakkımda ne düşünmüşlerdi? Wynn'le arkadaş olmuştum ama diğerleriyle olmamıştım. Kıyafetlerimi sepet yerine hep yerde bıraktığımdan mı bahsetmişlerdi? Tabağımdaki tüm yemeği nasıl nadiren bitirdiğimden? Yataktan kalkamayacak kadar tembel olduğum için odamı temizlemek için öğleden sonraya kadar beklemek zorunda kaldıklarını?

Farkına bile varmadan, ilk bardağı bitirmiş ve ikincisi üzerinde çalışıyordum.

Braith kolunu omuzlarıma atarak beni neredeyse taburemden düşürüyordu. "Bizimle gelmene çok sevindim." Sözleri neredeyse bardaki diğer herkesten gelen gürültülü kahkahalar arasında kaybolacaktı. Bu kadar insan ne zaman geldi? Her yer tıklım tıklım.

"Ben de." Dahası, ciddiym. Eğer kalsaydım, yuvarlanırdım ve son dört yılda yeterince yuvarlandım. "Çok uzun zamandır yalnızım. Artık tek başıma olmak istemiyorum," diye itiraf ediyorum.

Jeston eğiliyor ve kulak misafiri olduğunu çok geç fark ediyorum. "Goldie, Goldie, Goldie. Etrafında böylesine harika bir arkadaşın varken tek başına olmanın bir anlamı yok." Bira bardağını benimkine doğru tutuyor.

O kadar da kötü biri değil, tabii birkaç bardak içtikten sonra. Gülümsüyorum ve bardağımı onunkiyle tokuşturuyorum. "Aynen öyle."

Jeston Del'le konuşmak için geri dönüyor ve Braith hüzünlü bir iç çekişle başını omzuma yaslıyor. "Muhteşem değil mi?"

"Kim? *Jeston* mı?"

"Şışt!" Parmağını dudaklarıma bastırıyor. "Seni duyacak."

"Arkadaşımdan hoşlanıyor musun?" Parmağının etrafında dolanıyorum. Parlak kırmızı kızarması ihtiyacım olan tek onay. "Aferin sana." Onu mutlu edecek birini bulmayı hak ediyorum.

"Bu hiç iyi değil. Bana zar zor bakıyor bile. Yemin ederim, tam karşısında dursam, kollarımı o güzel boynuna dolasam, yüzünü öpsem *yine* de beni görmez."

"Güzel boyun mu?" Homurdanıyorum.

Taburesinde öne doğru eğilmiş, çatık kaşlarıyla Jeston'u izliyor. "Sence de boynu güzel değil mi?"

Omzumun üzerinden Jeston'a bakıyorum. "Boynu gayet iyi." Kimin boynu güzel biliyor musun? Senan Vale. Yıldızlar. O adamın boynunu sonsuza dek öpebilirim. Ve boynu her zaman çok güzel kokardı. Muhtemelen hala da öyledir.

"Kimin boynu güzel kokuyor?" Braith sorar.

Ellerim gevşek dudaklarıma doğru uçuyor. Oops. Kesinlikle bunu yüksek sesle söylemek istememiştim.

Beni yanımdan dürttü. "Jeston'un boynunu mu kokluyordun?"

Beni tekrar dürtmesini engellemek için ellerini tutuyorum. "Hayır! Yemin ederim! Yemin ederim yapmadım. Boynu tamamen senin."

İkimiz de kıkırdayarak yere yığıldık. Stars, bu içki çok sert. Başka kim güçlü biliyor musun? Senan Vale. Kolları... Onları yalayabilirim.

Onları yaladım.

Belki kibarca sorarsam, onları tekrar yalamama izin verir.

Biri omzuma vuruyor. "Bir bira daha ister misin?" Jeston soruyor, yüzü biraz bulanık.

"Bir içki daha kulağa harika geliyor." Kulağa daha da iyi gelen ne biliyor musun? Dans etmek.

Bas bir kalp atışı gibi atıyor; melodi bir siren şarkısı gibi dönüyor ve duyan herkesi kendi kıyametine çağırıyor. Dans pisti insanlarla dolu, kollarını kaldırmışlar ve siyah tavana doğru dönüyorlar. Erkekler ve kadınlar, Scathianlar ve Tuathlar. Burada kim ya da ne olduğunuzun bir önemi yok. Önemli olan tek şey danstır.

Braith sanki aklımı okumuş gibi elimi tutuyor. "Dans etmem gerek."

Ayağa kalktığımda, odanın sallanması durana kadar kendimi masanın kenarına yaslamak zorunda kalıyorum.

Bir grup tabure yere çarpıyor ve bir kadın sürüsü dans pistine değil, kapı girişine doğru akın ediyor. Braith ve ben onların ve çiçek parfümü bulutlarının arasına sıkışıyoruz, kahkahalarımız kıvranan kalabalığın içinde erirken boşluğa düşüyor.

Jeston götlük yapmadığı zaman o kadar da kötü değil. Onun ve Braith'in aşık olması fikrinden *nefret etmiyorum*. Onu mutlu edecekse, önemli olan da bu değil mi? Bu dünyada mutluluğu bulmak o kadar kolay değil. "Ne yapmalısın biliyor musun?" Müziğin üzerine bağıriyorum.

Braith'in gözleri öyle büyüyor ki, patlamış göz bebeklerinde kendimi görebiliyorum. "Ne? Ne yapmalıyım? Ne yapmam gerekiyor? Söyle bana. Söyle bana."

"Jeston'a nasıl hissettiğini söylemelisin."

Başını salladığında gümüş rengi saçları yüzüne çarpıyor. "Oh, hayır. Hayır. Bunu yapamam. Günlerimizin geri kalanında benden uzak duracak. Kendimi Solace'ta boğmayı tercih ederim."

Kendini boğamaz. Onu çok özlerim. Evet, birbirimizi çok az tanıyoruz ama Wynn'den beri sahip olduğum ilk arkadaşım o.

Stars, Wynn'i özledim. Braith'e bayılırdı.

"Ona söylemelisin," diye ısrar ediyorum. "Erkekler sandıkları kadar zeki değiller. Sen'le tanıştığımda-" Lanet olsun şu gevşek dilime. "*Simon'la* tanıştığımda," diye düzeltiyorum, "ona beni öpmesini istediğimi açıkça söylemek zorunda kaldım."

Braith başka biriyle dans eden bir kadına çarpıyor, kalçaları müzikle sallanırken kolları birbirine dolanıyor. "Şu bahsettiğin Simon. Seni bu kadar üzen o mu?"

"Evet."

"arasında ne oldu?" "Başka biriyle evlenmek için beni geride bıraktı."

"O piç kurusu. Bana sorarsanız tam bir benziyor," diye bağılıyor kulağıma.

Senan hıyarın teki olsaydı, onu unutmak çok daha kolay olurdu. "Hayır. O mükemmeldi." Şimdi bile, beni terk ettiğini bildiğim halde, onu düşündüğümde hala midem bulanıyor. Bu ne kadar acınası bir durum? Ben .

Braith homurdanır. "Oh, lütfen. Eğer mükemmel olsaydı, seni geride bırakmazdı."

Şatoda bulunduktan, onun ihtişamlı hayatını ve evleneceği kadını gördükten sonra, anlamaya başlıyorum. Senan benim yeterince iyi olmadığını fark etmiş olmalı. Keşke bir korkak gibi kaçmak yerine fikrini değiştirdiğini bana söyleseydi. Kalsaydı belki kanatlarını ve sihrini de kaybedecekti.

Yaptığı şey yüzünden ne kadar yıkılmış olsam da, hiç kimse benim çektiğim acıyı çekmeyi hak etmiyor.

Ama bunların hepsi geçmişte kaldı. Bu gece... bu gece gelecek için. Birkaç saat önce olduğu kadar kasvetli hissettirmeyen bir gelecek.

Bedenlerimiz diğerlerinininkiyle eş zamanlı olarak sallanıp duruyor, ta ki tek bir canlı organizma, denizin altındaki bir anemon, şehvetli şarkının gelgitiyle dalgalanan bir şey olana dek. Ellerimi kaldırıyorum, kalçalarımı sallıyorum, Braith daireler çizerek dönüyor, kalkık yüzünde geniş bir sırıtış var. Kirpiklerim ağırlaşıyor ve gözlerimi kapatıp müziğin beni bu korkunç dünyadan alıp götürmesine izin veriyorum.

Nasırlı parmaklar izimi sürüyor; sert bir vücut sırtıma bastırıyor. Kim olduğunu görmek için bakmıyorum. Önemli değil. Bir şarkı diğerine ve diğerine karışırken müzikten başka hiçbir şeyin önemi yok. Adamın elleri belime düşüyor, zaman içinde hareket ederken beni tutuyor. Ona doğru bastırıyorum, kulağımı gıdıklayan sıcak nefesi hissediyorum. Kirli sakalın keskin ısırığı.

iyi hissettiriyor. Dokunulmak. Dans etmek. Özgür olmak.

Kirpiklerimin arasından bakarken, dünya yavaşça yeniden odaklanmaya başlıyor. Jeston kollarını Braith'e dolamış, onu arkamdaki adam gibi tutuyor.

beni tutuyor. Onun yüzündeki gülümseme benim yüzüme de yansıyor. Arkadaşımı hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

Partnerim elini kaydırarak kalça kemiğimi kavıyor. "Her şey yolunda mı?" diye fısıldıyor kulağımın kabuğuna doğru nefes nefese.

İyiden de öte. Stars, bırakırsa ölecekmişim gibi hissediyorum. Arkama uzanıyorum, bir elimle boynunu kavıyorum, açıkta kalan boğazımı öpene kadar dudaklarını aşağı doğru itiyorum, elleri kalçalarımın kaburgalarım ve tekrar geriye doğru bir yol çiziyor. Müzik yükseliyor. Kalbimin her hızlı atışında bacaklarım daha da zayıflıyor, nefeslerim daha da kesiliyor.

Birden adamın elleri hareketsiz

kaldı. Dudakları tenimden kalktı.

Onu geri çekme dürtüsüyle savaşıyorum. Dönüp yumuşak ahlaksızlığını benimkiyle buluşturmak için.

Sonra o kadar yakın bir ses ki, derin, zengin tonlarının tenimde titreştiğini hissedebiliyorum... "Allette?" diyor.

OceanofPDF.com

Thirty-One

SENAN

KADININ GÖZLERİ ŞAK DIYE AÇILDI. ONUN ALTIN SARISI GÖZLERİNİ GÖRDÜĞÜM ANA KADAR. emin olamadım. Ama artık biliyorum. Bunun yıllar önce kaybettiğim kadın olduğunu *biliyorum*.

Bu gece, perdelerin ardına gizlenmiş bir avuç kadının arasında kendimi kaybetmeye geldim. Ama müzikle ilgili bir şey beni çağırıyordu. Bir etkinlikte ya da başka bir yerde zorlanmadan dans etmek istemeyeli yıllar olmuştu ve şarkının çağrısına karşı koyacak gücüm yoktu.

Beklediğim son şey kendimi bir hayaletle dans ederken bulmaktı.

Ama o bir hayalet değildi.

Allette'im, aşkım, *kızım*, burada duruyor, kocaman gözleriyle bana bakıyor. Sadece saçları... artık mavi değil. Siyah.

Halüsinasyon görüyor olmalıyım. Tek açıklaması bu. Şatoda birkaç kadeh içki içtim ama karşımdaki yüzü öğle vakti güneş kadar net görmemi sağlayacak kadar değil.

O yaşıyor.

Kollarımı onun bedenine doluyor, yok olmaması için dua ediyorum. İçimdeki bitmek bilmeyen acı azalıyor ve nihayet acı çekmeden nefes alabiliyorum. "Tanrılar. Allette. Buradasın. Gerçekten buradasın." Bu nasıl mümkün olabilir?

Avuç içleri göğsümde düzleşiyor ve beni itiyor. "Bırak beni."

Dumanlı sesi etrafımızdaki gürültüyü kesiyor, en mükemmel melodiden daha güzel. Gitmesine izin veremem. Sonunda onu bulduğumda değil

Bunca zaman sonra.

Beklediğim son şey Allette'in beni tekrar itmesi. Tutuşum gevşiyor ve o uzaklaşıyor. Durması için bağıriyorum ama durmuyor. Kalabalığı yararak kapıya doğru ilerliyor.

İnsanları kenara itiyorum, ayak parmaklarına basıyorum ve dirseklerden kaçıyorum, odak noktam o ve sadece o.

Gümüş saçlı bir adam Allette'in elini tutuyor. Yüzünün soluk, grimsi tonundan Tuath olduğunu tahmin ediyorum. Bakışları benimkilerle kilitlendiğinde ifadesi sertleşiyor.

"İyi misin Goldie?" Allette'e sorduğunu duydum.

Neden elini tutmasına izin veriyor? Lanet olası piç. Onu hemen bırakmazsa, boğazını parçalayacağım.

O benim eşim.

O benim . O

benim .

İki adamı kenara ittim, adamın elini kadınınkinden ayırdım ve gözünü yumruğumla tanıştırdım. *Kahretsin, bu acıttı*, ama adam tökezleyip bir masaya düştüğünde ve bir sürü içkiyi yere düşürdüğünde buna değdi. Bağırışmalar ve çığlıklar patlak verdi. Korumalar bize doğru akın etti. Adam korumalardan önce bana ulaşıyor ve dişlerimi kıran sert bir yumruk indiriyor. Tekrar hamle yapıyor ama korumalar onu kollarından yakalayıp sabit tutuyor.

Onunla sonra ilgileneceğim.

Önce konuşmam gereken çok daha önemli biri var. Allette'in elini tutuyorum ama parmakları benimkilerle birleşmiyor. Onu en yakın oyuğa doğru yönlendirmeye çalıştığımda, benimle gelmek istemiyormuş gibi tökezleyerek ilerliyor. Bu hiç mantıklı değil. Dört yılı aşkın süredir birbirimizi görmedik. Eminim o da beni benim onu özlediğim kadar özlemiştir.

Nihayet arbededen uzaklaştığımızda perdeleri sıkıca çekiyorum ve duvardaki aplik dışında tüm ışığı kesiyorum.

Ona bakmaktan kendimi alamıyorum, tekrar kaybolursa diye yüzündeki çatık kaşları ezberliyorum. Aynı görünüyor ama farklı. Teni çok solgun. Mükemmel ağzı sıkışmış.

Tanrım, hala *hayatta* olduğuna inanamıyorum.

"Bu da neydi böyle?" Allette - benim *Allette'im!*" diye tıslıyor, güzel yüzü kaşlarını çatarak sabitleniyor.

Dur bakalım. Bana *kızgın* mı? Kızmamalı. Sevinmeli. "Ona neden vurdun?" diye soruyor.

"Sen benim dostumsun ve o sana el kaldırdı." O piç kurusu kafasını koparmadığım için şanslı.

Gözyaşları Allette'in solgun yanaklarından mürekkep gibi süzülürken, büyüleyici altın gözleri benim ruhumda yaşayan aynı umutsuzlukla doluyor. "Beni insanlar âleminde terk ettiğinden beri senin eşin değilim."

Onu kendi isteğimle terk ettiğimi mi düşünüyor?

Neden bilmesin ki? O gece olanlarla ilgili gerçeği biliyor gibi değil. Onu doğru yola getireceğim ve o zaman anlayacak.

Elim onunkini sıkıyor. "Kralın adamları benim için geldi. Beni bayılttılar ve Kumulus'a geri sürüklediler. Kendime geldiğimde, geçitten geri dönmek için çok geçti." Ya da ben öyle sanıyordum. *Kral Boris ve onun lanet yalanları.* "Bir yıl boyunca sana dönmek için acı içinde bekledim." O kadar kaybolmuştum ki, kaynayan öfkeden sonsuz kedere ve tekrar geriye dönüyordum. Gümüş ışığın gökyüzüne vurduğu ana kadar kafesinde volta atan vahşi bir canavardım.

Başı sallanıyor, daha fazla gözyaşı dökülüyor. "Yalan söylüyorsun. Yalan söylüyor olmalısın."

Başparmaklarımı gözlerinin altına sürerek her bir gözyaşını yakalıyorum. "Bu bir yalan değil, Allette. Bir sonraki Samhain'de ilk gelen bendim ama sen yoktun. Nereden başlayacağımı bilemediğim için saklandığımız kulübeye geri döndüm. Her yer yanmıştı ve orada bir..." Hızla atan kalbim daha yüksek sesle çarpıyor. "İçinde bir beden var. Mavi kanatları olan bir beden."

Bu kelimeleri söylemek bile göğsümü ezen, beni boğan kurşuni bir ağırlık gibi.

Allette'in narin kaşları bir araya geliyor, gözleri benimkileri arıyor. "Senan, ben her yıl o taşların başında bekledim. Hiç kimse gelmedi."

O neden ? Geçidi kullanan Scathian sayısı son birkaç yılda ikiye katlandı. Ne haltlar dönüyor burada?

Bunun bir önemi var mı? Çok uzun zamandır kırılmıştım ve şimdi nihayet kayıp parçamı buldum.

"Çok üzgünüm, aşkım." Bu sözler ıstırabımın ve üzüntümün derinliği yanında önemsiz kalıyor. Yüzündeki bir kıvrımı fırçalıyorum, ona sarılmayı arzuluyorum. Onu sevmek için. Onun öldüğüne inanmıştım. Sonsuza dek gittiğine. Ama ölmemiş. Yaşıyor ve o kadar güzel ki nefes almakta zorlanıyorum. "Tanrım, seni çok özledim. Seni düşünmediğim bir gün bile geçmedi. Seni düşünemedim. Kollarımda olmanı diledim." Ve şimdi o burada. *Burada.*

"Beni aptal sanıyor olmalısın. Seni prensesinle gördüm. Ona nasıl baktığını. Kulağına fısıldama şeklini." Geri çekiliyor ve yutkunurken boğazı düğümliyor. "Onu öpüşünü."

Bu nasıl mümkün olabilir? Leeri ile kaleden ayrılmadım. Eğer Allette ikimizi birlikte gördüyse, bu demektir ki-

*Oh,
kahretsin.*

Saçı.

Mavi değil.

Bu siyah.

Bu şu anlama mı geliyor-

"Başından beri sendin..." Bunca zaman deli olduğumu, bir yabancıya karşı duyduğum bu yoğun çekimin tamamen kafamın içinde olduğunu düşündüm. Ama Wynn gerçekten Allette'ti.

Ve bunca zamandır benim evimde saklanıyormuş. "Neden bana söylemedin?" Bir sürü şansı vardı ama yine de bir maskenin arkasına saklanmayı tercih etti.

"Çünkü açıkça benden kalan tüm izleri silmişsin." Bir adım daha uzaklaşıyor ve avucunu kaldırarak aramızdaki bağı simgeleyen gümüş yara izini ortaya çıkarıyor.

Son dört yıldır üzerimde taşıdığım cazibeyi bir kenara bırakıp yaralı elimi ona uzatıyorum. "Kalbimde yazılı olanı nasıl silebilirim? Ruhumdan?"

Cevap vermek için ağzını açıyor, ama sonra perdeler dalgalanıyor ve kısa, gümüş saçlı bir kadın odamıza giriyor. "İyi misin, Wynn?" diye soruyor kadın, bana temkinli bir bakış atarak.

Allette'in elini tuttum. Kızım benden bir kez ayrıldı ve bunun bir daha olmasına asla izin vermeyeceğim.

"Ben iyiyim Braith," diyor Allette, eli avucumun içinde gevşemiş halde.

Braith'in kaşları çatılıyor ama başıyla onaylıyor ve Allette'i dışarıda bekleyeceğini söylüyor. Perdeler tekrar yerine düşmeden önce, vurduğum adama bir göz atıyorum. Burnundan kan sızıyor, dudaklarından ve çenesinden aşağı damlıyor.

Kim o? O ve Allette sadece arkadaş mı? Belki de uzaktan akraba? Tanrım, bana sevgili olmadıklarını söyle. Kendimi bu kadar uzun süre bir kenara attıktan sonra dayanacak bir ayağım olduğundan değil.

"Senan, son dört yıl cehennem gibiydi." Elini çekerken Allette'in sesi teslimiyetle çınlıyor. "Sonunda mutluluğun ve amacın bir benzerini buldum. İkimiz de bunun sona ermesi gerektiğini biliyorduk."

yıldızlara meydan okumaya çalıştığın için." Bir adım geri çekildi. "Gitmeme izin vermelisin."

Bu sözleri söylemeye nasıl dayanabilir? Tek istediğim ona sarılmak. Onu içime çekmek. Yine de gözlerindeki bariyer, bizi ayıran her alemde daha aşılması imkansız geliyor. "Allette, lütfen. Beni bırakma." Onu ikinci kez kaybetmeye dayanmam.

"Özür dilerim." Dönüyor ve perdeleri iterek kadın arkadaşının kollarına düşüyor. İkisi kalabalığın arasından sıyrılıp kapıya doğru koşuyor ve gecenin içinde kayboluyorlar. Allette'in peşinden koşturmak ve günlerimin geri kalanını ona tekrar düşünmesi için yalvararak geçirmemek için tüm gücümü harcıyorum.

Yıldızlar şimdi bana gülüyor olmalı. Onlara ne kadar acınası görünüyorumdur. Ona da. Bunca yıl hasret çektim, bir avuç değerli anı için hayatımı mahvettim.

Aramızdaki bu lanetli bağ bir yanılgıdan başka bir şey değil. Bu düşünce aklımdan geçerken bile bunun doğru olmadığını biliyorum. Allette için hissettiklerim sol elimdeki yara izi kadar gerçek.

Çiftleşme bağımlı dünyanın dokunamayacağı bir yerde saklayan cazibemi hatırlıyorum. Oyuktan çıktığımda ve muhafızların hâlâ vurduğum adamı alıkoyduğunu gördüğümde, içimdeki safra kaynıyor. Boğazımı yakıyor. Dilime asit gibi damlıyor.

Adamı bardan dışarı sürüklemeleri için tek bir kelime yetiyor. Birkaç Tuath itiraz ediyor ve bana suçlayıcı bakışlar fırlatıyor ama onlara aldırmiyorum. Benden istedikleri kadar nefret etsinler, lanet okusunlar. Hiçbir şey Allette'in hayatta olduğunu ama artık benim olmadığını bilmek kadar acı veremez.

Tuvaletten yıldız tozu şişesini alıp doğruca kaleye uçuyorum. Odama adımımı atar atmaz bir bıçağı avucumun içinde gezdiriyor ve yaranın üzerine toz döküyorum.

Üç yıl önce kullanmaya başladığımdan beri ilk kez, ışıık zihnimdeki gölgeleri temizlemiyor. Bunun yerine karanlık, aşkımlın onu bırakmamı söylediğı andaki gözyaşı dolu yüzüne dönüşüyor. Ve sonra gümüş saçlı adamın sadece eşimin eline değil, vücuduna da dokunduğunu görüyorum.

Yumruğumu mermer duvara tekrar tekrar vuruyorum, ta ki yanaklarıma kan sıçrayıncaya ve elim kıyma gibi oluncaya kadar.

Sonra yere çöküp ağlıyorum.

OceanofPDF.com

Otuz İki

ALLETTE

O BENİ BULDU.

Senan'la bu gece karşılaşılabileceğimiz aklımın ucundan bile geçmemişti. Evet, insanlar âleminden döndüğüm gece onu meşhur bardan çıkarken görmüştüm ama bunun düzenli bir olay olmamasını ummuştum. Şimdi ben onu gördüm, o da beni gördü ve... *Yıldızlar*. Yürüyüp gidecek gücü kendimde nasıl buldum bilmiyorum. Beni prensime bağlayan bu görünmez bağ bir adım daha atmama izin vermeyi reddetmeden önce meydanın diğer tarafına ve bir sonraki sokağa kadar gidebildim.

Ne yaptım ben?

Kendini korudun.

Senan'ı çoktan kaybettim. Yasını tuttum. Hayatıma devam ettim.

Neredeyse güleceğim. "Hayatıma devam *ettim*" demek biraz abartılı olur ama bir nebze olsun huzur buldum ve kırık bir kalple nasıl yaşanacağını öğrendim. Özlemimi duyduğum şekilde kendimi ona atsaydım, dört yıl önce başladığım yere geri dönmüş olurdum.

Çünkü Senan Vale'yi sevmek onu tutmak anlamına gelmiyor. Kaderinde Nimbiss var ve ikimizin de bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok.

Yine de o oyuktaki sözleri aklımdan çıkmıyor.

"Kralın adamları benim için geldi..."

Arkadaşım beni kendi terk etmedi. O benden çalındı.

"Bir yıl boyunca sana ulaşmak için acı içinde bekledim..."

En başından beri onun öldüğüne inanmıştım, bu yüzden bütün bir yıl boyunca umuda tutunup sonra da böylesine korkunç bir gerçekle yüzleşmenin ona yaşattığı ıstırapı hayal bile edemiyorum.

Ama gerçek bu değildi.

Ben ölmemiştim.

"Bir ceset buldum. Mavi kanatları olan bir ceset."

Kimin cesedine rastlamıştı?

Soru aklıma geldiği anda, cevabı biliyorum. Wynn'i bulmuştu. Ve kanatlar onun değildi. Onlar benimdi.

Ama onları kim yakmıştı? Bana saldıran adamlar Eason tarafından öldürüldü.

Eason.

"Bir sonraki Samhain'den geçen ilk kişi bendim ama siz orada değildiniz."

ama kimse gelmedi. Ya Senan yüzüme karşı

yalan söylemişti ya da...

Eason son dört yıldır bana yalan söylüyordu.

Bu kadar uzun süre birlikte yaşadığım adam için en kötüsünü düşünmek istemiyorum, ama düşündükçe Eason'ın yanlış tarihi kazara verdiğine inanmak daha da zorlaşıyor. Eğer bir kez yalan söylediyse, diğer seferlerde de yalan söylemediğini kim söyleyebilir? Eason, Wynn ve kanatlarımı bilen diğer tek kişiydi. Travma ve kan kaybından bayılmıştım ve uyandığımda, handaki bir odanın içindeydik. Eason bana Wynn'i gömdüğünü söyledi.

Yıldızlar... Onun yerine bedenimi ve kanatlarımı ateşe mi atmıştı?

Sıcak eller omuzlarıma iniyor ve beni dönüp duran düşüncelerimden koparıyor.

Braith temkinli bir ifadeyle beni izliyor. "İyi misin?" Tek yapabildiğim başımı sallamak.

Eğer Eason tarih ve Wynn'in cesedi hakkında yalan söylediyse... Senan hakkında da yalan söylemiş olabilir. Kralın adamlarının prensim için geldiğini *biliyor muydu?* Ne de olsa kraliyet muhafızlarının bir üyesiydi. Ve bana saldıran o adamlar, büyümü nasıl bozacaklarını *çok* iyi biliyorlardı. Kanatlarımı biliyorlardı. Her şeyi biliyorlardı.

Sanki sis dağılmış, yapbozun parçaları yerine oturmuş gibi.

Eason'ın bana söylediği hiçbir şeyi sorgulamadım. Neden sorgulayayım ki? Beni güvende tuttu ve yıllarca bana baktı. Son sihirli şifasını da

Me-Stars, bu gerçek mi?

Yalanlar nerede bitiyor?

Braith tekrar adımı soylyor, geniş gözleri benimkileri arıyor. "Az önce ne oldu, Wynn?"

Hiçbir şey. *Her şey.*

"Prens seni ikinci kez köşeye sıkıştırıyor. Ne istiyordu?"

Bu bir yanlış kimlik vakası.

Sarhoştu ve ne yaptığının farkında değildi.

Bu gerçeği saklamanın ne anlamı var? Yalanlardan bıktım. Hem de çok yoruldum. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dklyor ve onları durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. "Onu seviyorum, Braith."

Sessiz soluğu sessizlikte yankılanıyor. "Prese aşık mısın?" Tek yapabildiğim başımı sallamak.

"Tanrı aşkına, Wynn. Bu nasıl oldu? Sadece birkaç gündür kaledesin."

"Senan ve ben kalede çalışmaya başlamadan önce tanıştık." Kelimeler dudaklarıma ulaştığında, gerçeğin ortaya çıkmasını engelleyemiyorum. "Umutsuzca aşıktık ama sonra kader onu benden çaldı. şimdi başka biriyle evlenecek ve sanki kalbim göğsümden sökülmüş gibi hissediyorum. Onu sevmeyi bırakmaya çalıştım ama yapamıyorum." Bunca zaman sonra bile Senan Vale benim için güneşten daha değerli.

Birisi Braith'in adını soylyor.

Utanç verici duygularımı gizlemek için bir maske dileyerek bu cehennem gözyaşlarını ovuyorum. Güvendiğim birinin önünde yıkılmak başka bir şey, diğerlerinin gerçekte ne kadar yıkılmış olduğunu görmesine izin vermek tamamen başka bir şey.

Mari'nin koyu renk etekleri attığı her aceleci adımda sallanıyor ve sallanıyor. "Seni bulduğum için yıldızlara şkrlersun," diye soluk soluğa bağırıyor, illi yanakları efordan kızarmış.

Braith kadının omuzlarını tutuyor. "Neden? Sorun ne?" "Sorun Jeston,"

diyor Mari. "Prens Senan onun çukura gönderilmesini emretti." Hayır...

Çukura değil.

"...ellerini senin üzerine koydu."

Bu benim hatam mı?

Mari kolunu parlayan alnında gezdiriyor. "Mağaralara geri dönüp Jeston'ın amcasından yardım isteyebilir misin? Del ve benim ellerimiz dolu.

Çocukları ikna etmeye çalışıyorum. Gördükleri her lanet Scathian'la kavga ediyorlar. Kanlı bir isyan başlatacaklar."

Delirdiler mi? Hepsinin sonu çukur olacak. Daha da kötüleşmeden buna bir son vermeliyiz. "Jeston'un amcasının barın sahibi olduğunu sanıyordum."

Braith'in dudakları düzleşir. "Diğer amcasını kastediyor. Evin Efendisi."

Bağlantılardan bahsetmişken... Evin Efendisi'nin böyle bir etkisi var mı? Belki Jeston adına Senan'la konuşabilirim. Mantıklı düşünmesi için onu ikna edebilirim. Çekip gittiğim için beni inadına reddeder mi?

Bu tam bir felaket.

Braith kabul etmeden önce bana bir bakış fırlatıyor. "Elbette. Hemen gidiyoruz."

Mari ona teşekkür eder ve köşeden geri döner.

Braith'in eli benimkini buldu. "Eğer Jeston çukura gönderildiyse, Evin Efendisi hiçbir şey yapamaz. Prensle olan ilişkini Jeston'a yardım etmek için kullanabileceğini düşünüyor musun?"

"Deneyebilirim." Adam kesinlikle benim hatalarımın bedelini ödemeyi hak etmiyor.

MAĞARA KAPILARINA ULAŞTIĞIMIZDA, İKİMİZ DE SIRILSIKLAM OLMUŞTUK.

ter içinde ve nefes nefese. Muhafızlar bizi tanımış olmalı ki doğrudan geçmemize izin verdiler. Senan'ın kaleye ne zaman döneceğini bilmiyorum ama cesaretimi kaybetmeden hemen odasına gitmeye karar veriyorum.

Öncelikle, şüphe uyandırmamak için üniformamı giymem gerekecek.

Braith beni odama kadar takip ediyor ve yatağımın kenarına çöküyor, şiş gözleri yere sabitleniyor. Onca yolu koşarak gelmesine rağmen yanakları kızarmamış, çekmecedен çıkardığım elbise gibi solgun. "Sanırım hasta olacağım..." Öne doğru eğilip başını dizlerinin üzerine koyuyor.

Keşke onu rahatlatabilseydim. Ama Senan'ın yanına gittiğimde ne diyeceği belli olmaz. Bağcıklarını hızla çözüp ödünç aldığı elbiseden sıyrılıyorum ve siyah giysiyi beyaz üniformamla değiştiriyorum. "Yatağıma uzan. Elimden geldiğince çabuk döneceğim." Kollarım vardiyama takılıyor ve iç çamaşırlarımı da aşağı çekiyor. İşe yaramaz ellerimle

Titreyerek, malzemeyi doğru yerleştirmek çok uzun sürüyor. "Senan'ın odasının hangisi olduğunu bildiğini sanmıyorum."

"Merkez kule. Yirminci kat, birinci oda. Ama burası korumalı, bu yüzden Ev Yöneticisi'nden izin almanız gerekecek. Daireleri ofisinin arka tarafında, kantinin yanında."

Arkadaşımı odamda bırakıp aceleyle loş kantine gidiyorum ve ev sahibinin kapısını yumrukluyorum ama kimse cevap vermiyor. Gecenin bir yarısı, muhtemelen uyuyordur. Daha sert vuruyorum.

Hadi ama.

Hadi ama.

Kapı yana savrulduğunda yumruğumu üçüncü kez kaldırıyorum.

Ev sahibinin sert bakışları beni bir adım geriye itiyor. Beyaz gömleğinin paçaları yarıya kadar koyu renk pantolonunun içine sokulmuş ve siyah saçları bir taraftan yukarı doğru dikilmiş. "Ne halt istiyorsun sen?"

İşte hiçbir şey... "Yeğeniniz Prens Senan ile kavga etti. Jeston'u çukura getirdiler."

Gözleri büyüyor ve ellerini saçlarının arasından geçirerek daha da yukarı kalkmasına neden oluyor. "*Kahretsin.*"

"Jeston adına prene ricada bulunabilmek için ailenin kulesine giriş izni talep etmeye geldim."

Yüzünde belirsizlik titreşiyor. "O lanet bağımlının söylediğin tek bir kelimeyi bile dinleyeceğini sana düşündüren ne?"

Sıcaklık göğsümde alev alev yanıyor. *Ona öyle deme.* Senan, mücadele ettiği bağımlılıktan çok daha fazlasıdır. "Prens ve ben..." Nemli avuçlarımı eteklerime siliyorum. "Demek istediğim, aramızda bir uyum var." *Uyum mu? Gerçekten mi, Allette?* "Mesele şu ki, isteğimi dikkate alacağına inanıyorum. Jeston benim arkadaşım." En azından öyle sayılır. "Bu işe yaramazsa, daha kötü durumda olmayacak. Ama işe , yeğenin özgür olacak."

Ev sahibinin kalın bıyıkları seğirirken dudakları büzülüyor. Kaşlarını çatarak geçirdiği birkaç gergin dakikadan sonra, karanlık ofisine kadar kendisini takip etmemi işaret ediyor. Masasının köşesine hızlı bir dokunuşla, fae ışıkları titreşerek canlanıyor. Üst çekmecedен, geldiğim gün kullandığı altın hançerin aynısını çıkardı. Koğuşların girişime izin vermesi için tek gereken defterindeki doğru sayfaya bir damla kan damlatmak.

Bana öyle bir ciddiyetle bakıyor ki kendimi nefesimi tutarken buluyorum. "İyi şanslar, Wynn," diyor.

"Teşekkür ederim." Buna ihtiyacım olacak.

İKİ MUHAFİZ MERDİVENLERİN DIBINDE BEKLEMEDİR.

ailenin merkez kulesi. Beni gördüklerinde şaşkın bakışlar atıyorlar ama tek kelime etmeden geçmeme izin veriyorlar. Koğuştaki adım atmak örümcek ağıları arasında yürümeye benziyor. Terliğim ilk merdivenle dirençsiz bir şekilde buluştuğunda, maskemi takıp tırmanmaya başlarken dudaklarımdan güçlendirici bir nefes üfleniyor.

Yirminci kata ulaştığımda damarlarıma garip bir dinginlik doldu. Senan'la karşılaştığım diğer tüm zamanlar benim kontrolüm dışındaydı. Ama bu karşılaşma tamamen benim eserim. Onun büyüleyici gümüş gözlerinin benimkilerle buluşmasına hazırım. Onunla konuşmaya, konuşmayı kontrol etmeye hazırım.

Bunu yapabilirim.

Soğuk tokmağı kavradığımda, ellerim titremiyor. Kapıyı kenara ittiğimde adımlarım . Sessiz odaya adım attığımda, kalbim kırılmıyor.

Ama sonra prensimi duvara yaslanmış, damarlarında ışık atarken tavana doğru boş boş bakarken görüyorum ve paramparça oluyorum.

"Senan?" Bana doğru dönmüyor. Göz kırpmıyor. *Hareket* etmiyor. "Senan!" Dizlerim sert mermer çarpıyor. *Bana onun iyi olduğunu söyle. Gitmediğini söyle.*

Maskemi çıkarıyorum ve dostumun omuzlarına sarılıyorum. İnce gömleğinin içinden bile vücudunun ne kadar soğuk olduğunu hissedebiliyorum. "Senan, uyan. Lütfen uyan. Lütfen ." Başparmaklarım saat beş yönündeki sert gölgesini yumuşatıyor. *Hiçbir şey yok.* İki parmağımı güçlü çenesinin dibine bastırıyorum. Nabızı parmak uçlarımda titriyor ama çok zayıf.

"Senan, lütfen." Onu nasıl kendine getirebilirim?

Dudaklarım onu buluyor, ama çok soğuklar. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken adını tekrar fısıldıyorum. Onu tekrar kaybedemem. Başka biri için yaratılmış olsa da, en azından bu diyarda bir yerlerde kahkahasının hala havayı süsleyeceğini bileceğim. Gülüşü karanlığı aydınlatacak.

Ama eğer o gittiyse.

Sırtımın alt kısmına bir şey bastırıyor. Senan'ın elleri.

Gözlerimi açtığımda yıldızlarla öpüşen bir çift gözün bana baktığını görüyorum. "Yaşıyorsun," diye fısıldıyorum.

Uzaklaşmaya çalıştığımda, dudaklarımız bir kez daha birbirine değene kadar beni yaklaştırıyor. "Hayır... Ben öldüm. Burası cennet," diye mırıldanıyor, dudakları yavaşça ısınarak benimkilerin üzerinde geziniyor.

Eğer o öldüyse, ben de ölmüşüm demektir. Ve eğer ikimiz de perdenin ötesine geçtiysek, o zaman bu andan başka hiçbir şeyin önemi yoktur.

Onu

kaybetmek.

Onu bulmak.

Neredeyse onu tekrar

kaybediyordum... Hepsi çok

fazla.

Yıldızlar bizi ayırdı, dünyaları, yılları ve diğer insanları aramıza soktu ve yine de burada oturup birbirimizi kucaklıyoruz.

Bu bağa uzaktan direnmek bir işkenceydi. Şimdi bir kez daha onun kollarındayım -şimdi o da bana benim ona sarıldığım kadar sıkı sarılıyor-yapmayacağıma yemin ettiğim tek şeyi yapmak üzere olduğumu biliyorum.

Senan'ın eli başımın arkasına kayıyor, uzun zamandır hayalini kurduğum o gözler benimkileri arıyor. "Allette?"

Dudaklarının her heceyi okşayışını duymak kararlılığımı paramparça ediyor ve teslim oluyorum, ağzımın asla gerçekten benim olmayacak bir şeyi talep etmesine izin veriyorum.

Çok uzun zamandır içimde bir ölü var, ama onun öpücüğü bana hayat veriyor. Dilinin benimkine dolanması anılarımdakinden çok daha iyi. Çünkü bu... bu *gerçek*.

Sahiplenici elleri saçlarımda kayboldu. *Gerçek*. Eşimin kucağına tırmanırken ve dizlerim onun ince kalçalarının iki yanına düşerken vücutlarımızın sıcaklığı birbirine karışıyor. *Gerçek*.

O senin değil.

Tadı benimki gibi. Benim gibi hissediyor.

Onu tutamazsın.

İstiyorum. Yıldızlar, istiyor muyum?

"Yapamayız," diye itiraz ediyorum, dilim onunkini ararken, okşarken ve tadına bakarken bile.

Senan'ın parmak uçları kafa derimi kazıyor, dudakları cezalandırıcı ama saygılı, beni bir kez daha sahipleniyor. "Yapabiliriz."

"Sen nişanlısın."

"On yaşıma bastığımdan beri nişanlıyım," diye fısıldıyor, sert nefesleri benimkilerle eşleşiyor.

Bu doğru olabilir, ama bu ilk birlikteliğimiz gibi değil. Onu prensesiyle gördüm. Gözlerinde parlayan hayranlığı ve mükemmel gülümsemesindeki aşkı tanıdım.

Senan onun gibi birini hak ediyor. Daha iyi birini. Bütün birini.

Sırf bu yüzden geri çekilecek gücü kendimde buluyorum. "Özür dilerim. Buraya bunun için gelmedim."

Senan'ın elleri iki yanına düşüyor. İşte o zaman şişmiş parmak eklemlerini kaplayan kanı görüyorum ve hatırlıyorum...

"Arkadaşımı çukura gönderdin."

Neşesiz kıkırdaması yanağıma çarpıyor. Sırt üstü düşüyor ve bana gömleğinin eteklerinin altından görünen gergin karnının muhteşem görüntüsünü veriyor. "Çok zekice. Yardıma ihtiyacın olduğu için buradasın." Yorgun bir şekilde iç çekerek avucunu yüzünde gezdiriyor. "Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu bilmeliydim."

"Senan, lütfen. Eğer birini cezalandırmak istiyorsan, beni cezalandır. Varlığımı senden gizleyen bendim. Benden. Başka kimse değil. Jeston yanlış bir şey yapmadı."

Çenesi kirli sakalının altında esniyor. "O bana vurdu." "Ona ilk sen vurdun."

"Çünkü benim olana dokundu!"

Öfke ve pişmanlık göğsümde çarpışıyor, yıllardır hissetmediğim bir ateşi alevlendiriyor. Evet, Jeston elimi tuttu. Ama Senan *onu* öptü. *Ona* sarıldı. *Onunla* evleniyor.

"Ve onu *öptüğünü* gördüm!"

Senan sanki ona vurmuşum gibi geri çekiliyor, gözleri her kırpışta daha da temkinli bakıyor. Teninin altında dans eden yıldız ışığı titriyor ve giderek sönükleşiyor. Bir yıldızın yanıp sönmesini izlemek gibi.

"Gördüğün şey bir yalandı," diyor dövme eli göğsünün üzerinde gezinirken usulca, nefesleri eskisinden daha hızlı geliyor. "Onu öptüğümde, o senmişsin gibi davranmak zorundayım. O kadınla geçirmeye zorlandığım her an, kendimi parçalanmış hissediyorum. Ve bu kırık parçaları tekrar bir araya getirmeye çalıştığım, hiçbiri uymuyor.

"Seninle hiç tanışmamış olsaydım, belki bu kadar kabullenebilirdim. Ama seninle tanıştım, Allette. Seninle tanıştım ve şimdi hatıran

soluduğum hava." Yutkunurken boğazı düğümleniyor. Hâlâ bakışlarımı tutarak, "Onu öpmüş olabilirim ama seni seviyorum," diyor.

Kelimeler gerçek olabilir, ama aynı zamanda yalan da olabilirler.

Daha önce de yalan söylediler. Şimdi Senan'ın bana yalan söylemediğini kim söyleyebilir? Eason'la olanlardan sonra, söylediklerinin doğru olmasını tüm kalbimle dilesem bile bir adamın sözüne güvenmek aptallık olur.

"Senin sözüne inanmamı nasıl beklersin? Dört farklı olayda o taşların başında beklerken ve geçitten uçan tek bir fae bile görmemişken benim için geri geldiğine inanmamı?" Bildiğim gerçek *bu*. Güvenebileceğim gerçek.

Senan tökezleyerek ayağa kalkar ve yatağına doğru ilerler. Yatağının başucundaki çekmecedan bir şey çıkarır ve her neyse onu avucunun içinde sanki camdan yapılmış gibi tutar.

Sadece, cam değil.

Kanatlarının uçları yanmış ve siyahlaşmış bir avuç serulean mavisi tüy.

"Bu senin için yeterli bir kanıt mı?" Kendi tüylerimi elime bırakıyor ve yanıma çöküyor.

Yalan söylemiyor.

Benim için geri geldi...

Ve ben orada değildim.

Olmalıydım. Tanıdığımı sandığım birine körü körüne güvenmemiş olsaydım olabilirdim.

Senan'ın parmak uçları yanağımda geziniyor, gözyaşlarımın izini sürdükten sonra boyalı saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Tanıştığımızdan beri seni sevmediğim bir gün bile olmadı. Ruhum senin için ağrıyor. Kalbimdeki bu acı hiç geçmiyor. Seni hâlâ seviyorum."

Ve seni seviyorum.

Ama bazen sevgi yeterli değildir.

Gecenin karanlığında yapılan gizli itiraflar, şafakta olacakları değiştiremez.

Yarın, prensim ailesine ve krallığına karşı görevini yerine getirirken, ben kalenin derinliklerinde evsiz, yoksul ve yerçekimine bağlı olarak uyanacağım.

"Yokluğumun sana verdiği acı için özür dilerim," diyorum ve tüylerimi tekrar onun yaralı avucuna bırakıyorum. Beni hatırlayacağı bir şey

Prensesiyle evlendiğinde. "Yalvarırım, lütfen hatalarımın bedelini masum bir adama ödetmeyin."

Senan geri çekiliyor ve uzaklara bakıyor. Tüylerim aramızda yere dökülüyor. Onu orada bırakıyorum, işleri daha iyi hale getirip getirmediğimi bilmeden... Ya da daha kötü hale getirip getirmediğimi.

OceanofPDF.com

Otuz Üç

SENAN

EĞER BİRİ BANA DÜN BU SABAH

Çürümüş kafaları olan ve gözleri olmayan bir sıra mızrağın yanından geçerken kıcımla gülerdim. Ama işte buradayım, uzaklaşıyorum, kafataslarından eriyen grimsi derinin iğrenç kokusu beni siltli siyah toprakta bir yığın halinde bırakmasın diye burnumdan nefes almamak için elimden geleni yapıyorum.

Bu "arkadaşını" serbest bıraktıktan sonra Allette o kadar rahatlayacak ki bana teşekkür etmek için odama gelecek. O zaman dün gece söylemediğim her şeyi söyleyebilirim.

Keşke toz almamış .

Keşke ben kadar kalması için onu ikna edebilseydim. Keşke...

Gittiği için onu suçlayamam. Beni böyle içler acısı bir halde gördükten sonra zavallı olduğumu düşünmüş olmalı. Bir zamanlar olduğum, sevdiği adamı canlandırabilirsem, belki beni tekrar seçmesi için onu ikna edebilirim.

Bir zamanlar sahip olduğumuz şeyi ona hatırlatmanın bir yolu olmalı. Aynı bütünün iki yarısı olduğumuzu.

Bilson'a bugünkü planlarımı açıkladığımda akıl sağlığımı sorgulamıştı. Ona buraya tek başıma gelebileceğimi söyledim ama o aynı fikirde değildi.

Yüzyıllar önce atalarım, aktif bir volkanın siyah uçurum yüzüne, sevgiyle "çukur" olarak adlandırılan bir hapisane oymuşlar. Botlarım çukura batıyor.

çukurun girişine doğru tırmanırken kum. Doğruca buraya uçabilirdim, ancak buranın etrafındaki korumalar kimsenin çok yakın uçmasını engelliyor.

Çorak araziyi bir dizi dik merdivenle değiştirirken alnımdan aşağı ter damlıyor. Siyah deri pantolonlu, gömleksiz bir gardiyan hapishanenin dikenli kapısının arkasındaki duvara yaslanmış, hançerinin ucuyla tırnaklarını karıştırıyor. Tuğla bir kule gibi inşa edilmiş, kas üstüne kas yığılmış. Onunla karanlık bir sokakta karşılaşmak istemezdim. Bizi gördüğünde duvarı itiyor ve dikkat kesiliyor. "Ekselansları," diyor eğilerek. "Kaleden bir ziyaretçi beklemiyorduk."

Çünkü geleceğimi bilen sadece bir kişi daha vardı, o da ensemde soluyan kişiydi.

Cebimden ağır bir çanta çıkarıp adama bunun resmi bir ziyaret olmadığını söylüyorum. Kralın etrafı kurcaladığımı öğrenip sorular sormaya başlamasına izin veremem. "Mahkûmlarınızdan biriyle konuşmak için buradayım."

Çanta adamın cebinde kaybolur ve kemerinden sarkan ağır anahtar halkasını kullanarak kapının kilidini açar. "Elbette, efendim. Tutuklunun adı ?" diye sorar ve üzerinde kalın bir defter bulunan masaya geçer.

"Soyadından emin değilim ama asıl adı Jeston."

Muhafız kalın parmağını sayfaya karalanmış isimler üzerinde gezdiriyor ve sonra son kayıtlardan birine dokunuyor. "Bu taraftan." Bizi dağın derinliklerine doğru götürürken her adımda tuşları şingirdiyor. Burası lanet bir fırın gibi sıcak. Eriyormuşum gibi hissediyorum.

Bilson ve ben küçük bir odada, tahta bir taburenin karşısında bir masa ve iki sandalyede beklemeye başladık. Taburenin her iki yanındaki taş duvara tutturulmuş demir bağlantı parçaları pastan kıpkırmızı olmuş. Ya da kan. Buradan söylemek zor.

Alnımı sildim, gömleğimi çıkarmak için yarı cazip geldim. Ama sonra gardiyan Kara Delik'ten gelen adamı içeri alıyor ve buzla ıslatılmış gibi hissediyorum. Hiç eğlenceli değil bu arada, özellikle de akşamdan kalmayken.

Adamın siyah gözü ağrıyor. Ama solgun yanağı boyunca uzanan derin yara kadar değil.

Daha iyi bir adam olsaydım, dün gece aklımı kaçırdığım için kendimi suçlu hissederdim. Ama ben daha iyi bir adam değilim.

Döndüğümde Bilson'ın mahkûma kaşlarını çattığını görüyorum. "Bizi birkaç dakika yalnız bırakabilir misin?"

Bilson'ın karanlık bakışları benimkilere takılıyor. "Seni bir tutsakla tek başına bırakmamı mı istiyorsun? Ciddi olamazsınız, efendim."

Ciddi görünmüyor muyum? "Genelde 'yalnız' bu anlama gelir."

Bilson'ın çenesi kirli sakalının altında gıcırıyor ama kapıya doğru yürürken başka bir şey söylemiyor. Gardiyan demir kelepçeleri Jeston'ın el ve ayak bileklerine geçirerek onu yere zincirliyor. Ben masanın diğer tarafında kalıyorum, gardiyanın gitmesini beklerken düşüncelerim hızla akıyor.

Gardiyan yanımda durdu ve elini alnında gezdirdi. "Bilesiniz diye söylüyorum, efendim, delikanlı oldukça fazla miktarda barmit almış."

Bu tesadüfi değil mi? Barmit yutulduğunda doğruluk serumu görevi görür. Yani Jeston kendini açık sözlü hissetse de hissetmese de sorduğum her soruya doğru cevap verecektir.

Kapı ağır bir *çınlamayla* kapanıyor.

Ellerimi masanın üzerinde birleştiriyorum. "Umarım sana iyi davranıyorlardır?"

Jeston gözlerini kısarak bana bakıyor. "Yemekler berbat ve yatağın da yenilenmesi gerekiyor."

Göğsümden mizah gibi bir şey taşıyor. Bu adamdan sadece prensip olarak nefret etmeye karar vermiş olmam çok kötü. Parmaklarımı masanın üzerine vurarak yüz hatlarımı bir can sıkıntısı maskesi haline getiriyorum. "Şikâyetinizi muhafızlara ileteceğimden emin olabilirsiniz."

Bir an için buradaki pis kokuyu unutuyorum ve derin bir nefes çekiyorum. Midem bulanıyor ve neredeyse kahvaltımı taşların üzerinde kaybediyorum. Eğer bu pisliğin önünde kusarsam, kendimi asla affetmeyeceğim.

Biraz çaba harcıyorum ama sonunda boğazımdaki safrayı temizliyorum. "Sorularım var. Onları beni tatmin edecek şekilde cevaplarsanız, cezanızla ilgili ne yapabileceğime bakacağım."

Başını taşlara yaslayan Jeston'ın kahkahası manyakça bir hal alıyor. "Buna inanmamı mı bekliyorsun? Burada olmamın sebebi sensin."

Neye inandığı umurumda değil. Tek önceliğim Allette'in mutluluğu. "Kara Delik'teki kadını nereden tanıyorsun?"

Sırıttığında Jeston'ın yanağındaki kesik daha da genişliyor. Taze kan çenesinden aşağı damlıyor ve kirli pantolonuna sıçrıyor. "Hangisi?" diye mırıldanıyor.

Ellerim masanın altında yumruk oluyor. "Hangisi olduğunu çok iyi biliyorsun."

Sırıttışı büyür. "Oh, *Wynn*'i mi kastediyorsun?"

Bu onun gerçek adını bilmediği anlamına mı geliyor? "Evet, Wynn." Eminim sahte bir isim kullanmak için iyi bir nedeni vardır.

Böylece senden kaçabilir.

Kalbim biraz daha kırıldı.

Artık benden kaçmaz, değil mi?

Jeston'un başı, boynu herhangi bir şeyi tutmak için çok zayıf olan bir bebeğinki gibi öne doğru eğilir. "Wynn ve ben kardeşinin kalesinde birlikte çalışıyoruz."

Şu anda sadece arkadaş olabilirler ama ben uzak bir krallıkta, katlanamadığım bir kadınla evli olarak sıkışıp kalmışken, onlar tüm zamanlarını birlikte geçirecek, her geçen gün daha da yakınlaşacaklar. "Onu takip etmekle ilgileniyor musun?"

Gözleri açılmadan önce kaşları bir anlığına çatılıyor. "Oh, şimdi anlıyorum. Güzel bir Tuath gördün ve ayaklarına kapanacağını düşündün. Ama o seni reddetti, değil mi? Ve bunun sebebinin ben olduğumu düşünüyorsun." Kıkırdarak başını sallıyor. "Toz bezi prensimizle yatmak istemeyebileceği hiç aklına gelmedi mi?"

Tırnaklarım yaralı avuç içlerimi ısıyor. *Uyuşturucunun etkisi*. Ayık olsaydı bana böyle şeyler söylemeye cesaret edemezdi.

Öfkemi dizginlemek için elimden geleni yaparak gözlerimi kapatıyorum. O sadece gerçeği söylüyor, ama bu yüzleşmek istemediğim bir gerçek. Allette dün gece beni bir yıldız gibi parlarken gördü; neye dönüştüğümü biliyor. Bu kadar zayıf birini istemediği için onu kim suçlayabilir ki? Bu kadar kırılmış.

"Söyleyin bana, *Majesteleri*," diye kıkırdıyor Jeston kendi kendine, "halüsinasyonlar başladı mı?"

Gözlerimi açtığımda onu tavana bakıp gülümserken buluyorum. "Ne halüsinasyonu?"

"Halüsinasyonlar," diye tekrarlıyor, sanki az önce aynı lanet şeyi söylememişim gibi. "Rüyalar. Tozun onları çok gerçekçi yaptığını duydum."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Son zamanlarda canlı rüyalar görüyorum, ama bunun tozla bir ilgisi yok... değil mi?

Jeston homurdanır. "Yalancı." Gülümsemesi büyüyor, kötü niyetli, hınzır bir şey. "Gördüğünüz gibi, yasadışı maddeleri yutmanın sorunu, *tam olarak* ne içerdiklerinden asla emin olamamanızdır." Havlayan kahkahası taş duvarlarda yankılanıyor, kulak zarımı çınlatıyor. "Son zamanlarda yapılan yıldız tozu sevkiyatlarına katılan bilinmeyen bir zehir yüzünden *çooooo* fazla bağımlı ölü bulundu."

Zehir mi dedi? Boris krallıktaki olağandışı ölümlerden bahsetmedi. O biliyor mu ki?

Jeston blöf yapıyor olmalı.

Ama blöf yapıyor olamaz. Sisteminde barmit varsa, sadece gerçeği söylersin.

Hayatımın en kötü yıllarını atlatmama yardımcı olması için defalarca toz aldım. Boris bırakmam için yalvardı, Aeron da öyle. Neden onları dinlemedim?

"Benim için endişelenmene gerek yok. Bir daha asla toz almayacağım." Aşkımın gözlerindeki hayal kırıklığı ve yıkımı gördükten sonra olmaz. Onun için daha iyi olacağım. Bir zamanlar olduğum adam olabileceğimi kanıtlayacağım.

"Öksürük başladı mı?"

"Ne öksürüğü?" Biraz öksürüyordum ama sadece kendimi zorladığımda. Eminim kastettiği bu değildir.

Jeston'ın başı bir kez daha öne düşer. "Eğer öyleyse, baharı görecektir kadar yaşamayacaksın."

"Nereden biliyorsun?" O ve ben daha önce hiç tanışmadık. Bütün bunları nasıl bilebilir ki?

Başlı hâlâ yerdeyken mırıldanıyor: "Bir yıldız gibi parlayarak geçirdiğin tüm o gecelerin bedelini ödemek üzeresin."

Bu lanet bir cevap değil. Yumruğum masaya çarpıyor. "Nereden biliyorsun, lanet olası!"

Cevap vermiyor.

Ayağa fırlıyorum ve avucumu nemli alına bastırarak başını dik tutmaya zorluyorum. Gözleri kapalı kapakların ardında yuvarlanıyor ve hırıltılı nefesler alıyor. *Lanet* olsun. Ona ne kadar barmite verdiler? Onu omuzlarından sarsıyorum. Önce bir gözü, sonra diğeri açılıyor, gözbebekleri iğne deliğinden başka bir şey değil.

"Hasar tersine çevrilebilir mi?" Beni iyileştirecek bir iksir ya da tonik olmalı. Ölmek istemiyorum - en azından Allette'in hayatta olduğunu ve bir uzlaşma şansı olduğunu bildiğim için.

"Hepsi alınmış beş doz panzehire ihtiyacınız var..." Gözleri kafasının içinde geri döner.

"Kahretsin, Jeston. Uyan artık!" Bana odaklanana kadar onu salladım ve salladım. "Beş doz panzehirin hepsi *ne zaman* alındı?"

"Aynı anda, haftanın aynı günü, beş hafta boyunca. Bu vücudunuzu zehirden arındırmak için yeterli olacaktır."

"Gerekir mi?"

Önce bir gözünü, sonra diğeri kırıştırarak omuz silkiyor. "İhtimaller sıfırdan çok daha iyi. Çünkü hiçbir şey almazsanız elinizde olan bu."

"Panzehiri nasıl ele geçirebilirim?"

"Alabilirim." Sırıttığında dudakları çatlıyor. "Ama önce beni dışarı çıkarmalısın."

OceanofPDF.com

Otuz Dört

ALLETTE

BUGÜN İLK İZİN GÜNÜMÜZ VE KEŞKE YAPACAK İŞLERİMİZ OLSAYDI DİYORUM. İ Braith geceyi benim odamda geçirmeseydi, Ev Yöneticisi'ne gidip bir görevlendirme . Küçük yatakta zar zor uyuyabildim ama onu dışarı atacak cesareti kendimde bulamadım.

Umarım Senan, Jeston'u serbest bırakma isteğimi unutmamıştır. Dün gece onu bıraktığım haliyle, bu sabah kaçta uyandığını bilemeyiz.

Hızlı bir duştan sonra Braith ve ben birlikte kahvaltıya gidiyoruz. Yemek salonu normal konuşmalarla dolu ama bizim masamız sessizliğini koruyor. Jeston'ın genelde oturduğu yer boştu.

Kendimi öğle yemeğine katılmaya ikna edemiyorum, bunun yerine öğleden sonrayı sakladığım üniformadaki lekeleri çıkarmaya çalışarak geçirmeyi tercih ediyorum. Yemek zili çaldığında, boş midem bir öğünü daha atlamama izin vermiyor. Koridorun sonunda Braith'in de odasından çıktığını görüyorum. Tüm bu durumla ilgili suçluluk duygum kısır bir ot gibi büyüyor ve her şeyin önüne geçiyor. Kollarımı onun ince bedenine doluyorum. Belki Senan ziyaretimi unutmuştur. Belki bugün beni dinler. Gerekirse yirminci kata yüz kere çıkarım.

El ele kantine giriyoruz. Tavuk, topak topak patates püresi ve solmuş brokoli tabaklarını toplarken kimse bizimle ilgilenmiyor gibi görünüyor. Yerimize oturduğumuzda Mari ve Del bize doğru bakıyor, yüzlerindeki buruşuk ifade bizimkiyle eşleşiyor. Yemeğimi bitirir bitirmez doğruca Senan'ın odasına gideceğim ve ona yalvaracağım-

"Neden yüzünüz asık?"

Ne kadar garip. Jeston'ın sesini duyduğuma yemin edebilirim.

Braith kafasını kaldırır. Jeston oradadır, çatlak dudaklarında çarpık bir gülümseme vardır, gözleri morarmış ve şişmiştir.

"Jeston!" Braith ayağa fırlıyor ve kendini ona doğru atarak kollarını boynuna doluyor ve sıkıca sarılıyor.

Jeston sert bir kahkaha atarak geri çekilir. "Sakin ol, Braith." Arkadaşımın sırtını sıvazlıyor. "Benim tarafım biraz hassas."

Geri döndü. Gerçekten döndüğüne inanamıyorum.

Mari ve Del'in sarılmaları o kadar coşkulu değil. Ona sarılısam mı sarılmasam mı bilemiyorum. İyi olduğu için rahatladım ama o kadar da yakın değiliz. Başlarının üstünden Jeston'ın bakışları benimkileri buluyor ve sessiz bir teşekkürle çenesini sallıyor. Ben de başımı sallıyorum ve işte bu kadar, her şey affedildi.

Braith yemeğin servis edildiği yere koşar, Jeston için bir tabak toplarken o da yerine yerleşir ve dünyayı yoluna koyar. Jeston, tabağı önüne koyan Braith'e teşekkür etse de onun umut dolu bakışlarına karşılık vermiyor. Mari ve Del Jeston'ı sıkıştırmasaydı, Braith'in yemeğin geri , hatta belki de gece boyunca onun yanından ayrılmayacağından hiç şüphem yok.

Braith'in gülümsemesi yanıma çöktüğünde duraksıyor ve dizini güven verici bir şekilde sıkıyorum.

Jeston'ın ağzına yemek tıktırma şeklinden günlerdir yemek yemediğine yemin edebilirsin.

"Eee?" Del dirseğiyle onu dürtüyor. "Bize çukur hakkında her şeyi anlat. Herkesin söylediği kadar korkunç mu?"

Jeston su bardağına uzanırken eli titriyor. "Daha kötü."

Hepimiz daha fazla ayrıntı bekliyoruz ama o daha fazla açıklama yapmıyor. Bu şaşırtıcı mı? Neden böyle travmatik bir deneyimi yeniden yaşamak istesin ki?

Mari iki dirseğini masaya dayayıp çenesini ellerinin arasına aldı. "Nasıl çıktın?"

Jeston'ın gözleri önce benimkilere, sonra da yemeğine kaydı. Ağzına bir çatal dolusu patates püresi atıyor ve mırıldanıyor: "Prens Senan'ın kendisi serbest bırakılmamı emretti."

Masadaki herkes aynı anda konuşmaya başladı. Ben hariç herkes.

Senan her şeye rağmen benim için geldi. Bu kadar mutlu olmamalıyım. Bu geleceği değiştirecek bir şey değil. Yine de, prensin bu durumu düzeltmeye istekli olduğunu bilmek

Bu benim kırık kalbimi uçuruyor. Muhtemelen ona teşekkür etmeliyim, değil mi? Yapılacak en doğru şey bu olurdu.

Del çatalıyla patateslerinden arta kalanlara delikler açıyor ve tavandaki sarkıtlara bakarak hüznle iç geçiriyor. "Yaptıklarından sonra prensten nefret etmemiz gerektiğini biliyorum ama tüm kadınların ona neden bayıldığını anlayabiliyorum. Gerçekten de oldukça karanlık ve gösterişli biri."

Mari, arkadaşını itmek için Jeston'ın arkasına doğru eğiliyor. "Sen hep kötü çocuklardan hoşlanırdın."

Del kıkırdayarak onu geri itiyor. "Peki sen değil misin?" Başını bana doğru çeviriyor. "O nasıl biri, Wynn?"

Elim çatalımda sıkışıyor. "Nereden bileyim?"

Del kaşlarını imalı bir şekilde oynatır. "Bize karşı naz yapmana gerek yok. Hepimiz seni onunla dans ederken gördük."

Sıcaklık boğazımdan çeneme kadar tırmanıyor.

Mari başını sallamaya başlar. "Ah, evet. Bunu tamamen unutmuşum. Nasıl biriydi?"

Şu maskem için neler vermezdim. Yüzüm alev almış gibi hissediyorum. "Ben... ben... ben o olduğunu bile fark etmedim." Oysa elleri bedenimle buluştuğu anda kim olduğunu anlamalıydım.

"Saçmalık. İkiniz uzunca bir süre o perdenin arkasında kayboldunuz. Söyleyin bize, Darcy'nin iddia ettiği gibi Pegasus gibi asılı mı?"

Darcy de kim ve eşim hakkında bu kadar mahrem detayları nereden biliyor? Kadını bulduğumda-

Braith dizimi sıkıyor ama bakışları karşısındaki iki kadına takılı kalıyor. "Size hiç berbat dedikoducular olduğunuzu söyleyen oldu mu?"

Jeston gözlerini deviriyor ve ben bu hareketi eskisi kadar sinir bozucu bulmuyorum. "Lütfen bu konu hakkında konuşmayı kesebilir miyiz? Şahsen ben dün geceyi unutmak istiyorum. Hoş bir şeyler hakkında konuşalım. Daha sonrası için planı olan var mı?"

Tüm olanlardan sonra kimse mağaralardan ayrılmak istemiyor, bu yüzden saat dokuzda iskambil oynamak için büyük odada buluşmaya karar veriyorlar. Braith'in biraz zorlamasından sonra isteksizce onlara katılmayı kabul ettim.

Arkadaşlarla konuşmak ve gülmek güzel olacak. En azından kendime böyle söylüyorum. Gerçekte ise tek istediğim Senan'ı tekrar görmek. Bu *olmamalı*, değil mi? Onu bırakmalıyım. Ayrıca, eğer beni görmek istiyorsa

beni nerede bulacağını biliyor. Onu aramak beni daha da çaresiz gösterecek.

Gümüş derili devasa bir muhafız kantinin girişinde beliriyor, koyu kahverengi saçları kısa kesilmiş ve lacivert kanatları sırtında sıkıca katlanmış. Bir kraliyet muhafızının burada ne işi var?

Midem bulanmaya başlıyor. Kolunun altına sıkıştırılmış kahverengi kâğıt paketin içinde ne olduğunu merak ediyorum.

O odayı tararken konuşmalar sessizleşir.

"Yıldızlar, sanırım az önce aşık oldum," diye fısıldıyor Mari elinin arkasından.

Del'in dudakları büzüştü. "Neden bütün çirkin muhafızlar bize takılıyor?"

Yeni gelen odaya girer ve Ev Sahibinin kapısına vurur. Ev Sahibi, muhafızı görene kadar kaşlarını çatarak cevap verir. İkili, birkaç dakika sonra yeniden ortaya çıkmak üzere ofisinin içinde kaybolur.

Odanın diğer ucundan, ev sahibinin bakışları benimkileri buluyor. "Wynn? Bir dakika buraya gelir misiniz lütfen?"

"Şanslı," diye mırıldanır Mari. Del homurdanarak onaylıyor.

Banktan kalkıyorum ve titreyen uzuvlarımla odayı geçiyorum.

Muhafız yaklaşınca daha da irileşiyor ve düz burnuyla bana bakıp kaşlarını çatınca çok daha korkutucu oluyor. "Varlığınız Prens Senan Vale tarafından talep edildi." Bana paketi uzattığında tüm oda nefes almış gibi görünüyor. "Bunu giy ve benimle güney kapısında buluş."

GÖRÜNÜŞE GÖRE "BU", SERULEAN İPEKTEN YAPILMIŞ ÇARPICI BİR ELBISE.

Altın dantelle süslenmiş korseli bir korse. Hayatımda hiç bu kadar lüks bir giysi giymemiştim. Tenimde sıvı yıldız ışığı gibi hissettiriyor. Mari ve Del koridorda oyalanıyor, neler olduğu hakkında yüzlerce soru soruyorlar. Tek yapabildiğim dürüstçe cevap vermek ve onlara hiçbir fikrim olmadığını söylemek. Mağara çıkışına ulaşmadan önce Braith beni kenara çekip nasıl hissettiğimi soruyor.

Cevap biraz karışık. Gerginim. Heyecanlıyım. Heyecanlı olduğum için sinirliyim. Bu yüzden "Bilmiyorum." diyorum.

"İstemiyorsan gitmek zorunda değilsin," diyor. "O bir prens olabilir ama sana sahip değil. Bunu unutma."

Sorun *şu* ki, Senan bana kalben ve ruhen sahip. Yine de Braith'e ilgisi için teşekkür ediyorum. Beni kollayan bir arkadaşımın olması güzel. Bana sarılıyor, iyi şanslar fısıldıyor ve gidiyorum.

Muhafız gri günün içinde bekliyor, beni karşılamak için öne çıkarken sert kaşları hiç çatılmıyor. "Seni taşımamdan rahatsız olur musun?"

"Sanırım bu beni nereye taşıdığınıza bağlı." Kaşları kalkıyor ama bir şey söylemiyor.

"Eğer cevap vermezsen, mağaralara geri döneceğim." "Prensinin isteklerine karşı gelmeye cüret mi ediyorsun?"

Kollarımı kavuşturup bekliyorum.

Adam bir lanetle başını sallar. "Seni kraliyet solaryumuna götürüyorum."

"O kadar da zor değilmiş, değil mi?" Kraliyet solaryumu kraliçenin bahçelerine ev sahipliği yapıyor. Senan'ın annesi hâlâ hayattayken bu bahçelerle bizzat ilgilenirmiş. Oraya giden herkes bahçelerin ruhani güzelliğinin tüm diyarda eşsiz olduğunu söyler. "Şimdi, sorunuza cevap vermek gerekirse, evet, beni taşımanız konusunda rahatım."

Sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kollarının arasına alıyor ve lacivert kanatlarını geriyor. Yeryüzünü iterek gökyüzüne doğru fırlıyor. Kabarık bulutlara doğru tırmanırken ve parlak güneş ışığının üzerimize aktığı, beni iliklerime kadar ısıttığı yere doğru fırlarken beklenmedik hız karşısında çılgık atıyorum.

Sert ışığa karşı gözlerimi kısıarken adamın boynuna dolanan kollarım geriliyor. Rüzgâr saçlarımı dalgalandırıp koparıyor ve gözlerim aşırı hızdan sulanmaya başlıyor. Her şekil ve büyüklükteki kulelerin üzerinden uçuyoruz. Buradaki şehir manzarası son dört yılda çok değişmiş. Ufukta teyzemin kulesini arıyorum ama hiçbir şey göremiyorum. Dağın zirvelerine inşa edilmiş parkların üzerinde süzülüyoruz. Güneş Polaris Tapınağı'nda ve Sheer Şelalesi'nin mavi-siyah sularında parıldıyor.

Kısa bir süre sonra muhafız, neredeyse tamamen camdan yapılmış bir binayı çevreleyen bir balkonun üzerine iner. Siyah çerçeveler her bir bölmeyi ayırıyor ve bir masal kitabından fırlamış gibi bir araya geliyor. Kemerli kapılardan sarmaşıklar damlıyor, üstlerinde ise içerideki mermer zemine gökkuşağı çizen renkli vitraylar var.

Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim. Kaledeki odalar bile bu mabedin yanında sönük kalıyor. Nemli avuç içlerimi eteğimin altına doğru düzleştiriyorum. Saçlarım muhtemelen korkunç görünüyor ama artık bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok.

Beni bekleyen yakışıklı prensi bulmak için ılık odaya adım attığımda endişelerim kayboluyor.

OceanofPDF.com

Otuz Beş

ALLETTE

SENAN'IN YILDIZLARLA AYDINLANMIŞ GÖZLERİ BENİMKİLERİ BULUYOR VE SANKI HIÇ AYRILMIYOR
Etrafımızı saran cenneti bile fark edemiyorum. Öne doğru bir adım attığında
kalbim yerinden fırlıyor ve midem bulanıyor.

"Buradasın," diyor, biraz soluk soluğa. "Gelmeyeceğinden korkuyordum."

Nöbetçi kapıda bizi izlemeye devam ediyor. Aşkına koşmaktan başka bir şey
istememsem de, terliklerim yere sağlam basmaya devam ediyor. "Ben kimim ki
Prens Senan'ın isteğini reddedeyim?"

Dudakları düzleşir. "Gerçekten." İzleyicilerimizden habersizmiş gibi bir adım
daha yaklaşıyor.

"Beni alması için bir kraliyet muhafızı göndermemeliydin," diyorum
sessizce. "Bilson çelik bir tuzak, değil mi Bilson?" Senan mırıldanıyor,
bakışları

Dili kendi dudaklarını ıslatırken bile ağzıma dalıyor.

Muhafızın derin sesi kapı aralığından gürlüyor. "Evet, efendim."

"Kimseye söylemeyeceksin, değil mi Bilson?"

"Kimse yok, efendim."

Sanki tüm kantin, kraliyet muhafızlarından birinin benim için geldiğini ve
prensini söylediğini duyduğunda bunun bir önemi varmış gibi. Mari ve Del
beni bir servete mal olmuş olması gereken bu elbiseyle gördüler ve eminim ki
tüm personel dün gece Senan'la karşılaşmamı duyacak.

Senan biraz daha yaklaşıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş, sanki ikimiz de
birbirimizin esiri olmuşuz, gözlerimizi kaçırmak istemiyoruz. "Artık gidebilirsin,
Bilson."

Muhafız topuğunun üzerinde döner ve sessizce cam kapıdan içeri süzülür. "Neden buradayım?" diye soruyorum.

Senan elini uzatıyor. "Çünkü sana bir şey göstermek istiyorum."

Parmaklarım onunkileri buluyor ve eve dönmüş gibi hissediyorum. Beni canlı çiçeklerden oluşan bir labirentin içinden, gürül gürül akan bir derenin yanından, küçük ahşap bir köprüünün üzerinden, tırmanan ayçiçeklerinden oluşan bir duvarın önündeki çim alana götürüyor. Bembeyaz çiçekler sadece bir parça açık, camdan vuran güneşin düşmesini ve ayın uykusundan uyanmasını bekliyorlar. Yumuşak yapraklara dokunuyorum, çok narin ve ruhani.

"Ayçiçekleri benim favorimdir." Annemin de en sevdiğiydi.

Senan asmadan bir tomurcuk koparıyor, sapını dövmeli parmaklarının arasında döndürüyor. "Hatırlıyorum." Yaklaşıyor ve çiçeği kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

Dudaklarım kalktı. "Yalancı." Uzun zaman önce, laf arasında bahsetmiştim ve bana o kağıt ağırlığı vermişti ama paylaştığımız o anlardan bu yana çok şey oldu.

Parmakları beyaz gömleğinin düğmelerini yakalıyor ve onları teker teker çözmeye başlıyor. Tam ne yaptığını soracaktım ki, bronzlaşmış omzunda kıvrılan karmaşık dövmeyi fark ettim.

Ayçiçekleri sarmaşıklara tırmanıyor, sessizce tenini sahipleniyor. Tereddütlü bir adım daha yaklaşırken boğazım düğümleniyor. Orada, göğsünde bir isim var. *Benim ismim*. Sanki kendini benim için damgalamış gibi. Elimde olmadan narin harflerin izini sürüyorum. Senan'ın eli benimkinin üzerinde kıvrılıyor. Kalbi avucumun altında güçlü ve sabit atıyor. "Şimdi bana inanıyor musun?"

"Artık sana inanıyorum."

Senan'ın boştaki eli çenemde geziniyor, hafif bir baskı uyguluyor, ta ki ben artık dövmelerini değil, yüzünü inceleyene kadar.

O senin değil.

Kendimi zihinsel olarak sarsıyorum, bir şekilde başka tarafa bakmayı başarıyorum. Arkasında, iki çalının arasına gerilmiş ekose bir battaniyenin üzerinde bir sepet duruyor. "Bu bir piknik mi?"

Omzunun üzerinden bakıyor, sanki pikniği hiç hatırlamıyormuş gibi kaşları çatılıyor. "Belki de."

"Ama sen piknikten nefret edersin." İlk birlikte olduğumuz zamanlarda kardeşleriyle pikniğe gitmek zorunda kaldığı için söylenip durduğunu hatırlıyorum. Saatlerce bu konuda konuşup durmuştu.

"Pikniklerden nefret etmemin tek nedeni hiçbirinin seninle olmamasıydı."

Hala her zamanki gibi büyüleyici. Gümüş gözlü ve gümüş dilli. Her kadının iradesi için bir tehdit. "Hem de gürül gürül akan bir derenin kenarında. Balıktan korkan bir adam için, kesinlikle her şeyi göze alıyorsun."

Suya bakarken yüzünü buruştursa da parmağını kaldırıp "Balıklardan korkmuyorum. Sadece beni tiksindiriyorlar."

Ne yalancı ama. Bana çocukken banyo yapmaktan nefret ettiğini, çünkü bir balığın küvete girip "organlarını kemireceğinden" korktuğunu söylemişti. Onun sözleri, benim değil.

Kıyıda diz çöküyorum ve parmaklarımı serin suya daldırıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Aynı anda küçük bir Japon balığı bir nilüfer yastığının altından fırlayıp yanıma düşüyor.

"Demek istediğimi kanıtlamak için bir balık yakalıyorum."

"Hadi . Parmaklarına balçık bulaşmasını , değil mi?" Biraz daha yaklaşıp dereye bakıyor. Biraz daha yaklaş. Biraz daha.

Bir avuç su alıp yüzüne fırlatıyorum. Çıkardığı ses, benim kahkahalarım arasında onu duymak zor olsa da, ciyaklamakla ciyaklamak arasında bir yerde. Çenesine yapışan damlaları temizlemek için elini kaydırırken yüzünde beliren haklı öfke beni daha çok güldürüyor.

"Balıktan korkmuyormuşum, kışımın kenarı," diyorum soluk soluğa. Yıldızlar, yanlarım acımaya başladı.

Dudakları muzip bir sırıtışla kıvrılırken dişleri parıldıyor. "Bunun bedelini ödeyeceksin."

"Boş tehditlerinizi kendinize saklayın, efendim," diye takılıyorum. Ellerimi eteklerimde kurularak ayağa kalkıyorum ve piknik sepetine doğru ilerliyorum.

Senan önüme atlıyor ve sepeti kaptığı gibi göğsüne bastırıyor. "Ah, ah. Sana yemek yok. Canavarlarla yemek yemem." Sepet hâlâ elinde, battaniyenin üzerine bağdaş kurup oturuyor.

"Ama ben açım." En yalvaran bakışlarımı atarak yanına çöktüm. Kantindeki yemeklerin tadı tebeşir gibiydi. Onun getirdiğini istiyorum.

"Bunu beni balık idrarına bulamadan önce düşünecektin." "Bu temiz su."

Senan kara kaşlarını çatıyor. "Yani bana başka bir yere dışkıladıklarını mı söylüyorsun?"

Haklı olduğu bir nokta var. Bunu asla kabul etmeyeceğimden değil. Ellerimi çenemin altında kenetledim, dolgun çileklerden biri için yalvarmaya hazırlandım.

sepetten çıkardığı kase. "Lütfen, Senan."

Ardından bir kase asma üzümü, bir tekerlek portakal peyniri ve ktır ekmek geliyor. "Önce bir kâfir gibi davrandığın için özür dilemelisin. Sonra da bana ne kadar korkusuz olduğumu söylemelisin."

"Çok üzgünüm. Sen çok korkusuz ve aynı çok güçlüsün. Yüz tane Japon balığıyla dövüşüp galip gelebilirsiniz."

"Bu çok daha iyi." İki kadeh şarap doldurup ilkinı bana uzatırken dudakları seğiriyor. "Özür dilemen iyi oldu. Sizi bundan mahrum bırakmayı hiç istemezdim." Gümüş bir tepsi çıkardı ve içinde-

"Bu cheesecake mi?"

"Umarım hala en sevdiğindir?"

"Öyle." Önce ay çiçekleri, şimdi de bu mu? "Hatırladığına inanamıyorum."

Başını eğiyor ve bir tutam akık saçı çatık alnına düşüyor. "Seninle ilgili her şeyi hatırlıyorum, Allette."

Ve onunla ilgili her şeyi de hatırlıyorum.

Sorun şu ki, o zamanki insanlarla bugünkü insanlar aynı değil.

Bu Senan dört yıllık bir gizemle örtülü. Peki ya ben?

Nasıl bir kadına dönüştüğümü bilmiyor. Tanımasını istediğimden de emin değilim. Beni tamamen unutmaları ikimiz için de daha iyi olur.

Bu yüzden kalbimin benden istediği gibi başka neler hatırladığını sormak yerine daha güvenli bir konuya geçiyorum. "Jeston'ın gitmesine izin verdiğin için teşekkür ederim."

Yumuşak gülümsemesi hüzünlü bir şeye dönüşüyor ve getirdiği ziyafete doğru bakıyor. "Arkadaşınıza saldırmaya hakkım yoktu." Bardağından derin bir yudum alıyor ve parmaklarının arasında yuvarlanmak üzere bir üzüm koparmadan önce bir anlığına bana bakıyor. "Siz ikiniz ayrıldıktan sonra görüşmeye devam edecek misiniz?"

Dolgun bir çilek için şarabı bıraktım. Olgun, sulu ve çok tatlıydı. "Neden gideyim ki?"

Bana göz kırpmıyor. "Akıntıya karşı canavarca davranışlarına rağmen, sen Scathian soylularının bir üyesisin. Mağaralara ait değilsin, başkalarının arkasını temizliyorsun."

Bu daha önceydi. Bütün olduğum zamanlar. Şimdi nereye ait olduğumu bilmiyorum. Tek bildiğim kendime bakabilmem gerektiği çünkü,

Sonunda, güvenebileceğim tek bir kişi var. Ve ne yazık ki o da karşımda oturan prens değil. "Belki de işimi seviyordum."

"Öyle mi?"

Hayır, ama konu bu değil. "Birlikte çalıştığım insanları seviyorum. Ve bir amacımın olması güzel."

"Daha önce bir amacınız yok muydu?"

Oh, bir amacım vardı, tamam. Binlerce güneşin ateşiyle nefret ettiğim bir amaç. "Evlenip zengin bir adamın karısı mı olmak istiyorsun? Kendimi sevmediğim birine bağlamaktansa tuvaletleri temizlemeyi tercih ederim." Hayatımdaki bu felaketin olumlu bir sonucu varsa, o da kendi yolumu seçebilecek olmamdır.

Çenesindeki kaslar esniyor ve gibi atıyor. "Senin zaten bir kocan var."

"İkimiz de ettiğimiz yeminlerin yasal olarak bağlayıcı olmadığını biliyoruz." Hiç kimse bir kraliyet prensinin sıradan bir lordun yetim kızıyla evleneceğine inanmazdı.

"Beni bağlıyorlar."

Aklıma hemen Darcy geliyor. "Yine de başka kadınlarla birlikte oldun."

Başka tarafa bakıyor, çenesi kirli sakalının altında hâlâ çalışıyor. "İlk yıl yeminime sadık kaldım. O cesedi bulduğumda..." Bir elini yüzünde gezdiriyor. "Hâlâ nefes aldığını bilseydim, asla başka kadınların arkadaşlığını aramazdım."

Koşullar göz önüne alındığında, onu verdiği sözlere bağlı tutmak benim için haksızlık olur, ancak başkalarıyla birlikte olduğunu bilmek beni yine de öldürüyor. Ben bu kadar uzaktayken ona sarılabilecek, onu sevebilecek kadar şanslı olmaları.

Boğazını temizliyor. "Sen... um... Başka biriyle birlikte oldun mu?"

Gerçeklerden nefret ediyorum ama yine de ona söylüyorum. "Evet."

Nefesi kesiliyor ve yıkım yakışıklı yüzünü boyuyor. Cevap vermesi birkaç dakika alıyor. Cevap verdiğinde ise sorusu titrek bir fısıltıdan öteye geçmiyor. "Onu sevdin mi?"

En azından şunu kesin olarak söyleyebilirim: "Ben sadece seni sevdim."

Bizim aşkımız sonelerde okuduğunuz türden değil. Bizim aşkımız ışık ve mutluluk getirmez. Acı ve yıkım getiriyor. Yine de bunu dünyaya değişmem çünkü ne kadar trajik olsa da bu aşk bizim aşkımız.

Sırt üstü düşüyor ve avuçlarının topuklarını gözlerine bastırıyor. "Biz gerçekten lanetlendik, değil mi?"

Yanına çöküyorum, ağırlığımı dirseğime vererek altın güneşin onun formunda oynadığı oyunu seyrediyorum. "Ne olduğumuzu bilmiyorum." Biz, lanetli bir geçmişi ve asla gerçekleşmeyecek bir geleceğin hayallerini paylaşan iki aşığız.

Ellerini indiriyor ve bana doğru dönüyor.

Aramızdaki gerçek bu ve hiçbir dilek bunu değiştiremeyecek. Parmakları bileğime dolanıyor ve elimi dudaklarına götürüyor, nabzıma bir öpücük konduruyor. Kalbim biraz daha hızlı atıyor.

Hipnotik gözlerine bakmak, sıvı ay ışığına bakmak gibidir. Düşüncelerine ve arzularına açılan bir kapı. Ve bakışlarının ağzıma doğru inişinden, arzularının benimkilerle eşleştiği açık.

"Lanetli ya da değil, biz aynı bütünün iki yarısıyız," diyor. "Yıldızların arasında dans etmek için yaratılmış iki ruh. Tek bir kalp gibi atan iki kalp. Biz eşiz."

Bunların hepsi olabiliriz, ancak dünya bunların hiçbirinin önemli olmadığına ısrar ediyor. Başkalarının planları ve kaptisleri her zaman bizimkilere üstün gelecektir.

Bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırırken parmakları yanağımı hafifçe sıyrıyor. Oraya yerleştirdiği çiçek, göğsümdeki kalp gibi solmuş bir halde battaniyeye doğru sürükleniyor. "Dün gece beni öptün mü, yoksa bu bir rüya mıydı?"

Bir rüya gibi hissettiriyor. Güzel, trajik bir rüya. "Gittiğini sandım ve seni başka nasıl geri getireceğimi bilemedim."

Sırt üstü düşer ve hareketsiz kalır.

İçimden irkilerek bir kakhaha yükseliyor. Ne yapıyor bu? Omzunu dürttüğümde kımıldamıyor. "Kalk ayağa, seni kaçık." Kaburgalarını dürttüğümde hiçbir şey olmuyor. Üzerine balık atmakla bile tehdit ediyorum ama Senan beni tanımayı reddediyor.

Aklını kaçırmış.

Seni başka nasıl geri getireceğimi bilemedim.

"Oh, canım. Prens bilincinin yerinde olmadığı açık. Onu nasıl ayıltacağım?" Eğilip dudaklarımın onunkilere fısıldamasına izin verdiğimde yüzümdeki gülümseme yabancı geliyor. Elleri belimde kilitleniyor, dizlerim kalçalarının iki yanına düşene kadar kaldırıp çekiştiriyor, önceki geceki pozisyonumuzu yansıtıyor.

"Çok daha iyi," diye mırıldanıyor, ellerini omurgamdan yukarı kaydırıyor, dağınık saçlarıma dolanıyor, nefesi nefesim olana kadar beni yerimde tutuyor.

"Senan," diye fısıldıyorum. Bir uyarı. Bir yalvarış.

Boynumun arkasına hafif bir baskı uyguluyor ve alnımız birbirine değene kadar beni aşağı doğru itiyor. "İtiraz etmeden önce beni dinle. Beni böyle hatırlamanı istemiyorum, son öpücüğümüzün lekelenmesini istemiyorum. Benimle ilgili anılarının güzel olmasını istiyorum. Tüm kötülüklerin yerini iyiliğin almasını. Yapabildiğim sürece seni gülümsetmek istiyorum." Başparmağı ağzıma bastırıyor, aşağı doğru sürüklüyor, alt dudakıyla oynuyor. "Bana izin vereceğini söyle."

OceanofPDF.com

Otuz Altı

ALLETTE

BANA IZIN VERECEĞİNİ SÖYLE.

İstiyorum. Tüm bildiklerime rağmen, geçmişimize ve geleceğimize rağmen, yıldızlar, istiyor muyum? Ama endişeleniyorum. Kendim ve kırık kalbim için, evet. Ama bundan daha çok, Senan için endişeleniyorum. Yıllar önce olanlar beni kırmış olabilir ama onu da paramparça etti. Bir kez daha ayrı düştüğümüzde o ne yapacak?

Ve ona ne hale geldiğimi söylemeden bu anı nasıl kendime ayırabilirim?

Artık Scathian olmadığının farkında bile değil. O insanların bizi yarı eşit seviyeye getiren tek şeyi çaldığını.

Aklım ve kalbim savaş halinde, ama kalbim çok uzun zamandır kırık, gelişigüzel dikilmiş dikişlerle zayıflamış durumda.

"Ne yani? Başka biriyle evlenmeyecekmişsin gibi davranıp başka bir krallığa mı taşınacağız?" Çok basit. Çok mantıklı. *Acıtacak*, diye fısıldıyor kalbim.

Sıcak ellerim saçlarımı yüzümden geriye doğru tarıyor, koyu boya gerçek rengini tıpkı yaralarımı gizlediğim gibi gizliyor. "Yaptığımız şey tam olarak bu. Bu hayatta çok fazla pişmanlığım var. Bunlardan birinin, bize şans verildiğinde mutluluğun son damlasına kadar çılmadığımız için olmasını istemiyorum." Dili dışarı fırlıyor, öpmek için can attığım dolgun dudaklarında geziniyor. Gözleri yalvarıp yakarıyor ve yine de şöyle diyor: "Ama sen beni istemedikten sonra benim ne istediğimin hiçbir önemi yok."

artık aynı hissediyorum. Geçen sefer sana fazla seçenek bırakmamıştım. Bu sefer senin yolundan gideceğim."

Zihnimi bulandıran şehvet beni tereddüde düşürüyor. Uzun zamandır kayıp olan aşkıma baktıkça, kalbim daha yüksek sesle fısıldıyor, ta ki bir çan kadar net duyana kadar: *Her iki şekilde de acıtacak.*

Senan'ın kara kaşları sessiz bir soruyla kalkıyor ve ben de bildiğim tek şekilde cevap veriyorum.

Öne düşüp ağzımı onun kine yapıştırarak. Boynumdaki tutuşu neredeyse acı verici bir şekilde sıkılaşıyor ama hiçbir şey kalbimin bunun neşeli bir selamlama değil, vedayı görmezden gelmeye yönelik inatçı bir girişim olduğunu bilmesi kadar acıtmıyor. Dili dudaklarımın kenarı boyunca kayıyor ve ben ona ağzımı açtığımda içeri girip benimkiyle buluşuyor, tadına bakıyor ve alay ediyor.

Kalçalarım hareket etmeye başlıyor, sürtünme arıyor, sallanıyor ve gıcırıyor, Senan'ın vücudu benimkinin en yumuşak kısımlarının altında sertleşirken dudaklarından bir laneti sürüklüyor, onu en çok arzuladığım yeri okşuyor.

Kalçalar kalkıyor. Tutuşlar sıkılaşır. Diller fetheder.

"İşte benim kızım," diye mırıldanıyor vahşi öpücükler arasında, elleri saçlarımdan çözülüyor, kollarımdan aşağı kayıyor, yuvarlanan kalçalarımın iki yanına demir atıyor. "Aynen böyle. Çok hızlı değil." Daha az çılgınca bir hız ayarlıyor, beni daha derine taşıyor. "İşte böyle. Güzel ve yavaş. Acele etmek için çok uzun süre bekledik."

Dirseklerim başının iki yanına dayanıyor, onu kendime hapsediyorum.

Ağzı tıpkı kalbimi tükettiği gibi benimkini de tüketiyor, tamamen ve tereddütsüz. Dişler alt dudağımı ısıyor. Çenemi. Çenemi. Çılgınca bir açıklıkla yiyip bitiriyor, sanki açmışız gibi. Tırnaklar deriye batıyor, ulaşabildiğimiz her et parçasını kavıyor.

Gömleğinin yumuşak kumaşını çekiştiriyorum, yılların vücudunu nasıl bileceğini görmek için çaresizce. "Çıkar şunu."

Sırtışı parlıyor ve beni sırtüstü yatırıp kontrolü ele alıyor. Başının arkasına uzanarak tişörtünü yukarı çekip çıkardı. Vücudu her zaman güzeldi, ama dönüştüğü adamı görmek içimi sızlatıyor. İhtiyaçla.

Göğsünün ve karnının yağsız kasları sanki tüm alemdeki en iyi heykeltıraş tarafından taşa oyulmuş gibi görünüyor. Kalçalarının derin kesimi mükemmel bir V oluşturuyor.

Adım kalbini kaplıyor. Çiçeklerim kollarına tırmanıyor. Hikayemiz parmak eklemlerine işlenmiş. Bakışlarım bir kafesin karmaşık dövmesine düşüyor

kaburgaları boyunca uzanıyor. Altta yüzükoyun yatan bir karatavuk yatıyor, minik pençeleri havada, hiçbir şeyin etrafında kıvrılmış.

Yaratığın siyah kanatlarını izlerken tüylerim diken diken oluyor ve kalbimde onun kimi temsil ettiğini biliyorum. Prensime kara kuş. Kale onun kafesi. Bu eserde, o canlı değil. O ölü.

Oh, Senan...

Parmakları benimkileri sararak dudaklarına götürüyor. Yumuşak, sıcak ağzı parmak uçlarıma dokunurken gözlerindeki şefkatle beni izliyor. "Bana bakışını seviyorum."

"Peki bu nasıl?" Çenem kalkıyor, ağzını boğazımda hissetmek için yanıp tutuşuyorum.

"Her zaman yaptığın gibi. Beni gördüğün gibi. Tacımı değil. Hatalarımı değil. Beni."

Parmaklarımin ucu bel kemerine girene kadar kalça kemiklerinin altındaki girintileri izliyorum. "Seni görüyorum. Yine de daha fazlasını görmek isterdim," diye itiraf ediyorum, bel kemerini çekiştirerek.

Dudaklarının köşesi o çok sevdiğim arsız sırtışına dönüşüyor. "Önce sen."

Çarpan kalbim durma noktasına geldi.

Yara izlerin!

Beni yine de sevecektir.

Emin misin?

Senan'ın nişanlısı mükemmelliğin resmidir, emrinde koca bir krallık olan bir prenestir. Gerçeği öğrendikten sonra beni nasıl isteyebilir ki?

Bunu yapamam. Yapamam.

Sol dizini iterek dengesini bozuyorum. Boşluğa ihtiyacım olduğunu anlamış gibi görünüyor ve yana düşerek altından kaçmama izin veriyor.

Her şey çok hızlı geliyor. Buraya baştan çıkarılmak için gelmedim. Neden geldiğimi bile bilmiyorum. Onu bırakmaya karar vermedim mi? Aklımdan ne geçiyor?

"Allette?"

Tökezleyerek uzaklaşıyorum, ama sonra pikniği ve ayçiçeklerini görüyorum ve içim öylesine burkuluyor, kararsızlıktan ve ikinci kez düşünmekten öylesine bıkiyorum ki donup kalıyorum, zamanda asılı kalıyorum, ne geliyorum ne de gidiyorum.

Senan'ın eli sırtıma indiğinde irkiliyorum. Sıcak bir kömüre dokunmuş gibi sarsılıyor, gözleri kapanıyor. Aramıza mesafe koymuş olmaktan nefret .

ama mücadele ediyorum ve başka türlü davranamam.

"Özür dilerim, Allette. Seni rahatsız etmek istememiştim." Kalın ereksiyonunu pantolonunun içinde ayarlıyor. "Tekrar senin yanında olmak geçmişti bugünden ayırmayı zorlaştırıyor. Kendimi daha iyi kontrol etmeye çalışacağım. Lütfen beni henüz terk etme." Gözleri parlıyor ve hızla kırpmaya başlıyor. "Daha cheesecake bile yemedin."

"Rahatsız değilim." Aksine fazla rahatım, sadece bir nefes ötemde duran adamla deneyimlediğim bir doğruluk hissine kapıldım. Senan'la her şey çok kolay ve bunu bu kadar zor yapan da bu.

Kaşları çatılır. "O zaman bana ne yaptığımı söyle ki o."

Ona hiçbir olmadığını söylemek istiyorum. Ama ona yalan söyleyemem. Bu yüzden Güçlendirici bir nefes al ve ona gerçeği söyle. "Ne kadar kırılmış olduğumu görmeni istemiyorum."

Bakışları yumuşuyor ve ellerini uzatırken sessiz iç çekişi yanağını okşuyor. İlk defa avuçlarında ne kadar çok yara izi olduğunu fark ediyorum. Sadece çiftleşme bağımız değil, diğerleri, küçük ve büyük, ezilmiş ve düz. Onları büyülemiş olmalı.

Benim kendi acımı sakladığım gibi onun acısını saklıyor. Ve ben onu yine de seviyorum.

Senan onları bana doğru uzatıyor, açık ve boş. "Birlikte kırılalım."

Bana seçim şansı veriyor ve o da aynısını hak ediyor. Yavaşça dönüyorum ve sırtımdaki bağcıklara erişmesine izin veriyorum. Ona elbisemi çıkarmasını söylerken sesim titriyor. O yaralı eller saçlarımı topluyor, ağır dalgaları omzumun üzerinden kaldırıyor, elbisemin kare şeklindeki sırtını dantellere kadar takip ediyor.

Elbise gevşeyip düşüyor ve beni ince bir şalvar, beyaz iç çamaşırları ve yara izleriyle delik deşik olmuş bir vücutla bırakıyor.

Bir kolunu omzumdan aşağı çekiyor, pamuğun yerini oyalanan öpücükler alıyor. Isıtan öpücükler. İyileştiren öpücükler. Bedenim onun içinde erimek için can atıyor ama yine de kaskatı kesiliyorum. Bekliyorum. Dehşet içinde. Umutluyum.

Aynı şeyi diğer koluna da yapıyor ama sonra duruyor. Sert nefes alışları beni üşütüyor. "Allette..."

Onları gördü... Biliyor... Gözlerimi yakan yaşlar serbestçe dökülüyor, sessizce yanaklarımdan aşağı kayıyor.

Kanadımın tabanının eskiden kürek kemiklerimin arasında durduğu yerde, yara izimin tepesine dokunduğunu hissediyorum. "Bunu sana kim yaptı?"

Sesi alçak. Ölümcül.

Elinden kurtulup dönüyorum ama iğrenç izler yüzünden yüzüne bakamayacak kadar utanıyorum. "İnsanlar. O kulübede gördüğün kanatlar benimdi."

Ve şimdi yıkıcı gerçeği biliyor. "Allette, gözlerini aç."

Başımı salladım. "Yapamam."

"Lütfen."

Yalvarışındaki kırılmışlık bana kirpiklerimin arasından bakma cesareti veriyor.

Senan'ın gözlerinden dökülen yaşlar gözlerini daha da parlatıyor. "Bir şeyi anlamana ihtiyacım var," diyor sesi titreyerek. "Bana söyleyebileceğin, gösterebileceğin hiçbir şey seni daha az sevmemi sağlayamaz. Kanatların yok mu? Sana benimkileri vereceğim. Sihrin yok mu? Sana onu da vereceğim."

Ellerimi gözlerime bastırarak oradaki nemi temizlemeye çalışıyorum. "Bunu kastetmiyorsun." Mümkün değil.

Sıcak parmaklar bileklerime dolanıyor ve ellerimi çekiyor. "İstiyorum." Bu sefer sesi ne titriyor ne de titremiyor. "Tanıştığımız gün sana kalbimi verdim. Sana diğer her şeyi de vermeyeceğimi düşündüren ne?"

Zaman. Mesafe. Değişim. O.

"Yeminlerimizi ettiğimiz gece sana ne dediğimi hatırlıyor musun?" diye sorar.

Her şeyi hatırlıyorum. Her bir kelimeyi ve verdiğimiz sözleri.

"Dedim ki, 'Seni seveceğim-'"

"Güneş patlayana ve yıldızlar parlamayı kesene kadar," diye bitiriyorum.

"Ve son baktığımda, güneş hala günlerimizi yönetiyor ve yıldızlar hala gecelerimizi süslüyordu."

Sanki güneşin kendisi sözlerimizi duymuş gibi, bahçedeki ışık parlıyor.

Dudaklarımı dudaklarına götürüp fısıldıyorum, "Seni seviyorum, Senan Vale. Bütün ya da kırık."

"Ve seni seviyorum, Allette Vale. Bütün ya da kırık."

Dünyaya karşı adım Allette Rittey olabilir ama burada, bu büyülü yerde, Kumulus'un merhum Kralı Taranis'in üçüncü oğlu Senan Vale'nin karısı Allette Vale'yim.

Senan beni omuzlarımdan tutuyor, başparmakları çıplak tenimde geziniyor. "Arkamı dön."

Dediğini yapıyorum, karnım sıkışıyor ve nefesim kesiliyor. Ağzı yara izimle buluştuğunda sıcaklığı bana yaklaşıyor. "Bugün de o pazarda olduğun kadar güzelsin. Bunlar zayıflığının izleri değil, gücünün kanıtı." Bir öpücük daha. Bir söz daha. "Ve eğer insanlar aleminde olsaydım, seni inciten her adamın kalbini oyardım."

O adamlar öldü ve korkunç eylemleri üzerine kafa yormak sadece onları sığ mezarlarından çıkarır. Bugün artık geçmişe bakma günü değil. Artık ileriye bakma günü de değil.

Bu şimdilik bir gün.

Ben de aşkıma dönüyorum, ellerimi saçlarına doluyorum ve onu aşağı çekiyorum. Kimin önce düştüğünü ya da nasıl olduğunu bilmiyorum ama kendimizi çimlerin en yumuşak halısının üzerinde buluyoruz, Senan üzerimde geziniyor, gerçekten de parlayan güneşin silüetinde. Bacaklarım kalçalarına kilitleniyor ve onu ağrıyan merkezime doğru sürüklüyor. Onun bir kez daha şiştiğini, pantolonunu zorladığını hissettiğimde kalbim güm güm atıyor.

Dişleri çenemi her ısırduğında tırnaklarım omuzlarını ısıyor. Boğazım. Köprücük kemiğim.

Bu sevişmekle ilgili değil. Bu, kaderin ve yıldızların bizden çaldıklarını kendimiz için almakla ilgili. Hâlâ söylenmemiş çok şey var ama daha fazlasına duyduğum arzu her şeyi bastırıyor.

Senan ellerini kalçalarımdan yukarı kaydırmak için bırakıyor, iç çamaşırımın kemerini yakalıyor ve çekiştirerek çıkarıyor. Ağırlığımı topuklarıma vererek kalçalarımı kaldırıyorum, böylece beyaz pamuğu kalçalarımdan aşağı sürüklemesini ve terk edilmiş pikniğimizin yanına atmasını kolaylaştırıyorum.

Senan'ın saçları yanağımı, göğsümü gıdıklıyor, yakıcı öpücükleri göğüslerime kadar iniyor. "Hatırladığımdan daha güzel," diye mırıldanıyor, dudaklarının arasında sert bir tepe yakalıyor.

Saçlarını pençeliyorum, onu daha yakın istiyorum. İçimde ona ihtiyacım var.

Şakacı dili önce bir göğsümü, sonra diğerini okşuyor. Ağırlığını dirseğine verirken bir eli başımın üstünde benimkini sarıyor. Diğer eli

Kalçamın etrafına kilitlenip beni yerimde tutuyor ve ben yanana kadar içime giriyor.

Pantolonu hala üzerinde. Neden hala üzerindeler? "Pantolonunu çıkar." "Sana bir sıçramanın bedelini ödeteceğime söz verdiğimi hatırlıyor gibiyim. olay." Dudakları aşağı doğru iniyor ve dili göbeğime doğru iniyor, iniyor, iniyor.

"Senan, lütfen."

Bana bakarken gözleri karanlık bir vaatle doluyor ve yaralı avuç içleri dizlerimle buluşuyor. "Bana bunların ne kadar geniş olduğunu göster." Bacaklarımı ayırmaya zorluyor, beni çıplak bırakıyor ve onun için açıyor. "İşte benim kızım."

Pantolonunu çıkarmasını ve bana arzuladığım şeyi vermesini bekliyorum. Bunun yerine, öne doğru eğiliyor ve dilini en çok acı çektiğim yere doğru düzleştiriyor. Dudaklarımdan bir inilti ile bir nefes arası bir şey dökülüyor. Kalçalarım istemsizce kıpırdıyor. Arkadaşım çok ama *çok* ısrarcı bir dille göbeğimi bulana ve görüş alanımın kenarını siyahlık kaplayana kadar onu daha yakına mı itmek istediğimi yoksa uzak mı durmak istediğimi bilmiyorum.

O ele geçirilmiş bir adam, asla sapmıyor, tamamen odaklanmış, hala yayılmış olan bacaklarım titremeye başlayana ve patlamak üzere olana kadar. Yalnız uçmak istemiyorum. Onunla birlikte uçmak istiyorum.

"Dur," diye nefes alıyorum. Devam ediyor ve gözlerim kafamın içinde geri dönüyor ve - "Dur."

Ağzı etimden ayrılıyor, bakışları , kaşları kalkıyor. "Sana içimde ihtiyacım var."

Bir elini ağzında gezdirerek dudaklarındaki ıslaklığı temizliyor ve pantolonunun düğmelerini açıp siyah saçlarının hafif bir tozuyla kaplı güçlü kalçalarından aşağı iterken bana sırtıyor.

Sertleşmiş siki serbest kalıyor. Gerçekten de bir Pegasus.

Kendini yumruklayıp okşarken gözleri benimkilere kilitleniyor. "İstedğin bu mu, karıcığım?"

Elini kendi elimle değiştiriyorum, parmaklarımı onun sert shaftının etrafında kısıyorum. "Evet. Beni yalnız gelmeye zorlama."

Onu ileri doğru ittiğimde göğsünde derin, vahşi bir homurtu yükseliyor ve sikiinin başını sıırıslıkam kıvrımlarıma sürüyor. Uzun, yavaş bir hamleyle tamamen oturuyor, ciğerlerimdeki havayı ve kafamdaki her düşüneyi alıyor.

"Mükemmel bir uyum," diye kulağımın kabuğunu törpülüyor ve omurgamdan aşağı karıncalanmalar gönderiyor.

İlk kez seviştiğimizde de aynı sözleri söylemişti, henüz bedenimin onun büyüklüğünü nasıl karşılayabileceğini anlamamıştım. "Mükemmel bir uyum," diye kabul ediyorum, hareket etmeye başladığında son kelime bir inilti haline geliyor, tekrar tekrar derinlere vuruyor. Vücutlarımız pervasızca çarpışıyor, parfümlü havayı bir inilti ve inleme orkestrasıyla dolduruyor.

"Evet." O zorlu bir tempo tuttururken omuzlarına yapışıyorum, alıyor ve veriyor, acıyla birlikte zevk veriyor. Başparmağıyla klitorisimi buluyor, fiskeliyor ve bastırıyor, beni gökyüzüne daha da yaklaştırıyor. "Senan...."

Gözleri erimiş, karanlık ve tehlikeli bir hal alıyor. "Daha yüksek sesle."

"Senan," diye inliyorum, içimde biriken, midemde kıvrılan ateşin serbest kalması için yalvarıyorum.

"Daha yüksek sesle," diye homurdanıyor, alnında boncuk boncuk terler beliriyor, karnındaki kaslar her zorlu itişte esniyor. "Bizi lanetleyen yıldızlar adımı haykırdığını duysun."

Boğazım düğümlenene ve nefesim ciğerlerimi boşaltana kadar onun adını sayıklıyorum. Gözlerimin arkasında yıldızlar patladığında, Senan benimkini ağlayarak mutluluğa doğru beni takip ediyor.

Öne doğru düşüyor, göğsü kabarıyor ve vücudu titriyor. Burada, onun kollarında, istendiğimi hissediyorum. Sevildiğimi. Güvende. Sırt üstü dönüp beni kendine çektiğinde başım göğsüne düşüyor ve kulağıma çarpan kalbinin sesini hafızama kazıyorum.

"Hatırladığımdan çok daha iyiydi."

Göğsü yanağımın altında gümbürdüyor. "Genç Senan'ın sevişmesini eleştirmeye nasıl cüret edersin?"

"Genç Senan'ı eleştirmiyorum. Yaşlı Senan'ı övüyorum."

"Az önce bana yaşlı demedin," diye alay ediyor ve saçımı sertçe çekiştiriyor. "Efendim?"

Senan'ın başı muhafızının sesine doğru kayıyor. Göz açıp kapayınca kadar yüzüm artık tene değil, çimenlere geçiyor. Senan atılmış gömleğini kapıp çıplak bedenimin üzerine örtüyor. "Şu kapıdan içeri adımını at Bilson, akşama kadar kelleni mızrağın ucunda bulursun."

Yumuşak beyaz pamuk onun gibi kokuyor. Elbisemin yerine bunu giyebilseydim, giyerdim. "Ona karşı gerçekten daha nazik olmalısın."

Bana bakarken aşkımın yüzünde eğlenceden eser yok. "Kimse benim olanı göremez."

Ben de aynı duyguları ifade etmek isterdim ama şehvetin sisi dağıldığına göre, gerçekler huzurlu ve güneşli baloncuğumuza sızmaya başlıyor. Başka bir kadın benim olanı görecek. Senan'ın *gerçek* karısı.

"Efendim, neredeyse yemek vakti geldi. Eğer dönmezseniz kralın ne yapacağını biliyorsunuz." Bilson'ın sesi oldukça sinirli geliyor. Onu kim suçlayabilir ki? Az önce bu güneşte neler olduğunu duymuş olmalı.

Yanaklarım ısınıyor ve bunun candan vuran güneşle hiçbir ilgisi yok.

"Akşam yemeği istemiyorum." Senan yan gözle bana bakıyor, gözleri vücudumda yavaş ve dikkatli bir gezinti yapıyor. "Belki de krala çoktan yediğimi söylerim."

O çok gülünç... ve ben onu başka türlü .

Giyinip unuttuğumuz pikniğimizi topladığımızda güneş uzak ufukta batıyor. O karanlık mağaralara geri dönme düşüncesi beni dehşete düşürüyor. Ama bu benim kaderim olduğuna göre, kabullenmeliyim.

Senan elimi tutuyor. Yüzümdeki mutsuzluğu görmesin diye ona bakamıyorum. "Bu gece odama gel."

O nişanlısı ve diğer soylularla yemek yerken utanç verici bir sır gibi yatak odasında mı bekleyeyim? Teklifiyle bunu kastetmediğini biliyorum ama öyle hissettiriyor.

Elimi onunkinden çekiyorum. "Korkarım planlarım var."

Yüzü düşüyor ama itmiyor. "Seni bir daha ne zaman göreceğim?"

"Müsait olduğumda sana geleceğim." Belki yarın. Uyumak ve kalbimi istila eden tüm bu çelişkili duyguları çözmek için zamanım olduğunda.

İtiraz edecek gibi görünse de başını sallıyor ve göğsüme, tam kalbimin üzerine bir öpücük konduruyor. "O zamana kadar dakikaları sayıyor olacağım."

Otuz Yedi

SENAN

BİR MUCİZE ESERİ, KALEYE ZAMANINDA DÖNECEĞİM.

Evet, gömleğimde çimen lekeleri var ve sanki bir tarlada yuvarlanmışım gibi kokuyorum ama uzakta, düşen güneşin silüetini oluşturduğu kuleleri görebiliyorum. Ve dört yıldır ilk kez gerçekten umutlu hissediyorum. Kararan gökyüzünde süzülüyor olabilirim ama zihnim hala camdan ve hayallerden yapılmış o güneşli odada, bedenim Allette'inkine sarılmış, ısı ve tenden oluşan bir koza.

İnsanların eşime ne yaptığını hatırladığımda coşku kayboluyor. Kör tırnaklarım yaralı avuçlarıma hilaller çiziyor. Bir insan nasıl bu kadar kötü olabilir? Masum bir kadını sakatlamak ve yok etmek. Hayatta olduğu için şanslı.

Kulübedeki ceset çok kolaylıkla Allette'in olabilirdi. Ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Ona yardım etmek için orada değildim. Onu yaşadığı travmadan kurtarmak için. Silahı ben tutmamış olabilirim ama insan dünyasında kalma kararım buna yol açtı. Bana bakmaya nasıl dayanabiliyor? Neden o da beni suçlamıyor?

Yemek odasının balkonunda küçük bir kalabalık toplanıyor. Leeri'nin beyaz kanatlarını görüyorum, ince kollarını korkulukların üzerinde kavuşturmuş, gün batımını izliyor. Hızlı bir yön değişikliğiyle kardeşlerimin yanına iniyorum. Ayaklarım mermerle buluştuğu anda sırtımda ikinci bir gümbürtü duyuyorum. Bell bana bildiğim ve o sert bakışını atıyor,

Yirmi dakika önce mesaisi başladığından beri hangi cehennemde olduğunu merak ettiğine şüphe yok.

Toplanan lordlar ve leydiler, çoğunlukla gün batımının güzelliği ve yaklaşan nikâhım hakkında konuşmaya devam ettiler. Sevgilimle birlikteyken bu gerçeği unutmak ne kadar kolaydı.

Kyffin'in yüzü aydınlanıyor ve kollarını belime doluyor. "Başardın."

En azından biri beni gördüğüne sevindi.

Rhainn şu anki halime bakıp gözlerini deviriyor.

Kyffin geri çekiliyor, burnunu kırıştırarak kolumu çekiştiriyor, tam da büyük yeşil bir lekenin üzerinde. "Antrenman mı yapıyordun?"

"Sayılır."

Rhainn homurdanarak parmaklarının arasında sallanan şampanya bardağını korkuluklara bırakıyor ve siyah elbise ceketini çıkarıyor. Giysiyi göğsüme sokana kadar ne olduğunu anlamıyorum. Daha önce benim için hiç örtünmemişti. Neden şimdi?

"Başım ağrıyor ve Boris'in hırıltılarını dinleyecek halim yok," diye mırıldandı Rhainn, şampanyasını bir kez daha toplayarak.

Ceket kollarıma ve omuzlarıma biraz dar geliyor ama uzunluğu mükemmel. Beni ve kardeşlerimi Boris'in gazabından kurtarırsa, hepimiz kazanırız.

Yemek zili çalıyor ve hiçbirisi Allette olmasa da masaya giderken kendimi maskeli hizmetkârlara bakarken buluyorum. Bu şatoyu hep bir kafese benzetmişimdir ama artık kız arkadaşımın yaşadığını bildiğimden, bu mermer duvarlar sanki içime kapanıyor, beni boğuyor gibi geliyor.

Bilson'dan Allette'i doğruca mağaralara götürmesini ve akşam eve gitmeden önce içeri girmesini sağlamasını istedim. Eğer hizmetkârların merdivenleri korunmasaydı, gecemi nerede geçireceğimi çok iyi biliyordum.

Biri dirseğime dokunduğunda neredeyse sandalyeme varmışım ve kadınsı bir sesin adımı söylediğini duydum. Sevgili nişanlımla yüzleşmek için döndüğümde gülümsemem cam gibi kırılmalı. "Nerelerdeydin?" Leeri tıslıyor. Giydiği ipekli elbise, kısılmış gözlerine uyuyor.

Cevap vermenin bir anlamı yok. Nasıl olsa ona gerçeği söylemeyeceğim.

Keskin tırnağı koluma batıyor. "Bana söyleyecek bir şeyin yok mu?"

"Ne hakkında?"

"Yıldızlar, Senan." Parmaklarını şakaklarına bastırıyor. "Bugün portrelerimiz için oturacaktık."

Dürüst olmak gerekirse, son yirmi dört saat içinde çok şey yaşadım. Bir portre için oturmak öncelikler listemin başında değildi. "Nimbiss'te portre çektirebiliriz." Orada olmayı planladığımdan da değil.

"Nimbiss'te portremi yaptırmak istemiyorum."

"Evet, her zaman istediğimizi elde , değil mi?"

Kral masanın başındaki yerini alıyor, bu da geri kalanımızın da oturmasına izin verildiği anlamına geliyor ki bu harika bir şey çünkü on yemeğin her birini yiyecek kadar açım.

Rhainn, Leeri'nin sandalyesini onun için çekerken bana ters ters bakmaya devam ediyor. Ona teşekkür ediyor ve yanıma yerleşiyor, Kyff benim solumda, Rhainn ise Leeri'nin sağında.

Eli masanın altından kalçama iniyor. "Bütün öğleden sonra neredeydin?"

Elini bedenimden çekip kendi sandalyesine koyuyorum. Acı gözlerini dolduruyor. Ona bu kadar kötü davrandığım için kendimi kötü hissetmeliyim ama bu evlilikten kurtulmamın başka bir yolu yok. Boris'e bunu yapacağıma dair aptalca yemin ettikten sonra olmaz.

Artık kararları Leeri veriyor.

Bir hizmetçi masaya gümüş bir salata tabağı koymak için aramıza giriyor.

Normalde salatayı atlardım ama bugün fazladan aldım. Sağlığımı mümkün olduğunca korumalıyım. Oh, domatesler. Domatese bayılırım. "Solaryuma gittim," diyorum.

Maşayı uzattığımda Leeri'nin parmakları benimkileri okşuyor. "Kumulus'un solaryumunun çok çarpıcı olduğunu duydum. Tamamen camdan yapıldığı doğru mu?"

Solaryum babamdan anneme bir düğün hediyesi olmuştu. Bu krallıktaki en güzel yerlerden biridir, ancak başka hiçbir solaryuma gitmediğim için gerçekten karşılaştıracak hiçbir şeyim yok. "Bu doğru."

"Beni oraya götürmeni çok isterim."

Ve anıları sonsuza dek lekelemek mi? Hayır, teşekkür . "Yarın gidebiliriz," diye öneriyor.

"Çok önemli portren ne olacak?"

"Bu *bizim* portremiz. Ve sanatçı ertesi güne kadar geri dönemez."

"Korkarım yarın da meşgulüm." "Ne ile?"

Umarım kız arkadaşımınla vakit geçiririm. Olmazsa da beni nişanlımdan uzak tutacak her şeyi yapacağım.

"Kralla konuşmam gerekiyor mu? Programınızı onaylasın mı?" diye sorar.

Bu tartışma yorucu geliyor. "Nimbiss'e taşındığımızda ve artık yardım için ona gidemediğinde ne yapacaksın?"

Buz gibi gözlerinde öfke parlıyor ve elleri kucığında yumruk oluyor. "Babam bana böyle saygısızca davranmana izin vermeyecektir."

Babasının seçme şansı yok çünkü bu kadınla evlenmeyeceğim.

Boris'i altın kadehinin üzerinden bizi izlerken yakalıyorum, bu yüzden gülümseyerek cevap verdiğimden eminim. "Ben çocuk değilim ve çocuk muamelesi görmeyeceğim. Eğer uysal, omurgasız bir adamla evlenmek istiyorsan, o zaman elbette seni durdurmayacağım. Eminim istediğinizi seçebilirsiniz." Toplananlara elimle işaret ediyorum, içlerinden herhangi birinin güzel bir prensesle evlenmekten mutluluk duyacağını biliyorum - zaten eşleri olanlar bile.

"Sana ne oldu böyle? Neden bana bu kadar kötü davranıyorsun?"

Bu tamamen Leeri'nin suçu değil. Boris'e olan tüm kızgınlığımı bu zavallı kadından çıkarıyorum. Ama bu anlaşmaya son verecek kişinin o olmasına ihtiyacım var.

"Senan?"

Elime uzandığında, şarabıma uzanıyorum ve eli düşüyor.

TATLI SERVİS EDİLDİ, AMA BİR İSİRİK DAHA SIĞDIRMAM MÜMKÜN DEĞİL.

midem. Bu masadan kalktığımız anda doğruca odama gidip sızacağım.

Rhainn neyse ki Leeri'yi bir kitap ya da başka bir şey hakkında konuşarak meşgul etti ve beni Allette ile geçirdiğim akşamın anılarına dalmak için özgür ve açık bıraktı.

Ta ki Boris ayağa kalkıp elindeki peçeteyi masaya fırlatana kadar.

Ayrılmak için dönmeden önce, Nimbiss Bakanına kardeşimiz Aeron hakkında bir şeyler söylediğini duyuyorum. Gittiğinden beri, sanki artık yokmuş gibi.

Aeron eskiden yazardı ama üç aydır ondan mektup almadım. Son duyduğuma göre karısı iyi değilmiş ve düğüne gelebileceğinden emin değilmiş.

Her ne kadar düğün olmamasını umsam da, Aeron'un burada olması gerçekten yardımcı olabilir. Maceralarımız için bu şatodan kaçmak üzere parlak planlar yapmakta her zaman çok başarılı olmuştur. Belki de şu anki çıkmazımda bana yardımcı olabilir.

Arkama yaslandığımda sandalyemin ayakları sürükleniyor. Kucağımdaki peçeteyi masaya fırlatıyorum ve Boris bir puro dumanı ve viski bulutunun içinde kaybolmadan önce onu yakalamak için acele ediyorum.

"Kral Boris? Bir şey söyleyebilir miyim?"

Gözleri açılrsa da, şaşkınlığını hemen sıkı bir gülümsemenin altına gizliyor ve en yakın oyuğa doğru eliyle işaret ediyor.

Çok fazla şarap içenlerin gürültülü konuşmaları, ağır perdelerin arkasına geçtiğimizde boğuluyor. Çocukken bunlara saklandığımızı hatırlıyorum. O zamandan bu yana çok şey değişmiş. "Az önce Aeron hakkında mı konuşuyordunuz?" diye soruyorum.

Boris inleyerek gözlerini kapatır ve burnunun kenarını sıkar. "Tabii ki dikkatini vermeye başlamak için bugünü seçeceksin." Ağır bir iç çekişle bir kez daha bakışlarımla buluşuyor. "Aeron düğün için Kumulus'a geleceğini haber verdi."

Sonunda, iyi bir şans. Tanrı biliyor ya, buna ihtiyacım vardı.

Kardeşimi görmeyeli neredeyse bir yıl oldu ve düzgün bir karşılama olmadan gelmesine izin vermek kabalık olurdu.

Boris bir parmağını kaldırıyor ve ben de sevincimin yüzüme yansımaması için elimden geleni yapıyorum. Bir şeye sevinmemden hiç hoşlanmaz.

"Ama şimdi beni dinle kardeşim," diyor Boris. "İki haftadan biraz fazla bir süre içinde evleneceksiniz. İkinizin de eski numaralarınızı yapmanızı istemiyorum. En ufak bir yaramazlık sezdiğim anda, kardeşimiz artık burada hoş karşılanmayacaktır."

Lütfen. Yabancı bir lideri ata yurdundan kovması çok zor. Savaşlar daha azı için başlatıldı. Ona hiçbir fesatlık olmayacağına dair yemin etsem de, bu sözü tutmaya niyetim yok.

Koridora çıkmak için Boris'in odadan çıkmasını bekliyorum.

Bell bana öyle küçümseyerek bakıyor ki neredeyse güleceğim. Zavallı adam benim sayemde çok sıkıntı çekti. En azından ne bekleyeceğini biliyor. "Gel Bell. Eczacıyı ziyaret etmeliyiz."

Kaşları çatılır. "Ne için?"

"Kardeşime bir hediye almam lazım."

OceanofPDF.com

Otuz Sekiz

ALLETTE

ŞATOYA DÖNÜŞ UÇUŞU ÇOĞUNLUKLA SESSİZDİ. BU DURUMDAN NEFRET EDİYORUM. Kendi başıma uçmak yerine beni eve getirmesi için bir başkasına güvenmek. Kanatlarım büyümeden önceki çocukluğumdaki gibi ve ailem beni her yere taşımak zorundaydı. Bilson kapıların dışına iniyor, botları çakılların üzerinde çıkırdıyor. Nöbet tutan adamlar canlanıyor, anahtarları kapıyor, kapının kilidini açıyor ve nöbetçi bana eşlik ederken hazır olda bekliyorlar.

Kulak misafiri olmadığımızda, adama umutlu bir gülümseme veriyorum. "Teşekkür ederim, Bilson." Sadece Senan'ın emirleri doğrultusunda hareket ediyor olabilir ama yine de takdir ediyorum.

Adam başını eğiyor ve dağın altındaki mağaralara dönmek üzere yanımdan ayrılıyor. Eğer önceden düşünseydim, kimse beni bu elbiseyle görmeden önce üzerimi değiştirmek için üniformamı yanıma alırdım, ama bunu yapmadığım için, büyük odanın önünden geçen kıvrımlı koridorlarda aceleyle ilerlerken başımı eğiyorum.

Arkadaşlarım mağaranın etrafına yayılmış çok sayıdaki kanepeden ikisinde toplanmış, aralarındaki alçak masayı renkli iskambil kâğıtları kaplıyor. Braith beni görünce gözleri açılıyor ve çenesini sallayarak odalarımıza giden koridora yöneliyor. Neyse ki diğer herkes oyuna o kadar dalmış görünüyor ki benim geçtiğimi fark etmiyor.

Bir an sonra Braith benimle koridorda, titreyen fae ışıklarından birinin altında buluşuyor. Elimi tuttu ve beni ileri doğru çekti. Ta ki bu

O an, tüm bu olup bitenler hakkında onunla konuşmak için ne kadar sabırsızlandığımı fark etmemiştim. Aksi takdirde, muhtemelen bütün gece dönüp duracaktım.

"Herkes prensle olan ilişkini konuşuyor," diye fısıldıyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

Bu kelimeden nefret ediyorum: *ilişki*. Sanki prensimle paylaştığımız şey güzel değil de kirli ve günahkârmış gibi. "Senan ve benim bir ilişkimiz yok." Asıl olan prenses. Evet, ikisi yıllardır nişanlılar ama o benim eşim.

Mırıldanmasından bana inanmadığı anlaşılıyor. Önemli değil. İnsan inansa da da gerçek gerçektir. Koridorda acele ediyoruz, köşeyi dönüyoruz ve-

Kanlı bir duvara çarptım.

Ama bu bir duvar değil. Muhafızlardan biri. Ağrıyan burnumu ovuşturarak bir özür mırıldanıyorum. Yıldızlara şükürler olsun ki kırılmamış ya da kanamamış.

Muhafız kollarımı kavrayarak darbenin şiddetiyle geriye doğru devrilmemi engelliyor. "Dikkatli ol. Yerler bu gece çok kaygan. Kimsenin düşüp yaralanmasını istemeyiz."

Elleri çıplak kollarımda nemli his uyandırıyor, sanki beni yakalamadan önce nemli duvarlar boyunca kaydırmış gibi. Daha dikkatli olmadığım için özür dilerken bile onun elinden kurtuluyorum.

Muhafızın yeşil gözlü bakışları ipek elbisemin üzerinde geziniyor ve dudakları, aramıza daha da fazla mesafe koymak istememe neden olan tembel bir gülümsemeye dönüşüyor.

Neyse ki, Braith beni koridorda onun alaycı bakışlarından uzaklaştırdığında, nefesinin altında yaptığı rahatsız edici yorumdan kurtuluyorum. "Scathian domuzu," diye mırıldanıyor sadece benim duyabileceğim şekilde. "Sanki bir prensin dikkatini çekmişken aşağılık bir muhafızla çiftleşmeye tenezzül edeceksin. Yemin ederim, buradaki adamlar kendilerine çok fazla değer veriyorlar."

Aynı fikirdeyim.

Bakarken yakaladığım tek gardiyan o değildi, sadece bana değil diğer hizmetçilere de bakıyordu. Geçen gün ikisi banyo odalarının dışında nöbet tutuyordu, sanki orada bir sorun çıkacakmış gibi.

Köşeyi dönünce Braith'in odasına ulaşıyoruz ve karanlığa kaçıyoruz. İçimde sersemlik kabarıyor. O kadar mutluyum ki

Nefes al. Braith yatağının yanındaki fae ışığına dokunarak odayı turuncu bir parlıtya boğuyor.

Odası neredeyse benimkiyle aynı görünüyor. Bir sandalye ve küçük bir masa görevi gören pas rengi taşa oyulmuş bir çıkıntı. Küçük bir çekmeceli dolap ve duvara gömülü bir yatak. Ancak benim sade kırmızımsı duvarlarımın aksine, birisi yatağın üzerine enfes bir gül bahçesi resmi çizmiş.

Braith o kadar geniş bir gülümsemeyle bana doğru koşuyor ki, o da patlamaya hazır gibi görünüyor. "Bana *her şeyi* anlat."

Boyalı bir taç yaprağına dokunmak için uzanıyorum, o kadar gerçekçi ki sanki yumuşakmış gibi görünüyor. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. O çok... yıldızlar, o çok harika."

"Seni nereye getirdi?"

"Kraliyet solaryumuna. Piknik yaptık." En azından denedik.

Kaşlarını oynatıyor, gözlerinde bir parlıtı. "*Tüm* sahip olduğun bu mu?"

Benim iyiliğim için fazla sezgisel. Ve alev alev yanan yanaklarım da kesinlikle yardımcı olmuyor.

"Biliyordum! İkinizi o oyukta gördüğüm anda adamın aşık olduğunu anlamıştım."

"Gerçekten mi?" Yani, Senan beni hâlâ sevdiğini *söyledi*, ama sözler arkalarında gerçek olmadan hiçbir şey ifade etmez.

"Kalbimi çapraz tut ve uçmaya cesaret et." Braith yatağının yanında yere diz çöküyor ve tabanındaki panelin köşesine uzanıyor. Tahta yerinden çıkıyor ve paneli kenara kaydırarak altındaki karanlık boşluğu ortaya çıkarıyor. "Prensin kadar kendini kaybetmiş birini daha önce hiç görmedim. Adam sırf sen istedin diye bir mahkûmu serbest bıraktı, Tanrı aşkına. Şu giydiğin elbiseye bak, hiç bu kadar güzel bir giysi görmemiştım."

O haklı. Senan'ın sevgisini ya da sadakatini sorgulamamalıyım ama kaybettiğim onca şeye rağmen hâlâ onun için yeterli olduğumu kabullenmek çok zor.

Braith yatağının altından rastgele eşyalar çıkarıyor. Not defterleri. Kömür. Küçük bir dikiş seti.

İğne ve beyaz iplik olup olmadığını kontrol ederek hemen aldım. "Bunu ödünç alabilir miyim?" Hâlâ gizlice sakladığım maskeyi ve üniformayı onarmam gerekiyor.

"Umurumda değil." Kitapların yanına bir boya fırçası fırlatıyor.

Dur bakalım. Bu bir *boya* seti mi? Duvar resminin köşesindeki bir güle dokunuyorum. "Bunu sen mi yaptın?"

Braith yatağının altına daha da uzanabilmek için yüzüstü uzanıyor. "Geceleri uyumakta güçlük çekiyorum. Resim yapmak zihnimi sakinleştiriyor."

"İnanılmaz yeteneklisin."

Homurdanarak bir yığın kitap çıkardı. "Sen öyle diyorsan."

Sosyal merdivenin en altında rağmen ailem, aralarında adını hatırlayamadığım ünlü bir ressamın Folly Denizi'ni resmettiği bir tablonun da bulunduğu bazı güzel tablolara sahipti. O tablolar Braith'inkilerin eline su dökemez.

Tam resmi bir eğitim alıp almadığını soracaktım ki, yığının en üstündeki kitap gözüme ilişti. Parmaklarımı yumuşak deri sırtın üzerinde gezdirmek için öne doğru ilerliyorum, altın kakmaların üzerinde ışıltı dans ediyor.

Leydi Farley'in Birçok Hayatı ve Aşk

Braith ayağa kalkıp beyaz eteklerinin tozunu alıyor, elinde bir şişe şarap ve iki kupa var. "Çok güzel değil mi?" Çenesini kitaba doğru sallıyor. "Kralın kütüphanesinden. Hafta başında oraya atandım." Fincanları küçük masasına bırakıyor ve şişenin mantarını dişleriyle açmaya çalışıyor.

"Bunu kralın kütüphanesinden mi çaldın?"

"Çalmadım. *Ödünç aldım*. O kadar çok var ki, iki ya da üç tanesini kaçırmazlar diye düşündüm." Fincanları neredeyse ağzına kadar dolduruyor ve mantarını yerine yerleştiriyor. "Tekrar oraya gittiğimde, onları geri koyacağım ve bundan hiç haberleri olmayacak."

Sayfaları çeviriyorum, mürekkep ve parşömen kokusu şehirdeki kütüphaneden ödünç aldığım kitapların anılarını canlandırıyor. "İyi bir şey mi?"

"Oldukça skandal. Yazdığı şeyler ayak parmaklarınızı en iyi şekilde kıvrıracak." Braith kupalardan birini almam için uzattı. "İstersen ödünç alabilirsin. Kâğıt üzerindeki erkekler bu dünyadakilerden daha iyi zaten."

Bilemiyorum. Senan Vale herhangi bir kurgusal adama taş çıkartabilir. Şarap için kitabı bir kenara bıraktım. Son yirmi dört saatte olanlardan sonra bu içkiye onun bildiğinden daha çok ihtiyacım var.

Braith yanıma çöktüğünde şilte eğiliyor. Kupalarımızı birbirine tokuşturuyor ve gülümsüyor. "Şimdi bana prensinden bahset."

Şarabımdan güçlendirici bir yudum alıyorum ve aynen öyle yapıyorum.

UZUN ZAMANDIR ILK DEFA YÜZÜMDE BİR GÜLÜMSEMEYLE UYANIYORUM. BU

Duş ve kahvaltı sırasında gülümseme yerinde kalıyor. Bilin diye söylüyorum, aptal gibi sırtırken çırpılmış yumurta yemek inanılmaz derecede zor. Ağzımdan çok kucağıma yumurta bulaşıyor. Herkes harika bir ruh hali içinde görünüyor; Jeston bile sırttan haline geri dönmüş, Mari ve Del'e akşamdan kalma oldukları için takılıyor. Görünüşe göre sabahlara kadar içmişler ve hafta sonunda Del'in doğum günü için bunu tekrar yapmayı planlıyorlar.

Braith adamın söylediği her şeye kıkırdıyor. Daha önce onun kendisine karşı bir şeyler hissettiğini bilmiyorduyduysa bile şimdi kesinlikle biliyor. Sorun şu ki, adam ondan uzaklaşmış gibi görünüyor, kibarca gülümsüyor ama artık aşırı arkadaşça davranmıyor.

Dün gece Senan'ı anlatmayı bitirdikten sonra yaptığı gibi her göz kırpmasını ve baş sallamamı aşırı analiz edeceğinden şüphem yok. Senan'dan bahsetmişken, onu bugün görmek için sabırsızlanıyorum. Sanki her şeyin taze, yeni ve umutlu olduğu o ilk aşk günlerine geri dönmüşüz gibi hissediyorum. Gerçekliği göz ardı ettiğim sürece, dünyada her şey yolunda.

Ev Yöneticisi ofisinden çıkıyor, başı öne eğik, elindeki kağıt yığını okuyor. Bulaşıklarını henüz temizlememiş olanlar, görev sırasına girmeden önce lavaboya koşuyor.

Braith sırtımı dürtüyor ve fısıldıyor, "Sence aile kanadında mı kalacaksın?"

Yıldızlar, umarım öyledir. "Belki."

Sıra bana geldiğinde, Ev Yöneticisi beni baştan aşağı süzüyor ve lanet kütüphaneye atıyor.

Bu doğru olamaz. Kesinlikle yanılıyor.

Ben daha soramadan yanımdan geçip Braith'e bakıyor. "Misafir odaları, doğu kulesi, yetmiş ile yetmiş dokuz arası."

Birlikte kantinden çıkıp koridora doğru ilerliyoruz.

"Belki prens meşguldür," diyor cesaretlendirici bir gülümsemeyle.

"Belki." Ne bekliyordum ki? Senan'ın günü benimle geçirmesini mi? Onun görevleri ve bu her ne yapıyorsak onun dışında bir hayatı var. *Ve bir nişanlısı.* Benim için her şeyi bırakmasını bekleyemem.

Böylece merdivenlerden yukarı çıktım, elimde tüy silgisi, günü merdivenleri tırmanarak ve rafları temizleyerek geçirmeye hazırlandım, gülümsemem hiçbir yerde bulunamadı. Prens Nimbiss'e gidene kadar hayatım böyle geçecek. İş, çalınan anlar ve sonra kayıp.

Belki de kafamı bulutlardan kurtarmak için ihtiyacım olan gerçeklik dozu budur.

Prensime diğer tarafta beklerken bulmak için kapıyı yavaşça açıyorum.

Yüzünde temkinli bir gülümseme beliriyor, sanki maskeme rağmen kim olduğumu çok iyi biliyor. Göz açıp kapayınca kadar tüm endişelerim uçup gidiyor. Kollarına atılıyorum ve onu kendime çekiyorum. "Buradasın."

Kaşlarının arasındaki kırıksıklık derinleşiyor. "Başka nerede ki?" O kadar basit söylüyor ki. Çok gerçekçi.

Onunla birlikte.

Ama prensesle birlikte değil. Benimle birlikte.

Koridordan gelen sesler gittikçe yükseliyor ve Senan beni kütüphanenin derinliklerine çekiyor. Ağır perdelerin pencereleri örttüğü, mürekkep ve deri kokusunun havaya nüfuz ettiği en arka tarafa kadar el ele koşuyoruz.

Senan beni bırakıp en yakındaki rafa doğru ilerliyor ve yaldızlı sırtları işaret ediyor. "Birini seç."

Onu daha net görebilmek için maskemi indiriyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Sen kitapları hep sevdin. Okumak için bir tane seçmeni istiyorum." Kulağa ne kadar zekice gelse de, "Kütüphaneyi temizlemem gerek."

"Hayır, oturup kitap okumalısın."

"Senan, bu işi kaybedemem." Belki de hızlıca temizlik yaparsam, bu güzel yeri keşfetmek için biraz zamanım kalır. Raflar o kadar yüksek ki üstlerini görebilmek için gözlerimi kısmam gerekiyor. Kanatlı Scathianlar için sorun değil ama kanatları olmayan bizler için oldukça zorlu bir tırmanış.

Senan kollarını göğsünde ve düz burnuyla bana baktı. "Ben sizin prensinizim ve size oturup okumanızı emrettim. Eğer sorun çıkaran olursa, bana gönderin ve ben de uygun gördüğüm şekilde onlarla ilgileneyim."

O emredici ses tonu midemi bir kuşun kanatları gibi çırpınmaya zorluyor. O sesin bana ne yaptığını biliyor. Toz beziyle koluna yumuşak bir şaplak atıyorum. "İstedğin zaman korkunç bir zalim olabiliyorsun."

"Ve bunu sakın unutma," diyor göz kırparak.

Çok fazla seçenek var, ama sonunda ilgimi çeken bir kitap buluyorum ve Senan'ın bir çay seti ve çiçek şeklinde zarif küçük bisküvilerden oluşan bir tepsi hazırladığı kanepeye götürüyorum. Kralın kütüphanesinde uzanıp bir aşk hikâyesi okuyacağımı milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi. "Ne yapacaksın?" İlk sayfayı çevirerek sordum.

Raftan rastgele bir kitap aldı ve kendini yanıma attı. "Bakalım herkesin bu şeyleri neden bu kadar çok sevdiğini anlayabilecek miyim?" Bacaklarımı yakalıyor ve kanepenin minderlerine yaslanırken onları kucağına alıyor.

"Yapmanız gereken işler olmadığına emin misiniz?"

"Sevgili Allette, inan bana başka hiçbir yerde olmak istemezdim."

Sabahımız böyle geçiyor: Ben prensime uzanmışım, o fincanlarımız boşaldığında bize çay dolduruyor, kitaplarımızda kayboluyoruz. En azından ben kitapta kayboluyorum. Ne zaman başımı kaldırırsam, Senan'ı kitap okumak yerine beni izlerken yakalıyorum. Kitabın yarısına geldiğimde, gözlerimin bir molaya ihtiyacı var. Omuzlarımı kıvırıyorum ve uzun, lüks bir esneme için ellerimi başımın üzerine kaldırıyorum.

Saat kaç oldu? İyice acıkmaya başladım.

Kitabımın sayfaları arasına bir peçete sıkıştırıyorum ve onu alçak masanın üzerine, boş çay fincanımın yanına koyuyorum. "Kitabın nasıl?" Tepside bir bisküvi kopararak soruyorum. Bir ısırık aldığında kırıntılar kucağıma dökülüyor. Mmm... badem.

Senan bir sonraki sayfaya geçmeden önce bana bir bakış fırlatıyor. "Şimdiye kadar okuduğum en iyi hikaye."

Madem bu kadar iyi, o zaman neden hâlâ başlangıçta? Bir ısırık daha alıyorum, sonra kırıntıları yere siliyorum. "Ne hakkında?"

"Bu bir aşk hikayesi. Kız, prensin şatosunda bir hizmetçi ve prens ona sırlıslıkla aşık."

"Gerçekten mi?" Başlığı görebilmek için kapağa uzanıyorum.

Ben iyice bakamadan kitabı kapatıp arkasına sıkıştırıyor. "Ah, ah. Dikizlemek yok."

Kitabın adının *Kılıç Oyunlarının Tarihi* olduğundan neredeyse eminim ama o saçmalamak istiyorsa ben kimim ki onu durdurayım? "Devam et o zaman. Bana bundan sonra ne olacağını anlat."

Kendisi için bir bisküvi kapıyor. "Kimsenin onları bulamayacağı bir kütüphanenin arkasında buluştukları kısma geldim."

Gözlerim sahte bir şokla açılıyor. "Bu bir tesadüf değil mi?" "Ben de inanmadım," diyor bir lokmanın etrafında.

"Oldukça şaşırdığınızı tahmin edebiliyorum. Hikayeleri burada mı sona eriyor?" "Hayır, Allette. Onların hikâyesi bir kütüphanede bitmiyor." Dünyanın en saçma sorusu buymuş gibi gözlerini deviriyor. "Bu bölümde, çok gösterişli kahraman kararsızlık içinde kıvranıyor. Kahramanımız bir hikâyenin içinde kaybolurken onun yüzünü seyretmeye bayılıyor ama aynı zamanda ikisi birbirinin içinde kaybolur."

Kalçalarım birbirine yapışıyor ve erimiş bakışlarının yoğunluğu karşısında göğsüm ısınıyor. Aniden kuruyan dudaklarımı yalıyorum. "Ne yapacak?"

Parmakları boş boş kaval kemiğime dokunuyor, bu zararsız bir dokunuş olmalı ama o bunu yaptığında, yemin ederim cildim alev almış gibi hissediyorum. "Ben de aynı şeyi merak ediyordum. Çünkü kahraman sadece kararsızlıkla boğuşmakla kalmıyor, aynı zamanda oldukça endişeli."

"Ah canım. Kulağa ciddi geliyor."

"Evet, öyle. Gördüğünüz gibi, yakışıklı prens ve büyüleyici kadın kahraman birbirlerini yeni buldular ve prens, kadının onu sadece tek bir şey için istediğini düşünmesini istemiyor."

"Durum böyle olmadığı için mi?"

"Hiç de değil. Onu her şey için istiyor." Eli biraz daha yukarı kayarak dizimi izliyor. "Ama kızın sayfayı çevirmeden önce parmağını yalaması ve okurken mükemmel dudaklarının hafifçe kıpırdaması onun bu katı kısıtlamasını bozuyor. Ayrıca onun parmaklarının sayfalar arasında gezinmesini de kısıtlanıyor. Ve prens kanepenin diğer tarafındayken kitabın onun kucağında oturması hiç de adil değil."

"Sanki hiç okumuyormuşsun gibi geliyor."

Bakışları dudaklarıma düşüyor ve öylece kalıyor. "Kendimi savunmam gerekirse, insanın dikkati dağıldığında okuması inanılmaz derecede zor oluyor."

"İnanılmaz derecede," diye kabul ediyorum. "Sonra ne olacak?"

Senan kitabını almak ve rastgele bir sayfayı çevirmek için gitmeme izin veriyor. Okuyormuş gibi yaparken parmağı kelimeleri sürüklüyor. "Burada diyor ki, hizmetçi kız prense duyduğu arzudan öylesine etkilenir ki onun ırzına geçer."

"Tuhaf. Okuduğum tüm romanslarda, genellikle kahramanlar büyüleyici olanlardır."

"Bakın, ben de sizin kadar şaşırdım ama kitapta böyle yazıyor."

"Eğer söylediği buysa..." Kitabı kaptığım gibi yere fırlatıyorum ve Senan'ın kucağına tırmanıyorum. Dizlerim kalçalarının iki yanına düşüyor ve elleri benimkilere uzanıyor. Dudaklarım onunkilere sürtünüyor, bisküvideki tatlı bademlerin tadına bakıyorum. "İyice ırzına geçilmeye hazır mısın prens?"

Tutuşu sıkılaşıyor, kalçalarımı döndürmem için beni zorlarken parmakları etime batıyor. "Benden ne istersen al, hizmetçi. Ben senin mütevazı hizmetkârınım."

Doğru. Büyüleyici. Bir bakayım.

İki elimle gömleğinin önünü tutup çekiyorum. Düğmeler havaya fırlıyor ve mermer zemine yüksek *sesle* çarparak düşüyor. Yüzündeki şok neredeyse dayanılamayacak kadar büyük. Aynı lanet şeyi üniformama ve vardiyama yapana kadar içimde kahkahalar kabarıyor. Göğüslerimi serin havaya doğru açarak onları yırtıyor.

Parçalanmış malzemeye baktım, dehşete düşmüştüm. "Seni vahşi! İş için buna ihtiyacım var."

Kendi kendine kıkırdıyor, sırtışından erkeklik gururu sızıyor. "O zaman sana bir not yazayım."

"Nedir bu? İlkokul mu? Bir prensten bile olsa, elimde kanlı bir not olması Ev Yöneticisinin umurunda olmayacaktır."

Gözleri sahte bir masumiyetle genişliyor. "Bu büyüleyici olmaktan çok azarlama gibi geliyor."

Başı geriye düşene kadar saçlarını çekiştiriyorum. "Neden ikisi birden olamıyor?"

Tekrar hareket etmeye başladığımda inliyor, elleri dolaşırken ve yoğururken sert uzunluğuna karşı sallanıyor ve öğütüyor. Ağızlarımız buluşuyor ve eriyor. Etekler toplanıyor ve kaldırılıyor. Pantolonların düğmeleri çözülüyor ve aşağı çekiliyor.

Yaralı ellerim yaralı sırtımdan aşağı kayarken kendimi ona bırakıyorum, ta ki o beni tamamen doldurana kadar. Göğsümü ağzına aldığı anda Senan'ın zevk uğultusu tenimde titreşiyor. Dilinin girdapları ve dişlerinin çekiştirmesi en güzel işkence.

Ben yükselip alçalırken, bacaklarımdaki güç azalmaya başlayana kadar at sürerken ve sevişirken nefes alıyor ve zaman ediyoruz.

"Tanrılar, Allette..." Senan'ın beni izlerken gözlerindeki merak ve hayranlık kendimi güzel hissettiriyor. El üstünde tutulduğumu. Sevildiğimi. "Görülmesi gereken bir manzarasın." Kalçalarını yukarı doğru iterken karnının gergin kasları esniyor ve beni yarı yolda karşılıyor.

Zevkimizi birlikte bulduğumuzda, yürek parçalayan öpüşmemiz benim çığlığımı ve Senan'ın derin iniltisini boğuyor. Bu kütüphanenin bu kadar büyük olması iyi bir şey,

Yoksa kesinlikle öğrenilirdik.

Başım boynunun kıvrımına düşüyor ve boğazındaki nabzın yanağıma çarptığını hissedebiliyorum. Omzundaki ayçiçeğinin izini sürerek sarmaşığa kadar iniyor ve ömrümün sonuna kadar burada kalabilmeyi diliyorum. "Sence hikâyeleri nasıl bitiyor?" diye soruyorum. "Kitabındaki prens ve hizmetçi mi?"

Senan saçlarımı terden ıslanmış yüzümden geriye topluyor ve şakağıma doğru usulca fısıldıyor. "Bütün hikâyeler böyle bitmeli. Sonsuza dek mutlulukla."

OceanofPDF.com

Otuz Dokuz

SENAN

SONRA

SALI GÜNÜ.

Haftanın yaşamaya değer hissettiren tek günü.

Şafağın şeftali rengi ışığı kale balkonlarının altındaki bulutları yıkamadan önce yatağımdan fırlayıp giyindiğim tek gün. Yüzümdeki gülümsemenin zorlama ya da yatıştırıcı olmadığı tek gün. Bu görkemli sabahlarda rutinim haline geldiği üzere orucumu odamda açıyorum. Kimsenin araya girip harika geçecek bir günü mahvetmesine izin vermenin anlamı yok. Duş alıp tıraş oluyorum, kıyafetlerimi seçmek için ağabeyimin ısrarla düzenlediği önemsiz "büyük" etkinliklerden birine katılmaktan daha fazla zaman harcıyorum. Kral rolüne sorunsuz bir şekilde büründü, sanırım bu bir lütuf, çünkü krallığı yönetmekle o kadar meşgul ki benim gelip gitmelerim hakkında endişelenmiyor.

Tam balkona adım atacakken sabırsız bir ses kapımı tıkırdatıyor.

Cevap vereyim mi yoksa dışarı çıkıp duymamış gibi mi ?

Kapıyı tekrar çalıyor. Boris adımı söylediğinde midem bulanıyor. Bu saatte ne istiyor olabilir ki? Öğrenmeye niyetli olduğumdan değil. Allette'e onunla on birde buluşacağımı söyledim ve geç kalmayı planlamıyorum.

Balkonda.

Dışarı adımımı attığım anda Çavuş Bilson uğursuz bir gümbürtüyle yere iniyor, donanma kanatlarının gölgesi bir fırtına bulutu gibi üzerime uzanıyor. Aeron'u takip etmek yerine neden burada benimle birlikte?

Bilson kibar ya da başka türlü bir selamlama sözcüğü kullanmıyor, sadece "Kral sizinle konuşmak istiyor" diyor.

Diğer muhafızların aksine, bu muhafız rüşvet almayı reddediyor ki bu çok rahatsız edici bir durum. "Kral beklemek zorunda kalacak."

"Öyle mi?"

Arkamdan Boris'in sesini duyunca kalbim sıkışıyor. Ona sunduğum gülümseme normal Salı gülümsememin yanından bile geçmiyor. "Kral Boris. Sizi odama getiren nedir?"

Saçları her zamanki deri kuyruğuyla bağlanmış ve siyah üzerine siyah kıyafeti her zamanki gibi kusursuz. "Dün gece geç saatlerde Nimbiss'ten bir temsilci geldi. Gelecekteki krallığınızdan olduğu için, görüşmemiz için bize katılmanızın ihtiyatlı olacağını düşündüm." Sade kıyafetlerimin üzerinde gezinmesine izin verirken sivri kaşlarını çatıyor. Kendimi savunmam gerekirse, bir prens gibi giyinmediğinizde ortama uyum sağlamak çok daha kolay oluyor. "Tabii olmanız gereken daha acil bir yer yoksa," diye bitiriyor dudaklarını büzerek.

Bu bir sınav gibi hissettiriyor. Ne yazık ki sınavlarda hiç iyi performans gösteremedim. "Ne kadar istesem de, bu sabah zaten planlanmış bir toplantım var. Temsilci akşam yemeğinden sonraya ertelenebilir mi?"

Burun deliklerinin açılma şekli dostça ses tonunu yalanlıyor. "Neden gidip sizin için kontrol etmiyorum? Ne de olsa mütevazı bir hizmetkârınızım."

Elbette, bu küçümseyici yorum sağlıklı bir alaycılık dozu içeriyor, ama Boris bana bu iyiliği yaparsa gerçekten harika olur. "Bu harika olur." Şimdi Bilson'ı kaybedip günümü tekrar rayına oturtmalıyım.

Korkuluklara doğru ilerliyorum, kanatlarımdaki cazibeyi bırakıp arkamda uzanmalarına izin veriyorum. Kısa bir süre içinde kendimi Allette'in kucağında kaybedecek, tenindeki yasemin parfümünün tadını çıkaracak, bu şato ve bu sinir bozucu insanlar uzak bir anıdan başka bir şey olmayacak.

Boris boğazını temizler. "Sanırım bu toplantınız nehrin karşısında gerçekleşmiyor."

Kahretsin. Ayak seslerim hala geliyor. Omzumun üzerinden baktığımda yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyor. "Tabii ki hayır. Neden öyle dedin ki?"

"Çünkü muhafızlardan biri geçen Salı günü sizi bir kuleden çıkarken gördüğünü bildirdi."

Tapınakta muhafızlarımı kaybettiğime yemin edebilirdim. Onlardan biri yanlışlıkla yerimi mi bulmuştu yoksa takip mi edilmişim? Kardeşime açıkça sorabileceğimden değil Bilson bu yüzden mi burada? Bana mı atandı?

"Ona kesinlikle olması gerektiğini söyledim," diye devam ediyor Boris, ciğerlerimi sıkıştıran panikten habersiz. "Kardeşim şehrin batı yakasında yaşayan biriyle ilişki kuracak kadar aptal olamaz."

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

"Ama bu konuşmaya daha uygun bir zamanda devam edebiliriz. İyi toplantılar. Akşam yemeğinde görüşürüz." Döndü ve kapıya doğru ilerlemeye başladı.

Şimdi Allette'e , değil mi?

Orada olacağıma söz verdikten sonra gelmediğimde ne düşünecek? Ya onunla yattıktan sonra artık onun arkadaşlığıyla ilgilenmediğimi düşünürse?

Nimbiss'ten gelen bu adamın gelmesi için onca gün varken.

Yapmam gereken tek bir şey var. Kanatlarımı süsleyerek odama dönüyorum. "Boris, bekle. Nimbiss'ten gelen adamdan beklemesini istemek kabalık olur, özellikle de bunca yolu geldikten sonra. Toplantım yeniden planlanabilir."

Boris gülümsese de, bakışları tam olarak gözlerine ulaşmıyor. "Mükemmel."

Kapı ardına kadar açılıyor ama içeri adım atmadan önce batı ufkuna doğru bir bakış atıyorum.

Geliyorum, Allette.

Benden vazgeçme.

TOPLANTI TÜM GÜN VE AKŞAMIN BÜYÜK BİR BÖLÜMÜNÜ ALDI.

Ne hakkında olduğunu sorsaydınız, size söyleyemezdim. Her saat bir yıl gibi geliyordu ve Boris yemek sonrası içki içmek için ona ve temsilciye katılmamı istediğinde reddetmek için iyi bir nedenim yoktu.

Bu yüzden daha fazla dayanamayana kadar içtim, üzüldüm ve endişelendim ve sonra odama döndüğümde balkonda ikisini de tanımadığım iki muhafız buldum.

Geç oldu ve Allette muhtemelen uyuyordur, bu yüzden şimdi ona gitmenin bir anlamı yok. Yatağıma uzanıp dinlenmeye çalışıyorum ama sonunda şafak sökene kadar dönüp duruyorum. Nöbet değişimi sırasında çoktan giyinmiş ve güneşe çıkmış, gizlice kaçmaya hazırdım.

Kıyı temiz görüldüğünde, alt balkondan atlayıp pamuksu bulutların arasında kayboluyorum, daha önce hiç uçmadığım kadar hızlı uçuyorum, pazarı atlıyorum ve Allette'in kulesine giden dolambaçlı bir rota izliyorum.

Ama nehre ulaştığımda, durumun gerçekliği şimşek gibi çıkıyor.

Eğer o muhafız hangi kuleyi ziyaret ettiğimi biliyorsa, Boris'in şu anda kulesini izleyen bir ya da iki adamı daha olmadığını kim söyleyebilir?

Nasıl geri
dönebilirim? Nasıl
dönemem?

Onu bir daha asla göremeyeceğim düşüncesi bir sonraki nefesimi çalıyor. Ne halt edeceğim ben?

Tüm sorunlarımın cevabı gıcırdayan menteşelerde.

Caddenin karşısına baktığımda, Nag's Head Inn'in tabelasının üzerine tek bir güneş ışığı huzmesi düşüyor.

İçerideki mal sahibi altın dolu çantama şöyle bir bakıyor ve iki anahtar uzatıyor.

Bir mürekkepli kalem ve bir parça parşömen ödünç istediğimde, her ikisini de masasının çekmecesinden çıkarıyor. Allette'e bir not yazıp anahtarı içine sıkıştırıyorum ve adam oğlunun her ikisini de teslim etmesini kabul ediyor.

Bu yerle ilgili her şeyden nefret ederek gıcırdayan merdivenleri çıkıyorum. Allette karanlık koridorlardan ve küflü yatak odalarından daha fazlasını hak ediyor ama şu anda elim kolum bağlı. Bu sadece geçici bir çözüm. İyi bir gece uykusundan sonra daha iyi bir şey bulacağım.

Pas renginde çarşafı olan bir yatağa uzanıyorum ve Allette'in bana açıklama şansı vermesini umarak bekliyorum.

BITİŞİK ODANIN KAPISI HAFIFÇE AÇILANA KADAR BİR SAAT GEÇER.

Allette odaya adım atıp gök mavisi dalgalarını gizleyen kapüşonunu indirdiğinde kalbim boğazıma düğümlenerek ayağa fırlıyorum.

"Sen geldin." Geriye dönüp baktığımda, ondan benim için her şeyi bırakmasını istemek adil değildi, ama her zaman olduğu gibi doğuştan gelen bencilliğim kazandı.

Elleri önüne düşüyor, en küçük parmağını büküyor ve sıkıyor. Aramızda geçen onca şeyden sonra, gerginliğini aşmış olmasını umuyordum. "Yapmayacaktım. Ama askıda bırakılmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve bana gösterdiğinden daha fazla nezaket göstermek istedim."

Doğrudan meselenin özüne inmek gibisi yoktu. Öfkesi ve kızgınlığı haklı olsa da tırtıklı bir bıçak gibi kesiyordu. "Dün için çok özür dilerim. Kaçamayacağım beklenmedik bir toplantıya çağrıldım." Boris'le aramız hiçbir zaman "iyi" sayılabilecek bir düzeyde olmadı ama bu toplantı bana Allette'e mal olursa onu asla affetmeyeceğim.

"Özür dilemene gerek yok. Bana borçlu değilsin. Sen kendi zevkini aldın ve bana da benimkini verdin. Anlaşmamız doğal bir sonuca ulaştı."

"Bunu kastetmiyorsun." Söyleyemez. Doğal görünen tek sonuç ikimizin sonsuza kadar birlikte olması. "Seni sevdiğimi söylediğimde ciddiydim."

Büzülmüş dudakları düzleşiyor, sanki aşkım bir neşe değil de bir yükmüş gibi. "Sadece beni sevdiğini sanıyorsun."

Kemiklerimdeki bu ihtiyaç şehvetten başka bir şeyden kaynaklanıyor olabilir mi? Hayır. Şehvetin tadına baktım, içinde boğuldum. Kendimi harcadığım anda, birlikte olduğum kadınlarla hiçbir şey yapmak istemedim. Onlara karşı bir şeyim yok, hepsi kendi başlarına güzeldi ve onlara iyi dileklerde bulunuyorum, ama hiçbirini ikinci bir düşünceye ayırmadım.

Allette'in aksine.

Ona olan arzum, ihtiyacım beni tüketiyor.

Kalbim güvenle kabarıırken bile başım titriyor. "Hayır, Allette. Seni sevdiğimi biliyorum, tıpkı bir başkasını asla sevmeyeceğimi bildiğim gibi."

Yine de gülümsemiyor. Aksine, gözyaşlarının eşiğindeymiş gibi görünüyor. "Bu hissin geçeceğinden eminim."

"O zaman ben de onunla birlikte solacağım." Onsuz, güneşsiz bir çiçek gibi solacağım. "Benimle kal. Lütfen?"

Parmaklarını gözlerinin altında gezdirerek kirpiklerini kirleten yaşları temizliyor. "Kalmak istesem bile, bugün senin için iyi değilim. Üç aylık döngüm başladı."

Benim için iyi değil mi? Tanrım, ne kadar aptalım.

Allette sadece onun vücuduyla ilgilendiğimi sanıyor.

Neden yapmasın ki? Bir saatliğine paylaşmamız için bir oda kiraladım. Ondan kraliyet solaryumuna gelmesini istemeliydim, böylece sabahı çiçeklerin altında uzanarak ve önemsiz şeyler hakkında sohbet ederek geçirebilirdik. Benimle Polaris Tapınağı'nda buluşmasını istemeliydim, böylece ona tapabilirdim.

Çünkü onun bedenini sevdiğim kadar, aklını ve kalbini daha çok seviyorum.

Gönderdiğim anahtarı uzatıyor ama almak yerine yanımdaki yatağa vuruyorum. "Benimle otur." Keşke bir adım daha yaklaşıp da kaşlarının arasındaki kırışıklığı düzeltebilsem. "Kızımı bir haftadan fazladır görmedim ve nasıl olduğunu duymak için sabırsızlanıyorum."

"Senin kız mı?"

"Benim." Bu kadar basit.

Yanıma çöküyor, hâlâ çok sert, aramızda benim hoşuma gitmeyecek kadar çok boşluk bırakıyor. Bir kolumu altından geçirip onu yanıma çekiyorum. Bir anlık tereddütten sonra başı omzuma düşüyor, saçları çenemi gıdıkliyor.

Biraz dürtükledikten sonra Allette bana teyzesinin aldığı ve hiç beğenmediği yeni bir elbiseden ve iki sınıf arkadaşıyla akşamüstü çayından bahsediyor. Her ne kadar bunlar sıradan hikayeler olsa da beni büyüledi. Onun sesini sonsuza kadar dinleyebilir ve hiç yorulmayabilirim.

"Haftan nasıl geçti?" diye soruyor dağ parkına yaptığı ziyaretle ilgili özellikle büyüleyici bir hikayeyi bitirdiğinde.

"Haftam sıkıcıydı." Ve şatodaki hayattan bahsetmek bana sadece geri dönmem gereken kafesi hatırlatıyor. Onun hakkında daha çok şey öğrenmek, Allette Rittey'i bu diyardaki herkesten daha iyi tanımak istiyorum. Nelerden hoşlandığını, nelerden nefret ettiğini, tüm umutlarını ve korkularını.

Ağırlığını değiştirdiğinde, ipeksi buklelerinden biri elimin üzerine düşüyor ve lüks saç tellerini parmağımın etrafına doluyorum. "Geceleri rüya gördüğünde ne görüyorsun?"

Kısa tırnakları gömleğimin düğmelerine çarpıyor. "Çoğunlukla gelecek hakkında."

Çocukluğumdan beri kendi geleceğim hakkında hayal kurmanın bir anlamı olduğunu hiç düşünmedim.

"Peki ya sen? Ne hayal ediyorsun?" diye soruyor, kalın kirpiklerinin arasından bana bakıyor, gözleri geniş ve arzulu.

Bu çok kolay. "Seni hayal ediyorum."

OceanofPDF.com

Kırk

ALLETTE

KORIDORDAN GELEN GÜRÜLTÜLÜ SESLER BENİ UYANDIRIYOR.

Nerede olduğumu hatırlamak için.

Braith'in odasında, tek kişilik yatakta benimkine bastırılmış hareketsiz bedeni. Bedenim kanlı bir kalas gibi kaskatı. İçtiğimiz onca şarap midemde yüzüyor. Bu sabah Senan beni Folly Denizi'ne götürmesi için yeni bir elbise ve muhafızını gönderdi. Bütün günü güneşin altında uzanarak, eski günlerdeki gibi gülerek ve anılarımızı yad ederek geçirdik. Döner dönmez beni odasına sürükledi ve Jeston hakkında övgüler yağdırdı. Yıllarca ona karşı sevgi besledikten sonra, sonunda ona nasıl hissettiğini söylemeye karar verdi.

Görünüşe göre, benim kayıp aşk hikayem ona ilham vermiş.

Yorganın altından olabildiğince sessizce sıyrılıp kollarımı tavana doğru uzatıyorum. Burası o kadar karanlık ki, saati söylemek imkânsız. Bulutların üzerinde yaşamının en çok özlediğim yanlarından biri de bu. Her zaman güneşin ya da ayın konumuna göre zamanı bilirdim. Burada ise karanlık ve kirden başka bir şey yok. Sessizce kapıya doğru ilerliyorum. Koridorda, yeşil gözlü muhafız iki elini Braith'in odasının karşısındaki duvara dayamış.

Beni görünce doğruldu ve cam gibi gözlerle sırtı. "Merhaba Tuath."

Çok hoş. Sarhoş bir adam. Tam da bu gece uğraşmak istediğim şey. Ona zar zor bir bakış atsam da, onu tamamen görmezden gelmekten daha iyisini biliyorum.

Scathian erkeklerinin çok kırılgan egoları vardır, özellikle de küçük kanatlı olanların. Ve bu adamın kanatları başının üzerinde zar zor yükseliyor.

"Merhaba," diyorum yanından geçerken.

Bana yetişmek için koşmaya başlamadan önce göz ucuyla sırtışının genişlediğini görüyorum. "Senin gibi güzel bir şey gecenin bu saatinde nereye gidiyor?"

Eğer çekici olmayı hedefliyorsa, muhtemelen göğsüme bakmamalıydı. "Odalarım." Bu onu ilgilendirmez.

"Giydiğin elbise çok güzel."

Kaşlarımı çattığımı fark etmedi mi? Gerçekten şu anda bu konuşmayı yapmak istiyor gibi mi görünüyor? "Teşekkür ederim."

Belli ki adam kovulduğunu anlayamayacak kadar sarhoş. Sokakta olsaydık, beni takip etmeyi bırakmasını talep ederdim. Ama o "yüce" bir muhafız ve ben de "alçak" bir hizmetkâr olduğum için hiçbir şey söylemiyorum.

"Çok pahalı görünüyor," diye mırıldanıyor, hâlâ elbisem hakkında konuşuyor.

Sadece birkaç adım kaldı. Sonra odama kaçabilir, kapımı kilitleyebilir ve zil çalmadan önce birkaç saat daha uyuyabilirim. Bugün nereye atanacağımı merak ediyorum. Belki de Senan beni fantastik bir yere götürür.

"Bir Tuath hizmetkârının böyle süslü bir elbise alacak parayı nasıl bulduğunu merak ediyorum," diye devam ediyor muhafız. "Tabii hiç satın almadıysa. Çaldı mı?"

Beni hırsızlıkla suçlamaya nasıl cüret eder? Ona doğru dönüyorum, öfkem göğsümde havai fişekler gibi patlıyor. Braith geçen gün haklıydı. Bu adam bir domuz. "Ben bir şey çalmadım. Elbise bir hediye idi."

Dudakları daha da kıvrılıyor, fazla yeşil gözlerinde kötü niyetli bir parıltı var. "Toz bezi prensimizden bir hediye olamaz, değil mi?"

İnsanların Senan hakkında böyle aşağılayıcı bir şekilde konuşmasından nefret ediyorum.

Adam o kadar yaklaştı ki kulağıma eğilip "Elbiseyi sana onunla yatmadan önce mi yoksa sonra mı verdi?" diye fısıldadığında nefesindeki bal likörünün kokusunu alabiliyorum.

"Ne cüretle-"

Eli yüzümü demir bir mengene gibi sıkıyor; diğer kolu belime dolanıyor, beni ona doğru sürüklüyor, kaburgalarımı öylesine sıkıyor ki ciğerlerimde genişleyecek yer kalmıyor.

Kanatları küçük olabilir ama benden bir baş daha uzun ve lanet bir kule gibi inşa edilmiş. Onu defetmek için elimden geleni yapıyorum ama faydası yok. Çırpıyorum ve

Beni koridorda sürüklerken kapıları tekmeliyorum ama ulaşamayacağım kadar uzaktalar. Eminim biri çırpınışımlı duyacak ve yardımına koşacak. Erken kalkan biri bize rastlayacak ve yardım çağırarak.

Ama koridorlar ikimiz dışında boş kalıyor. Ellerini pençeliyorum, ayağına basmaya çalışıyorum. O sadece kıkırdıyor. Zihnimi sakinleştirmek için her nefes almaya çalıştığımda, alkol ve ter kokusu beni bir kez daha boğuyor, panik dalgaları içinde boğuyor.

Beni karanlık bir kapıya doğru sürüklüyor ama bu labirentin içinde öyle dönüp duruyorum ki nereye çıktığını bilmiyorum. Kolu, cebinden bir anahtar çıkarıp kapının kilidini açmasına yetecek kadar uzun süre belimden ayrılıyor.

Boşluktan ılık, lavanta kokulu bir hava esiyor. Beni çamaşırhaneye getirdi. Neden? Bana ne yapacak? Bu soru zihnime hücum ederken, cevabı da peşinden sürükleniyor. Yanlış bir şey yapmadığım halde bana zarar vermek istiyor. En ufak bir şey bile. Ve şimdi beyaz çarşafların bir esintide yüzen hayaletler gibi çamaşır iplerine asıldığı sessiz odaya itiliyorum.

Dönüp onun iri cüssesinden kaçmaya çalışıyorum ama o çoktan kapıyı kapatıp kilitlemiş. "Çıkarın beni," diye talep ediyorum.

Kolumdan tutup beni duvara doğru fırlatıyor ve nefesimi kesiyor.

Nefes nefese kaldım ama yardım çağırmak için nefesimi tutamadım. Burada kimse beni duyamaz. Tek başımayım. Kimse beni kurtarmaya gelmiyor.

Öne doğru düşerken ellerimi dizlerime koyuyorum, hâlâ nefes almakta zorlanıyorum.

"Yerini unutuyorsun Tuath," diye tükürüyor muhafız, gömleğinin eteğini pantolonundan kurtarıyor ve kemerine uzanıyor. "Senin işin Scathian efendilerine hizmet etmek."

"Sen benim efendim değilsin-"

Eli hızla yanağıma çarpıyor. Gözlerimin arkasında acı patlıyor. Bakırımsı kan ağzıma doluyor.

"Bir daha konuşursan dilini koparırım." Deri kayışı çekerken kemer tokası şingirdiyor. "Siz Tuath'lar beni hasta ediyorsunuz, kulenin tepesine çıkana kadar yolunuzu beceriyorsunuz. Acaba toz bezi prensi küçük fahişesinin boğazının kesildiğini öğrenince ne yapacak?" Karanlık kıkırdaması kulaklarımda çınlıyor. "Muhtemelen yeni bir tane bulur."

Her şey düşüyor.

Panik, korku, . Daha önce bir kez kurban oldum. Bir daha asla mücadele etmeden birinin bana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Bu piçi tamamen yenebileceğime ya da ondan kaçabileceğime inanacak kadar aptal değilim. Başka bir yolu olmalı.

Etrafımda bana yardım edecek bir şey arıyorum. Elim sert bir şeyle karşılaştı. Tahta. *Ağır* bir şey. Fabrikada kullandığım gibi bir çamaşır küreği.

Muhafızın pantolonu ayak bileklerine kadar iner. "Dizlerinin üzerine çök, fahişe."

Sadece birimiz dizlerimizin üzerinde olacak ve o ben olmayacağım. Elim küreğin sapını sıkıca kavıyor. Ayağa fırlıyorum ve tüm gücümle sallıyorum.

Mide bulandırıcı bir çatırtı odada yankılanıyor. Muhafız bana doğru sendeleyerek küfrediyor. "Ben Prens Senan'ın fahişesi değilim," diye feryat ediyorum, zavallı adam kendini toparlamaya çalışırken ben de tutuşumu ayarlıyorum. "Ben onun eşiyim."

Yalvaran ve ağlamaklı gözlerle benimkilere bakıyor ama bu adama yalvarma fırsatı vermiyorum.

Raketimi bir kez daha kaldırıp kafatasına indiriyorum ve defalarca vuruyorum. Ne cüretle beni eşimden ayırmaya çalışır? Hayatımı almaya nasıl cüret eder. Beni incitmeye çalıştığı gibi başkalarını incitmesine izin veremem. Bu hikayeyi anlatacak kadar yaşamasına izin veremem.

Ya o ya ben, ve ben kendimi seçiyorum.

Kırk Bir

ALLETTE

BU KÜREK FİŞLER GELEN BENİM PARMAKLAR, CLATTERING İÇİN VE ZEMİN,
Ayaklarımın etrafında biriken koyu renkli sıvıyı sıçratıyordu.

Çok fazla kan var.

Ellerim titriyor ve kalp atışlarım kulaklarımda uğulduyor. Damarlarımda dolaşan adrenalin yavaş yavaş azalırken, gerçeklik bir intikamla saldırıyor.

Az önce bir adam öldürdüm.

Sadece bir adam değil, bir
kraliyet muhafızı. Şimdi ne
yapacağım ben?

Gerçekten lanetlendik.

Senan'ın sözleri zihnimde bir ilahiye dönüşürken, bu yerden kaçabilmek için adamın cansız bedeninin yanında diz çöküp cebinde anahtarı arıyorum. Ayağa kalktığımda kayıyorum. Ellerim beni yakalamak için havalanıyor ve sıcak, ıslak kanın içine düşüyor.

Onu çıkarmalıyım. Çıkarmak zorundayım. Güzel ipek eteğime sızdığını hissedebiliyorum.

Panik yapmak durumu daha da kötüleştirecek. Nefes almam gerekiyor ama her nefes alışımda burnuma gelen tek koku kanın bakırımsı tınısı oluyor. Ayağa kalkıyorum ve cesetten uzaklaşıyorum. Her şey yoluna girecek. Sadece düşünmem gerek.

Bu odaya daha önce de gelmiştim. Üniformalarımız da dahil olmak üzere kalenin tüm çamaşırlarının yıkandığı, kurutulduğu ve ütülendiği yer burası.

Üniformaları şurada tutuyorlar. Dolaba doğru acele ederken kana bulanmış eteklerim bacaklarıma ama lanet şeyin kilitli olduğunu görüyorum. Zor bir ihtimal ama gardiyanın buraya girmek için kullandığı anahtarı deniyorum.

Tabii ki işe yaramıyor. Bu çok kolay olurdu.

Eğer adamın cesediyle birlikte burada kalırsam, biri beni bulacak ve ömrümün geri kalanını çukurda çürüyerek geçireceğim.

Bir bakayım.

Bir sürü havlu var. Önlüğümü çıkarıp bir tanesine sarınırsam, banyo odasından çıkıyormuş gibi yapabilirim. Bu işe yarar, değil mi?

Sıralardan birinden bir havlu alıp aceleyle lavaboya gidiyorum ama kanın iç çamaşırlarıma kadar işlediğini fark ediyorum. Her şeyi çıkarmam gerekiyor ama bu önlüğü fark edilmeyeceği bir yere saklayabileceğim hiçbir yer yok. Eğer onu arkamda bırakırsam, herkes benim olduğunu anlayacaktır. Belki yatağında Braith'inki gibi gizli bir panel vardır ve onu yakana kadar orada saklayabilirim.

Musluğun düğmesini çeviriyorum ve musluktan çürük yumurta gibi kokan sıcak su fişkırıyor. En azından kan değil. Ellerimi ovarak temizliyorum ve havluyu etrafıma sarıyorum, uzun saçlarımı sırtımdaki yara izlerini örtecek şekilde ayarlıyorum.

Çıplak ayaklarım soğuk taş zemini geçerken hiç ses çıkarmıyor, bohçalanmış elbisemi ve terliklerimi göğsüme bastırıyorum. Yıldızlara şükürler olsun ki koridor boş.

İçimden koşarak uzaklaşmak gelse de koşmuyorum. Yavaş ve sakın, soğukkanlılığın resmi olarak koridorda yürüyorum, köşeyi dönüyorum ve Braith banyo odasından çıktığında neredeyse odama varmak üzereyim.

"Yıldızlar, Wynn. Yüzüne ne oldu? Kanla kaplanmış."

Parmaklarım elmacık kemiğimi sıyırdığında, sanki adam bana tekrar vurmuş gibi hissediyorum. Stars, bu acıtıyor. Yanağı mazur görebilirim, ama kan?

Braith dirseğimi tutarak beni buharlı banyo odasına doğru itiyor. Lavabolardan birinin üzerindeki sisli aynada bir elimi gezdiriyorum. Yeterince eminim, yanağımda bir morluk var. Ama nefesimi kesen şey bu değil.

Gardiyanı vurduktan sonra bir ara yüzümü silmiş olmalıyım ki alnım kıpkırmızı oldu.

Yıldızlar... *Birini öldürdüm.*

Onu öldürmekle kalmadım, sopayla döverek öldürdüm. Önümde titreyen bu eller bir katilin elleri.

Senan'a ulaşıp olanları anlatmalıyım. O bana yardım edecektir. Ama önce Braith'e bir tür mazeret sunmalıyım. Ağzımı açıyorum ama kelimeler çıkmayı reddediyor.

Bir şey söyle, lanet olsun.

Kendini kurtarmalısın.

"Bir gardiyan... Beni... Beni içeri kilitlemeye çalıştı ve yapacağını söyledi."

Anlayış gözlerini aydınlatıyor ve beni kollarımdan tutuyor. "Şşşt... Artık bitti. Güvendesin. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim." Braith bohçamı alıyor ve beni en yakın duşa doğru itiyor. Tüm vücudum titremeye başlıyor, ellerim o kadar kötü titriyor ki Braith havluyu çözmeme yardım etmek zorunda kalıyor. Dumanı tüten sıcak suyun altında öne doğru eğilip yüzümü, saçlarımı ve ellerimi keseliyorum. Ayaklarımın dibindeki su koyu kırmızıya dönüyor. Yıldızlar...

Senan'a gitmeliyim. Gitmeliyim.

Braith düşük bir lanet bırakır. "Wynn... Sırtın."

Kahretsin. Yara izlerim. Onları tamamen unutmuşum. *Lanet* olsun. Böyle mükemmel bir gün nasıl bu kadar kötü bitti? "Lütfen kimseye söyleme."

Braith'in ifadesi sertleşiyor ama ayırıcı perdeyi çekerken hiçbir şey söylemiyor. Ne kadar sert fırçalarsam fırçalayayım, muhafızın kanını hâlâ derimi boyayan bir yağ tabakası gibi hissedebiliyorum.

Her şey yoluna girecek. Braith benim arkadaşım ve sırrımı saklayacaktır. Sadece daha önce prensime ulaşmalıyım-

Koridordan çığlık çığlığa bir zil sesi geliyor.

Kahretsin.

Braith perdeyi kenara çekip bana temiz bir havlu fırlatıyor. "Bunu etrafına sar. Çabuk ol!"

Onu bu işe bulaştırdığım için kendimden nefret ediyorum. O masum. Ben değilim. "Teslim olmalıyım." Belki olanları açıklarsam beni çok sert cezalandırmazlar.

Braith başını sallıyor, gümüş rengi saçları kızarmış yanaklarına yapışıyor. "Kimseye söyleyemezsin. Öğrenirlerse idam edilirsin."

İnfaz mı? En azından çukurda Senan'ın beni kurtarma şansı olur. Ama güneş doğmadan idam edilirim, o uyanana kadar ölmüş olabilirim.

"Kendini bana zorla kabul ettirmeye çalıştı. Ben sadece kendimi savunuyordum." Elbette, bunu yapmaya hakkım var.

"Fark etmez. Kralın muhafızlarından birine saldırmak kralın kendisine saldırmak sayılır."

Ben ne yaptım? Bundan nasıl kurtulacağım? "Eğer beni alırlarsa, Senan'a olabildiğince çabuk haber vermelisin." O benim tek umudum.

Kapı patlayarak açılıyor ve iki Scathian muhafızı yumruklarındaki kısa kılıçlar parıldayarak odaya giriyor. Braith ve ben çılglık atıyoruz ve çalınan havluyu kullanarak çıplaklığımı gizliyorum.

"Siz ikiniz," diye kükrüyor uzun boylu gardiyan, bakışlarını kaçırma zahmetine girmeden. "Giyinin ve koridora çıkın. *Hemen!*"

Gerçekten lanetlendik.

İşte bu kadar. Yolun sonu. Benim için olmayan bir şeyi almak için ödemem gereken bedel.

Braith havluyu sırtımdan çekiştirerek yukarı kaldırıyor ve beni kapıya doğru itiyor.

Çeşitli kıyafetlere bürünmüş Tuathlar koridoru doldurmuş, sırtlarını duvara dayamış, ellerini iki yanlarına kavuşturmuşken Evin Efendisi aralarında dolaşıyor, çelik gibi gözleri yorgun ve şaşkın yüzlerini tarıyor.

Durduğum yerde durdu, botlarının uçları çıplak ayak parmaklarıma çarpıyordu. "Neden giyinmedin?"

"Alarm çaldığında duş alıyordum. Gardiyanlar hemen gelmemi söylediler."

"Sabahın üçünde mi? Duş almak için garip bir zaman gibi görünüyor." Damlayan siyah saçlarımdan çıplak ayaklarıma kadar tarıyor. "Yüzüne ne oldu?"

Doğru ya. Yüzüm.

Muhafızın bana vurdu, ben de onu öldürdüm.

"Düştü efendim," diye yalan söylüyor Braith, gün gibi sakın. "Bu gece biraz içtik ve ayağı bir merdivene takıldı ve düştü."

Ev sahibinin gözleri ikimize de dikildi.

"Doğru," diyor Jeston koridorun aşağısından, çenesini kaldırmış ve gözlerini dikmiş. "Düştü."

Yanıdaki Mari başıyla onaylıyor. "Onu ben de gördüm."

Böyle bir sadakati hak edecek ne yaptım ben? Hiç tanımadıkları biri için yalan söyleyecek kadar. Eğer bundan kurtulursam, bu insanlara hayatımı borçlu olacağım.

İkna olmuş görünmese de, Ev Sahibi parmaklarını şıklatır ve banyo odasına doğru bir işaret yapar. *HAYIR! Sakın oraya girmeyin!* Elbisemi bulacaklar ve o zaman ben olduğumu anlayacaklar ve şafak sökmeden ölmüş olacağım. Ciğerlerim yanana kadar nefesimi tutuyorum, gözlerim yaşlarla doluyor.

İki muhafız eli boş döndüğünde, anlamadım. Braith elbiseme yaptı?

Ev sahibi küfreder ve tüm odalarda zorunlu arama yapılacağını haykırır. Muhafızlar kapıları açmaya başlar. Tuathlar mırıldanır ve öfkeli bakışlar atar ama kimse adamların içeri girmesini engellemeye çalışmaz.

Birkaç dakika sonra koridordan çılgınlık yükseliyor.

Bir muhafız Del'i kolundan tutarken Del küfürler savuruyor ve boştaki eliyle adamı yumrukluyor. "O benim değil!" diye bağıyor, yüzü adamın kanatları kadar kırmızı. "Yemin ederim! O benim değil."

Adamın sıkılı yumruğunda iki şişe yıldız tozu parlıyor.

"En azından şimdi nereden aldığını biliyoruz," diye mırıldanıyor arkamdaki muhafızlardan biri Braith'in kapısını açmadan önce.

Arkadaşım alt dudağını çiğniyor, ellerini vardiyasında ovuşturuyor.

Kitaplar. *Lanet olsun.* Onun çalıntı kitap zulasını bulacaklar.

Bir muhafız elinde üç kitapla çıkageliyor ve herkesin görebilmesi için kitapları havaya kaldırıyor. "Bu oda kimin?" diye bağıyor.

Braith'in yanındaki adam ondan uzaklaşarak kendini duvara yaslıyor. Burnunu çeken Braith öne doğru adım atıyor. Jeston onun arkasından bakarken çenesi titriyor.

Başka bir muhafız kolundan tutup onu da koridordan aşağı çekiyor.

Ya onu çukura atarlarsa? Böyle bir kaderi hak etmiyor. O yanlış bir şey yapmadı. Stars, bunların hepsi benim suçum. Bir şeyler yapmalıyım.

"Kitaplar benim!" Bağıyorum, peşlerinden koşuyorum, hâlâ havlumu tutuyorum.

Braith'e eşlik eden muhafızlar durup dönüyor ve kara kaşlarını çatarak beni süzüyorlar.

Braith başını sallayarak, "Değiller," diye ısrar ediyor. "Onları ben aldım. Cezalandır beni."

Onu kurtarmaya çalıştığımı anlamıyor mu? "O sadece beni korumaya çalışıyor. Onları kütüphaneden ödünç aldım ve saklamasını istedim.

ben onları geri getirene kadar."

Jeston öne çıkıp kulağına bir şeyler fısıldayana kadar Ev Sahibi patlayacak gibi görünüyor. Yaşlı adamın omuzları sertleşir. Bir lanetle muhafızları geri çağırır. "Saldırganı aramaya devam edin. Bunu ben halledeceğim."

Jeston kollarımızdan tutup bizi Ev Yöneticisi'nin ofisine çekiyor. Maun masa, arka duvardaki uzun fae ışıklarının altında parıldıyor. "Sakın tek kelime etme," diye tıslıyor bizi bırakmadan önce.

Ev sahibi peşimizden içeri giriyor, kapı arkasından çarpıyor. "İkiniz de beni nasıl bir duruma soktuğunuzun farkında mısınız? Önce bir muhafızımız öldürüldü, sonra yıldız tozu buldular ve şimdi de bu mu?" Sandalyeye tekme atıyor; tahta duvara çarpıp parçalanıyor.

Jeston öne çıkar, ellerini arkasında kavuşturur. "Efendim, bu inanılmaz saf kadınlar adına konuşabilir miyim?" Bize ölümcül bir bakış fırlattı. "Kütüphaneden birkaç kitap ödünç almaktan başka bir şey yapmadılar."

"*Kralın* kütüphanesi," diye Ev Sahibi.

" de bir kütüphane. Kitapları geri vermek gibi bir niyetleri vardı, değil mi?" Jeston sorusunu bize yöneltiyor.

Braith ve ben ikimiz de başımızı sallıyoruz.

"Sanki kral için bunun bir önemi varmış gibi." Ev Sahibi gözlerini ovuşturarak ve başını sallayarak tekrar küfrediyor. "Sebep olduğunuz baş ağrısı için her biriniz bir ihtar alacaksınız."

Her şey düşünüldüğünde bu o kadar da

kötü değil. "Ve beş kırbaç," diye ekliyor.

Kırbaç mı dedi? Kanlı kitaplar yüzünden bizi dövecekler mi? Braith'in elleri yüzüne gider ve hıçkırmaya başlar.

Yaşlı adam kalın bir parmağını bize doğrulttu. "Ama ikinizden biri bu konuda tek kelime ederse, ikiniz de gidersiniz. Beni duydunuz mu?"

Ev sahibi masanın arkasından siyah bir baston kaldırıyor. Hayatımda hiçbir zaman bir kuralı çiğnediğim için dayak yememiştim ve bu adam gerçekten de bize vuracak.

Ama o bilmiyor.

Bastonu Jeston'a uzatır ve genç adama bununla ilgilenmesini emreder.

Sonra sessizce geçip gidiyor, kapıyı kenara fırlatıyor ve bizi sessizlik içinde bırakıyor.

Jeston iç geçirerek Braith'e doğru döner, bastonunu botuna vururken eğik başını sallar. "Kitaplar için mi Braith? Gerçekten mi?"

Gözyaşlarıyla lekelenmiş yanaklarını ovuşturuyor, beyaz terliklerine bakarken boğazı düğümleniyor. "Biliyorum. Çok özür dilerim."

Mırıldanarak bastonunu duvara dayayıp bileklerindeki düğmeleri çözüyor ve kollarını sıvıyor.

Benim için yaptıklarından sonra Braith'in suçu üstlenmesine izin veremem. "Kırpiklerini ben alacağım." Beş mi, on mu? Ne fark eder ki?

Jeston başını eğiyor ve elindeki bastonla bana doğru bir işaret yapıyor. "Onu kurtarmak için neden bu kadar ısrarcısın?"

"Çünkü o benim arkadaşım. Ve arkadaşlarınızın başı belaya girdiğinde, onları kurtarmak için elinizden gelen her şeyi yaparsınız." Onun aksine, lanet olası Ev Sahibinin tarafını tutuyor. Eğer gerçekten bir arkadaş olsaydı, bunu yapmazdı.

"Bilmenizi isterim ki, ikinizi de bundan çok daha kötü bir kaderden kurtardım." Sopayı tutuşunu ayarlarken ön kollarındaki kaslar esniyor ve bana o küreği tutuşumu hatırlatıyor. "Ve Braith kendi kırbaçlarını alacak. Eğer amcam kontrol etmeye karar verir ve onu yara almamış halde bulursa, hepimiz kışımıza tekme yeriz."

Parlayan gözyaşları Braith'in yanaklarından aşağı süzülür. "O haklı, Wynn. O kitapları almamalıydım." Parmaklarını gözlerinin altına götürerek titreyen bir nefes alır. "Önce bunu halletsem sorun olur mu?"

Bu aşamada ona istediği her şeyi vereceğim. "Tabii ki."

Vardiyasının üst düğmelerini açmak için arkasını dönüyor. Bir elini göğsünde tutarak sırtını açıyor ve alnını taş duvara yaslıyor.

Bir adım öne çıkan Jeston, kızın soluk gri tenine bakıyor. Bir an için fikrini değiştireceğini düşünüyorum. Ama sonra baston havada savruluyor, Braith'in sırtında kırılıyor ve lekesiz teninde kızgın kırmızı bir şerit çiziyor.

Ona tekrar tekrar vurmasını izlerken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor.

Dördüncü vuruştan sonra baston yere düşer. Jeston Braith'in koluna uzanır ama elini ve başını bırakmadan önce tereddüt eder.

"Sadece dört kişiydi," diye fısıldıyor taşlara karşı sulu bir sesle.

Saçlarını saygılı bir şekilde yüzünden geriye doğru tarayışı bir masal kitabından fırlamış gibi. "Ona sayıyı kaybettiğimi söyleyeceğim."

Belki de Braith'in sevgisi tamamen karşılıksız değildir. Yine de, bu gece olanların ışığında, bunun onları yakınlaştırdığından mı yoksa aralarını açtığından mı emin değilim. Bunu sadece zaman gösterecek.

Jeston adımı söylediğinde ses tonundaki sıcaklık buharlaştı. "Sıra sende."

Braith'in duvara dönük yerini alıyorum ve havlunun belime kadar kaymasına izin vererek sırtımı ortaya çıkarıyorum.

"Lanet ," diye nefes alıyor Jeston. "Ne oldu sana böyle?"

Sanki ona bir şey söyleyecekmişim gibi. "Devam et."

İlk çatlak gözlerimi yaşartıyor. İkincisi bacaklarımı titretiyor. Üçüncüsü onları pes ettiriyor. Dördüncüsü diğerlerini yırtıyor. Siyahlık, hayatımın en karanlık gününün anılarıyla dolu görüşümün kenarına tırmanıyor. Acı. Yıldızlar, çok fazla acı var.

Buna karşı savaşmaya çalışıyorum, ancak ciğerlerinizde nefes kalmadığında ve ıstırap sizi bütünüyle yuttuğunda kazanmak imkansız. İnsanların dünyasında olmadığımı biliyorum. Biliyorum ama yine de karanlığın ortasında, o adamların benden asla yerine konulamayacak bir parçamı çaldıklarını görebiliyorum.

"Kanatlarım," diye hıçkırıyorum, gözyaşlarım sırtımdaki kan gibi sıcak ve ıslak damlıyor. "Kanatlarımı hissedemiyorum."

Sesler adımı çağırıyor ama ben yapayalnızım, acı içinde kıvranıyorum.

Gittiler. Gerçekten gittiler.

"Kanatlarımı hissedemiyorum!" Sesim çatlıyor. Kırılıyor.

Paramparça. Karanlık benim için geliyor...

Ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Kırk İki

SENAN

KORKUNÇ KÂBUSLARLA UYANARAK TAVANA BAKIYORUM. ONLAR ve zehirden mi yoksa Allette ile zamanımın tükenmesinden mi bilmiyorum.

İki hafta içinde Nimbiss'e doğru yola çıkacağım. Onsuz nasıl hayatta kalacağım?

Hayatta kalamazsın. Jeston panzehiri getirmezse, hiçbir şey için endişelenmeme gerek kalmayacak. Hayatıma geri döndüğü anda bu lanetli kaleyi terk etmeyi önerirdim ama panzehir olmadan felç olurum.

Ben gittiğimde Allette'e ne olacak? Şu anda bir ücret kazanma aracı var, ama burada çalışmaktan ne kadar mutlu olacak? Ya işçi çıkarılırsa ve o da işten çıkarılan şanssızlardan biri olursa? Kalacak başka bir yere ihtiyacı olacak. Bir yedek. Bir seçenek.

Geçen seferkinden farklı olarak, ben yanlarında olsam da olmasam da kızımın ihtiyaçlarını karşılamalıyım. Bu da teyzesinin kulesini geri almakla başlayacak. Buranın bakımı için de paraya ihtiyacı olacak.

Zihnim alev alev yanarken yataktan kalkıp masama geçerek sabah yapmam gerekenlerin bir listesini çıkarıyorum.

İlk olarak, kulenin tapusunun Allette'e devredilmesi için tescil memuruyla görüşeceğim. Muhtemelen bir miktar ücret ve ödenmesi gereken vergiler olacaktır.

Kendisinin ve personelinin binayı boşaltmak için zaman kazanması amacıyla mevcut sakinle irtibata geçilmesi gerekecektir.

Muhtemelen konuşmalıyım-

Hizmetçinin kapısı duvara çarparak açıldı. Ayaklarıma doğru sendeliyorum, loş koridora bakarken hâlâ mürekkepli kaleme tutunuyorum. Allette fikrini değiştirip bana mı geldi? Bu düşünce kalbimi hoplatıyor. Ama sonra maskeli bir adam kollarında bir kadınla odaya giriyor.

Mürekkepli kalem yere yuvarlanıyor.

Sıradan bir kadın değil.

Allette.

Yabancı bir adam kızımı taşımakla kalmıyor, kız çırılçıplak, sadece bir havluya sarınmış. Kızın kıyafetleri nerede? Üniformasındaki *kan* mı?

Odanın diğer ucuna koşarken nabzım hızla atıyor ve gözlerim kamaşıyor. "Allette? Allette, beni duyabiliyor musun?" Solgun yanağını okşuyorum. "Neden cevap vermiyor?" Talep ediyorum.

"Allette kim?" diye sorar adam.

Sesini tanıdım. Kızımı tutan Jeston'dı. "Ne oldu?"

"Bayıldı."

Kahretsin. Kan onun değil. Allette'in. Hayır... Aşkım. Lütfen, hayır... Onu yatağa doğru itiyorum. "Onu yere bırak."

"Ama çarşafar-"

"Çarşafar umurumda değil. Onu yere bırak ve bana neden kanaması olduğunu söyle."

Maskesini kaldırmadan önce onu nazikçe yatağıma yatırıyor. Yüzünden ter damlıyor, teninin solgunluğu koyu renk gözlerini daha da perili gösteriyor. "Kırbaçlanmıştı."

Birinin kızımı kırbaçladığını mı söyledi? Ne tür hasta, sapkın bir insan bir kadının kırbaçlanmasını emreder?

Çok da önemli değil. Bunu kim yaptıysa öldü.

Allette, yatağın üzerinde yanına çöktüğümde inliyor. İyileşmesi gerekecek, hem de hemen. İnanılmaz derecede solgun yüzündeki koyu renkli bir perçemi geriye doğru sıyırdığımda, narin elmacık kemiğini boyayan benekli mavi ve mor bir çürük görüyorum. Biri ona da mı vurdu? Öfke göğsümü dolduruyor.

ateşli bir cehennem. Lekeli havluyu sıyırmaya gittiğimde Jeston'ın hâlâ beni izlediğini fark ediyorum. "Arkanı dön."

Kımıldamıyor. "Yaraların çoğu sırtında. Onu ters çevirmeniz gerekecek."

"Yaralarının nerede olduğunu görebiliyorum, şimdi arkanı dön."

Bunu bir hışımla yapıyor. Ancak o zaman Allette'i yüzüstü yatıracak cesareti buluyorum. *Tanrım.*

Kızgın yaralar, kızımın sırtının parçalandığı yerden tertemiz çarşaflarıma koyu kan damlatıyor.

Birileri bunun bedelini çok ağır ödeyecek.

Büyümü çağırıyorum, ellerimi sırtının dibine yakın küçük bir lekesiz deri parçasına bastırıyorum ve eşimin yaralarına iyileştirici güç gönderiyorum. Kendimi tükettiğimi telafi etmek için güneşte epey zaman geçirmem gerekecek ama önemli değil. Onu iyileştirmek için kendimi bile kurutabilirim. O izler soluk gümüş çizgilerden başka bir şey olmayana kadar durmayacağım.

İnsanlar aleminde olanları gösteren yara izleri hiç solmuyor. Onları solaryumda görmüş olmama rağmen, bu gece, onu o kulübede bırakmak gibi aptalca bir hata yaptığım için katlanmış olması gereken acının bir başka korkunç hatırlatıcısı oldular. Hepsi onu koruyamadığım içindi. Ve şimdi onu yine hayal kırıklığına uğrattım.

"Bana tam olarak ne olduğunu anlat. Hiçbir detayı atlama." Bunu yapan kişinin adını bilmem gerekiyor.

Jeston bana ölü bir gardiyandan, çalınan kitaplardan ve kırbaçlardan bahsetmeye başladı. -*Kirpikler.* Aşkım ve arkadaşı ödünç *kitap* aldıkları için mi dövülmüşler? Her kelimeyi dinliyorum, öfkem taşana kadar kaynıyor.

Çılgılık atmak istiyorum. Ağlamak. Aşkımın sırtına sopayla vuran adamın kafasını koparmak istiyorum.

Jeston ellerini beyaz pantolonuna silerken başını eğerek bana bakıyor. "Senin için ağlıyordu. Onu getirmeyecektim, senin meşgul olacağını düşündüm" - bakışları sıkılı yumruğuma düşüyor- "başka bir şeyle meşgul olacaktım. Ama Braith ısrar etti. Yardıma ihtiyacı anladığı anda Wynn'in ondan seni getirmesini istediğini söyledi."

Onu defalarca hayal kırıklığına uğratmama rağmen Allette hâlâ benden yardım istiyor.

Yine de onu kurtaramadım. Ne insanlar aleminde olanlardan, ne de bundan.

Bu kadar uzun süre acı çektikten sonra kaderin bu hayatta mutluluğu bulmamıza izin vereceğini düşünerek aptalların en kötüsü oldum.

"Senan?" Allette'in sesi sessizliğin içinde bir fısıltı gibi.

Yaraları iyileşmiş olsa da onu rahatsız etmekten korkarak yatağın yanına diz öküyorum. "Buradayım aşkım. Buradayım."

"Yardımaınıza ihtiyacım var..."

"Biliyorum aşkım. Seni iyileştirdim."

Gözlerinde yüzen yaşlar yastık kılıfına dökölüyor. "Hayır... Ben... Ben bir gardiyanı öldürdüm. Sarhoştı ve bana zorla sahip olmaya çalıştı. Bana senin... senin fahişen dedi."

Eğer onu öldürmeseydi, etini kemiklerinden ayırır ve Cehennem Ormanı'nın vahşi hayvanlarının onun uzuvlarını parçalamasına izin verirdim. "O mağaralara dönmene izin verdiğim için özür dilerim. Seni bir kez daha hayal kırıklığına uğrattım ama yemin ederim bu üçüncü kez olmayacak."

İşıltılı gözleri benimkilere yapışıyor, dalgalanıp bir kez daha kapanana kadar arıyor.

Gerekirse tüm dünyayla ve yıldızlarla savaşmaya hazır bir şekilde ayağa kalktığımda Jeston sessizlik içinde beni izliyor. "Eşyalarını topla. Mağaralara geri dönmeyecek. Braith onları buraya getirsin."

Gözleri büyüyor. "Braith'in aile kanadına yok."

"O zaman yetkili her kimse ona erişim izni vermesini söyle." Gerçekten, bunu anlamak ne kadar zor olabilir ki? "Kırpikleri kim sipariş etti?"

"Evin Efendisi."

Görünüşe göre ev sahibine bir ziyarette bulunacağım. Allette'e doğru bakıyorum. Dinlediğinden emin olmadığım için sesimi alçak tutuyorum. "Panzehiri aldın mı?"

Kara kaşları kısılmış gözlerinin üzerine iniyor. "Hala üzerinde çalışıyorum o."

Ve zamanım tükeniyor.

"Eğer bundan birine bahsedersen, kelleni alırım." Ben konuşmam. kendi ölüm fermanımı imzalamak olsa bile umurumda değil. Eğer biri Allette'in yaptıklarını duyarsa, benim etkimin onu kurtarabileceğinden bile emin değilim.

Jeston başını sallayarak beni kaotik düşüncelerimle baş başa bıraktı.

Her ne kadar hemen Ev Sahibini ziyaret etmek istesem de, Allette'i burada tek başına bırakma düşüncesi beni fiziksel olarak hasta ediyor. Ya uyandığında beni gitmiş bulursa? Hayır, hayır. Buradan ayrılamam.

Uyuyamıyorum da. Bu yüzden adım atıyorum, attığım her adımda öfkem daha da artıyor.

Önce kızıma bunu yapan şerefsizin icabına bakacağım. Sonra da Bilson'a Allette'in kulesi için kayıt memuruna gitmesini söyleyeceğim. Daha sonra kaçırmama izin verilmeyen bir eğitim olacak ama güneşte biraz daha fazla zaman geçirmek gücümü tazelememe yardımcı olacak.

Allette ayağa kalktığında kulesine taşınabilir ve buradan ve bu insanlardan uzakta olabilir. Hâlâ aklı başında birinin kitap almaya karşı bedensel cezayı uygun bir tepki olarak gördüğüne inanamıyorum.

Hizmetçilerin kapısı gıcırdayarak açılıyor ve bir hizmetçi göğsüne sıkıştırdığı küçük bir bohçayla odaya giriyor. Maskesini kaldırmadan önce tereddüt ediyor ve gümüş saçlı kadını Kara Delik'teki o geceden tanıyorum.

Jeston ona Allette'in tüm eşyalarını getirmesini söylememiş miydi? "Geri kalanı nerede?" diye sordum.

Braith bohçaya bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor, kaşları çatılıyor. "Odasında sadece bunlar vardı, efendim."

Allette'in sahip olduğu tek şey bunlar mı? İnsanlar aleminde nasıl bir hayat yaşamış olmalı? Arkadaşımla barışmaya kendimi o kadar kaptırmıştım ki orada geçirdiği zamanı sormak aklıma bile gelmedi. Dört yıl önce o festivale hayat, umut ve sevgi dolu bir şekilde gitmişken eli boş, kanatları olmadan dönmek...

Hepsi ondan kalmasını istediğim için.

Eğer bu kadar bencil olmasaydım-

Kadın bohçayı yatağın köşesine bıraktığında Braith inliyor. "Acı çekiyorsun."

"Ben iyiyim, efendim."

Allette ile aynı yaraları aldıysa, sırtının iyi olmasına imkan yok. Belli ki bu kadın da benim kızım kadar inatçı. Sihrim azaldığında ellerimi iyileştirmek için kullandığım merhemi almak için yatağımın başucundaki masaya geçiyorum. Allette'e olanlardan dolayı duyduğum suçluluk on katına çıkıyor, o kadar ağır ki omuzlarım çöküyor. Onu hak ediyor muyum ki? Aşkımın tek yaptığı onu parçalamak gibi görünüyor.

"Efendim?"

Braith'in berrak sesi beni karanlık düşüncelerimden koparıyor. Merhemi aldım ve çekmeceyi kapattım. "İşte. Bunu yaraların için al. Acıyı hafifletmeye ve yara izini azaltmaya yardımcı olacaktır."

"Kabul edemem-"

"Yapabilirsin ve yapacaksın." Küçük kutuyu zorla eline tutuşturuyorum.

Beni izliyor, narin kaşlarının arasında en ufak bir kırısklık oluşuyor. "Bunu benim için neden yapıyorsun? Beni tanıımıyorsun bile."

"Onun için önemlisin. Bu da benim için önemli olduğun anlamına geliyor."

Birkaç dakika sonra tenekeyi eteğinin cebine sokar ve Allette'e doğru başını sallar. "Uyandı mı?"

"Kısaca." Ve şimdilik mışıl mışıl uyuyor gibi görünüyor. Şakağına bir öpücük kondurmadan önce ince omuzlarını örten hafif çarşafı daha yukarı çekiyorum. Kıpırdamıyor bile. "Ben dönene kadar onunla kalır mısın? Yapmam gereken bir şey var ve yalnız uyanmasını istemiyorum."

Braith başını sallayarak yatağın ucuna çöküyor.

Balkona doğru ilerliyorum, perdeleri kenara çekip çift kapıyı açıyorum ve sabahın serin havasına giriyorum. Bell ve Bilson balkonun uzak tarafında, yükselen güneşin silüetinde alçak sesle konuşuyorlar. İkisi de aynı anda dönüyor, beni gördüklerinde gözleri açılıyor.

En son ne zaman nöbet değişimi için uyanık olduğumu bile hatırlamıyorum.

Bell ellerini havaya kaldırır, korkuluklara doğru geri çekilen bir adım atarken gri kanatları parlar. "Resmi olarak görevde değilim. O tamamen sizindir."

İnleyen Bilson'ın başı düşer ve lacivert kanatları hayal kırıklığıyla yere iner. "Bana dışarı çıkacağını söyleme. Saat sabahın beş buçuğı."

Bell sert bir kıkırdama çıkarır. "İyi eğlenceler."

Şehrin kuzeyindeki kulesine doğru yola çıkar, karısı şüphesiz onu yataklarında bekliyordur. Böyle bir özgürlüğe sahip olmak nasıl bir şey olmalı? Kimse sizi takip etmeden, her hareketinizi rapor etmeden gelip gitmek.

"Efendim?" Bilson kaşlarını çatmış, ellerini kalçalarına dayamış, cesur çocuğına haddini bildirmek üzere olan öfkeli bir anne gibi bakıyor.

"Azarlamamı kendine sakla, Bilson. Sen ve ben mağaralara gidiyoruz." Büyümü bırakıyorum ve kanatlarım sırtımda beliriyor. Aklımda tek bir odakla havalanıyorum, dümdüz aşağıya, kara bulutların arasından geçip çok çok aşağıdaki dünyada yaşayan bulanık griye doğru uçuyorum.

Hizmetçilerin girişinde iki muhafız bekliyor, gözleri kapalı ve başları öne eğik. Sersem piçler. Demir kapıyı tekmeliyorum ve onlar da hazır ola geçiyorlar.

"Ekselansları," diye alay ediyor ince üst dudağının üzerinde bir parça tüy olan genç olanı. "Sen ne-?"

"Krallığın bir prensini sorgulayacak konumda olduğunuzu mu sanıyorsunuz?" Klip çekiyorum.

Adam korkmuş görünecek kadar sağduyulu. "Hayır, prensim." Ben de öyle düşünmüştüm. "Bana evin efendisini getirin."

Başını sallayarak mağaralara doğru koşmaya başlar, karanlık girişe doğru tökezlerken ayakları kayar ve kayar.

Bilson'ın kalın parmakları kısa kılıcının kabzasını sıkıca kavırıyor. "Efendim? Sizinle çok acil bir konu hakkında konuşabilir miyim?" Çenesini birkaç adım ötedeki büyük bir kayaya doğru sallıyor. Olay çıkarmamam gerektiğini bildiğimden, isteksizce onu takip ediyorum.

"Ev sahibinden ne istiyorsun?" Bilson nefesinin altından soruyor, o ciddi bakışlarını bana çevirmeden önce diğer muhafızlara dikkatli bir bakış atıyor.

"İğrenç zulümler işledi ve suçlarının bedelini ödemeli." "Eğer bu doğruysa, neden kral bununla ilgilenmiyor?"

"Çünkü onun adına ben hallediyorum."

"Burası senin yerin değil."

"Hiç de değil. Onu dövdü."

"Kimi döv-?" Daha cümlesini bile tamamlayamadan sözleri soluyor ve koyu mavi gözlerinde anlayış ışıltıyor. "Planın nedir?"

"Onu ödünç almama izin vereceksin." Kalçasındaki kılıcı gösteriyorum. "Ve onu ezip geçeceğim."

Hafifçe dönerek kılıcının kabzasını ulaşamayacağım bir yere koydu. "Ve kardeşinin gazabını riske mi atayım? Kral Boris Ev Efendisi'ni kendisi tuttu."

Öyle mi yaptı? Ama Boris her şeyi delege eder. Kıyafetlerini seçmekle görevli bir danışmanı ve özel belgelerini mühürleyecek biri var. Giyinmesine yardım eden bir adamı var. Bir kralın işi yönetmek değil de yetki vermekmiş gibi gösteriyor. Peki, kalede işe alımlardan sorumlu bir adam varken kardeşim neden evin reisini kendi elleriyle seçsin? Önemli değil. Bilson haklı. Boris adamı öldürdüğümü öğrenirse, kellemi gümüş tepside sunar.

Ama *hiçbir* şey yapmadan duramam.

Mürekkep siyahı saçları, soluk gri yüzüne vuran orta yaşlı bir adam, yalnız bir muhafızın eşliğinde mağaralardan tökezleyerek çıkıyor. Dalgalı

Beyaz gömleği koyu renk pantolonunun üzerinden dizlerine kadar sarkıyor. "Bunun anlamı ne?" diye homurdanıyor. "Bütün gece uğraştım-"

Kayanın arkasından çıkıyorum. Adamın karanlık bakışları benimkilere yöneliyor ve sessizleşiyor.

Avuçlarıma ateşi çağdırmamak ve o piç kurusu yanıp kül olurken derisinin kemiklerinden eriyişini izlememek için tüm kontrolümü kaybediyorum.

Muhafız hâlâ kollarını tutarken, düzgün bir selam vermek yerine başını öne eğiyor.

"Bir muhafızın saldırıya uğradığını duydum," diyorum. dolandırmanın anlamı yok.

Bilson'ın botları, ağırlığını kaydırırken çakılların üzerinde çıtırdıyor. Muhtemelen bu kısmı ona söylemeliydim. Oh neyse.

"Bu doğru, Majesteleri," diyor Ev Sahibi. "Darius Porter çamaşırlanede biri tarafından darp edildi. Ne yazık ki yaralarına yenik düştü, ancak sizi temin ederim ki faili yorulmak bilmeden arıyoruz."

Bir yanımda o piç kendim öldüremeyeceğim için yas tutuyor ama bu ne burada ne de orada. "Ayrıca iki hizmetçinin kırbaçlanmasını emrettiğinizi de duydum."

Kara kaşları bir araya geliyor. "Çünkü kraldan çaldılar." "Hiçbir şey çalmadılar. Lanet olası bir kitapçıdan ödünç aldılar. ve benim iznimle." Bırak bu küçük yalanla boğulsun. Ellerim yanlarımda yumruk haline geldi. Eğer beni dışarıda tutan koşullar olmasaydı, o piç çoktan şişlemiştim. Sonuçlarını siktir et.

"İkisi de bana bunu söylemedi, efendim."

"Kaç kırbaç cezası aldılar?"

Yutkunurken boğazı düğümleniyor. "Beşer parça."

Parmaklarımı şıklattım ve Bilson öne doğru yürüyerek yanımda durdu. "Bu adama on kırbaç vurulacak ve kaledeki görevinden derhal azledilecek."

Ev sahibi alay eder. " yapıyorsun." "Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?"

"Burada hiçbir yetkiniz yok. Beni kralın kendisi tuttu."

Kapıya doğru yürüdüm, piçin gözlerinin içine baktım ve şöyle dedim: "Tanrılar tarafından kiralanmış olman umurumda bile değil. Ben bir Vale prensiyim. Ne istersem onu yaparım." Başımı salladım ve muhafızlar adamı Bilson'a doğru sürüklediler.

Onu dizlerinin üzerine çökmeye zorladıklarında Ev Sahibi karşı koymaz. Kumaşın yırtılma sesi havada çığlık atıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor, karanlık bakışları şiddetli vaatlerle dolu. Keşke bir şeyler denese. Bilson'ın kılıcını onun kısık gözlerine saplamak için bir bahane olsun. Elinde kırbaçla başka bir muhafız beliriyor ve o şeyi Bilson'a uzatıyor.

Gardiyanım bana çelik gibi bir bakış fırlatıyor, kaslı ön kolları esnerken tutamağı kavrayışını ayarlıyor. Deri ip havada vınlayarak adamın sırtından kopuyor. Evin Efendisi şiddetli bir küfürle öne düşüyor, ellerini nemli zemine dayıyor ve her kırbacı yiyor.

Umarım yara izlerini her gördüğünde beni düşünür.

Ve eğer kızıma bir daha yaklaşırsa, öldürücü darbeyi vuran ben olacağım.

OceanofPDF.com

Kırk Üç

ALLETTE

HATIRALAR GÖRÜŞ ALANIMIN KENARINDA GÖLGELER GIBI DANS EDİYOR. PANİK VE Korku. Cinayet.

Acı. Çok fazla acı.

Ellerimde kan var. Yüzümde. Sırtımda.

Yine de güvende olduğumu, Senan'ın sıcaklığı ve kokusuyla çevrili olduğumu biliyorum. Gözlerimi açtığımda, Senan'ın üzerime örttüğü kanadından geriye kalan karanlık, siyah tüylerden bir kalkan gibi bizi dünyadan koruyor.

Prensimin nefesleri sessizlikte bana şarkı söylüyor, ellerimiz sımsıkı kenetlenmiş. Uykuda bile birbirimize sarılıyoruz. Keşke gün ışığının yerini sonsuz gece alsa da ikimiz bir arada kalabilsek.

Ama yeni bir gün doğdu ve birinin gelip beni yatağında bulması an meselesi. Kalkıp mağaralara dönmem gerekiyor ama o merdivenlerden geri inme düşüncesi içimi öyle bir korkuyla dolduruyor ki, sanki göğsümün üzerine koca bir kule inşa edilmiş ve beni eziyormuş gibi hissediyorum.

Bu yüzden kalkmak yerine burada uzanıp, aşkımın altın sarısı teninde yaramaz periler gibi oynayan mürekkep tüylerinin arasından şafağın sökmesini izledim. İnanılmaz uzunluktaki kirpikleri elmacık kemiklerinin keskin yükselişinin üzerinde duruyor. Gözlerinin köşelerinde belli belirsiz çizgiler var. Umarım gülmekten. Ayrı geçirdiğimiz zaman ikimiz için de zor oldu ama dünyanın onun kahkahalarından mahrum kalacağı düşüncesi beni inanılmaz derecede üzüyor.

Şimdiye kadar uyuduğum en rahat yatağa iyice yerleşiyorum. Sanki bir bulutla sarılmış gibiyim.

Bütün geceyi mi geçirdi? Kanatları açık uyumak çok rahatsız edici. Dinleniyor olması bile bir mucize.

Sonunda parmaklarımı onunkilerden kurtarmaya çalışıyorum. Senan'ın tutuşu sıklaşıyor ve bir gümüş göz açılıyor, ardından ikincisi geliyor.

Derin sesi ipeksi bir okşayış gibi. "Günaydın."

"Günaydın. Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Kanatları kayboluyor ve sığınağımızın dışındaki serin hava doğruca içeri giriyor. Gözlerindeki uykuyu silerken dirseğine dayanıyor. "Uyumuyordum."

"O zaman kimin horultusunu
duydum?" "Muhtemelen
seninkini."

"Affedersiniz. Ben horlamam."

Kanlı bir domuz gibi yüksek sesle, iğrenç sesler çıkarmaya başladı, ama kolunu itmeye gittiğimde, hareket edemeyecek kadar kaskatı kesildim.

"Hâlâ ağrın var," diyor yüzünü buruşturarak, sanki vücudumdaki her bir ağrıyı ve acıyı hissedebiliyormuş gibi. "Seni doğruca kraliyet doktoruna götüreceğim."

"Böyle bir şey yapmayacaksın. İşe gitmeliyim."

"Oraya geri dönmeyeceksin. En başta mağaralara dönmene asla izin vermemeliydim."

"Hiçbir şey yapmama 'izin vermediniz'. İşe dönmeyi ben seçtim." Gecenin bir yarısı Braith'in odasından çıkmayı ben seçtim. Beni köşeye sıkıştırdığı anda çılgılık atarak yardım istemek yerine o alçakla sohbet etmeyi seçtim.

"Allette, lütfen."

İsteddiği kadar "lütfen" desin; bu konuda sözümü geçiremiyorum. "Kendimi geçindirmek için bir yola ihtiyacım var, Senan." Hanlarda yaşamaya ve fabrikada üç kuruşa çalışmaya geri dönemem.

"Neye ihtiyacın varsa sana vereceğim. Sadece söyle ve senin olsun."

"Ne kadar süre için? On üç gün içinde evleneceksin. Sonra ne olacak? Karınızın bu kadar uyumlu olacağından şüpheliyim."

Saçlarımı yüzümden geriye doğru tararken gözleri sertleşiyor. "Bugün bunun için endişelenmeyelim. Şimdilik senin işin dinlenmek ve iyileşmek," diyor hiçbir tartışmaya izin vermeyen o ses tonuyla.

Tartışma havasında olmam çok kötü. Tam ona ağzının payını vermek üzereydim ki biri kapıya vurdu.

"Senan!" diye sesleniyor genç bir ses. "Bugün antrenmanımız var, unuttun mu?" "Seninle orada buluşuruz Kyff!" Senan geri bağırır. "Saçmalık." Tekmeliyor

yorganı kenara çeker ve yataktan çıkar. "Onca lanet gün arasında..." Pantolonu aşağıya kaymış, kalçalarının derin kesimi çok belirgin bir doğru iniyordu. "Gözlerim burada, minx." Senan kendini ayarlamadan önce gülümseyen gözlerinin köşesine dokunuyor.

Yatakta huysuz ve huysuzken bu kadar karşı konulmaz olması benim suçum değil. Antrenman ne kadar önemli? Antrenmana ihtiyacı varsa, bu sabah seve seve yaparım.

"Braith birazdan kahvaltıyla gelir," diyor. "Yemeğinizi yiyin, küvetimde uzun, sıcak bir banyo yapın ve rahatlayın."

Bu şekilde, aklımdan geçen tüm kötü düşünceler yok oluyor.

Gerçeği bildiği halde tek arkadaşımın yüksek ve kudretli bir prensesmişim gibi beni beklemesine izin veremem.

Yine de onunla tartışmak nafile görünüyor. O gidince, kendi planlarımı yapacağım.

Başucundaki çekmecedен siyah bandaj rulosuna benzeyen bir şey çıkarıyor. "Mağaralara dönmeyeceğine söz ver."

Onu yatıştırmak için başımı sallıyorum.

"Ciddiyim, Allette. Seni yatağa bağlayacak değilim."

"Yapmazsın."

"Test et beni. Sana meydan okuyorum." Öne doğru gevşediğinde nefesim kesiliyor, yumuşak, lüks ağız çenemden boynuma doğru öpücükler bırakıyor. "O bileklerin yatak başlığıma bağlandığında muhteşem görünecek." Çarşaf kayarak göğüslerimin üst kısmını ortaya çıkarıyor. Sert bir tepe noktasını dudaklarının arasına alıp diliyle oynatıyor. "Gerçekten gitmem gerek..." diye inliyor, nemli etime bakmak için geri çekiliyor.

"Ya da kalıp sana yardım etmeme izin verebilirsin." Sırıtarak onu pantolonunun üzerinden kavradım.

Başı öne düşüyor, çıplak bedenime karşı bir hayal kırıklığı hırıltısı yükseliyor. "Senden çıplak ve yatağında uzaklaşmak yeterince zor."

Onu güzelce ve yavaşça okşuyorum. "Çok, çok sert." "Eğer durmazsan, yürüyemeyeceğim."

Ağır bir iç çekişle gitmesine izin veriyorum ve yastığa geri düşüyorum. Ama kendimi arsız hissettiğim için ellerimi başımın arkasında birleştirip çıplak halimi doyasya içmesine izin veriyorum. "Hiç eğlenceli değilsin."

Elleriyle yüzünü kapatıyor ama yine de bir adım geri çekilmeden önce parmaklarının arasından bir göz atıyor. "Kraldan nefret ediyorum."

O dönüp uzaklaşırken gülümsemem kayboluyor. "Ben de öyle."

YATAKTA AMAÇSIZCA UZANMAK, GERÇEKLIĞE INTIKAM İÇİN BİR ŞANS VERİR,
Ve sorular bir kez başladı mı, bir daha bitmiyor.

Senan gittiğinde ben ne yapacağım?

Bundan daha acili, *bugün* ne yapacağım? Eğer o mağaralara geri dönmezsem, pozisyonum muhtemelen gün sonuna kadar dolmuş olacak ve başka bir şansım olmayacak. Senan'ın benimle ilgileneneğine güvenmediğimden değil. Onun iyi niyetli olduğuna inanıyorum ama niyetler her zaman önemli değildir. Dört yıl önce olanlara bak.

Çarşafı bir kenara atıp kendimi düzeltiyorum ve bembeyaz kumaşın üzerinde kanlı kırmızı lekeler bulduğumda kendimi yeniden suçlu hissediyorum. Değiştirilmeleri ve yenilenmeleri gerekiyor ve bu görevi kendi başıma halledebilecek durumdayken başkasının yapmasını beklemenin bir anlamı yok.

Kirlenmiş çarşafı çıkarıp hizmetçilerin girişinin yanına koyuyorum. Yatağa dönerken, gardırobun aynada kendime bir göz atıyorum. Sanki kanlı bir savaşa girmiş gibiyim. Sadece göğsüme bulaşmış kan değil, gözlerimin altındaki lekeler de hiç bu kadar koyu olmamıştı. Elbette saçlarımın başımın yan tarafına keçeleşmiş olması da yardımcı olmuyor.

Bu çarşafı aşağıya indirmeden önce banyo yapmam gerekecek. Banyo odasına adımımı attığımda neredeyse kendimden geçiyorum. Yukarıdaki yıldızlar, bu oda neredeyse teyzemin kulesindeki odam kadar büyük. Küvet yerden yükselmiyor ama içine doğru batıyor. Suyu akıtmak için musluğun yanına diz çöküyorum, dizlerimi göğsüme çekerek dolmasını izliyorum ve kendime buna alışmamam gerektiğini söylüyorum.

Tekrar kendi başıma kaldığımda bu tür lüksleri karşılayamayacağım. Şu anda kendimi şımartmamalıyım, ama kendimi

Biri beni görürse diye.

Kararımı verdim, suya girdim ve sıcaklığın yorgun uzuvlarımı ıslatmasına izin verdim. Bu küvette yaşayabilirim, burayı evim yapabilirim. Kralın buna aldırmayacağından eminim.

Bu düşünce beni güldürüyor. Kralın, kardeşinin eşini küvette barındırdığını öğrendiğini hayal edin. Ne büyük bir skandal olurdu.

Kapı aralığından gelen bir hareket beni hayallerimden uzaklaştırıyor. Maskeli bir hizmetçi kemerli açıklığın altında duruyor, göğsünde bir yığın havlu tutuyor.

Sarsılarak doğruluyorum, utanç yüzüme alev gibi yayılıyor. Arkadaşım mı, yoksa odayı temizlemek için başka bir hizmetçi mi geldi? Eğer başkasıysa, beni tanıdı mı?

Kadın sözünü sakınmadan havluyu bir kancaya asıyor ve beni kendi halime bırakıyor.

Belki Braith .

Yerini unutma, Allette. Burada olmaman gerekiyordu.

Senan'ın lüks sabunlarıyla yıkanmaya, saçlarımı köpürtmeye ve durulanmaya odaklanıyorum. Banyo odasından çıktığımda hizmetçi çarşafı ve yorganı değiştirmiş oluyor.

"Prens bana eşyalarını mağaralardan getirtti," diye anons ediyor. Braith'in sesini tanıyorum ama sesi küvette kalan su kadar soğuk. "Bir kat aşağıdaki odada, bir yılda giyebileceğinden daha fazla elbiseyle birlikte." Yastıklardan birini alıyor ve keskin, sarsak hareketlerle kabartıyor.

"Ve seni dövdüğü için ev sahibini kovdu," diye devam ediyor, yorganı çekiştirerek ve sürükleyerek tam oturmasını sağlamaya çalışıyor. "Şimdilik onun yerini Jeston aldı."

Son birkaç saat içinde çok şey oldu. Başka neleri kaçırdım? "Braith, birkaç dakika dur ve benimle konuş."

Küvetin suyunu boşaltmak için yanımdan geçip gidiyor. "Bunu yapabilirim," diye sesleniyorum.

"Gerek yok."

"Braith. Lütfen. Maskeni çıkar ve bana bak."

Donup kalıyor ama maskesini çıkarmak için bir hamle yapmıyor. Eldivenli ellerini tutuyorum ama parmakları benimkilerde kaskatı kalıyor. "Sırtın nasıl?" diye soruyorum.

" değil."

Yüzünü görmesem bile doğru söylemediğini biliyorum. "Lütfen bana yalan söyleme."

Ellerini çeker, mizahtan yoksun kıkırdaması kırık cam gibi çıtırdar. "Yalanlardan mı bahsetmek istiyorsun? Seninkiyle başlayalım mı *Wynn*? Yoksa sana Allette mi demeliyim?"

O zaman her şeyi biliyor olmalı. Bir yanım sırrın ortaya çıkmasından dolayı rahatladı. "Evet, adım hakkında yalan söyledim ama bu hiçbir şeyi değiştirmmez."

"Bu her şeyi değiştirir," diye tersliyor ve bana dönüp bakmadan hizmetçi kapısından çıkıp gidiyor.

Belki de gitmesine izin vermeli, onu öfkesiyle baş başa bırakmalıyım. Sakinleştiğinde, umarım yalan söylemekten başka seçeneğim olmadığını anlayacaktır.

Ne var biliyor musun? Hayır. Gerçeği benden duyması gerekiyor. Sonrasında hala benden nefret etmeyi seçerse, bu onun suçu.

Hâlâ havluma sarınmış halde, koğuşların bu tarafındaki rutubetin her şeyi istila etmesine aldırmadan onu hizmetlilerin merdiven boşluğuna kadar takip ediyorum. Beni kimin gördüğünü ya da aklımı kaçırdığımı düşünüp düşünmediklerini umursamadan merdivenlerden iniyorum. Braith, Senan'ın odasının altındaki odanın kapısını açıyor.

Onunki kadar büyük ya da gösterişli değil ama yine de sade zarafetiyle güzel. Keşfetmek için çok zamanımız olacak ama şu anda arkadaşımın bana ihtiyacı var. "Neden, Braith?" Talep ediyorum. "Neden bu her şeyi değiştirmek zorunda?"

"Şuraya bak. Şuraya bakın!" Ellerini iki yana açıyor. "Sadece lanet olası bir şatoda yaşamakla kalmıyorsun, kanatların da var Allette. Sen bizden biri değilsin. Onlardan birisin."

Ses tonundaki zehir yüzüne bir tokat gibi çarpıyor. "Özür dilerim Braith. Beni *ne* olduğum için değil, *kim olduğum* için sevdiğine inanmakla aptallık ettim."

Elleri iki yanına düşüyor ama yanıt vermiyor. "Sana yalan söylediğim için özür dilerim ama bu işe ihtiyacım vardı."

"Hayır, bu işe ihtiyacım var. Sana göz kulak olacak, gelip seni alıp götürecek bir prensin var. Bazılarımız kendi başının çaresine bakmak zorunda."

Sadece birkaç gün kendi başımın çaresine baktım ve pek de iyi gitmedi. Her gün böyle bir korkuyla yaşamamın nasıl bir şey olduğunu anlayamıyorum.

Bunun bir şeyleri değiştirmeyeceğini nasıl düşünebilirim? Sonunda benden daha fazla nefret edeceğini bile bile, yalanları gerçeğe takas etmeye kararlı bir şekilde devam ediyorum.

"Wynn en iyi arkadaşımın adıydı. Teyzemin kulesinde hizmetçiydi. Dört yıl önce onu benimle birlikte geçitten geçmeye ikna ettim."

Parmağımı kirpiklerimin altında gezdirerek oradaki nemi temizliyorum.

"Senan da geldi ama insan diyarında kalmamızı, birlikte kaçmamızı istedi. İnsanlar onu öldürdü. En iyi arkadaşımı öldürdüler." Onu düşünmemeye çalışıyorum çünkü çok acı veriyor. Ama keder hep orada, her adımda arkamdan sürüklenen ağır bir gölge gibi. "Sonra büyümü bozdular, beni yere yatırdılar ve kanatlarımı kestiler. Scathian olarak doğmuş olabilirim ama artık ne Scathian ne de Tuath'ım. Ben bir hiçim."

Ve her şeyi tekrar kaybetmem an meselesi. Mağaralara geri dönmekten çok korkuyorum ve olanlardan sonra zaten geri dönmeme izin verilmeme ihtimali çok yüksek. Ne de olsa Jeston'ın amcasının görevden alınması benim suçum. Şu anda bu kalede olabilirim ama prensim prensesle evlendiği gün her şey bitmiş olacak.

Braith sonunda maskesini kaldırıyor ve gözlerinde parlayan yaşları görüyorum. "Özür dilerim, Wynn." İleriye doğru tereddütlü bir adım attı. "Yani, Allette. Söylediğim şey korkunçtu. Hiçbirini kastetmedim. Senin adına mutlu olmam gerekirken sadece iyi talihini kışkırdım."

İyi şans mı? Bu düşünce gülünç. "Kızmakta haklısın. Bir Tuath yerine bu işi asla almamalıydım."

"Biz kimiz ki kaderi sorgulayalım? Sonuçta, bu pozisyon olmasaydı benimle asla tanışamazdınız."

İsteksiz bir kıkırdama kaçıyor. "Ve bu ne büyük bir trajedi olurdu."

"Kesinlikle." Bana sulu bir gülümseme sunuyor. "Ve eğer burada olmasaydın uzun zamandır kayıp olan aşkınızla yeniden bağlantı kuramayabilirdiniz." Omuzları ağır bir iç çekişle kalkıp iniyor. "Yani, her şeyin sonu iyi bitiyor. Jeston senin yerini başka bir Tuath ile doldurdu bile ve senden çalınan hayatı yaşama şansın var."

Senan'ın prensesle evlendiği gün sona erecek bir hayat.

Omzu benimkini dürtüyor. "Prensinle birlikte Nimbiss'e taşınmayı düşünüyor musun?"

Senan'sız bir geleceği düşünmek kalbimi paramparça ediyor ama onun başka biriyle evlenmesini izlemek beni daha da kıracak diye korkuyorum. "Bilmiyorum." Senan bana onunla taşınmamı teklif etmedi. Sadece şimdi ve buradan bahsetti. "Şu anda düğün olmuyormuş gibi davranıyoruz."

Braith'in kara kaşları bir araya geliyor. "Ama bu ." "Ne yazık ki."

"Yani onun metresi mi olmak istiyorsun?"

"Tabii ki hayır." Yine de, olacağım şey bu, değil mi? Bir prensin metresi. Diğer kadın.

Braith iç geçirerek gardıroba doğru ilerledi ve askıdan peygamber çiçeği mavisi ipek bir elbise çıkardı. "Büyükbabam öldükten sonra, büyükannemin bir Scathian lorduyla ilişkisi oldu. Bir prens değildi ama zengindi. Karısı öğrendiğinde..." Başı sallanıyor

Boğazım sanki bir sürü taş yutmuşum gibi hissediyor.

"Onu terk ettiği güne kadar perişan haldeydi," diye devam ediyor Braith, giysiyi bana doğru uzatırken gözleri sempatiyle doluyor. "Ona sadece kalbinin bir parçasını verebilecek bir adamdan daha iyisini hak ediyordu. Onu sadece özel olarak sevebilecek bir adamdan. Ve sen de öyle. Gölgelerle yetinme, Allette. Herkes ışıktaki sevmeyi hak eder."

Senan ve ben daha gençken, gizlice dolaşmak yasak aşkımızın heyecanını artırmıştı.

Artık tüm sırlarla yetinebilir miyim? Nimbiss'e taşınısam bile her zaman Senan'ın karısının gölgesinde yaşayacağım. Beni öğrenirse ne yapacağını kimse bilemez. Onunla yaşıyor olacak, muhtemelen onunla yatıyor da olacak. Ve eğer çocukları varsa, onları asla terk etmeyeceğini biliyorum. İlk sorumluluğu sonsuza dek karısına ve çocuklarına karşı olacaktır.

Oysa Senan ve ben çocuk sahibi olsaydık, yavrularımız toplum tarafından hor görülecek, kendi türlerinden dışlanacaktı. Senan aniden benimle işinin bittiğine karar verseydi, nerede yaşardım? Kendimi nasıl geçindirirdim?

"Böyle bir ilişkide bulunacak mutluluk yoktur." Braith çekmecedan bir korse ve bir çift iç çamaşırı çıkarır. "Kararınızı verirken bunu aklınızda tutun. Onu neden sevdiğini anlıyorum; birbirinize olan duygularınızın derinliğini görüyorum. Sadece tekrar incinmeni istemiyorum."

Kırk Dört

SENAN

KILIÇLARIN METALİK ÇARPIŞMASI HAVADA ÇINLIYOR VE ŞU SESLERLE NOKTALANIYOR homurdanmalar ve küfürler. Muhafızlar ve askerler balkonu dolduruyor, bazılarının kanatları açık, bazılarınıninki büyülü. Hepsinin göğsü çıplak. Bell aynı anda üçüyle birden dövüşüyor, geniş kılıcını bir hançerden daha ağır değilmiş gibi savuruyor. Onun arkasında Bilson ve başka bir adam ateş ve rüzgârla dövüşüyor. Gözlerimdeki teri silerken kemiklerim bile yorgun düşüyor.

Kyff gevşek bağcıklarını bağlamak için diz çöküyor ama arkamdaki bir şey gözüne çarpıyor. "Kadınlar bakıyor."

Etrafıma baktığımda bir kadın sürüsünün gösteriyi izlediğini görüyorum. Nişanlım sürünün en önünde duruyor, korkuluklara yaslanmış, elbisesi parmaklarının arasında sallanan flütteki şampanyayla aynı renkte.

Seyirci olsun olmasın, odaklanmamız gerek. Kyff'in dirseğinin neredeyse beline kadar düştüğü arka koluna vuruyorum. "O zaman dirseğini iyi olur, ha?"

Kaşlarını çatarak ellerini gözleriyle aynı hizaya kaldırıyor, ayaklarını ayırıyor ve dövüş duruşuna geçiyor. Ben de onun pozisyonunu alıyorum ama yumruk yerine sarılı ellerim düz duruyor.

Kyff bir sağ kroşe savuruyor, avucuma *çarpan* kroşenin sesi kılıçlarla aynı anda çınlıyor. Her çalışmamızda daha da iyi oluyor. Bir gün kendi muhafızlarımıza taş çıkartacak.

"İyi vuruş. Şimdi sola."

Sağ elini tercih eden çoğu dövüşçü gibi onun da sol kroşesi o kadar güçlü değil. "Vücudunu yeterince büküyorsun. İzle." Ona kolumu uzatırken gövdesinin nasıl hareket etmesi gerektiğini gösteriyorum. "Unutma, güç buradan gelir." Karnımı okşuyorum. "Tekrar dene."

Ona gösterdiğim şekilde dönüyor, küçük yumruğu avucuma çarpıyor. "Daha iyi. Bana on tane daha ver."

Sözlerini bitirdiğinde sağ eli tekrar düşmüş ve kafasına inecek bir tokat için açığta kalmıştı. "Kollar yukarı, Kyff."

Yüzü kızarır ve gözleri kısıılır. Duruşunu değiştiriyor ve sağ elini olabildiğince sert bir şekilde savuruyor. Darbeyi savuşturduğumda bir hırıltı çıkarıyor ve kendini bana doğru fırlatıyor, yumrukları hiçbir şekil almadan havada uçuşuyor.

Dönüyorum, onu kollarıma almadan önce kalçamda bir sıyrık yakalıyorum. Bir domuz yavrusu gibi ciyaklayabilir ama delikanlı vahşi bir kedi gibi ısıyor.

"beni! Hadi, Senan. Beni terletiyorsun!"

"Güzel. Belki bu sana öfke nöbeti geçirmek yerine aklını kullanmayı öğretir."

Çırpınan topuğu kaval kemiğime çarpıyor. Tutuşum gevşedi ve o da kurtulmayı başardı. Kurnaz küçük ahmak. Kendini mermerin üzerine atıyor ve bir lanetle yığından bir su şişesi koparıyor.

Gülümsememi bastırarak yanına çöküyorum ve kulağına bir fiske vuruyorum. "Bu tür bir dil kullanmamalısın." Ağzı bozuk muhafızlarla eğitimde geçirdiği onca zamandan sonra bu kaçınılmaz olabilir ama yine de.

Bana yan gözle bakıyor. "Her küfrediyorsun."

"Evet, ama sen benden çok daha iyisin." Başını kolumun altına alıp terli terli sarılıyorum.

"Ew! Bırak beni!"

"Yap beni."

Küçük kâfir kemikli parmağını yan tarafıma batırdı. "Acıyor, seni küçük pislik." Sert bir itişle gitmesine izin verdim.

Dudaklarında muzaffer bir sırıtişla parmağını bana doğru uzatıyor. "Dil, Senan!"

"Oh, siktir git."

O kadar çok gülüyor ki sırt üstü düşüyor. Yanına uzandım, benim güneşin acımasız ışınları altında kavruluyordu. Derin bir nefes çekerken büyü depolarım ciğerlerim gibi şişiyor. Allette'i iyileştirdikten sonra, Tanrı biliyor ki buna ihtiyacım var.

Cildini tahrip eden o yaraları her düşündüğümde, içimde yeni bir öfke dalgası yükseliyor. Evin Efendisi çok hafif atlattı. En azından bu seans, içimde savaşılan tüm bu bastırılmış öfke için bana bir çıkış yolu sağladı.

Eğitimin bitmesini sabırsızlıkla bekliyorum ki odama dönebileyim ve bir kez daha ayrılmak zorunda kalmadan önce Allette ile geçirebildiğim kadar az zaman geçirebileyim.

Ya Leeri'yi düğünü iptal etmeye ikna edemezsem? Onunla gerçekten evlenecek miyim? Eğer panzehir elimde olsaydı, gecenin karanlığında kaçır ve uzak bir krallığa sığınardım. Ama bu henüz olamayacağına göre, zamanımı beklemeliyim. Rolümü oynamalıyım. Umarım Leeri'yi bensiz daha iyi olacağına ikna edebilirim.

Rhainn elinde bir kitapla, kılıçlar, gürzler ve baltalarla çevrili cephanelik duvarına yaslandığı yerde bacaklarını uzatıyor. Kral ona eğitime katılmasını emrettiğinde, kastettiğinin bu olduğundan şüpheliyim. Ellerimi ağzıma götürüp "Sıra sende Rhainn!" diye bağıryorum. Belki prenses onu eğitimde görür ve ona umutsuzca aşık olur.

Bu düşünce beni güldürüyor. Rhainn sudan çıkmış balık kadar koordineli.

Bana bir bakış bile . "Pas."

Kyff matarasından bir yudum alıyor, gözleri gövdemde. "Dövme yaptırmayı düşünüyordum," diyerek dikkatimi tekrar ona yöneltiyor.

Parmaklarıma ikinci bir matara takıyorum ve kapağı açıyorum. "Öyle mi? Ne istiyorsun?"

"Pembe bir zambak. Annem için."

Onu vazgeçirmeliyim. Gerçekten vazgeçirmeliyim. Ama annemizin en sevdiği çiçeği teninin bir yerinde istemesi fikri kalbimi kabartıyor.

Sarıllı ellerini pantolonuna sürtüyor. "Ne düşünüyorsun?" "Duruma göre değişir."

"Açık mı?"

"Aynı şeyi almama izin versen de vermesen de."

Kyff'in gözleri, ona hep istediği yavru köpeği alacağını söylemişim gibi parlıyor. "Ne zaman? Yarın mı?"

"Tanrılar, Kyff. Beni öldürtmeye mi çalışıyorsun? On sekiz yaşına girdiğinde dövme yaptırabilirsin." Belki ona on sekizinci yaş günü hediyesi olarak bir tane veririm.

Ama işler planlandığı gibi giderse, onun 18 yaşına girdiğini göremeyeceğim.

Eğer işler planladığımız gibi gitmezse, buralarda hiç .

Sırtıma gürültülü bir şey *çarptıyor*. Kyff'in gözleri büyüdü. Kimin geldiğini görmek için dönmeme fırsat kalmadan bir el boğazıma sarılıyor.

Kyff'in uyarı çığlığı kafatasımda yankılanıyor. Saldırganımın kendi ağırlığını kullanarak onu başımın üzerinden sırt üstü çevirmek için yuvarlandım.

Kardeşim Aeron ayağa fırlayıp dövüş pozisyonuna geçerken vahşi bir hırıltı yükseliyor. Siyah saçları düğünden beri kesilmiş ve daha fit görünüyor, göğsü daha geniş. Bu onun için iyi. Pek çok erkek bir eş bulduklarında midelerinin dönmesine izin verir.

Sırıtişımı gizleyemeyerek onun pozisyonunu taklit ediyorum. "Sanırım hediye mi buldun?"

Aeron hırlayan bir canavar gibi saldırıyor. Kenara son saniyede ayağımı uzatıyorum ve onu kafa üstü mermerin üzerine gönderiyorum. Tanrılar, onu yenmeyi seviyorum.

"Duygularının seni ele geçirmesine izin verme konusunda ne dediğimi hatırlıyor musun?" Omzumun üzerinden Kyff'e doğru fırlattım. Aeron her zaman asabi biriydi ve bunu her dövüşümüzde kendi avantajıma kullandım.

Aeron'un yumruğu karnıma çarparak böbürlenmeme son veriyor. "Yatağım mahvoldu!"

Lütfen, mahvolmadı. Tek yaptığım çarşafının altına birkaç Toxicodendron yaprağı bırakmaktı. Günlerce kaşınacak, yulaf banyosu yapacak ve pembe iyileştirici merhemle dolaşacak.

Aeron beni yere yapıştırdı. Yumruğu çeneme çarptı. *Siktir, acıyor*. "Bu gece akşam yemeğini içeceksin, küçük kardeşim."

Yere kan tükürüyorum. Sanki lanet bir Pegasus tarafından tekmelenmiş gibiyim. "Buna değer."

Aeron üzerimden yuvarlanıp mermerin üzerine düşüyor, serulean gökyüzüne bakarken isteksiz bir sırtış dudaklarını çekiştiriyor. "Tanrılar, hepinizi çok özledim." Kyff'in dizine kardeşçe bir vuruş yapıyor ve küçük çocuk gülümsüyor. "Stratiss çok sıkıcı."

Yeni krallığından bahsedildiğinde, tüm bu durumdan duyduğum hayal kırıklığı on katına çıkıyor. Rutine geri dönmek ve onun ihanetini unutmak ne kadar kolay. Elimdeki kayışın ucunu yakalayıp çekiştiriyorum, siyah kumaş çözülüyor. "O zaman belki de evlenmemeliydin."

Aeron'un gülümsemesi duraksıyor.

Evliliklerimizi birlikte reddedeceğimize söz vermişti. Söz vermişti ve beni hayal kırıklığına uğrattı. Sargıyı aramızdaki yere fırlattım ve

İkincisi. Birlikte Boris'in aklını başına getirebilirdik. Tek başıma hiç şansım yok. Aeron beni yüzüstü bıraktı ve şimdi her zamankinden daha büyük bir karmaşanın içindeyim.

İkinci şalım birincinin yanına atıyorum ve Kyff'in de aynı şeyi yapabilmesi için onunkinin uçlarını bulmasına yardım etmek zorunda kalıyorum. Bir gölge üzerimize uzanıyor ve güneş ışığını alıyor. Prens Leeseri'nin yüzü yavaşça görünene kadar parlaklığa karşı gözlerimi kırıştırıyorum. Rhainn ayağa fırlıyor, elindeki kitap düşüp mermerin üzerine yuvarlanıyor.

"Siz Prens Aeron olmalısınız." Leeseri ağabeyime elini uzattı. "Ben Prens Leeseri. Senan'ın nişanlısı."

Aeron ayağa kalkar ve onun uzattığı eli tutar. "Benim için bir zevk, prenses." Bana şaşkın şaşkın bakıyor. Çok zekice. Kadına vurulmuş bir kardeş daha.

Leeri bana dönüyor ve ellerini ince kalçalarının üzerine koyuyor, dostça gülümsemesi yerini daha sert bir ifadeye bırakıyor. "Eğer siz çocuklar oynamayı bitirdiyseniz, nişanlımı ödünç almak istiyorum."

"Ne için?" Konuşması gereken her şeyi kardeşlerimin önünde söyleyebilir.

Ona aval aval bakmak için durmuş olan muhafızlara eliyle işaret ediyor - ki oldukça fazla. Neden onlardan birine aşık olmasın ki? Kaç, evlen ve beni rahat bırak.

"Benimle gel, sana anlatayım."

Ayaklarımın üzerinde yuvarlanıyorum ve iyi bir köpek gibi onu takip ediyorum. Gözlerinin çıplak gövdemde gezinişini ya da parlak saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırırken yanaklarının kızarışını fark etmemek zor. "Sen... um... Sık antrenman yapar mısınız?" diye soruyor, kale kapılarına doğru attığı her adımda etekleri sallanıyor.

"Yeterince sık." Eğitim karanlığı uzakta tutuyor ve bana gerçekten yenebileceğim bir düşman veriyor. Ayrıca Boris'in odamda "saklanmak" konusunda yakamı bırakmasını sağlıyor.

Balkonun tam ortasında aniden durur. "Özür dilerim. Ben sadece..." Bana doğru çekingen bir el uzatıyor, pazumun dirseğine kadar olan çizgisini izliyor.

Parmak ucunu omzumdan yukarı doğru uzanan, gümüş beyazı çiçeklerle bezeli sarmaşıkların üzerinde gezdirirken boğazıma bir şeyler düğümleniyor. Her ne kadar bana dokunmasını istemesem de, onu bu kadar insanın önünde utandırmak da bir seçenek değil. "Bunlar çok çarpıcı," diyor, gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kayıyor. "Neden ayçiçekleri?"

Çünkü kız arkadaşımın favorisi. "Sebebi yok."

"Derinize işlendiğine göre onları seviyor olmalısınız."

"Diğer çiçeklerle aynılar."

Kaburgalarımın omurgama kadar uzanan kuş kafesinin parmaklıklarına dokunuyor. "Peki ya bu?"

"Bu bir kafes." Çok açık.

"Bunu görebiliyorum. Ama bu ne anlama geliyor?"

Bu kalenin içinde ölüyorum ve kimse bunu fark etmiyor gibi görünüyor.

"Neden bir anlamı olmak zorunda? Neden sadece bir kafes olamıyor?"

Leeri iç geçirmeden önce uzun bir süre bana bakıyor. "Ne oldu, Senan? Bana açılmaya başlamıştın ama şimdi her zamankinden daha kapalısın. Seni kızdıracak bir şey mi yaptım?"

"Hayır."

Ellerini saçlarının arasından geçirirken dudakları düzleşiyor. "Keşke bana ne yaptığımı söyleseydin de düzeltebilseydim. Bu evliliğe düşman olarak girmek istemiyorum."

Bu "evlilik" -eğer buna evlilik denebilirse- yakınlaşmakla ilgili değil. Siyasi bir ittifakla ilgili. Neden bunu göremiyor?

Parmağı köprücük kemiğim boyunca ilerliyor, boğazımdaki çukura dalıyor ve göğsüme doğru devam ediyor. Leeri kalbimin üzerinde dövmesi olan isme dokunuyor. "Allette senin annen miydi?"

Ağzına uzanıp o değerli ismi dilinden koparmak istiyorum. "Hayır."

Kirpiklerinin perdesi arasından bana bakarken gözleri parlıyor. "O senin sevgilin miydi?"

"Bu seni ilgilendirmez. Ben... Ben bunu seninle tartışmayacağım." Bu konuşmayla işim bitti ve onunla da işim bitti. Cazibemi bırakıyorum; kanatlarım sırtımdan fırlıyor.

"Nereye gidiyorsun?"

Ondan olabildiğince uzakta. Uçup gittiğimde ipucunu anlar diye düşündüm.

Kırk Beş

SENAN

ALLETTE ODAMDA DEĞİL.

Kalacağına söz vermişti ama içeri adımımı attığım anda gittiğini anladım. Sanki buranın içindeki sıcaklık yerini soğuk bir boşluğa bırakmış gibi.

Nerede olabilir ki? O mağaralara geri dönmeyeceğine eminim. Bilson'a hemen aşağı inmesini söyleyeceğim-

Sonra Braith'ten benimkinin hemen altında onun için bir oda ayarlamasını istediğimi hatırlıyorum. Muhtemelen oradadır. Umarım. Balkona çıktığımda Bilson bana ters ters bakıyor. Terini silmek için kullandığı havluyu omuzlarına örtüyor ve beni balkonun kenarına kadar takip ediyor. Ama ben Allette'in balkonuna atladığımda beni takip etmiyor.

Allette'in yatağını paylaşmasını ne kadar istesem de, kardeşlerimin kapıyı çalmadan odama girme gibi korkunç bir alışkanlığı var ve ben de kapımı kilitleme konusunda pek özenli değilim.

Jeston'ın bana panzehiri vermesini bekleyemem, böylece buradan siktir olup gidebilirim.

Çünkü bana panzehiri o verecek. Çok yol kat ettik, çok şey kaybettik, şimdi birlikte olamayız. Ölmeyi reddediyorum. Bu kadar basit. Ölüm henüz bana sahip olamaz. Bu düşünce aklımdan geçerken bile boğazıma hava kaçıyor ve yumruğuma öksürüyorum. Allette görmesin diye pantolonumdaki kanlı lekeleri hızla siliyorum.

Odası aydınlık ve havadar, tamamen beyazlar ve narin pembeler. Gardırobunun yanında duruyor, mavi ipek formunu sarıyor ve içinden bir gökkuşağı kumaşı görünüyor. Umarım kumaşının gönderdiği elbiseler hoşuna gider. Değilse, daha fazlasını sipariş edebilirim.

Omzunun üzerinden bakıyor ve gözlerimiz buluşuyor. Tüm endişelerim ve korkularım arka planda kayboluyor.

Özverili bir adam olsaydım, bu uçuruma daha fazla düşmeden önce buna bir son verirdim. Ama konu bu kadın olunca, olabildiğince bencilim. Çiftleşme bağımızın gücünden mi yoksa başka bir kozmik bağlantıdan mı bilmiyorum ama kalbimde buna karşı koyamayacağımı biliyorum. Ben her seferinde teslim olacağım, o da öyle. Direnmenin tek yolu aramıza bir kez daha bir dünya koymak.

Eğer bu tekrar olursa, hayatta kalamam. "İşte benim kızım."

Bana doğru dönüyor ve yüzünü bir gülümseme aydınlatıyor. Şimdiye kadar gördüğüm tüm gün doğumu ya da gün batımlarından daha güzel olan bu manzaradan asla bıkmayacağım. Bana doğru koşuyor, kendini kollarıma atıyor. Ellerim beline dolanıyor ve onu sıkıca kavırıyor. Dudaklarımızın çarpışmasından ve ağızlarımızın birbirini yiyişinden, birkaç saat yerine onlarca yıldır ayrı kaldığımıza yemin edebilirsin.

"Seni çok özledim," diye mırıldanıyorum titreyen dudaklarına karşı.

"Ben de seni özledim." Uzaklaşıyor, burnu kırışıyor. "Ama ter ve kan içinde kalmışsın. Banyoya ihtiyacın var."

Banyoya ihtiyacım var. Şuna bakar mısın? Tam şurada bir banyo odası var. Onu küçük odaya sürüklüyorum ama küvet yok, sadece ayakta duş var. Sanırım bu yeterli olacak. Niyetimi anladığında beni defetmeye çalıştı ama artık çok geçti. Musluğu çoktan bük müştüm. Duş başlığından dökülen su ikimizin de üzerine püskürüyor, Folly Denizi'ndeki dalgalar kadar soğuk.

"Senan!" Allette beni geri itiyor, sırlıklam saçları çatık kaşlı yüzünün iki yanında ağır siyah perdeler gibi duruyor. İpek, sanki boyanmış gibi kıvrımlarına yapışıyor.

"Ne?" Damlayan saçlarımı alnımdan geriye doğru itiyorum. "Bana yıkanmam gerektiğini söyledin, o yüzden yıkanıyorum."

"Çoktan yıkandım ve bak!" Eteğinin kenarını kalçasından sıyrıyor. "Elbisemi mahvettin."

Şahsen böyle çok daha iyi göründüğünü düşünüyorum. Kalçalarını kavıyorum, onu yerinde tutuyorum, böylece boğazının ince sütununa yapışan damlacıkları kucaklayabiliyorum. "O zaman onu çıkarmamız gerekecek, değil mi?"

Elbisesinin önünü sıyrıp göğüslerinin pembe uçlarını ortaya çıkarırken sırtı dikleşiyor. Aralarından süzülen su damlacıklarının yumuşak kabarıklıklar ve sert tepeler üzerinde parıldamasını izlerken büyüleniyorum.

Kalçaları benimkilere sürtünüyor, merkezini ağrıyan aletimin üzerine taşıyor. "Kemerin karnımı deşiyor," diye fısıldıyor, nefesi kesilmiş bir halde.

"O zaman çıkar şunu." Çünkü ellerim göğsünün yumuşak memelerini avuçlamakla çok meşgul.

Kemerime uzanıp deri kayışı tokadan kurtarıırken altın gözleri parıldıyor. Ama orada durmuyor. Düğmeyi açıyor ve fermuarı çözüyor, çok istekli horozum serbest kalana kadar deriyi uyluklarımdan aşağı sürüklüyor.

Allette bir an duraksıyor ve ben nefesimi tutup ne yapacağını görmek için bekliyorum. Yumuşak eli sikimin etrafını sarıyor ve kanımdaki ateş alevleniyor. Gözlerini benimkilere dikerek dizlerinin üzerine çöküyor ve sikimin başını yastık gibi dudaklarının arasına alıyor.

Benimkinin yanından bir inilti geçiyor ve iki elimi de duvara dayayarak onu omurgamdan aşağı akan sudan koruyorum.

Boğazının arkasına vurduğumu hissedene kadar beni yavaşça, alabildiği kadar alıyor. Kalçalarım hareket etmeye başlıyor ve bir elimi saçlarının karışık kütlesini yakalamak için bırakıyorum, sabit bir hız belirliyorum. Yelesini yumruklayıp öne doğru savurmak istiyorum ama bu dürtüye direnmeyi başarıyorum.

"Dişlerini kullan," diye törpüledim. Dişleri uzunluğumu sıyırdığında, neredeyse oracıkta ölüyordum. "İşte benim kızım. Bırak sürüklesinler. Beni senin olarak işaretle." İçten ve dıştan. Sonsuza dek ve daima.

Her geri çekilişinde, dişlerinin sikimde bıraktığı kırmızı çizgilere bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Mükemmel ağzında sikim varken ne kadar güzel göründüğün hakkında hiçbir fikrin yok." Bu kadını benim için dizlerinin üzerinde görmek beni neredeyse kendime getiriyor.

Ve düşününce, eğer zayıf olmasaydım ve o gece bir kaçış yolu aramak için Kara Delik'e gitmeseydim, asla bir araya gelemeyebilirdik. Damarlarımdaki zehri asla öğrenemeyecektim. Prensesle evlenir, Nimbiss'e taşınır ve genç bir adam olarak ölürdüm.

Kader, her ne kadar acımasız olsa da, bize birlikte olmamız için bu şansı verdi. İleriye giden bir yol bulmak için. Bir kez daha yaşamak ve sevmek için.

Gerginlik omurgama kadar tırmanıyor ve taşaklarımın sıkışmaya başladığını hissedebiliyorum. Bir lanetle geri çekiliyorum. Allette bana bakıyor, nemli kirpikleri geniş altın gözlerini çerçeveleyiyor. "Ayağa kalk."

Kendini düzeltirken duş duvarına tutunuyor. "İşte benim kızım." Başparmağım, sikimden şişmiş dudaklarının üzerinde geziniyor. "Şimdi arkana dön ve eğil." Sırtı bana dönükken, sırsıklam eteklerini topluyorum, düzgün belinin etrafında ağır kıvrımlar halinde sarkana kadar uyluklarından sıyrıyorum. Kendimi onun kaygan girişine çentikliyorum ve ağzındayken istediğim şekilde itiyorum. Ben içine pompalarken Allette adımı haykırıyor, bedenlerimiz suyun altında birbirine çarpıyor.

Onun vücudu benimkini kucaklamak için yaratılmış. Onun içinde olmak, şimdiye kadar yaşadığım tüm yükseklerden daha iyi. Zirve noktam. Öne doğru eğildim, göğsüm Allette'in sırtına yaslandı ve elim kalçasının etrafında, uyluklarının arasında kayarak klitorisleriyle oynadı. "Benim için boşalacak mısın, Allette?"

"Evet... Bunu yapmaya devam et. Daha hızlı..." Nefes nefese yalvarışı bir iniltiyle son buluyor ve bacaklarının titremeye başladığını hissedebiliyorum.

Düşünüyorum da, kısa bir süre önce tüm bunların zihnimde olduğuna ikna olmuştum. Bu kadınla yaşadığım şey hatırladığım kadar kutsal olamazdı. Şimdi elimi kalbimin üzerine koyarak söyleyebilirim ki, bu tür bir bağın kopyalanması mümkün değildir. Eşimle aramızda başka hiçbir şeye benzemeyen bir bağ var; onun ruhu şarkı söylüyor, benimki de mükemmel bir uyum içinde cevap veriyor.

Onu kurtarmanın bir yolunu bulmalıyım, kendimi kurtarmanın.

Parmaklarım daha hızlı çalışıyor, kalçalarım daha sert vuruyor, ta ki tüm oda eşimin çığlıklarıyla dolana kadar. "İşte orada. İşte benim kızım."

Zevkle titreşen vücudunun saf mutluluğu kendiminkini bulmama yardımcı oluyor. Su, birleşmemize dair tüm kanıtları yıkıyor.

Allette dönüyor, yüzümün iki yanını tutuyor ve beni öpüyor, yavaş ve derin, sanki dünyada tüm zamanımız varmış gibi. Nefret ettiğim insanlarla bir başka şık yemeğe katılmak için aşkımdan ayrılma düşüncesi beni ikiye bölüyor.

Bu geceyi katlanılabilir kılacak tek şey benimle gelmesi olurdu.

Ellerim sırtının alt kısmında kenetleniyor. Yüzümü başka yöne çevirmeye çalışıyorum ama o ağzımı kovalıyor, alt dudağımı şakacı bir şekilde ısırtıyor. "Benimle yemeğe gel," diye mırıldanıyorum öpücüklerimin arasında.

Geri çekildi, kaşları çatıldı. "Ama o zaman herkes beni görecek."

Elimde olsa burada yemek yerdim ama Boris buna asla izin vermez. Ve Allette'i arkada bırakma düşüncesi beni fiziksel olarak hasta ediyor. Dügün için her gün daha fazla insan geliyor. Allto'dan gelmediğini kim söyleyebilir? Ya da *Stratiss*'ten.

Bu . Şüphesiz Aeron yardım etmeye istekli olacaktır. Ne de olsa, borcu var Ben.

"Bir planım var."

"En son bir plan yaptığında ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Tanrılar aşkına... "Biliyorum, seni terk etmemi hafife almıyorsun. insan diyarı." Dudakları neredeyse gülümseyecek şekilde seğiriyor. "Şimdi dikkatli ol, sürtük. O akıllı ağzını meşgul etmek için seni tekrar dizlerinin üzerine çökertmekten çekinmem."

Eli beni kavıyor ve seğirdiğimi hissediyorum. "Bunu sanki bir cezaymış gibi söylüyorsun."

Böyle konuşmaya devam ederse, ikimiz de yemeğe yetişemeyeceğiz ve o zaman şu anda olduğumdan daha fazla boka batmış olacağım. "Kardeşimin saray mensuplarından biri gibi davranabilirsin."

Allette'in kaşları çatılır ve elleri hareketsiz kalır. "Ama kral benim bir saray mensubu olmadığımı anlamayacak mı?"

"Kumulus'tan bir saray mensubu değil. Stratiss'ten." O kadar da aptal değilim. Boris'in esrarengiz bir hafızası var, on yıl önce sadece bir kez karşılaştığı insanların isimlerini ve yüzlerini hatırlayabiliyor.

"Çok fazla kardeşin var," diye mırıldanıyor gözlerini devirerek. "Stratiss hangisiydi?"

"Aeron."

"Peki söylememi istediğin bu yalan hakkında Aeron'la konuştun mu?"

"Henüz konuşmadım. Ama kabul edecektir. Bundan eminim."

BUNU GERÇEKTEN DÜŞÜNMEMİŞTİM.

Hem sıırıslıklamım hem de üzerimi değıştirecek kıyafetim yok. Ya sıırıslıklam bir şekilde odama geri döneceğim ya da bir havluya sarınacağım. Bu noktada, hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim. Tabii ki Allette içinde bulunduğum durumun çok komik olduğunu düşünüyor. Onun kahkahası bu garipliğe değıyor. Ben de ona

Kıyafetlerimi almak için hizmetlilerin merdivenlerinden odama çıkarken, bana kendimi bu karmaşanın içine soktuğumu ve bundan kurtulmam gerektiğini söyledi.

Biraz düşündükten sonra, ihtiyatlı davranmaya ve kıyafetlerimi çıkarmaya karar verdim.

Bilson korkulukların kenarına oturmuş, ayaklarını sallayarak hindi buduna benzeyen bir şeyi mideye indiriyor. Ben ona nereden bulduğunu sormuyorum, o da bana neden boğulmuş bir fareye benzediğimi sormuyor.

Aeron'un odasına gitmeden önce olabildiğince çabuk üstümü değiştirip nemli saçlarıma bir havlu tutuyorum. Akşam yemeği için çoktan giyinmiş ve uzun siyah botlarının son tokasını takıyor. Bana bakışından temkinli olduğu anlaşılıyor ki doğrusunu söylemek gerekirse ona bıraktığım hoş geldin hediyesinden sonra bunu hak ediyorum.

İçeri girdim, kapıyı arkamdan kapattım. "Bir iyiliğe ihtiyacım var."

Ayağa kalkıyor ve balkona doğru yürümeden önce pantolonunu düzeltiyor. "Muhtemelen bunu yatağımı zehirli yapraklarla kaplamadan önce düşünmeliydin."

O kadar üzgün olamaz. Bu sadece bir şakaydı. "Bu önemli."

Omuzları iç çekişiyle birlikte yükselip alçalıyor. "Ne oldu?"

"Güneşe gel, sana anlatacağım." Allette hazırlanmayı bitirdiğinde bizimle orada buluşacak.

"Başka bir 'sürpriz' olmasa iyi olur."

"Sürpriz değil. Yemin ederim."

Birlikte aşağı uçuyoruz ama Allette'ten henüz bir iz yok. Bu da iyi bir şey. Etrafımızı saran muhafızlar duymadan kardeşime bazı şeyleri açıklamak için biraz zamana ihtiyacım var. Eğer bunu öğrenirlerse, rüşvetle çıkmam mümkün olmaz.

Odaya adım attığımız anda Aeron elimi tutuyor. Yemekten önce ona ulaşmak için acele ederken, cazibemi çekmeyi tamamen unutmuşum.

"Kahretsin, Senan. Durduğunu söylemiştin."

Ellerimi ceplerimin içine sokarak onun bakışlarını üzerimden çekiyorum. "Durdum."

"Oh, gerçekten mi? Yıldızlara dokunmayalı ne kadar oldu?"

Konuşmamızın böyle başlamaması gerekiyordu. Onun iyi bir ruh halinde olmasına ihtiyacım var. "Bilmem ki? Bir hafta mı?"

"Lanet olası bir hafta. Senan, bu bok seni öldürebilir." Beni öldürüyor, ama bu ne burada ne de orada.

"Boris mektuplarında iyileşmekte olduğunuzu söylüyordu. Bu birleşmeyi kabul ettiğini ve Nimbiss'te yeni bir başlangıç yapmayı dört gözle beklediğini söylüyordu."

Boris *ne* dedi? Bu ifadede açıklığa kavuşturulacak o kadar çok şey var ki, ama nedense yaralı gururum öncelik kazanıyor. "Bana değil de Boris'e mi yazıyordun?"

Sanki benimle ilgili her şey onu çileden çıkarıyormuş gibi elini alnına bastırıyor. Tahmin et ne oldu? Hislerimiz karşılıklı. Eskiden çok yakındık ve sonra beni tüm bu bokla tek başıma başa çıkmam için terk etti.

"Tabii ki sana yazdım. Her hafta. Yazmayı bırakan sensin."

"Hiç cevap vermediğin için bıraktım." Ve aylarca hiçbir şey yapmadıktan sonra, bu kendimi muazzam bir zaman kaybı gibi hissettirdi - acınası olduğundan bahsetmiyorum bile. Eğer o hayatımda olmak istemiyorsa, ben de onu hayatımda istemiyordum.

Elleri iki yanına düşer. "Hepinize yazdım Sen. Aynı zarflar içinde gönderdim."

"Bahar ekinoksundan beri senden haber almadım." *Lanet Boris*. Neden mektupları benden saklıyorsun? Uzun zamandır can simidim onlardı, boğulmamı engelleyen tek şey. "Önemli değil," diyorum ona ve kendime. "Artık buradasın ve yardımına ihtiyacım var."

Sıkı dudaklarıyla beni izlerken gözleri sertleşiyor.

"Bu akşam yemeğe bir arkadaşımı davet ettim ve Stratiss'ten seninle birlikte geldiğini söylemeni istiyorum." Bütün gece Allette'in yanında olamayacak olmak beni kahrediyor ama onun orada olduğunu bilmek yeterli olacak.

Kara kaşları çatılıyor. "Arkadaşın bir kadın mı?"

Başımı sallıyorum.

Küfrederek gözlerini kapatır ve parmak uçlarıyla şakaklarına masaj yapmaya başlar. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Başka biriyle evlenmeden on üç gün önce bir kadını bizimle yemeğe davet ettin."

Şimdi gerçekten hoşlanmayacağı kısıma geldik. Omurgamı çelikleştiriyorum ve güçlendirici bir nefes çekiyorum. "Prensesle evlenmeyeceğim."

Kırk Altı

ALLETTE

BRAITH İLE KONUŞMAMDAN SONRA, HER ŞEYİ SORMAYA NİYETLİYDİM.

Senan evlendikten sonraki planlarını anlattı, ama sonra gömleksiz ve pırıl pırıl bir şekilde geri döndü ve ben de kendimi kuduz bir canavar gibi onun üzerine attım. Olumlu bir not olarak, en azından bu bize biraz daha rol yapma imkanı veriyor.

Yemek bittiğinde geleceğimize dair planlarımızı konuşacağız ama şimdilik sadece hizmet etmek yerine Kumulus Kalesi'ndeki büyük bir etkinliğe katılmanın heyecanını yaşayacağım. Bir yanımda diğer hizmetkârların ne düşüneceğini merak ediyor. Yine de Senan'ın beni alması için muhafızını gönderdiği gün ilişkimiz herkes tarafından bilinir hale geldi.

Braith uzun kollu, etek ucu gümüş rengine dönüşen siyah ipek bir elbise giymeme yardım ediyor. Göğsümün ve belimin üzerindeki çapraz desen küçük göğüslerimi ve kalçalarımın genişliğini vurguluyor.

İlk başta kendimi güzel hissediyorum. Ama kendime ne kadar uzun süre bakarsam, kendime olan güvenim o kadar azalıyor. "Yara izlerimi görmediğine emin misin?" Bu açıdan söylemek zor.

"Eminim," diyor Braith bıkkın bir iç çekişle. "Bu elbiseyi özellikle yüksek yakası için seçtim."

Yakası yüksek ama daha yükseğe çıkan başka elbiseler de var. "Belki de kırmızı olanı giymeliyim."

"Bu elbise mükemmel, Allette. Tıpkı senin gibi. Şimdi kırırdanmayı bırak da saçını bitireyim." Öndeki parçaları yüzümden geriye doğru kıvrıyor ve gümüş bir tokayla tepemde tutturuyor.

Mükemmel mi bilmiyorum ama neredeyse akşam yemeği vakti, yani değiştirecek zamanım yok. Ayrıca, kirpiklerime ustalıkla sürdüğü sürme ve göz kapaklarımdaki gümüş ışıltı kırmızı elbiseye hiç yakışmazdı.

"Hepsi bitti." Braith geri çekilip yaptığı işe hayranlıkla bakıyor ve bana başıyla onay işareti yapıyor. O gerçekten de mucizevi bir işçi. Hafif makyaj ve allık dokunuşlarıyla, son dört yılımı güneşten uzakta geçirmişim gibi görünmüyorum.

Bir elimi karnıma bastırarak çırpıntıların yatışmasını diliyorum. Bir zamanlar olduğum soylu kadın gibi görünsem de kendimi hâlâ bir hizmetçi gibi hissediyorum. "Bunu yapabileceğimden emin değilim." Senan yanımdayken sanki dünyayı ele geçirebilirmişim gibi geliyor ama o gittiği anda şüphelerim on katına çıkıyor ve intikam çılgınlıkları atıyor.

Bu odadan tek başıma çıkmak, kim olduğumu, neye dönüştüğümü öğrenirse beni dışlayacak bir dünyaya kendimi ifşa etmek demek. Scathian kıyafeti giymiş bir Tuath. Bir sahtekâr.

"Yaşadığın onca şeye bak. Tüm yaşadıklarına. Halkının arasında olmayı hak ediyorsun," diyor Braith, ipek kolumdaki bir kırıksıklığı düzelterek. "Seni olduğundan daha az hissettirmelerine izin verme."

Güçlü olmalıyım, kendi kaderimi elime almalıyım. Sözümün arkasında durmak için. "Sanırım benimle gelmek istemezsin? Seçebileceğin bir sürü elbise var."

Gülüyor. "Scathian soylularının söyleyeceklerime hazır olduğunu sanmıyorum. Ama biraz daha zamana ihtiyacınız varsa, her zaman hizmetkârların merdivenlerini kullanabiliriz."

"Bu harika olurdu." Buradan güneşe nasıl gideceğimden bile emin değilim.

Birlikte hizmetkârların girişinden geçip küflü koridora adım atıyoruz. Kuleleri birbirine bağlayan koridora ulaşana kadar merdivenlerden inerken takılmamak için eteklerimi yumruklarımınla kavrayıp yeterince yükseğe kaldırıyorum. Daha fazla merdiven inip, bir başka dar koridordan geçip, bir set daha çıktıktan sonra, Senan'ın sesinin sessizliği deldiği, düşen güneşin aydınlattığı bir odaya çıkıyoruz. "Bana borçlusun."

"Bilmediğin şey hakkında konuşma," diye karşılık verir derin bir ses.

"Ne hakkında konuştuklarını sanıyorsun?" Braith kulağıma fısıldıyor.

"Bilmiyorum," diye karşılık veriyorum. Birlikte parmak uçlarımızda odaya giriyoruz.

taş heykellerle dolu bir dizi yüksek rafa ulaşıyoruz.

Rafin etrafına baktığımda prensimi yaklaşık aynı yaşlarda ama omuzları daha geniş ve o kadar da zayıf olmayan bir adamla konuşurken buluyorum. Siyah saçları yanlardan sıkıca dökülüyor ve kulaklarının uçlarındaki halkaları ortaya çıkarıyor. Bu kardeşi Aeron olmalı. Braith de rafin etrafına bakıyor ve onun sert nefes alışını duyuyorum.

Senan'ın elleri sanki kardeşine vurmak istiyormuş gibi iki yanında esneyip geriliyor. "İhtiyacım olan her şeyi biliyorum. Boris'i inkâr etmen gerekiyordu ama yine de lanet bir iskambil destesi gibi boyun eğdin."

"Olan bu değil-"

Kalçam yanlışıyla rafa sürtünüyor ve kanlı heykeller takırdamaya başlıyor.

İki prens bana doğru dönüyor. Aeron kaşlarını çatıyor, dudakları alaycı bir ifadeyle geriye çekiliyor. Bana öylesine küçümseyerek bakıyor ki, kendimi onun çizmesi altında ezilmek üzere olan küçük bir karınca gibi hissediyorum.

Başını Senan'a doğru çevirir. "Buna pişman olacaksın." Senan'ın

gözleri kararır. "Yapacak mısın, yapmayacak mısın?"

"O şimdi burada, değil mi?" Aeron sanki pazarda açık artırmaya çıkarılacak bir Pegasus'muşum gibi bana el sallıyor. "Hayır diyecek halim yok."

Bu ikisinin arasında ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok, ama her ne ise bende dönüp ters yöne kaçma isteği uyandırıyor.

Senan bana ilerlememi işaret ediyor ve ışığa doğru adım atıyorum. "Leydi Wynn Simon, bu kardeşim Aeron Vale, Kumulus'un ve şimdi Stratiss'in Prensi."

Sahte bir isim kullanıyor, yani Aeron her şeyi bilmiyor olmalı. Ve tartışmalarına bakılırsa, beni yemeğe götürme konusunda pek de istekli değil.

"Sizi bu duruma soktuğum için gerçekten özür dilerim," diyorum, her kelimesinde ciddi olarak. "Odama dönmemin bir sakıncası yok."

Aeron Senan'a kaşlarını çatarak sert bir bakış fırlatıyor, sonra bana dönüyor. Tam olarak gülümsemiyor ama en azından artık cinayet işlemek istiyormuş gibi görünmüyor. "Saçmalama. Güzel bir kadına yemeğe kadar eşlik etmeyi, akşamı bir avuç kendini beğenmişle sohbet ederek geçirmeye tercih ederim." Bana kolunu uzatıyor, ben de tutuyorum.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyorum nefesimin altında, böylece sadece Aeron duyabilecek. Senan seçme şansına sahip olmamanın nasıl bir his olduğunu bilir. Aeron'un isterse reddetmesine izin verilmeli.

Aeron başını sallar ve dudaklarından istifa etmiş bir iç çekişe benzer bir ses çıkar. "Senan haklı. Ona borçluyum."

"LEYDI WYNN SIMON," DIYOR AERON, BENİ ONUNCUYLA TANIŞTIRIRKEN
Gecenin saygın kişisi. Bu yemek salonuna o kadar çok insan doldurulmuş ki, bir başkasına çarpmadan hareket etmek çok zor. Ben servis yaparken bile bu kadar kalabalık olmamıştı. Büyük balolardan birinde odanın ne kadar dolu olacağını ancak hayal edebilirim.

Ya da bir düğün.

"Karının Stratiss'e döndüğünü varsayıyorum," diyor adını çoktan unuttuğum adam sırtarak Aeron'a.

Senan kardeşine eşlik etmemi önerdiğinde, Aeron'un evli olduğundan bahsetmeyi unutmuştu. Tanıştığım hiç kimse evli bir adamın karısı olmayan bir kadınla yemek salonunda dolaşması fikrine burun kıvrımadı. Sanki bu her gün olan bir şeymiş gibi.

Fae ışıkları, geniş pencereler arasındaki altın apliklerde ve şimdiye kadar gördüğüm en uzun masa boyunca şamdanlarda dans ediyor. Her yer altınla süslenmiş narin porselen tabaklarla donatılmış. Süslü orta kısımlardan şampanya ve beyaz güller dökülüyor. Belli ki önümüzdeki haftanın sonundaki düğün kutlamalarına şimdiden hazırlanıyorlar.

Ne yapacağız?

Gölgelerle yetinme, Allette.

Herkes ışıktaki seilmeyi hak eder.

Braith'in sözleri aklımdan çıkmayan bir melodi gibi.

Kalabalık odanın diğer ucundan bakışlarım nişanlısının yanında duran, kollarını arkasında kavuşturmuş, siyah kanatlarını sıkıca kapatmış Senan'ın kollarıyla buluşuyor. Aramızdaki bağ beni ona gitmeye zorluyor ama direnmeliyim.

Bakışlarım onun sağındaki kadına kayıyor. Parlak, menekşe rengi saçları gümüş elbisesi ve beyaz kanatlarıyla güzel bir tezat oluşturuyor.

Aeron şampanya kadehini dudaklarına götürerek, "Eğer tüm odanın kardeşimi becerdiğini bilmesini istemiyorsan, ona bakmayı bırakmalısın," diye mırıldandı.

Onun kaba dili karşısında kendi bardağım sıkılı yumruğumda titriyor. "Ona bakmıyorum."

"İkinizi en az on kez birbirinize bakarken yakaladım ve daha bir saattir buradayız."

Senan bana Aeron'un eşlik etmesini teklif ettiğinde, onun da kardeşi kadar çekici olacağı izlenimine kapılmışım. Görünüşe göre durum hiç de öyle değil. Aeron kaba, kırpılmış ve düpedüz kaba biri. Ve benden kesinlikle hoşlanmıyor, ki sanırım bu iyi bir şey çünkü hislerimiz karşılıklı.

Küçümseme onun bedeninden yuvarlanıp benimkine sızıyor.

Tuhaf bir akşam olması gereken şey düpedüz bir eziyete dönüştü. Evet, yemek odası çok güzel dekore edilmiş, rengarenk elbiseler ve süslü saç modelleri göz kamaştırıcı, ama hoşluk burada bitiyor.

Senan'ın yıllar önce şato etkinliklerine katılmak istememesine şaşmamalı. Kadınlar boş ve kibirli, erkekler de aval aval bakıyor ya da küçümsüyor. Berbat bir durum.

Aeron yan gözle bana bakıyor, gümüş gözleri çelik gibi sert. "Senan'ı seviyorum ama o her zaman hayalperest bir aptal olmuştur, kaderimizde herhangi birimizin seçim hakkı olduğuna inanır. Eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, bu gece buradan ayrılır ve onunla tanıştığını unutursun."

Ben kendi seçimlerimi yapabilecek yetişkin bir kadını. Senan evlendiğinde ayrılmayı seçersem, bunun benim için en iyisi olduğuna inandığım için yapacağım, beni tanımayan bir adam öyle dediği için değil. "Ve eğer bu şampanyanın kafandan aşağı dökülmesini istemiyorsan, fikirlerini kendine saklamamı öneririm."

Nefes nefese kalmaktan kurtuluyorum ve kadehimde kalanları yudum yudum içiyorum. Çiftlerin ve erkek gruplarının arasından, içinde daha fazla şampanya olan tepsiyi taşıyan hizmetçiye doğru ilerlerken sahte gülümsememi bir şekilde korumayı başarıyorum. Bu yemekten sağ çıkmamın tek yolu kendimi alkolle silahlandırmak.

Belki de bu gece kılık değiştirmiş bir nimettir. Çok ihtiyaç duyulan bir gerçeklik dozu. Bunun gerçekten hayatım olmasını istiyor muyum? Karşılaştığımız herkesin Aeron'la yattığına inandığı çok açık ve eskortumun bu anlatıyı değiştirmek için hiçbir şey yapmadığı ortada. Karşılaştığımız erkekler bana bakıyor, muhtemelen ahlaksız bir kadın olduğumu düşündükleri için. Kadınlar da muhtemelen bir sonraki hedefimin kocaları olup olmayacağını merak ettiklerinden bana ters ters bakıyorlar.

Bu bir sahtekâr gibi hissetmekten çok daha kötü. Ben lanet bir dışlanmışım.

Boş bardağımı odanın etrafına dağılmış yüksek masalardan birine atıyorum ve yaşlı bir beyefendinin bastonuna çarpmamak için yavaşlayan hizmetçiye yetişiyorum. Bir kadehi can simidi gibi kapıyorum. Elimde şampanya, derin bir nefes alıyorum ve kederimi köpüklü bir yudumla boğuyorum.

Senan'ın geleceği sahnedeki bir oyun gibi gözümün önünde cereyan ederken rol yapmak imkânsız.

"Allette?"

Burası çok gürültülü, o yüzden emin olamıyorum ama sanki biri adımı söylemiş gibi geldi. Kendimi ele vermek istemediğim için birkaç adım daha attıktan sonra rahatça dönüyorum ve Lord Philip Windell'den başkasının bana bakmadığını görüyorum. Bu o kadar saçma ki neredeyse gülecektim. Elbette kader araya girmek için bu anı seçecekti.

Hiç değişmemiş. Aynı kahverengi saçlar. Aynı ince, hafif çarpık burun. Bakışlarım yeleğini ve pantolonunu test eden göbeğine düşüyor. Şey, çoğu değişmemiş.

Lord Windell öne doğru bir adım attı. "Tanrılar adına, sizsiniz." Burnu kırışır. "Saçına ne yaptın böyle? Bu renk korkunç görünüyor."

Yüzü bu renkte korkunç görünüyor, ama bunu yüksek sesle söylediğimi görmüyorsunuz, değil mi? Hâlâ her zamanki gibi gösterişçi bir domuz. "Özür dilerim, sizi tanıyor muyum?"

Eldivenli elini göğsüne bastırıyor. "Lord Philip Windell. Hatırlamıyor musun?"

"Korkarım beni başka biriyle karıştırıyor olmalısınız. Soyadı Withell olan biriyle hiç tanışmadım."

"Wind-ell," diye düzeltiyor. "Rüzgar, esinti gibi."

Eğer hâlâ elemental büyüm olsaydı, onu bu odadan dışarı fırlatırdım. "Üzgünüm efendim ama sizi tanımıyorum."

Gözleri kısılıyor ve daha yakına kayıyor. Kalın parmakları bileğime dolanıyor ve beni burada tutuyor. Tekrar konuştuğunda puro dumanının pis kokusu burnuma hücum ediyor. "Beni aptal yerine mi koyuyorsun?"

"Görüyorum ki hâlâ ellerini kendine saklamakta zorlanıyorsun, Windell."

Philip sanki yanıyormuş gibi elimi bırakıyor. Senan'ın arkamda durduğunu görünce heyecandan karnıma ağrılar giriyor. Ta ki yanında hâlâ mükemmel nişanlısının olduğunu fark edene kadar.

Philip'in prensime sunduğu kadar sahte bir gülümseme görmemiştim. "Ah, Prens Senan. Sizi görmek her zaman büyük bir zevk."

"Ne büyük bir zevk," diyor Senan, gümüş gözleri benimkilere kayarak. "Eğleniyor musunuz, Leydi Wynn?"

Philip'in bakışları aramızda gidip geliyor, kaşları geriliyor. Stars, bu deja-vu gibi. Ama yanımda en iyi arkadaşım Wynn yerine bir Nimbiss prensesi var.

Prenses, Philip'e dönmeden önce yakut dudaklarını hafifçe büzerek meraklı gözlerle bana bakıyor. "Nimbiss Prensesi Leeri Eadrom," diyor hafif aksanlı kadifemsi bir sesle ve elini uzatıyor. "Ya siz?"

"Lord Philip Windell, majesteleri." Philip, prensesin eldivenli elini tutup parmak eklemlerine bir öpücük kondururken, prensesin göğsüne baktığını gizlemeye çalışmaz.

Prenses beni öyle solgun gözlerle izliyor ki, neredeyse buz gibi görünüyorlar. "Ve sen?"

Başımı eğerek reverans yapıyorum. "Leydi Wynn Simon."

Senan'ın gözleri parlıyor. "Sizi tekrar görmek güzel, Leydi Wynn. Kardeşim sizden övgüyle bahsediyor."

Hipnotik bakışları altında yüzüm ısınırken bile ellerimi eteklerimden aşağı indiriyorum. Nasıl bir oyun oynuyor?

Philip'e döndüğünde, tüm espri ipuçları kaybolur. "Bize katılacağınızı bilmiyordum Lord Windell. Yeni eşiniz nasıl?"

Philip evlendi mi? Zavallı, talihsiz kadın. Eminim ona düğün hediyesi olarak bir tavşan postu vermiştir. Umarım tabancaları seviyordur.

"O oldukça iyi, efendim. Sorduğunuz için teşekkür ederim."

Prenses, Senan'ın koluna sanki onun sahibiymiş gibi sarılır. "Gel, aşkım. Yerlerimizi alalım. Her an akşam yemeğini anons edebilirler."

Senan'ın gülümsemesi kurda dönüşür. "Bizimle yürü Windell. Gallus'taki yaşam hakkında her şeyi duymak isterim."

İtiraz edecekmiş gibi görünse de Philip, Senan'ı masaya kadar takip eder. Prens araya girdiği için şükürler olsun. Bu etkileşim çok daha kötü olabilirdi.

SENAN EN KÜÇÜK KARDEŞİYLE ŞAKALAŞIP GÜLERKEN PRENS

Aeron ve ben masanın karşısında tam bir sessizlik içinde oturuyoruz. O kadar esrarengiz ki, onu nasıl sevmezsin? Yemeğe odaklanmaya çalışıyorum, gerçekten çalışıyorum, ama bakışlarım her zaman Senan'a geri dönüyor.

Maskeli hizmetkârlar gelip gidiyor, şarap kadehlerini dolduruyor ve bir tabağı temizledikten sonra diğeriyle geri dönüyorlar. Hizmetçilerden biri Aeron'la benim arama giriyor, kalçası omzuma öyle sert çarpıyor ki çatalımı düşürüp kırmızı sosu üstüme sıçratıyorum. O da özür dilemiyor, sanki hiçbir şey olmamış gibi tepsiyi götürüyor.

Kötü şansım bununla da bitmiyor.

Durup dururken bir mum devriliyor ve onu düzeltmeye çalışırken parmaklarımı sıcak balmumuyla kavuruyorum. Soğuk servis edilmesi gereken ton balığı ve mısır salatasında dilimi yakıyorum ve patates ve pırasa çorbası kasem buz gibi soğuk oluyor.

Bir dilim esmer ekmeğimin içinde un kurtları kıpırdanıyor ve şerbetin içinde taşa çok benzeyen bir şey yüzünden neredeyse bir dişimi kırıyordum.

Başka hiç kimse yemekleriyle ilgili bir sorun yaşamıyor gibi görünüyor, bu da bana bunun kasıtlı olduğunu düşündürüyor. Hizmetçi arkadaşlarım bana sırt çevirdi ve onları suçlayamıyorum bile. Burada bu elbiseyle oturup olmadığım biri gibi davranarak benim hakkımda ne düşünüyor olmalılar?

Bu yemek yeterince çabuk bitemez.

Tatlı servis edilmeden önce, bir hizmetçi bize taze bir şişe şarap getiriyor, ancak onu koymaya gittiğinde, şişe kayıyor ve kırmızı şarabı benim yerime ve eteklerime döküyor.

Tüm masanın nefesi kesiliyor ve birkaç konuk peçetelerinin arkasından kıs kıs gülüyor, sanki sırlıslık olmuş pisliği temizlemeye çalışmamı izlemek gecelerinin en eğlenceli kısmıymış gibi.

Yanımdaki adam peçetesini uzatmaya başladı ama karısı elini tutup onu geri çekti.

Yanaklarım alev alev yanarken kendi peçetemi arıyorum ama bir yere düşmüş olmalı-

Önümde temiz beyaz bir bez beliriyor. Prens Senan, köşesine baş harfleri işlenmiş bir mendili masanın üzerine uzatıyor. Prenses yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle onu izliyor.

Oda o kadar sessizleşir ki, iğne düşse duyarsınız.

Sessizce teþekkür ederek bezi alıyorum ve eteklerimi kuruluyorum. Şu anda bir hizmetçi maskesinin ardına saklanmak için neler vermezdim.

"Sen iyi misin?" Aeron nefesinin altında soruyor. Sesi bu kadar sinirli çıkmasaydı bu soru beni daha iyi hissettirebilirdi.

Hayır, iyi değilim. Kendimi aşağılanmış ve aptal gibi hissediyorum. Şansım varken neden onun tavsiyesine uyup gitmedim? "Sanırım üstümü değiştirmek için odama dönmem gerekiyor..."

Sandalyemden kalkıp odadan çıktığımda da umurunda değil gibi görünüyor. Dışarıdaki muhafızlar dikkat kesiliyor ama hiçbirisi benim varlığımdan rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Kanatlarım olmadan merkez kuleye ulaşmam çok uzun sürüyor. Sonunda odama vardığımda, tek istediğim bu elbiseyi çıkarıp yorganımın altına girmek. O yemek odasına dönme düşüncesi bile çılgılık atmama neden oluyor.

Ama sonra içeri girdim ve kalbim durdu.

Senan'ın bana hediye ettiği tüm elbiseler yere serilmiş, renkli kumaşları parçalanmış ve yırtılmış. Yatağımın üstünde, birisi parlak kırmızı boyayla "OROSpu" kelimesini yazmış ve bu yazı tertemiz duvardan aşağı kan gibi damlıyor.

Yemek odasındaki o korkunç insanlara ait değilim.

Mağaralara ait değilim.

Hiçbir yere ait değilmişim gibi hissetmeye başladım.

Kırk Yedi

SENAN

ALLETTE AERON'A BİR ŞEYLER FISILDAR VE SONRA YAVAŞÇA AYAĞA KALKAR. sandalyesi. Şarap eteğinin önünü tamamen ıslatmış, şüphesiz narin kumaşı mahvetmiş. Koridora doğru yürüyüşünü izlerken göğsüme bir sıcaklık doluyor. Her ne kadar yemek odasından çıkarken onu takip etmek istesem de, daha iyisini biliyorum. İnsanlar konuşacaktı ve onlara daha fazla yem vermeme gerek yoktu. Bu yüzden sanki ekşi bir şey yemiş gibi görünen istenmeyen nişanlığımın ve lanet olası Lord Philip Windell'in yanındaki sandalyeme yapışıp kaldım.

Allette'in şarabını deviren hizmetçi hiç de pişman olmuşa benzemiyor. Genellikle böyle bir şey olduğunda -ki kuşkusuz bu pek sık olmaz- hizmetçi hatasını düzeltmek için acele eder. Bu ise sanki yanlış bir şey yapmamış gibi çekip gitmiş.

Öz kardeşim bile ona yardım etmemişti. Aeron ve ben bundan sonra konuşacağız ve söyleyeceklerim hiç hoşuna gitmeyecek.

Ben de gidene kadar ne kadar beklemeliyim? Bu maskaralık çok sıkıcı. Elimde olsa, bu masanın ortasına tırmanır ve Allette'in benim olduğunu yıldızların duyabileceği kadar yüksek sesle haykırırdım.

Dönmesi ne kadar uzun sürerse, geri gelmeyeceği o kadar netleşiyor. Ve ayrılış şekliyle, kaçmaya çalışmak gibi aptalca bir şey yapacağına dair içimde bir his var. Henüz gidemez. Bensiz gidemez. Ve Jeston bana o lanet panzehiri verene kadar gidemem. Ne felaket.

Sanırım onu neden güvenli bir yere kaçırmadığımı anlaması için içinde bulunduğum vahim durumu açıklama zamanı geldi.

Şaraptan derin bir yudum alıp kadehimi bir kenara koyuyorum ama yutmaya çalıştığımda acı sıvı yanlış boruya gidiyor ve sonunda sıçırıyorum. Ağzımı kapatmak için Rhainn'in peçetesini çalışıyorum. Leeri sırtımı sıvazlıyor, kaşları endişeyle gerilmiş. Sonunda kendimi rezil etmeyi bitirdiğimde, peçeteyi toparlayıp yere atıyorum ve masanın altına bir tekme atıyorum ki kimse beyaz kumaşın üzerine ne kadar kan sıçradığını fark etmesin.

Masadan kalktığımda başım dönmeye başladı.

Kendimi toparlamam ve kapıya doğru sendelemem bir anımı alıyor. Ama tabii ki şansım yaver gitmiyor ve Boris beni yakalayıp kolumdan tutarak koridora kadar eşlik ediyor.

"Aklını mı kaçırdın sen? Önce ev sahibini kovdun, şimdi de bu mu?"

Adamı kovarak paçayı kurtaramayacağımı biliyordum ama Boris öğrenmeden çoktan gitmiş olmayı umuyordum.

Kral cebinden parlayan bir şişe çıkarıyor ve yıldız tozunu yaralı avucuma çarpıyor.

Ne halt ediyor bu? "Bunu bana neden veriyorsun?" Kötü alışkanlıklarım üzerinde kontrol sahibi olduğumu düşünmek hoşuma gitse de ellerim titremeye başlıyor. Mücadele ettiğimi biliyor ama yine de bana Allette dışında asla karşı koyamayacağım tek şeyi uzattı.

"Çünkü o senin."

"Hayır, değil." Satın aldığım her şişe tüketildi. Muhtemelen şu anda çok yardımcı olacak türden bir bilgi değil. Bu şişe kusurlu mu yoksa saf mı? Günlerimin geri kalanı için bu maddeden uzak durmaya yemin ettiğimden beri - ne kadar az olursa olsun- bunun bir önemi yok.

Boris adımlarını pencereye doğru atar ve geri döner, omuzları kıvrılmış ve yüzü öfkeyle . "Bunu kardeşimizin odasında buldum."

"Rhainn toz almaz." En azından ben öyle olduğunu sanmıyorum. Tanrım, umarım saftır. Küçük kardeşimin benim seçtiğim aynı karanlık ve ölümcül yola gireceğini düşünmek beni öldürüyor.

Boris başını sallar. "Rhainn değil."

Kalbim tekliyor. "Aeron?" Ve bana toz alma konusunda bok attı. İkiyüzlü.

Boris yine başını sallar.

Sadece bir kardeşimiz kaldı, ama...

Hayır. *Hayır*. Kyff asla böyle aptalca bir şey yapmaz. O sadece bir çocuk. "O çocuk seni örnek alıyor. Tanrı bilir neden," diye mırıldandı Boris, burnunun köprüsünü çimdikliyor.

Kyff bana saygı duyuyor çünkü ona zaman ayırıyorum. Onun arkadaşlığından gerçekten keyif alıyorum. Onu seviyorum.

Boris'in gözleri nihayet benimkilere kaydığında, oradaki yorgunluğu görüyorum. Henüz otuzlu yaşlarının ortalarında ve daha şimdiden şakaklarındaki saçlar dökülme belirtileri gösteriyor. Ağzını çevreleyen küçük kırışıklıklar gülümsemekten değil, kaşlarını çatmaktan kaynaklanıyor. "Ona sorduğumda, senin çekmenden aldığını söyledi."

Bu doğru olamaz.

"Bu bardağı taşıran son damla, Senan. Kendin için durmayacaksan, onun için dur."

"Durdum." Sözcükleri söylerken bile parmaklarım parıldayan şişeyi sıkıca kavırıyor. "Yemin ederim, bu benim değil."

Gümüş gözleri parlıyor. "Bana yalan söylediğini mi söylüyorsun?"

"Bilmiyorum." Ama öğrenmeyi planlıyorum. "Onunla konuşup bu işin aslını öğreneceğim."

Boris kolumu yakalıyor ve yemek odasının girişini engelleyecek şekilde pozisyon alıyor. "Hayır, yapamazsın. Kyff'in'i etkilemenize çok uzun süre izin verdim. Tozu bu aileye olan görevine tercih ettiğin anda etkileşimlerine bir son vermeliydim."

Ciddi olamaz. "Kyff'e asla zarar vermem." O çocuk çok uzun zamandır hayatımdaki tek iyi şeydi. O olmasaydı, şu an nerede olacağımı düşünmek bile istemiyorum.

Boris yıldız tozuna parmağını sokar. "Bunun ne olduğunu sanıyorsun?"

"Boris, ben-"

"Hayır. Yalanlarından bıktım artık. İçinde çok fazla karanlık var Senan, her zaman da vardı. Sana yardım edebileceğimi düşünmüştüm ama kurtarılamayacak kadar ileri gittiğin çok açık. Artık senin başkalarını lekelemeni engellemek benim sorumluluğum."

Dönüp yemek odasına doğru yürürken tek yapabildiğim onun sert sırtına bakmak.

çok fazla karanlık var.

Kyff ile konuşmam gerek ama belki de Boris haklıdır. Belki de küçük kardeşim benim etkim olmadan daha iyidir. Yakında ya öleceğim ya da gideceğim.

Her neyse.

...başkalarını lekelemeni engellemek için.

Belki de Kyff için yapabileceğim en iyi şey ortadan kaybolmaktır.

Tozdan kurtulmalıyım. Saksı bitkilerinden birinin içine atabilir ya da balkondan aşağı atabilirim.

yerine şişeyi cebime koyup kızımın peşinden gidiyorum.

OceanofPDF.com

Kırk Sekiz

ALLETTE

GARDIROPTA HÂLÂ ASILI DURAN KURTARILABİLİR TEK BİR ELBISE VAR, Boynuma kadar uzanan düğmeleriyle kullanışlı gri pamuktan yapılmış. Üzerimi çabucak değiştiriyorum ve Senan'ın odasına gidip nişanlısını bırakıp bana dönmesini bekliyorum. Ne kadar uzun sürerse kalbim o kadar kırılıyor.

Gölgelerle yetinme, Allette.

Herkes ışıktaki sevmeyi hak eder.

Braith haklıydı. Çok uzun zamandır gölgeler içinde yaşadım, olması gerekenden daha azına razı oldum. Ya hep ya hiç istiyorum ve prens bana hak ettiğimi veremezse çekip gitmeye hazır olmalıyım.

Balkon kapıları açılır ve Senan içeri girer.

Bakışlarımız çarpışıyor ve yüzündeki kırık ifadeden, ben daha tek kelime etmeden ne söyleyeceğimi bildiği anlaşılıyor.

Yatağından kalkıyorum ve burkulan ellerimi yanlarıma doğru itiyorum. "Senan, özür dilerim. Ama bunu yapamam. Senin metresin olamam." Yatağımanın üzerinde yazan o korkunç kelime zihnimde çınlıyor. *Senin fahişen olamam.*

"Hanımım mı?" Uzun adımları boşluğu dolduruyor. "Allette, sen benim karımsın."

"Dünyanın gözünde değil. Yasalara göre değil." Birkaç gün içinde, koridorun sonunda onu bir prenses bekliyor olacak... Tabii onu beni seçmeye ikna edemezsem. "Çok uzun zamandır senin parçalarıyla yetiniyorum. Bu gece sona eriyor. Ya hep ya hiç."

Botlarının parmakları ipek terliklerime sürtünüyor. Kaba, yaralı elleri çenemi kavırıyor, bakışlarımız kilitlenene kadar yüzümü kaldırıyor. "Nereye gidersen git, seni takip edeceğim. Tek istediğim sensin, Allette. Güneş patlayana ve yıldızlar parlamayı bırakana kadar."

Kulaklarıma inanamıyorum. "Beni seçiyorsun..."

"Her zaman seni seçeceğim."

Bir yanımda bu şatonun, zenginliklerinin ve tacının gücünün onu etkileyeceğine inanıyordu, ama tüm bunlardan beş parasız, kanatsız bir lord kızı için vazgeçme düşüncesinde bile tereddüt etmiyor ya da tereddüt etmiyor.

Dudaklarımız umutsuz bir süpernova gibi çarpışıyor. Parıldayan, yanan yıldızlarla dolu bir gökyüzü. Dillerimiz birbirine dolanıyor, dans ediyor ve kaderlerimizi mhrlyor.

"Sana ihtiyaım var." Bir sonraki nefesimden, çarpan kalbimin bir sonraki atışından daha fazla. "Tek olduğumu kanıtla."

"Hayatım boyunca, Allette, bir daha asla olmayacak," diye yemin ediyor, elbisemin düğmelerini açıp önünü çekiştiriyor, göğüslerimi serbest bırakıyor, dili sertleşmiş tepelerin tadına bakıyor, üzerinde geziniyor, oynuyor ve boğazımdan kırık bir inilti çıkartıyor.

Sırtım ona arzuladığı şeyi vermek için eğiliyor. Alçak hırıltısı tenimde titreşiyor ve beni kaldırıp bacaklarımı beline sararken elleri kıımda sıkılıyor. Kalçaları yukarı doğru sallanıyor, sert uzunluğunu en hassas noktama doğru sürüklüyor.

"Daha fazla," diye yalvarıyorum geceye, o ittike kendimi ona doğru srtyorum, bana arzuladığım şeyi veriyor.

Alnı göğüslerimin arasına düşüyor, nefes alıp veriyor. "Allette-"

"Sana içimde ihtiyaım var. Lütfen, Senan." Bynn güneşe ihtiyaı olduğu gibi ona ihtiyaım var. Beni yenilemesine, eski halime getirmesine, eskiden olduğum kadına geri döndürmesine.

Beni o kadar hızlı bırakıyor ki bacaklarım neredeyse tutmuyor. O kemerini çekiştirirken eteklerimi belime kadar kaldırıyorum, birbirimizi kurtarmak için savaşıırken sıcak, çılgın tenimizi yakalıyor.

İ amaşırlarımı kenara çekiyor, aynı anda ben de bir elimle onun sert uzunluğunu kavırıyorum. Kesik kesik inlemelerimiz tek bir sese dönüşüyor, ben okşadıka parmakları derine batıyor. Beni tekrar öpüyor, parmaklarını içimde kısıvrırken elimi itiyor, alay ediyor ve bu lezzetli işkenceyi çekiyor. Dikişimi sıyırmak için çekmeden önce beni dolduruyor. Kendinden emin ve yavaş,

Sanki çalınmış birkaç an yerine birbirimizi keşfetmek için dünya vaktimiz varmış gibi.

Bizler gecenin hırsızlarıyız, alabileceğimiz her şeyi alıyoruz, sonuçları ne olursa olsun.

Dokunuşunun altında kıvranırken bile "Acele et," diye inliyorum. "Hayır."

"Senan-"

Dizlerinin üzerine çöküyor ve diliyle beni bulabilmek için iç çamaşırlarımı yana doğru çekiyor. Acele etmeliyiz, gerçekten. Ama... *yıldızlar*. Bunu aceleye getirmeyeceğim. Eğer biri bizi yakalarsa, Senan dilini böyle oynatmaya devam ettiği sürece geri kalan günlerimi seve seve bunun bedelini ödeyerek geçireceğim. Dudaklarımdan bir inilti dökülüyor. Başını kalçalarımın arasına daha da gömüyor ve ben serbest kalmanın eşiğine gelene kadar beni birbirime bağlayan ipleri sürüklemesini engellemek için çaresizim.

Mırıldandığı bir lanetle ayağa kalkıyor ve beni bir kez daha kaldırıyor. Omurgam sert duvara çarpıyor; bacaklarım onun beline kilitleniyor.

Boyunu girişime yerleştiriyor ve kalçalarını bir kez daha sallayarak kaygan kıvrımlarıma sürtünüyor. Sonra çenemi dövmeli parmaklarıyla kavıyor, bakışlarımız buluşana kadar başımı kaldırıyor ve içime doğru itiyor.

Gözlerimin arkasında yıldız ışığı patlıyor ve o verdikçe, aldıkça, verdikçe, ben hayatım pahasına tutunmaktan başka bir şey yapamıyorum. Bir daha asla bu duygu olmadan yaşamak istemiyorum

Onun tarafından
seilmek. Onun
tarafından yok
edilmek.

Onun tarafından el üstünde tutuldu.

Elim boynundan omurgasının üst kısmına doğru kayıyor, kürek kemiklerinin arasındaki küçük çıkıntıya ulaşp sıkıca bastırana kadar omurlarını izliyor. Senan kanatları ortaya çıkarken titriyor, bir şekilde ritmini korumayı başarıyor. Onun güzel, mürekkep gibi tüylerini okşuyorum, kanatlarının dibinden çekiştiriyorum, içimde sarsılmasının tadını çıkarıyorum.

"İşte benim kötü kızım," diye mırıldanıyor kulağımı ısırarak.

Yıllar önce yaşadığımız aşk bunun yanında hiçbir şey. Çok güzel. Acımasız. Kırık. Her vuruş beni parçalara ayırıyor. Dudaklarıma fısıldadığı her "Seni seviyorum" beni tekrar bir araya getiriyor.

Onu hissetmek. Onun tadı. Birleşmemizin mutlak yıkımı beni boynuna karşı sızlanmaya ve yalvarmaya bırakıyor.

Sevdik. Kaybettik. Birbirimizi bir kez bulduk.

Bu prens başka bir krallık, kadın, kader için yaratılmış. Ben ise hep geride bırakılmak için yaratılmışım. Kaderlerimiz böyleydi ama yine de buradayız, birbirimize tutunmuş, bizi ayırmak için ısrar eden yıldızlara meydan okuyoruz.

Senan bileklerimi başımın üstünde, üzerinde "AŞK" yazan elin altına sıkıştırıyor. Diğer eli aramıza giriyor ve başparmağını birleştığımız yerin üstündeki sinir demetine vururken beni iyice kaybediyor. Alay ediyor. Alay ediyor. Zevkten aklımı başımdan alıyor.

Kollarına düştüğümde, çılgınlıklarımı ağzıyla yakalıyor. Sadece bir an sonra, gözyaşlarının terden kayganlaşmış tenimize yağdığını görüyorum. Birbirimize sarılıyoruz, delilik yatışırken sert nefeslerimiz aynı anda düşüyor.

"Oh, kahretsin," diye soluk soluğa kalır biri.

Çarpan kalbim durdu. Senan'ın kanatları etrafımızda kıvrılıyor ve beni görüş alanından çıkarıyor.

"Ben... um... özür dilerim," diye kekeliyor bir adam. "Rahatsız etmek istemezdim ama-" "Çıkar ağzındaki baklayı Rhainn," diye hırlıyor Senan, gözleri tehlikeli bir şekilde kararıyor

Renk tonu.

Senan'ın kanlı kardeşi ne zamandır orada duruyor? Onu nasıl duymadık? Bu soru aklımdan geçerken bile, cevap çok açık: çünkü vahşi hayvanlar gibi birbirimizi kızıştırıyor ve parçalıyorduk.

"Nişanlınız... şey... sizi bekliyor," diyor genç prens. "Yemek odasında."

O senin değil.

Senin değil. O

senin değil.

Senan yine küfrediyor. "Ona rahatsız olduğumu

söyle." "Korkarım oldukça ısrarcı oldu."

Senan ayaklarımı mermerin üzerine koyuyor ve eteklerimi tekrar yerine çekiyor. "Bizi yalnız bırak, Rhainn."

"Evet. Evet. Özür dilerim."

"Bundan tek kelime bile etme, beni duyuyor musun

Rhainn?" Rhainn kapıdan çıkarken hiçbir şey

söylemedi. "Rhainn!"

Kapı arkasından çarpıyor.

"*Kahretsin...*" Senan pantolonunu ayak bileklerinden çekip çıkarıyor, kemerindeki deri kayışla uğraşırken küfrediyor.

"Gidiyorsun..." Ne ben? Tabii ki gidiyor.

Seninle işi bitti ve ona gidiyor.

Çenemi yaralı elleriyle kavıyor. "Yapma bunu." Yanan gözyaşlarını geri kırıyorum. "Neyi yapmayayım?"

"Benden uzaklaştığını görmediğimi mi sanıyorsun? Geri döndüğümde burada olacağına yemin et."

"Senan-"

"Yemin et!"

"Yemin ederim."

"Birlikte gidiyoruz, beni duyuyor musun?"

Başımı sallıyorum, dönüp uzaklaşmasını izlerken sözlerini tutmak için elimden geleni yapıyorum.

OceanofPDF.com

Kırk Dokuz

SENAN

"RHAINN!" BAĞIRIŞIM BOŞ SALONUN DUVARLARINDA VE PENCERELERİNDE YANKILANIYOR. Kahretsin, cehennemlik kardeşim nerede? "Rhainn?"

"Şu tarafa gitti, efendim." Bell koridorun aşağısını, çalışma odasını işaret ediyor. Doğruca krala gitmeyeceği kesin. Yine de, güneş odası ve yemek odası ters yönde.

Bacaklarımın beni taşıyabileceği kadar hızlı koşuyorum ve Rhainn'e tam yumruğunu vurmak için kaldırdığında yetişiyorum. "Dur!" diye bağıryorum. Tüm bu efor ciğerlerimi tutuşturuyor ve hırıltılı bir şekilde öksürmeye başlıyorum. Kolumu dudaklarımda gezdirip nefes almaya çalışırken akan kanı saklamak mümkün değil.

Rhainn dönüyor, yüzü bir öfke maskesine dönüşmüş, her tarafı kızarmış ve gözleri yarıklara dönüşmüş. "Bunu ona nasıl yaparsın? Ne kadar şanslı olduğunu bilmiyor musun? O seni seviyor ve sen kardeşimizin fahişesiyle çiftleşiyorsun-"

Saldırdım, yakasından yakaladım ve dilindeki hakaretleri susturdum. "Onun hakkında bir daha kötü konuşursan pişman olursun. O benim her şeyim." Benim başlangıcım ve sonum. Biriciğim ve tekim. Her şeyim. "Onu yıllardır seviyorum. Kader onu benden çaldı, ama şimdi geri döndü ve gitmesine izin vermeyeceğim." Birine umutsuzca aşık olmayı anlayacak biri varsa, o da Rhainn'dir.

Onu bıraktığımda kardeşimin gözleri genişliyor, bakışları düğmeleri açık gömleğimin altından görünen harflerin kenarına düşüyor.

"Allette?"

Başımı sallayarak kalbime kazınmış en değerli kelimenin üzerini örtüyorum. "Tüm bu zaman boyunca, insanlar aleminde sıkışıp kaldı. Ve şimdi geri döndüğüne göre, imkansız bir durumdayım."

On üç gün içinde prensesle evleneceğim ve Boris'e söz verdim. Arkamda en az bir muhafız olmadan bu kaleden dışarı adımımı bile atamam. Yine de Allette'e onunla gideceğime söz verdim. Ve panzehir...

Rhainn kollarını göğsünde kavuşturup bana sert bir bakış attı. "Sırrını tek bir şartla saklayacağım. Prenseseyle evlenmek istiyorum."

Homurdanıyorum. Elimde değil. Elbette, prensese olan sevgisini birçok kez açıkça ifade etti ama birinden etkilenmek, kendini o kişiye sonsuza kadar bağlamakla aynı şey değil. "Boris buna asla izin vermez." Bu yolu çoktan denedim ve sert bir şekilde reddedildim.

"Eğer o da benimle evlenmek isterse evlenecek."

Prens Rhainn'le evlenmeyi *seçerse* Boris bu konuda hiçbir şey yapamazdı, değil mi? Kral yine de ittifakına sahip olacak ve ben özgür olacağım.

Eğer kaleden kaçmanın bir yolunu bulabilirsem. Bu da beni başka bir engelle getiriyor. Nereye gideceğiz?

Allette insan diyarında güvende olmadığımızı kanıtladı. Açıkçası, Kumulus'ta kalamayız ve diğer krallıkların hiçbirine aşına değilim. Stratiss işe yarayabilir, ama sadece Aeron bir pislik olmayı bırakıp bize sığınak vermeyi kabul ederse.

Rhainn'e yan gözle bakıyorum. "Yani nişanlımı baştan çıkarmayı mı kastediyorsun?" "Bu benim... Tanrılar, Senan, ben asla... Kastettiğim şey oldu..."

Onu omzundan alkışladım. "Bu bir şakaydı. Baştan çıkar, küçük kardeşim. Benden hiçbir itiraz duymayacaksınız."

Ellerini kalçalarına sürterek pantolonunu düzeltiyor ve "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım" diyor.

RHAINN'IN PRENSESLE MEŞGUL OLMASI BENİ CÜRETKÂRLIĞIMIZI PLANLAMAKTA ÖZGÜR BIRAKIYOR. Kaçış. Allette'in hâlâ hizmetkârların koğuşlarına erişimi olduğundan, Jeston'u almak için mağaralara dönmesi gerekecek. Umarım panzehiri Stratiss'teki kalede bulunan Aeron'a göndermekte bir sakınca görmez. Şimdi kardeşimi bulup buradan çıkmamıza yardım etmesi için onunla konuşmalıyım.

Ya da en azından, Leeri daralmış gözlerinde öfkeyle koridora fırlamadan önceki plan buydu. "Hangi cehennemdeydin sen?"

Bir adım geri çekilip boğa gibi saldıran öfkeli kadınla arama mesafe koyuyorum. "Rhainn ile konuşuyordum."

"Eminim öyleydin," diye alay ediyor bakışları darmadağınık halimde gezinirken.

"Bir şeye mi ihtiyacınız vardı, yoksa...?"

"Seni seviyorum," diyor sanki bir lanetmiş gibi, ses tonunda sıcaklık ya da şefkat yok.

Neredeyse gülecektim ama gülmedim çünkü bana tokat atacakmış gibi bakıyordu. "Beni sevmiyorsun."

"İstiyorum," diye ısrar ediyor, eteklerini yumruk yaparak sıkıyor. "Ve iki haftadan kısa bir süre içinde evleneceğimize göre, ilişkimizi tamamlamak için beklememiz için hiçbir neden göremiyorum."

İlişkimizi lanet olası salonun ortasında tamamlamayı önermedi. Omzunun üzerinden bakınca koridorun sonunda duran nöbetçinin gözlerinin fal taşı gibi açılmış olduğunu görüyorum.

"İlişkimizi tamamlamayacağız" -Tanrılar, *bunu yüksek sesle söylemek üzere olduğuma inanamıyorum*- "ilişkimizi tamamlayacağız, Leeri."

Nazikçe kemerli kaşları bir araya geliyor. "Neden olmasın? Kralınız bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyor."

"Benimle konuşmadan önce kralla ilişkimizi tamamlamaktan mı bahsettiniz?"

"İstedğim gibi yemek odasına dönmüş olsaydınız, sizinle konuşurdum."

Leeri'nin elinden tutup onu dolunayın pırıl pırıl mermeri gümüş rengine boyadığı balkona çıkarıyorum ve muhafızların duyamayacağı bir yerde duruyorum. Etrafta devriye gezen daha çok muhafız var ama hiçbirinin söyleyeceklerimi duymayacağından oldukça eminim. "Seninle evlenmek istemiyorum."

Hiç irkilmiyor bile. Aksine, dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrılmış gibi görünüyor. "Her zaman istediğimizi elde edemeyiz, değil mi?"

Kendi sözlerimin bana geri döndüğünü duymak yüzüme inen bir tokat gibi.

"Bunun yerine kardeşim Rhainn ile evlenmeyi düşünmez misin?" Küçük gülümsemesi çatık kaşlara dönüşürken kaşlarındaki çizgiler derinleşiyor.

"Sen ve Rhainn'in birbirinize çok yakışacağınıza inanıyorum. Eğer kalbini bu fikre açarsan, ikiniz birlikte mutluluğu bile bulabilirsiniz."

Kaşlarını çatmaya devam ediyor ve bir an için bu fikri ciddi ciddi düşünmüş gibi görünüyor. Ama sonra başını sallar ve ağzını açarak bunun basit olacağına dair tüm umutları yok eder. "Seni severken kardeşinle nasıl evlenebilirim?"

Çok uzun zamandır gerçeğin etrafında dans ediyorum. Rhainn araya girene kadar yalanı sürdürmeliyim ama çaresizlik bize aptalca şeyler yaptırıyor. "Kalbim için çoktan konuşuldu. Eğer evlenirsek, bunu görevim gereği yapmış olurum, başka bir şey değil."

Nefes nefese kalmasına ve dehşetle bakmasına rağmen devam ediyorum, durumumuzun gerçekliğini anlamasına ihtiyacım var. "Seni sevmiyorum, Leeri. Asla sevmedim ve sevmeyeceğim. Eğer seninle yatarsam" -*şimdi öldür beni*- "başka birinin yüzünü, başka birinin gözlerini, başka birinin bedenini hayal ediyor olacağım. Sana hak ettiğin hiçbir şeyi vermezdim. Sana yalvarıyorum, lütfen, kocan olarak başka birini seç. İhtiyacın olanı sana veremem."

"Hayır." Başını sallarken koyu renk saçları göğsüne düşüyor. "Bu doğru değil. Sadece inatçılık ediyorsun. Boris beni bu konuda uyarmıştı. Senin sevgini kazanmak için çalışmam gerekebileceğini söyledi." Saldırıyor, ensemden yakalıyor ve beni daha yakına sürüklüyor.

Hazırlıksız yakalandım ama dudakları yanağıma değecek şekilde başımı çevirmeyi başardım.

"Öp beni." Ağzını benimkine bastırmak için mücadele ederken uzun tırnakları boynumu ısırtıyor. "Daha önce yaptın."

Çünkü Allette'in sonsuza dek gittiğine inanıyordum. Artık hayatta olduğunu bildiğime göre, ona ihanet etmeyeceğim. Leeri'nin bileklerini yakalayıp kendimi prensesin sahiplenici tutuşundan kurtarıyorum.

Elimden kurtulup hışım ile etrafta dolanmaya başladı, koyu menekşe rengi saçları öne düşerek yüzünün yarısını gölgeler içinde bıraktı. "Neden bu kadar inatçı olmak zorundasın?" Leeri'nin avuç içleri göğsüme çarparak beni bir adım geriye itiyor. "Benimle evlenmek senin görevin. Kralın bunu talep ediyor."

Benim görevim sadece Allette'e karşı. Kralım onun taleplerini kabul edip boğulabilir. Leeri beni tekrar, daha sert bir şekilde itiyor ve bacaklarımın arkası korkuluklara çarpıyor.

Yakamı yakalamaya çalıştığında, uzanmış ellerinden kurtulmayı başarıyorum. Leeri'nin dizleri korkuluklara çarpıyor; güç onu öne doğru düşmeye itiyor. Kenardan aşağı yuvarlanırken kolları çırpınıyor. Boğazından bir çığlık kopuyor ve mor alacakaranlık gökyüzünü deliyor. Bir mucize eseri mermer çıkıntıya tutunmayı başarıyor.

Prensesin kendini kurtarabileceğini hatırlayana kadar onu kurtarmak için uçmaya hazır bir şekilde cazibemi bırakıyorum.

Ancak, ayakları çaresizce aşağı sarkarken yüzündeki dehşet dolu ifadeye bakılırsa, kesinlikle hiçbir şeyi kurtarabilecek gibi görünmüyor.

Arkasından uçuyorum, ulaşamayacağı bir yerde, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak çırpınışını izliyorum.

Vücudunu bana doğru savuruyor, bacağıma kendi bacağıyla birleştirmeye çalışıyor. "Yardım et, lanet olası!"

"Keyfine bak."

"Ben... Ben yapamam. Büyüm tükendi. Kanatlarımı çağıramıyorum."

Geçtiğimiz hafta güneşte benden daha fazla zaman geçirdi ve bende hala bol miktarda sihir var. Burada başka bir şeyler dönüyor olmalı. Parmaklarımı omurgasında gezdirdiğimde beni yakalamaya çalışıyor ama tam zamanında geri çekiliyorum.

Hiçbir şey

bulamadım.

Belirgin bir şişlik

yok.

Titreme yok.

Hiçbir şey.

Düşündüm de, onu hiç uçarken gördüm mü? Kumulus'a Pegasus'la gelmişti. Onu Nimbiss'te ziyaret ettiğimde, hep kalenin içindeydik. Gittiği her yere merdivenlerden gitmekte ısrar eder. Yine de onu kanatlı gördüm. Benim yanımda hiç büyülendi mi ya da onları hatırladı mı? Acaba... "Senin kanatların yok."

"İstiyorum!" Ayakları tekmeliyor ama terliklerinin altında sadece hava var. "Onlar sadece... onlar büyüleyici."

Yalancı. Eğer kanatları yoksa, bu "Sen Tuath'sın, değil mi?" anlamına gelir. Göz önünde saklanan bir Tuath prensesi. Nihayet, bunca zaman sonra, kader yüzüme güldü. Boris, prenseslerinin Scathian olmadığını bilseydi Nimbiss'le ittifakı asla sürdürmezdi.

Leeri ayağını korkuluklardan birine dolamak için acınası bir çabayla kendini sallıyor. "Ben Tuath değilim," diye bağıyor. "Annem de babam da Scathian, yemin ederim."

"Eğer Scathian'san, o zaman kanatların nerede?"

Parmakları teker teker açılıyor. Aşağıdan başka gidecek yeri olmadığını fark ettiğinde gözleri büyüyor.

"Bunu bütün gece yapabilirim, Leeri." Beyaz parmak eklemlerine ve şimdiye kadar kramp girmiş olması gereken parmaklarına doğru başımı sallıyorum. "Ama aynı şey senin için söylenemez. Bana doğruyu söyle, ben de sana yardım edeyim."

Alnı mermere bastırıyor; gözyaşları solgun yanaklarında parlıyor. Birkaç hanımefendiye yakışmayan küfürden sonra nihayet yıkılıyor. "Bu doğru. Ben kanatsız doğmuşum," diye hıçkırıklara boğuluyor.

Evet. Evet. Evet. Evet. "Peki senin elementin?"

Sağ eli kayıyor, sol eliyle sallanıyor. Ona işkence ettiğim için kendimi kötü hissetmeliyim ama bunu kendi başına o açtı. Başından beri bana karşı dürüst olsaydı, belki birlikte bir çıkış yolu bulabilirdik.

Leeri bir kez daha çıkıntıya tutunmaya çalışıyor ama kolu çok zayıf olmalı. "Hiçbir şey kullanamıyorum," diye haykırır.

Sonunda tutunduğu yerden kurtulur. Çok aşağıdaki bulutlara doğru düşerken boğazından dehşet dolu bir çığlık kopuyor. Onu kolayca yakalıyorum ve titreyen formunu balkona geri getiriyorum, titremesi durana ve kendi başına dik durabilene kadar bir elimi dirseğinin üzerinde tutuyorum.

Kadere, yıldızlara ya da tanrılara -bu gece beni her kim gözetiyorsa- şükürler olsun. "Sanırım yeni bir anlaşmayı tartışmanın zamanı geldi."

Leeri'nin bakışları terliklerine sabitlenmiş, omuzları kıvrılmış ve titriyor. Bu şatoya ilk gelen kendinden emin kadın gitmiş, yerine uysal, ağırbaşlı bir hayalet gelmiş.

"Seninle evlenmeyeceğim," diyorum, ses tonum ayaklarımızın altındaki mermer kadar inatçı.

Başını kaldırıyor, panik içindeki gözleri kararlılığımda var olmayan bir kırılma arıyor. "Lütfen, Senan. Anlamıyorsunuz. Eğer bir Vadi prensiyle evlenmezsem, babam-" Dudağını ısırtıyor, sözünü kesiyor.

Onun için üzülmemeliyim ama yine de üzülüyorum. Belki de tüm bu aşk saçmalıkları onun gerçek duygularını gizleme yoluydu. Çünkü şu anda gözlerinde gördüğüm şey sevgi değil, aşağılama.

Bilmem gerekirdi. Son dört yıldır kendime hep aynı şekilde baktım.

Eğer bir Vadi prensiyle evlenmesi gerekiyorsa, belki ona bu konuda yardımcı olabilirim. "Küçük kardeşimin ona biraz sevgi beslediğini söylerken yalan söylemiyordum.

senin için. Ancak, bu yeni keşif ışığında, benim yerime bu ittifakı sürdürmesini beklemenin adil olacağını sanmıyorum."

Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanır ve daha da küçülmüş gibi görünürken göğsünden boğuk bir hıçkırık çıkar.

"Tabii..."

Gözleri benimkilere kayıyor, umuda benzer bir şeyle doluyor.

"Rhainn'e gerçeği söylemediğin sürece." Allette'i ne olursa olsun severdim - İskathiyan, Tuath, soylu, hizmetçi, toplumdaki konumu benim için fark etmez. Benim ruhum ve onunki birbirine bağlı, çarpışmaya mahkûm. Belki kardeşim de prenses için aynı şeyleri hissedecektir.

"Rhainn senin ne kanatlara ne de büyüye sahip olduğunu bilmeyi hak ediyor," diyorum. "Eğer sırrını saklamayı seçersen, o zaman ittifak olmayacak. Bundan emin olacağım."

Leeri başını sallıyor, yanaklarını silmek için kolunu kullanıyor. "Krala söylemeyecek misin?"

Boris'e hiçbir şey söylemeyeceğim. "Kardeşime yalan söylemeyi seçmediğin sürece."

Onu bir karar vermesi için orada bırakıyorum.

Onun geleceği belirsiz olabilir ama benimki hiç bu kadar net ya da umutlu olmamıştı.

Allette'e muhteşem haberi vermek için sabırsızlanıyorum: Düğün iptal oldu.

Elli

SENAN

AERON ODASINDA YA DA YEMEK DEĞİL. HIÇBİR YERDE DEĞİL.

Bell'e sorduğumda, onu son gördüğünde kardeşimin kralla birlikte olduğunu söyledi. Bu da benim için iyiye işaret değil. Boris adamı saatlerce bağlayabilir ve benim Allette'e geri dönmem gerek. Elim boş ya da cevaptan çok soruyla dönmek istemiyorum.

Ben de oturup bekledim. Ve bekledim. Ve biraz daha bekledim.

Gece yarısına doğru, Aeron nihayet kardeşimizin ofisinden çökmüş gözlerle çıkar. Nefesinde likör ve düğmeleri açık gömleğinden tüten puro dumanı vardı. Beni görünce irkiliyor ama hemen toparlanıyor, kolumdan tutup beni balkona sürüklüyor.

"Burada olmamalısın."

"." kurtuluyorum. "Ben odasına kadar eşlik edilmesi cesur bir çocuk değilim."

"Bundan emin misin?"

Eğer yardımına ihtiyacım olmasaydı, o kendini beğenmiş suratına bir yumruk atardım. Kralın çalışma odasına doğru başımı salladım. "Neden bu kadar uzun süre oradaydın?"

"Boris Stratiss'teki hayatı soruyordu."

"İki saat boyunca mı?" Hayatın bu kadar ilginç olduğunu hayal bile edemiyorum. Dudakları ince bir çizgiye dönüştü. "Evet, Mills hamile."

"Oh, kahretsin. Orada hiç zaman kaybetmedin." Boris'in sinirli olmasına şaşmamalı. Neredeyse on yıldır evli ve hala Kumulus'a

kendi soyunun varisi. "Tebrikler kardeşim." Haberi hemen paylaşmaması beni yaraladı, ama yine de kendi hayatımla çok meşgul olduğum için ona kendi hayatından bahsetme fırsatı vermedim.

Aeron bana teşekkür etse de baba olma ihtimali karşısında mutsuz görünüyor "Bu iyi bir haber değil mi?" diye soruyorum.

"Kumulus ve Stratiss için görevimi yaptım. Önemli olan da bu."

Bizler "saf" Scathian kanımız için komşu krallıklara satılan damızlıklardan başka bir şey değiliz. Bana sorarsanız bu saçmalık.

"Stratiss'te hiç mutluluk buldun mu?" İhtiyacım olan tek cevap onun kötücül bakışları.

"Eminim daha çok savaşmış olmayı dilerdin."

"Yine mi bu?" diye mırıldanıyor, şakaklarını ovuşturuyor.

"Evet, 'yine bu'. Hayatımın seninki gibi sonlanmasına izin vermeyi reddediyorum." "Bilmediğin bir şey hakkında konuşuyorsun."

"Biliyorum ki o kadınla evlenirsem, ben de senin kadar sefil ve ölü olacağım." birbirimizden ayrılmazdık, etle tırnak gibiydik. Antrenman, kavga, içki. Ne olursa olsun, birlikte yapardık. En azından ben Allette ile tanışana kadar.

Aeron o ilk yıl hayatta kalmama yardım eden kişiydi. Bana inancımı korumamı söyledi. Her gece içtikten sonra beni eve sürükleyen ve kaleye her zaman canlı dönmemi sağlayan kişi. Herkesle savaşmak istedim, dünyayla savaşmak istedim.

Allette'in kaderini öğrendiğim gece beni o mahzende bulan oydu. Beni bir yıldız gibi parlayarak eve taşıyan oydu. En kötü akşamdan kalmalığım, ateşim ve kabuslarım boyunca bana baktı. İlk ay her gece odamda uyudu. Ama sonra Boris ona daha fazla sorumluluk vermeye başladı. Nişanlısına kur yapması için onu Stratiss'e gönderdi ve aramızı açtı. Evliliklerimizi reddetme yeminimize sadık kaldım ve yine de Boris'in önünde durdu ve başını salladı - lanet olası başını *salladı* - kardeşimiz ona altı hafta sonra Mills Abernathy ile evleneceğini söylediğinde.

Boris'in taleplerine boyun eğmesini izlerken yaşadığım dehşeti hala hatırlıyorum.

Aynı hatayı yapmayacağım.

Kral beni daha önce bir kez eşimden uzaklaştırdı ve beni lanetleyen yıldızların üzerine yemin ederim ki bizi asla ayırmayacak.

Tekrar.

"Prensesi düğünü iptal etmeye ikna ettim."

Aeron'un yüzünde karanlık bir şey titreşiyor. Beni omuzlarımdan tutup sarsıyor. "Kutsal olan her şey aşkına, Senan, kralı zorlama. Bu ittifakları sağlamak için ne kadar ileri gidebileceğini tahmin bile edemezsin. Bunu yaparsan çok pişman olursun."

Bilmesem, kardeşimin sesinin korkmuş gibi geldiğini söyledim. Ki bu hiç mantıklı değil. O aramızdaki en korkusuz kişidir. "Ne oldu Aeron?"

Benden yana dönüyor, parıldayan yıldızlara küfrederken ağzı düz bir çizgi halinde inceliyor. "Madelynn'i hatırlıyor musun?"

İsim belli belirsiz tanıdık geliyor ama Aeron'un yıllar boyunca pek çok kadını oldu. "Barnacle Körfezi'ndeki kadın mı?"

Başını sallıyor.

Aeron bir tüccarın kızıyla benim Allette'le tanıştığım hafta tanıştı. İkisi birbirlerini, Madelynn babasına Kumulus Şehri'ne giderken eşlik ettiğinde görürlerdi. Ondan nadiren bahsederdi ama Madelynn'le birlikte olduğunu her zaman bilirdim çünkü gerçekten mutlu görünüyordu. Ve Aeron için bu hiç de azımsanacak bir başarı değil. Ağabeyimi bir kez tanıdığınızda harika biri olduğunu anlarsınız ama ilk başta biraz kaba saba biri gibi gelebilir.

Ağır bir iç geçirdi. "Buluşmalarımızdan biri sırasında hamile kaldı."

Yani kardeşim bana söylemediği bir değil iki kadını hamile bırakmış. Bilmediğim başka ne var? Körfezin aşağısında gizli bir ailesi mi var? O gerçekten benim kardeşim mi? Yalanlar ve sırlar nerede biter?

Kartlarını kapalı tuttuğu için onu suçlayamam. O zamanlar ben de kendime sır vermezdim, kendi kederime bu kadar kapılmışken ve bir yük haline gelmişken olmazdım.

"Öğrendiğim gün Boris'e gittim ve prensesle evlenmeyeceğimi söyledim."

Reddetmişti.

"Üç gün sonra Boris Madelynn'i taht odasına getirdi. Muhafızlar onu bıçak zoruyla yere yatırdılar, mermere sabitlediler ve gözlerimin önünde kanatlarını kestiler." Sakallı yanağından aşağı sessiz bir gözyaşı süzülüyor. Yumruğuyla uzaklaştırıyor. "Hâlâ kafamın içinde onun çılgınlıklarını duyabiliyorum. Bunca yıl sonra bile her gece aklımdan çıkmıyorlar. Boris onu iyileştirmeme izin vermeyi reddetti, sürgün edildikten sonra kendini iyileştirecek kadar güçlü değilse ölmeyi hak ettiğini söyledi. Hem Madelynn'i hem de bebeği kaybettim."

Kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor, kulaklarımı amansız bir çarpıntıyla dolduruyor.

Birdenbire, yıldızlarla lanetlenmiş hayatımdaki her şey anlam kazandı. Allette insanlar tarafından keşfedilmemişti.

Kral tarafından sürgüne gönderilmişti.

Hepsi benimle olan ilişkisi yüzünden.

Eğer Leeri Boris'e gidip düğünü iptal ederse, kardeşimizin ne yapacağı belli olmaz.

Onu yemeğe getirdiğim için aptallık ettim. Bu kalenin güvenli olacağını düşündüğüm için aptaldım. Kendi kardeşimin ihanet kapasitesini hafife aldığım için aptaldım.

Panzehiri bekleyecek zamanımız yok. Bu gece kaleden ayrılmalıyız.

"Kaybettikleriniz için ve acı çektiğinizi fark edemeyecek kadar bencil olduğum için gerçekten üzgünüm," diyorum, bu boş sözlerin geçmişte olanları telafi edemeyeceğini bilerek. "Ama yardımınıza çok ihtiyacım var. Yemeğe eşlik ettiğin kadın mı? Adı Wynn değil. Allette."

Aeron'un çenesi düşer. "*Senin*

Allette'in mi?" Başımı sallıyorum.

"Kral öğrenirse onu da öldürür."

"O zaten denedi." Ama kızım hayatta kalacak kadar güçlüydü. Boris onun hala yaşadığını öğrenirse, ikinci kez başarısız olmayacaktır.

Aeron ellerini kısa saçlarında gezdirerek bir kez daha küfrediyor. "Neden en başta söylemedin ki? Neye ihtiyacın var?"

"Muhafızlar peşime düşmeden bu kaleden çıkmanın bir yolunu bulmalıyım." Neden son birkaç yılımı her fırsatta güven kırmak yerine herkesin güvenini kazanarak geçirmedim? O zaman kimse gözünü kırpmadan bu balkondan uçabilirdim. Şimdi bir mucizeye ihtiyacım var. Sadece bu da değil, "Dışarı çıktığımızda saklanacak bir yere ihtiyacımız olacak."

Elli Bir

ALLETTE

SENAN, ELİNDE KÜÇÜK SIYAH BİR SIRT ÇANTASIYLA ODASINA GIRİYOR.
Göğüs. "Eşyalarınızı toplayın, gidiyoruz."

Yatakta uyukladığım yerden sıçrayarak ayağa kalkıyorum. "*Bu gece* mi?"

Gardırobu açıyor, bir kucak dolusu gömlek çıkarıyor ve onları çantaya dolduruyor. "Bu gece."

Onu dirseğinden tutup kendime doğru çeviriyorum. "Bir nefes al. Konuş benimle."

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben orada korku görüyorum. "Sana insanlar saldırmadı. Kralın muhafızlarıydı."

Bu doğru olamaz. Adamlar kral tarafından gönderilmiş olsaydı, Eason onlardan en az birini mutlaka tanırdı. "Emin misin?"

Başını sallayarak bir avuç gömlek daha kapıyor. Bir adamın kaç gömleğe ihtiyacı olur ki?

"Aynı şeyi Aeron'un sevgilisine de yaptı."

Yukarıdaki yıldızlar...

Eğer bu doğruysa, o zaman gerçekten hemen gitmeliyiz. "Bırak ben yapayım." Çantayı alıp onu kenara itiyorum. Eğer kaçacaksak, muhtemelen yürüyerek kaçacağız, bu yüzden hafif bir yolculuk yapmamız gerekecek. Sadece birkaç gömlek ve pantolon, birkaç ekstra çorap ve pantolon.

Senan beni izlerken başını ellerinin arasına alıyor. "Çok üzgünüm, Allette. Hepsi benim hatam."

Çantayı kapattım ve göğsüne soktum. "Kes şunu hemen. Seni sevmeyi seçtim, Senan Vale."

"Emin misin? Çünkü ilk tanıştığımızda bile seni beni sevmeye ikna ettiğimi hissetmişim."

Deli mi o? Onu ilk gördüğüm andan itibaren hemen bir çekim hissettim - ve bu ellerimizi işaretlememizden çok önceydi. Senan'a beni öpmesini söyleyen bendim. Beni yatağa atması için onu zorlayan bendim. Hatta onu beni sevmeye ikna eden de bendim.

"Yaşanan onca şeyden sonra bile, her şeyi baştan yapma şansım olsaydı yine seni seçerdim."

Yutkunurken boğazı düğümleniyor. "Teyzenin kulesinin mülkiyetinin sana geri verilmesi için sulh yargıcına mektup yazdığımı bilmelisin. Birkaç hafta sürecek ama eğer istersen, orayı bir kez daha evin yapabilir ve benim varlığımı unutabilirsin."

Bana bu seçeneği sunduğu için onu daha da çok seviyorum. Bana bir çıkış yolu olduğunu gösterdiği için. Asla kabul etmeyeceğim bir çıkış olmasına rağmen. "Sen benim evimsin."

Sonra beni çılgınca, özlem ve korku dolu bir şekilde öpüyor. Nefesim kesilene kadar ona sarılıyorum.

"Eğer sen ve ben birlikte kalırsak, asla güvende olamayız," diye fısıldıyor.

Bu yasak aşkın gerçekliği demir bir kapının çarparak kapanması gibidir. Asla gerçekten özgür olamayabiliriz ama sevdiğinle birlikte olmadığında özgürlüğün hiçbir anlamı yoktur. "O zaman sonsuza dek kaçarsınız."

Başını sallarken gözleri parlıyor. "Aeron bize Stratiss'e güvenli bir geçiş teklif etmeyi kabul etti. Üç saat içinde Nag's Head'in arkasındaki ahırlarda muhafızlarından biriyle buluşacağız."

Nag's Head, yıllar önce buluştuğumuz aynı han. Bu bölümü başladığımız yerde bitiriyor olmak şiirsel bir his.

"Birlikte çıkarken görülmemeliyiz," dedi. "Sen hizmetçilerin merdivenlerini kullan, ben de mümkün olan en kısa sürede geleceğim. Mecbur kalmadıkça kimseyle konuşmayın. Hana vardığınızda bir oda ayırtın. Gecenin bu saatinde sokaklarda dolaşmanızı istemiyorum. Al bunu." Kemerinden içi para dolu bir kese çıkardı. Yukarıdaki yıldızlar, kanlı bir servet gibi hissettiriyor.

"Dışarı nasıl çıkacaksın?" Senan'la birlikte olduğum her seferinde, bir ya da başka bir muhafız tarafından takip edildi.

"Aeron şu anda odamda, kıyafetlerimi değiştiriyor. Saat başında ayrılacak ve Kumulus şehrine uçacak. Umuyoruz ki çoğu

muhafızlar onu takip etsin. Ben onun balkonundan çıkacağım ve geride kalanları kaybetmek için elimden geleni yapacağım."

Eğer hizmetkârların merdivenlerini kullanacaksam, Braith'in çekmecemin dibinde bıraktığı üniformayı giymem gerekecek. Umarım elbiselerimi yok eden kişi onu da yok etmemiştir. Onu bir kez daha öpüyorum. "Yakında görüşeceğiz."

"Yapacaksın. Seni seviyorum, Allette." Senan yüzümü kavırıyor, dudaklarını alnıma bastırıyor ve ana kapıdan çıkmadan önce sırt çantasını alıyor.

Üniformamı giymek için aşağı iniyorum ve çantamı eteğimin cebine sokarak hizmetlilerin merdivenlerini kullanarak kaçıyorum. Sonunda merdivenin dibine ulaştığımda, gardiyanlar bana aldırış etmiyor gibi görünüyor. Devam ediyorum, her adım beni özgürlüğe daha da yaklaştırıyor. Braith, Mari ve Jeston'la birlikte büyük odada, aralarındaki masada bir şişe şarap duruyor.

Ayrılmak için acelem olmasına rağmen, onlara veda etmek için birkaç dakika ayırıyorum. Jeston'ın kaşları çatılıyor ama bana sarılıyor. Mari bana hoşça kal diyor ve sonra ikisi de Braith'le yalnız konuşmam için yanımdan ayrılıyorlar.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor, sanki ses tonumdaki aciliyeti fark etmiş gibi.

"Uzaklara."

"Dikkatli ol." Beni bırakmadan önce kulağıma "Seni özleyeceğim" diye fısıldayarak bana sıkıca sarılıyor.

Daha fazlasını söylemek, gelip beni ziyaret etmesini istemek için can atıyorum. Ama bunun işe yaramasının tek yolu eski hayatlarımızı geride bırakmak.

Ben de öyle yapıyorum, arkadaşşıma ve bu şatoya sırtımı dönüyorum, nemli koridorlardan son bir kez geçip dış avluya çıkan merdivenleri tırmanıyorum. Çorak zeminde esen bir rüzgâr saçlarımı yüzüme doluyor. Neden lanet olası bir pelerin giymedim ki? Panik böyle bir şey işte. Fazladan çizme de getirmeliydim. Artık çok geç sanırım.

Burada yıldız ışığı yok, ay da yolumu aydınlatmıyor.

Son birkaç haftada olanları düşününce. Sokaklarda yaşamaktan, hayal edebileceğimden çok daha fazla zenginlik ve lüksle dolu bir şatodan kaçmaya başladım. Yine de her şeyi geride bıraktığım için daha mutlu olamazdım.

Tek umudum Senan'ın sağ salım kurtulması. Eğer başaramazsa, onu bekleyeceğim. Gerekirse sonsuza kadar.

"Wynn?"

Tanıdık sese doğru döndüğümde Mari'nin mağaranın ağzında durduğunu, maskesini alına kadar çektiğini ve göğsünde karanlık bir şey görüyorum.

"Evet, Mari?"

Gümüş derili bir muhafız, irkiltici bir *gümbürtüyle* önüme düşüyor. Tanrıya şükür sadece Bilson'mış. Bana karşı hep nazik olmuştur. Belki de Senan onu bir mesajla göndermiştir.

Arkamdan ikinci bir *gümbürtü* geliyor, başka bir muhafız kapıların önüne iniyor.

"Bunun o olduğuna emin misin?" Bilson omzunun üzerinden Mari'ye doğru bakıyor, kara kaşları daralmış gözlerinin üzerine çekilmiş.

"Eminim," diye karşılık veriyor Mari, elindekini kapılara en yakın muhafıza uzatarak. Kumaş parçasını açıyor, kanlı elbiseyi bana doğru savururken alçak sesle ettiği küfür geceye karışıyor.

Bana saldıran adamı öldürdüğümde giydiğim elbisenin aynısı.

Onu nasıl buldular? Mari bana nasıl böyle ihanet edebilir? Bana boş gözlerle bakan kadına bakarken sesim titriyor. "Bunu neden yaptın?"

"Ben mi?" diye alay ediyor. "Del'in gitmesinin sebebi sensin. Sadece o muhafızı öldürmekle kalmadın, prens bunun için seni ödüllendirdi ve orospusu olman için lanet olası şatoya taşıdı!" Ellerini iki yana açıyor, her suçlamasında omuzları öfkeyle titriyor. "Gerçekten bunun yanına kâr kalacağını mı sandın?"

Bilson kılıcını acı dolu bir irkilmeye geri çeker. "Wynn Caelis, Memur Darius Porter'ı öldürmekten tutuklusunuz."

Ne yapacağım ben? Belki de davamı savunabilirim. "Açıklayabilirim-"

Affetmeyen eller kollarımı kavırıyor. Keskin bir şey belime saplanıyor.

Beni tutan adam kulağıma hırlıyor, sesi de gözleri kadar ölü, "Yalvarışlarını çukurdaki bekçiye sakla."

Elli İki

SENAN

AERON'UN MANTOSUNUN ÜZERİNDEKİ SAATİN İBRELERİ SALYANGOZ HIZINDA HAREKET EDİYOR.

Hız. Sanki sonsuza kadar saatin vurmasını beklemişim gibi geliyor, oysa gerçekte sadece yirmi dakika oldu.

Rhainn ve Kyffin'i bir daha göremeyeceğim düşüncesi kalbimi parçalıyor ama veda etmek bir seçenek değil. Eğer Allette ve ben güvende olmak istiyorsak, eski hayatlarımızdan tamamen kopmalı ve çok çok uzaklarda bir yerde yeniden başlamalıyız.

Vakit neredeyse geldi. Sadece birkaç tane daha-

Kapı patlayarak açılır, duvardaki ahşap çatırdayarak çerçeveli tabloları sarsar.

Diğer tarafta aşılmaz bir muhafız duvarı beklemektedir. Ayrılırlar ve kral odaya girer.

"Ne yaptın sen, seni bencil aptal!" Boris kapının kenarını yakalıyor ve öyle bir kuvvetle çarpıyor ki, *çıkan gümbürtü* en uzak kuledekileri bile uyandırıyor.

Buradan çıkana kadar onu yatıştırmam gerek. Biraz gecikirsem Allette anlayışla karşılayacaktır. Beni bekleyecektir.

Boris alnındaki damarlardan biri zonklayarak ilerliyor. "Prenses Leeri bana geldi ve artık sana karşı hiçbir sevgi beslemediğini iddia etti. Buna inanabiliyor musun?"

Evet, söyleyebilirim. Yine de bir şey demiyorum.

"Bu yüzden kendime soruyorum, kardeşim bu kadının yirmi dört saatten kısa bir süre içinde onu sevmekten nefret etmeye başlamasına neden olacak kadar kınanacak ne yaptı?"

"Ben hiçbir şey yapmadım-"

"Sessiz ol! Bunun sen olduğunu biliyorum." Kalın bir parmağını bana doğru uzattı. "Ben olduğunu biliyorum."

Rhainn'in benim yerime Nimbiss prensesiyle eşleşmesine izin vermek buraya kadarmış. Kendimi kurtarmaktan başka çarem yok. "Anlamıyorsun Boris. Prenses Leeri'nin kanatları yok."

Saçını çekiştiriyor, gözleri öfkeyle parlıyor. "Biliyorum!" "O-Bekle... Biliyor musun?"

"Tabii ki çok iyi biliyorum. Yoksa neden onu en işe yaramaz kardeşimle eşleştirmekte ısrar edeyim ki?"

O biliyordu.

"O kadının kanatları yok, büyüsü yok ve umutları da yok," diye hırlıyor. "Bir toz bezi bile bunu diye düşündüm. Ama sen yine de bir yolunu buldun, değil mi? Her şeyi mahvetmenin bir yolunu buldun. Peki ne için? Bir Tuath fahişesi için mi?"

Midem bulanıyor. *O biliyor.*

"Bu doğru. Bir hizmetçiyle yattığını biliyorum; hatta onu kulelere getirip Aeron'un tebaasından biriymiş gibi davranmasını sağlayacak kadar ileri gittin."

Nereden bilebilirdi ki? Aeron ona gerçeği söyledi mi? Hayır.

Kardeşim bana böyle ihanet etmezdi.

Ama Boris bana ihanet etti, değil mi? Aeron neden yapmasın?

Boris göğsüme bir yumruk attı. "Bunu düzeltene kadar kaleden ayrılmayacaksın."

Hayır...

Lütfen,

hayır...

Bell'in balkon kapısında durduğu yeri işaret ediyor. Yıllardır tanıdığım adam bana doğru bakmayı reddederek ilerliyor ve bir elini dirseğine doluyor.

"Onu gözünüzün önünden ayırmayın Çavuş Bell," diye emrediyor kral. "Eğer biri sorarsa, kardeşim düğüne kadar gözetim altında tutulacak."

Bilson bir saniye sonra bakışlarımın kaçarak odaya giriyor. "Bitti mi?" Boris soruyor.

Bilson başını sallar. "Evet, Majesteleri."

Dudakları kötü niyetli bir gülümsemeye dönüşüyor. "Güzel." Kral kulağıma fısıldamak için yaklaşıyor. "Eğer işbirliği yapmazsan, küçük Tuath fahişen bıçağın ters ucuyla tanışacak ve bunu senin önünde yapacağım, böylece sen de izleyebileceksin."

Blöf yapıyor olmalı. Allette gitmiştir. Öyle değil mi?

Boris'in karanlık kıkırdaması tüylerimi diken diken ediyor. "Bir dahaki sefere metreslerinizi biraz daha iyi saklayın."

"Blöf yapıyorsun."

"Blöf mü yapıyorum, Bilson?"

Muhafız sonunda bana baktı. "Hayır, efendim. Wynn Caelis'i gözaltına aldık. Şu anda biz konuşurken çukura kadar eşlik ediliyor."

Hayır, hayır, hayır.

"Seni lanet olası hain!" Bell'in tutuşuna karşı koymaya çalışıyorum ama o piç çok güçlü.

Ben ne yapacağım? Ben kalede kilitliken, Allette'i kurtaramayacağım.

Kral odadan çıkmadan önce bana son bir kötücül gülümseme daha veriyor, muhafızları da arkasından geliyor. Bilson bir an duraksıyor, sonra da onu takip ediyor.

"Sana güvenmiştim! Seni entrikacı, yalancı piç! Sana güvenmiştim!"

Kahrolası hain, kralı koridorda takip ederken bana bir bakış bile atmıyor. Eğer Allette'e bir şey olursa, kendimi asla affetmem.

Düşün, Senan.

Yapabileceğim bir şey olmalı. Bunun bir son olduğunu kabullenmeyi reddediyorum, ancak geniş cumbalı pencerelerden o intikamcı yıldızlara doğru bakarken, tüm kaçış umutlarım yok oluyor. Eğer Allette'in güvenliğini sağlamanın tek yolu buysa, o zaman lanet prensesle evleneceğim.

Bilson, Allette'in çukura gönderildiğini söyledi. Bu onun için hâlâ bir şans olduğu anlamına geliyor. Benim hayatım bitmiş olabilir ama onunki bitmek zorunda değil.

Başımı kaldırıp Bell'in daralmış bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Yardıma ihtiyacım var." Başını iki yana sallıyor. "Üzgünüm efendim. Ama prensesle evlenmelisiniz."

"Biliyorum. Yapmam gerektiğini biliyorum. Kaderimi kabul ettim." Kadınla evleneceğim ve panzehir olmadan öleceğim Nimbiss'e taşınacağım. Ama Allette'in güvende olacağından ve ona bakılacağından emin olduğum sürece bunu isteyerek yapacağım. Birkaç hafta içinde kulesine kavuşacak ve ben şimdiden sadece onun için ayrılmış bir hesaba para aktardım.

Sadece onu çukurdan çıkarmalıyım. "İhtiyacım olan şey onu kurtarman."

Kaşları çatılır.

"Allette'i kurtarmak için."

Bell'in gözleri kapanır ve başı sallanmaya başlar. "Geçmişin peşini ne zaman bırakacaksın? Cesedini gördün. Allette öldü."

"O gitmedi. Bunca zamandır insanlar âleminde sıkışıp kalmış." Bell'in çenesi düştü, gri bakışları araştırıyordu. "Emin misin?"

"Evet."

"O şimdi nerede?"

"Eğer kral doğruyu söylüyorsa, onu tutuklayıp çukura atmışlardır."

Orada öylece durmuş, sanki kadim Scathian dilinde konuşuyormuşum gibi bana bakarken yüzünün rengi soluyor.

"Allette'in kaçmasına yardım etmelisin," diye yalvarıyorum. "O yanlış bir şey yapmadı. Bu konuda güvenebileceğim başka kimse yok. Lütfen Bell."

Bir heykel gibi hareketsiz duruyor. Beni reddetmesini bekleyerek nefesimi tutuyorum.

Onun yerine başını sallıyor. "Altın istiyorum. Bir sandık dolusu. Ve görevimden istifa etmem gerekecek. Krala karşı geldikten sonra asla geri dönemem."

"Bu yardım edeceğin anlamına mı geliyor?"

Bir kez daha başını sallar. "Endişelenmeyin, efendim. Allette'i kurtaracağım."

Kırık bir hıçkırık göğsümü yırtıyor. Onu kurtaracak. O iyi olacak. "Altınlarını Nag's Head'e getirecek birini bulacağım. Bunu biliyor musun?"

"Bunu iyi biliyorum."

Muhafızım balkona doğru ilerliyor ama koşuşları geçmeden önce onu geri çağırıyorum. Kızımı kurtaracak adama son bir kez bakarken gözlerim yaşlarla doluyor. "Sen iyi bir adamsın, Eason Bell."

"Teşekkür ederim, efendim." Başını eğip bir veda selamı verir ve gecenin içinde kaybolur.

Elli Üç

SENAN

NIMBISS PRENSESİ LEERİ VE BEN ÖZEL BİR RUHSATLA

Şafak vakti. Batık gözlü rahibin yanı sıra, Boris ve Bakan Donnell orada bulunan tek iki tanıktır. Töreni çevreleyen koşulların bir kargaşaya neden olması kaçınılmaz, ancak hiçbiri umursamıyor gibi görünüyor. Güneş ufuktaki pastel bulutların üzerinde yükselirken Leeri ve ben tapınağın en yüksek kulesindeki koridorun sonunda duruyoruz. Rahibin ellerimizi birbirine bağlamak için kullandığı altın kurdele bileğime dolanmış kurşun gibi ağır geliyor. Yeminlerim asla tereddüt etmiyor, ciddiyetle söylenen yalanlar, kazanmayı umamayacağımı anladığım bir oyun.

Boris Vale gibi adamlar tüm gücü elinde tutarken olmaz.

Böyle "neşeli" bir olaydan sonra alışlageldiği gibi bir yemeği paylaşmak yerine, doğruca kaleye geri uçurulduk ve odalarımıza kilitlendik. Balkondan kaçmaya çalışmanın bir anlamı yok. Her çıkışta nöbetçiler var.

Perdeleri ağır ellerle çekiyorum ve arkamı döndüğümde Leeri'nin gümüş işlemeli beyaz tüylü elbisesinin önündeki düğmeleri çözmeye başladığını görüyorum.

"Gel, kocacığım. Şu işi bitirelim. Birkaç saat içinde Nimbiss'e gideceğiz."

Bell'in Allette'i geri almayı başarıp başaramadığını bilmeden nasıl gidebilirim? Belki onu kalkışımızı ertelemeye ikna edebilirim. "Biz

İkisi de bütün gece ayaktaaydı. Bugünün ilerleyen saatlerine, hatta yarına kadar beklesek daha iyi olmaz mı?"

Dudakları düzleşti. "Eve dönmek istediğim için beni suçlayamazsınız. Bu ziyaret çok hayal kırıklığı yarattı." Elbisesi yere doğru kayıyor ve altındaki dantelli beyaz iç çamaşırları ortaya çıkıyor. Bakışlarımı kaçırıyorum, onun yerine desenli halıya bakıyorum.

"Eğer ilişkimizi tamamlayacaksak, senin de soyunman gerekecek," diyor kesin bir ifadeyle, kesik tonunda hiçbir şefkat yok.

Karım çok romantiktir. Nasıl bu kadar şanslı olabildim?

Elimi kemer tokamın üzerine koyuyorum. Bir dikiş atmadan önce onu soğuk, ölü parmaklarımdan çekip alması gerekecek. "Çok yorgunum."

Leeri hayatımda duyduğum en kadınsı olmayan iniltiyi çıkarıyor. "Neden her adımda benimle kavga etmek zorundasın? Bana bakmaya bile tahammül edemeyen bir adamla burada olmak istediğimi mi sanıyorsun? Krallıklarımıza karşı görevlerimiz var. Şu işi bitirelim de ben de bu berbat yerden ayrılıp evime döneyim."

Bileğimden tutup beni yatağa doğru çekiyor.

Bu kadını becerme düşüncesi vücudumu güneşe bırakılmış tereyağı gibi yumuşatıyor. Denesem bile yükselemeyeceğim ya da parlayamayacağım. "Yapamam."

Yüzündeki gergin ifade buz tutuyor. "Neyin tehlikede olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

Allette'in hayatı söz olsa bile, Leeri'nin teni benimkiyle her buluştuğunda bedenim geri çekiliyor. Bu kadının aklını başına getirmenin bir yolu olmalı. "Bana karşı hiçbir sevgi beslemediğin çok açık ve ben de sana karşı olan hislerimi açıkça belirttim. Bu saçmalığı sürdürmeye gerek yok. Evli olduğumuza dair belgeleriniz var. Bu yeterli olsun."

Dudakları alaycı bir küçümsemeye dönüşüyor. "Sana karşı hiçbir sevgi beslemesem de, babam kanatsız doğan işe yaramaz bir kadın olarak tartışmasız bir varis üretmem gerektiğini açıkça belirtti. Kanatları *olan* birini. Ve sen ve ailen tüm diyardaki en saf Scathian kanına sahip olduğunuza göre, işte bu noktada devreye sen giriyorsun."

"Başka birini bulun. Eminim o muhafızlardan herhangi biri bunu yapmaya fazlasıyla istekli olacaktır."

"Yeter!" Ellerime bir tokat attı. Vuruşun gücü dengemi bozdu. Ufak tefek bir kadın olabilir ama vurabiliyor. "Senin Tuath hizmetçinin aksine, ben sıradan bir fahişe değilim. Ben bir Nimbiss prensesiyim ve bir gün kraliçe olacağım. Ve kraliçen olarak senden

Kocalık görevlerini bir an önce yerine getir, yoksa hanımını idam etmesi için bir muhafızı doğruca çukura gönderirim. Beni sınama, Senan Vale."

Bu cadıdan bunu beklemezdim. Hayatım ne büyük bir felakete dönüştü. Bundan başka bir yol düşünemiyorum ve her şeyden önce Allette'in yapmak üzere olduğum şey için beni affedeceğini umuyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve prensesi öpüyorum, dudakları uzun zamandır tüm varlığımla sevdiğim başka bir kadına aitmiş gibi davranıyorum. Boğazının altından bir ses çıkarıyor ve beni itmesini bekliyorum. Onun yerine tırnakları omuzlarıma batıyor. Bununla ilgili her şey çok yanlış hissettiriyor, ama prenses altımda yatağa sabitlenene kadar durmuyorum, çıplak bacakları kalçalarımın etrafında kilitli ve merkezini bana karşı ögütüyor.

"Şimdi ne olacak?" diye fısıldıyor şişmiş dudaklarının arasından.

Midem bulanıyor; safra boğazıma tırmanıyor. "İç çamaşırlarını çıkarman gerekecek."

Bunu tereddüt etmeden yapıyor. Çok geçmeden altımda çırılçıplak kalıyor ve vücudum sertleşmek yerine onun çıplaklığına hiçbir tepki vermiyor. Ona karşı hissettiğim tüm çekim için lanet bir yastık olabilirdi.

"Şimdi mi?" diye soruyor, göğüsleri her hırıltılı nefes alışında yükselip alçalıyor.

Eğer bundan sonra ne olacağını bilmiyorsa, belki onun deneyimsizliğini kendi avantajıma kullanabilirim. "Benim de kıyafetlerimi çıkarmam gerekiyor."

Ciddiyetle başını sallıyor, gömleğimi çıkarışımı izliyor, gözleri şehvet dolu bir renk alıyor. Ama yataktan indiğimde dirseklerine kadar kalkıyor ve kaşlarını çatıyor. "Peki ya pantolonun?"

"Her şeyin zamanı var. Önce yapmak istediğim bir şey var." Kemerimi yavaşça çözüp bir plan yapmak için beynimi zorluyorum. Onu her zaman bıçaklayabilirdim ama o bunu benden daha fazla istemezken bu bana gereksiz yere zalimce geliyor. Nemli avuçlarımı kalçalarımın sürttüğümde cebimin içinde bir şey yuvarlanıyor.

Boris'in yemekten sonra bana verdiği yıldız tozu.

Leeri yorgani bronz teninin üzerine çekerek çıplaklığını gizliyor. "Neden bu kadar uzun sürdü? Beni baştan çıkarman gerekiyordu."

Bu kelime Allette ile kütüphanede geçirdiğim günlerin anılarını canlandırıyor.

Geliyorum, aşkım. Biraz daha dayan.

Prensese dokunmaktansa lanet bir yılanın ırzına geçerim daha iyi. "İstediğin bu mu o zaman? Irzına geçmek mi?"

Başını sallıyor.

Leeri'nin çarşafı tuttuğu yeri işaret ediyorum. "Eller yukarı."

Leeri ellerini başının üzerine kaldırıyor, çarşafın kaymasına izin veriyor ve çok fazla teni ortaya çıkıyor. Yatağının başucundaki çekmeceyi açıp bir avuç yanık mavi tütün altında saklı duran jileti arıyorum.

Lütfen bu işe yarasın...

Lütfen.

Yatağa tırmandığımda, Leeri kalçalarına sarılmama izin veriyor, ben öne çıkıp ellerini tutarken onu yerinde sabit tutuyor. "Özür dilerim, Leeri."

Kaşları atılıyor ama o ne olduğunu anlayana kadar ben çoktan avucunu kesmiş ve cebimden yıldız tozu şişesini çıkarmış oluyorum. Kalçaları titriyor ve çırpınıyor, neredeyse elimden kaçıracaktım ama başparmağımla mantarı patlatmayı ve ışıltılı sıvıyı açık yarasının üzerine boşaltmayı başardım.

"Seni lanet olası piç!" diye hırlıyor, kuduz bir hayvan gibi dövüşüyor, dişleriyle beni gıcırdatıyor. Işığın yavaşça damarlarını ele geçirmesini, altın parmaklarını kalbine kadar uzatmasını izliyorum.

Başını arkaya yatırıyor ve yüzünü mutlu bir gülümseme kaplıyor. İçtenlikle şişenin bozuk olmadığını umuyorum ama korkarım başka seçeneğim yoktu.

Şimdi bu lanet kaleden nasıl çıkacağımızı bulmalıyız.

Jeston'ın kollarını kavuşturmuş, bana değil yatağımdaki prensese bakarak beklediği hizmetkârların girişinden derin bir ses, "Burada neyimiz varmış?" diye bağıyor.

"gibi değil."

"Hayır mı? Çünkü bana karınıza ilaç vermişsiniz gibi geldi."

Pekala. Belki de tam olarak görüldüğü gibidir.

Cebinden, içinde beş mavi şişe bulunan küçük, şeffaf bir torba çıkıyor. Kalbim umutla çarpıyor.

"Biliyor musun, beni gerçekten inandırmıştın," diyor çantayı kalçasına doğru sallayarak. "Ona gerçekten değer verdiğini sanmıştım."

Leeri kendi kendine gülüyor, gırtlaktan gelen, neredeyse şehvetli bir ses.

Jeston'ın başı ona doğru dönüyor ve gözleri kısılıyor. Görüş alanına giriyorum. Leeri'den hoşlanmıyor olabilirim ama bu kadar sarhoş bir halde ona bakılmasını hak etmiyor. Tanrım, umarım o toz lekeli değildir. "Allette'i tutukladılar ve çukura götürdüler. Onu kurtarmanın tek yolu prensesle evlenmekti."

Jeston sonunda içeri giriyor ve çantayı uzattığım avucuma bırakıyor. "O zaman sanırım gidip onu kurtarmalısın."

Keşke bu kadar basit olsaydı. "Yapamam. İçeride kilitliyim."

Jeston göğüs cebinden bir defter ve kemerinden altın bir hançer çıkarırken sırtışı genişliyor. "Sanırım sana bu konuda yardımcı olabilirim."

OceanofPDF.com

Elli Dört

ALLETTE

DAMLA, DAMLA, DAMLA.

Alçak tavandan sarkan sarkıtların altındaki bir su birikintisinde su toplanıyor. Beni yerin ne kadar altında tuttuklarını bilemiyorum. İki yüz otuz sekiz adımda saymayı bıraktım.

İlk başta kaderimi kabullenmeyi reddettim, kapıyı tekmeleyip çığlık attım, tırnaklarım parçalanıp kanayana kadar tahtayı tırmaladım. Kimsenin yardımına gelmesini beklemiyordum ama kimse beni azarlamaya da gelmedi. Sanki burada yapayalnızım, sadece ben ve damlayan taşlar.

Kapıdaki, ancak elimi sokabileceğim büyüklükteki deliğin dışından soluk turuncu bir ışık parlıyordu. Kilide ya da tutamağa uzanmaya çalıştım ama taştan başka bir şey hissetmedim.

"Savaşmanın anlamı yok, genç kız," diyor kuru dallar kadar kırılgan bir ses diğer tarafta bir yerden.

Görünüşe göre burada tek değilim.

"Seni diğerlerinin yanına koymadan önce güneş ışığının son damlasına kadar kurutacaklar," diye devam ediyor ses.

"Diğerleri ne?"

Sesin sahibi kıkırdadığında, bilmek istemediğime dair bir his var içimde.

Bu benim sonum mu? Bir daha gün ışığını görebilecek miyim? Ve Senan...

Onu terk ettiğime inanacak mı? Kaderimi öğrense bile artık beni kurtarması mümkün değil. Ellerin reddedilemez

Gardiyanı öldürdüğümün kanıtı.

Nemli zemine çöküyorum ve dizlerimi göğsüme çekiyorum. Belki de bu cezayı hak ediyorum. Başka bir adamın canını aldım. Bunun sonuçları olmayacağını nasıl düşünebildim?

Kapının altındaki bir yuva açılır ve seramik bir tabak ile fincan içeri kayar. Yuva keskin bir *gürültüyle* kapanıyor. Boğazım o kadar kuru ki, bardağın içindeki suyun kükürt kokması umurumda değil. Derin derin içiyorum, sıvı boş karnımda şıpırdıyor.

Ekmekten bir ısırık almak üzereydim ki parmağıma bir şey süründü. Kurtçuklar ekmeği kendilerine yuva edinmişlerdi. Çılgılık atarak kuru parçayı uzaktaki duvara fırlatıyorum. Kurtçuk düşmüş olabilir ama hâlâ derimin üzerinde süründüğünü hissedebiliyorum.

Eğer öleceksem, umarım Senan onu terk etmediğimi öğrenir. Umarım onu ne kadar çok sevdiğimi bilir ve bana olanlar için kendini suçlamaz. Belki de Nimbiss'te bir nebze mutluluk bulur. Mutlu olmayı hak ediyor.

Kapının diğer tarafında bir şey sıyrılıyor. Bariyer hafifçe açılırken menteşeler gıcırıyor. Gömleksiz bir gardiyan içeri giriyor ve başıma bir başlık geçiriyor. Ellerimi arkadan bağladığında kaba ip bileklerimi ısıyor. Hançer olduğunu tahmin ettiğim bir şeyin sivri ucu omurgama saplanıyor ve muhafız hareket etmem için homurdanıyor.

İki adım sonra omzum kapının pervazına çarptı. Kısa bir yürüyüşten sonra terliklerim sert bir şeye çarpıyor ve öne doğru yuvarlanıyorum. Güçlü eller beni yakalayıp dik tuttu.

"Eğer yavaşlamazsan ya da şu başlığı çıkarmazsan, düşüp boynumu kıracağım." Belki de mesele budur. Eğer ölürsem, duruşmaya kadar beni beslemek ya da barındırmak zorunda kalmayacaklar. Ben hariç herkes için bir kazanç.

Beni esir alan kişi bir kahkaha atıyor ama neyse ki hızını yavaşlatıyor. Hâlâ yeni doğmuş bir Pegasus gibi tökezliyorum ama ayaklarımı altımda tutmayı başarıyorum.

"Bununla nereye gidiyorsun?" diye bağıyor arkamızdan biri. "Kral onunla biraz sohbet etmek istiyor," diyor arkamdaki adam. Kalede beni nasıl bir kader bekliyor? Senan'ı göreceğim miyim?

"Dikkatli ol," diyor başka bir adam. "Görünüşe göre güneşte epey vakit geçirmiş."

Kanatlarım yokken bu neden önemli olsun ki? Belki de artık Scathian olmadığımın farkında değillerdir.

"başla çıkabilirim," diye güvence veriyor refakatçim.

Çukurun içindeki iğrenç, kükürtlü hava yavaş yavaş kayboluyor ve yerini ölüm kokan pis bir esintiye bırakıyor. Adımlarım titriyor, terliklerim kuma benzeyen zeminde tutunamıyor. Kum daha katı hale geliyor ve pis koku serin, puslu bir esintiye dönüşüyor.

Beni ileriye doğru iten keskin nesne aniden kayboluyor ve ayaklarımdan birinin kollarına doğru kaldırılıyorum. Gökyüzüne tırmanırken adamın kanatlarının her bir pompasını hissediyorum. Sürgün emrini verdikten sonra kraldan merhamet ummamam gerektiğini çok iyi biliyorum. İşte bu kadar. Sonun başlangıcı.

Sonunda yavaşlıyoruz ve sanki daire çiziyormuşuz gibi geliyor. Yere indiğimizde ve beni yere bıraktığında, ayaklarımda altındaki zemin mermer gibi pürüzsüz değil, parke taşları gibi engebeli ve pürüzlü geliyor.

Otoriter bir ses bana kıpırdamadan durmamı söylüyor. Tınısında tanıdık bir şeyler var ama ne olduğunu çıkaramıyorum. Bir sebepten dolayı, bağlarımı kesmeye başladı. İpler çözülüyor ve adam kapüşonumu yırtıyor. Donuk gri ışığa karşı göz kırpyorum, bir kale görmeyi bekliyorum.

Onun yerine, siyah bir kapının üzerindeki paslı menteşelerden sarkan bir tabelaya bakıyorum.

Nag'ın Kafası

Nefesim kesiliyor. Senan'la buluşacağım han. Bu demek oluyor ki-

Dönüyorum ama beni kurtaran adam prensim değil.

"Eason?" Bu o olamaz ama yine orada, o kadar yakınımda duruyor ki yorgun gri gözlerindeki koyu benekleri görebiliyorum. Göğsümden bir hıçkırık dökülürken bile kollarımı ona doluyorum. "Burada ne işin var? Beni nasıl buldun?"

"Acele etmeliyiz, Allette. Fazla zamanımız yok. Geçitten geçtikten sonra her şeyi açıklayacağım."

Geçit mi? Senan'la Stratiss'e gideceğimizi sanıyordum. Onun yerine orada mı buluşacağız?

Eason beni hana çekiyor ve kendi adına rezerve edilmiş bir oda istiyor. Hancı bir anahtar veriyor ve Eason beni merdivenlerden yukarı çekerek koridorun sonundaki bir odaya götürüyor. İçeride bir yatak, küçük bir masa ve büyük bir sandık var. Eason kapağı kaldırmak için diz çöktüğünde, içinden daha önce hiç görmediğim kadar altın parlıyor.

Neşesiz bir kıkırdamayla kapağı bir kez daha kapatıyor ve kulpları iki yandan tutuyor. Eşyayı kollarına aldığı anda devasa pazuları şişiyor. "Hadi gidelim."

Henüz gidemeyiz. Prens olmadan olmaz. "Senan nerede?"

Eason'ın gözleri kısılır. "Prens Senan birkaç saat önce Prenses Leeri ile evlendi."

"Hayır..." Bu doğru değil. Yine yalan söylüyor. Öyle olmalı.

"Kendini neye bulaştırdığının farkında değilsin." Eason başını sallıyor ve kesik kesik bir nefes veriyor. "Bu lanet diyardaki onca erkek varken, neden *onu* sevmek zorundaydın? Prens olduğu için mi?"

"Tabii ki hayır." Senan'ın sosyal statüsü ilişkimize engel oldu. Eğer bir lordun oğlu olsaydı, en başından beri birlikte olmakta özgür olurduk.

Sandığı büyük bir *gürültüyle* yere bırakır. Döşeme tahtaları ve yatak büyük bir güçle sarsılır. "O zaman neden, Allette? Yıllardır onun hayatları mahvettiğini, kendini mahvettiğini, içtiğini, toz aldığını ve seviştiğini gördüm. Seni tamamen unuttu ve işte buradasın, sadece kendini düşünen bir adam için kendini bir kez daha tehlikeye atmak üzeresin."

Bekle...

Benimle birlikte insanlar âleminde sıkışıp kalmışken Senan'ı nasıl izliyor olabilirdi? "Yıllardır onu izliyordum da ne demek?" Bu imkansız... değil mi?

Elimi tutuyor ama omurgam duvara çarpana kadar geri çekiliyorum.

"Peşimizden birini göndermeden önce buradan gitmeliyiz," diyor. "Bana elini ver."

"Önce bana neler olduğunu anlat."

Tüylerimi diken diken eden alçak bir küfür savuruyor. "Geçit sadece Samhain'de açılmıyor."

Yıldızlar.

İnsan diyarında sıkışıp kalmadığını mı söylüyor? Beni kurtararak büyüsünü tüketmedi mi? İşe gittiği her gün, benden her ayrıldığında, gerçekten Kumulus'a mı dönüyordu?

"Eason?" Sesim titriyor. "Bana bak."

Küfredip elini sakallı çenesinde bakışları o lanet olası göğsüne düşüyor.

"Bana bak dedim!"

Bunu yaptığında, beni derinden sarsan bir gerçeği görüyorum. "Bunca zaman başka bir âlemde yok olmama izin verdin."

benim acılarımı. Ama sen hiç ." Beni kurtardığı andan beri bana yalan söylüyordu.

"Çünkü o asla senin için yaratılmamıştı!" diye kükrer.

"Bu senin bir karar değildi! Bana yalan söyledin." "Ben seni kurtardım."

"Nasıl? Kanatlarımı kesmelerine izin vererek mi? Beni rehin tutarak mı?"

"Gerçekten bu kadar saf mısın?" İleriye doğru yürüyor, üzerimde yükseldikçe daha da büyüyor gibi görünüyor. "O gece ölmesi gereken sendin. *Seni* öldürmek için emir almıştık. Ve ben bütün geceyi kendimle boğuşarak, kralıma olan görevimle yeni tanıştığım masum bir kadına olan hislerim arasında içsel bir savaş vererek geçirdim. Seni öldürmeliydim, her şeyi orada bitirmeliydim. Bunun yerine seni kurtarmayı seçtim."

O gece benim ölmem gerekiyordu, Wynn'in değil. Eason kral tarafından gönderilmişti, sadece Senan'ı geri getirmek için değil, aynı zamanda herhangi bir gevşek ucu ortadan kaldırmak için. Kanatlarımı ve arkadaşımın bedenini o ateşe atan Eason'dı... "Bunu bana nasıl yaparsın? Ona?"

"Sanki cevabı zaten bilmiyormuşsun gibi soruyorsun." Eli dışarı fırlıyor, öyle sıkı sarıyor ki gözlerim doluyor. "Seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum. Bu yüzden seni kurtardım. Seni iyileştirdim, sıcak tuttum ve besledim, canımı dişime taktım, peki ne için? Beni lanet bir toz bezi için terk etmen için mi? Aşkım senin için yeterince iyi değil miydi? Sana *her şeyimi* verdim." Kavrışı sıkılaşıyor. "İyi bir hayat. *Güvenli* bir hayat. Seni küllerinden doğurdum ve sen bana borcunu böyle mi ödüyorsun? Doğruca *ona* koşarak mı?"

"Bu aşk değil! Beni rehin tutuyordun!" Sarsılarak kurtulmaya çalışıyorum ama o bırakmayı reddediyor. "Beni kurtarabilirdin ama yine de beni tutsağın olarak tuttun. Bana defalarca yalan söyledin. Dünyamı elimden aldın. Ailemi, arkadaşımı, hayatımı ve aşkımı."

"Yeter! Benimle bir kez ilgilendin ve yine ilgileneceksin."

"Vermeyeceğim. Eğer beni benden alırsan seni asla affetmeyeceğim."

Asla."

"Ve yine de onu affettin. Seni gerçekten bulmak istiyorsa, daha çok aramalıydı. Orada olduğumu unutuyorsun." Göz göze gelebilmek için eğiliyor ama ben artık bana bakan canavarı tanıyamıyorum. "Zar zor baktı bile. Ve diyarımıza döner dönmez kendini toza ve fahişelere boğdu. *İşte sevdiğin* adamın gerçeği *bu*." Eason elimi bırakıp kapının kolunu tutuyor. Kenara fırlattığında menteşeler çılgık atıyor. Kalçasına bağladığı kısa kılıcı çıkarıp bana doğrultuyor.

kalp. "Şimdi harekete geçmenizi öneririm, yoksa yıllar önce başladığım işi bitiririm."

Tam bir adım atacaktım ki koridordan derinden gelen bir ses hırladı:
"Dostumdan uzak dur lan!"

OceanofPDF.com

Elli Beş

SENAN

BENİ REHİN TUTUYORDUN.

Bu beş kelime damarlarımdaki kanı dondurdu. Allette'in Bell'e söylediği her şeyi duyamadım ama yeterince duydum. Aşkımın bana geri dönmemesinin sebebi oydu. Kendi kişisel korumam hepimizi aptal yerine koymuştu. Bir karısı ve yolda bir çocuğu olduğunu iddia ettiği onca zaman boyunca *benim* kızımdan bahsediyordu.

Ve şimdi bıçağını onun kalbine doğrultmuş, dudaklarını karanlık ve tehlikeli bir şeye dönüştüren alaycı bir küçümseme. Panik içinde elimdeki tek avantajı da kaybettim ve aptal gibi varlığımı ilan ettim.

Çantamı sırtımdan indirip, bana ağırlık yapmaması için yıpranmış döşeme tahtalarının üzerine atıyorum. "Senin kavgan onunla değil. Benimle."

Bell'in kılıcı bir anlığına düşer, Allette'in saçlarını avuçlayıp onu kendine doğru çekmesine yetecek kadar uzun bir süre. Kılıç boğazına bastırarak çılgınlığını bastırıyor. "Artık sizden emir almıyorum, *efendim*."

Allette, boynunda bir kılıç olmasına rağmen Bell'in ön kolunu pençeleyerek onu göğsüne yapıştırır.

Odaya doğru duraklayarak bir adım atıyorum, boş ellerimi ona doğru tutuyorum ki kendi silahım olmadığını görebilsin. "Sevdiğimiz kadına gerçekten zarar istiyor musun?"

Gözlerinde bir şey parlıyor ama aynı hızla kayboluyor. "Onu *seninle* görmektense ölü görmeyi tercih ederim."

"Yani seni döveceğimden korktuğun için onun arkasına saklanmayı tercih ediyorsun."

Boğazından vahşi bir hırıltı çıkar. Allette'i kenara fırlatıyor. Kafası duvara çarpıyor ve yere yığılıyor. İleri atılıyorum, avuçlarıma ateş çağırıyorum ve savrulan kılıcının altından eğiliyorum, ama yerdeki göğüs beni çelmeliyor ve bıçak yanımı sıyrıyor. Pelerininin eteğini yakalayıp malzemeyi tutuştururken acı içime işliyor. Bir çığlık atıyor ama alevleri söndürmek için rüzgâr elementini kullanıyor.

Dikkatinin dağılmasını fırsat bilerek biri çenesine diğeri karnına olmak üzere iki yumruk attım. İkisi de bir işe yaramadı çünkü adam demirden yapılmıştı ve gümüş derisi aşılmazdı. Yumruğu yüzüme çarptı. Kemiklerimin çatırdaması beni geriye ve geriye itiyor. Botum yatağın köşesine takılıyor ve sertçe yere düşüyorum. Acıya karşı gözlerimi kırıştırıyorum ama tekrar yukarı baktığımda Eason'ın yumruğu bana doğru uçuyor. Ne zaman ayağa kalkmaya çalışsam, artık kalkamayacak hale gelene kadar bana tekrar tekrar vuruyor.

Kalkmak zorundayım. Allette'i kurtarmak için. Ama Eason Bell kralın en korkutucu muhafızlarından biri ve onu tanıdığımdan beri hiçbir dövüşü kaybetmedi. Kazanma umudum yok.

Beni öldürecek.

Eli boğazıma dolanıyor, sanki bir çocuktan daha ağır değilmişim gibi beni kaldırıyor. Kanlı yüzümün onun patlamış gözbebeklerine yansıdığını görüyorum. Kanım sakallı çenesine sıçradı.

Ölmeden önce son şey onun yüzü olamaz.

Başımı Allette'e doğru çevirmeyi başardım. Ama o orada değildi.

"Onu benden son kez çaldın," diye hırlıyor Bell, dişlerini göstererek.

Onu ondan çalmak mı?

Onu benden çaldı. Yıllarca tek kelime *etmeden* onu aramamı, *yasını tutmamı* izledi. Tüm bu zaman boyunca eşimle yaşıyordu. Onu seviyordu. Her gece kendimi boğmamı izledi. O benim ikimiz için planladığım hayatı yaşarken benim yavaş yavaş yok oluşumu izledi.

Yumruğu geri çekiliyor ve ben gözlerimi sıkarak hiç gelmeyecek bir acıyı bekliyorum.

Bell'in dudaklarından hırıltılı bir küfür dökülüyor ve aramızdan aşağıya, kolunun altından kanla ıslanmış bir bıçak parçasının görüldüğü yere bakıyor. Allette

kılıcının kabzasını ellerinin arasına almış, şakağındaki bir kesikten kan damlayarak onun yanında duruyor.

Bell'in boğazındaki tutuşu gevşiyor. O kan gölünün içinde yere yığılmadan önce ayaklarımı altına almayı başarıyorum. Kılıcı tahtaya çarpıyor.

Allette ileri atılarak kollarını bana doladı. "Sen korkunç bir dövüşçüsün."

Oflayarak attığım kahkaha yüzümü ağrıtıyor. "Benim suçum değil. Dokuz yaşındaki çocuklarla dövüşmeye alışkınım."

"Öldü mü?" diye soruyor, fısıltısı boynumu ısıtıyor.

"Kalıp öğrenmek istemiyorum." Buz gibi parmaklarını titreyen ellerimle kavriyor, doğrudan gözlerinin içine bakıyorum. "Ahıra gitmemiz gerek." Şatonun, hizmetkârların girişinden kaçtığımı öğrenmesi an meselesi - tabii henüz öğrenmedilerse.

Görünüşe göre Jeston'ın kaleye dönmesi ikimizi de kurtardı. Yıldızlara şükürler olsun ki Bell'i sevgilimi bir kez daha çalmadan önce yakaladım.

Allette kanlı tarafıma yapışan gömleğimi çekiştiriyor. "Stratiss'e nasıl gideceğiz? Bu haldeyken uçamazsın."

Hâlâ cehennem gibi yanıyor olsa da, büyüm yüzümdeki acıyı ve karnımdaki bükülmüş yarayı iyileştirmeye başladı. Muhtemelen onu kaldırdığım anda o şeyi tekrar yaracağım ama bu daha sonrası için bir sorun.

Bir elimi ensesine götürüp alnımızı birbirine yaklaşıtıyorum. "Sen kollarımdayken her şeyi yapabilirim." Dinlenmem gerekmeden önce gidebildiğimiz kadar gideceğiz, sonra karanlığın örtüsü altında tekrar başlayacağız.

Başını sallıyor.

Ama önce.. "Çantamı almalıyım." Hayatta kalmak için ihtiyacımız olan her şey var. Para, kıyafet, panzehir.

Allette tökezleyerek kapıya doğru ilerliyor ve çantamı sırtına alıyor. İtiraz etmeye başladığımda bana çenemi kapatmamı söyledi. Sanırım haklıydı. Sihrimin beni iyileştirmesi için fazladan ağırlık taşımamalıydım. Birlikte merdivenlerden inip sokaklara geri dönüyoruz.

Tepemizden bağırışlar yükseliyor ve üzerimizde asılı duran bulutlardan gümüş rengi ışıklar saçılıyor. Daha fazla bağırış yankılanırken Allette elimi tutuyor. Daha yakın. Daha yüksek.

"Asla başaramayacağız Stratiss." İkimiz de mükemmel durumda olsak bile, etrafta çok fazla muhafız var ve hepsi çok hızlı.

O da başıyla onaylıyor. "O zaman geçitten geçmemiz gerekecek."

O haklı. Tek çıkış yolu bu.

Böğrümü yakan ateş ve damarlarımda dolaşan acıyla koşuyorum. Ara sokaklarda, yukarıdaki bulutların arasından her gölge geçtiğinde kapı aralıklarına, varillerin ve arabaların arkasına eğilerek.

Ayak . Daha hızlı, daha yüksek sesle.

Çevremde gümüş rengi ışıklar yanıp sönüyor ama Allette'i bir kraliyet muhafızı koşarak geçmeden hemen önce bir kapı aralığına sürüklemeyi başarıyorum. Boğazıma bir öksürük tırmanıyor ama yerimizi belli etmeden önce yutkunuyorum. Kara Delik sadece birkaç blok ötede ve geçit de onun sadece birkaç sokak ötesinde. Neredeyse vardık.

Göğsümdeki sızı ve yanımdaki ağır gözlerimi yaşırtıyor ama devam etmek zorundayım.

Onun

için.

Benim

için.

Bizim

için.

Nihayet ara sokak bizi, geçidin karanlık, büyülü suyunun bizi tatlı özgürlüğe doğru çağırdığı küçük meydana çıkarıyor.

Botlarımızın sesi, kaldırım taşlarına çarparak gürlüyor.

Tek yapmamız gereken o portala ulaşmak. Neredeyse vardık. Sadece birkaç adım kaldı.

Sadece birkaç tane daha.

Allette'in fotoğrafları.

Gölgeli binaların arasından bir avuç muhafız çıkıyor. Arkamızdan daha fazla muhafız yankılanan bir sonla iniyor. Tek çıkış yolu yukarı, ama en iyi günümde bile onlardan daha hızlı uçma umudum yok, hele yaralı ve Allette'i taşıırken.

Tepede bir gölge dolaşıyor ve ardından tepeden tırnağa siyah giyinmiş karanlık bir figür geçidin alçak çıkıntısına iniyor.

Başındaki altın tacı gördüğümde, sonun geldiğini anladım. Kral bizi buldu.

Elli Altı

ALLETTE

TENİMİ YIKAYAN TER, KRAL'IN BENİ ÖLDÜRMESİYLE BUZ GIBI BİR KORKUYA DÖNÜŞÜYOR. Boris başını iki yana sallar ve istifini bozmadan iç çeker. Gümüş gözleri, avını takip eden bir şahin gibi Senan'a odaklanıyor. "Kardeşim, kardeşim, kardeşim. Seninle ne yapacağım ben?"

Senan beni arkasına itiyor, sanki bu beni başımıza geleceklerden kurtaracakmış gibi. Kaçış yok. Çıkış yolu yok. Bu karanlık günün sonunda bizi bekleyen sonsuza dek mutlu bir hayat yok. Kalbim ve ciğerlerim yorgunluk ve korkuyla yanıyor. O kadar yaklaşmıştık ki yıldız ışığının tadını alabiliyordum.

Gümüş giysili muhafızlar her iki tarafta beşer tane olmak üzere kralı kuşatıyor. Senan ve ben ikimiz de silahlı olsak bile, kazanma umuduyla başa çıkamayacağımız kadar çoklar.

Kral Boris dilini şaklatır. "Odanıza gittiğimde odayı boş bulduğumda yaşadığım şaşkınlığı hayal edin."

Senan'ın omurgası sertleşir.

Kana bulanmış gömleğini tutup onu daha yakına çekiyorum.

Boris manşetlerinin düğmelerini açıyor, kollarını dirseklerine kadar sıvıyor.

"Karıınız nerede?"

"Ben nereden bileyim?" Senan tükürür.

Kralın dudaklarında çarpık bir gülümseme belirir. "Bunu sadece bir kez daha soracağım. Prensese ne yaptınız?"

Senan bir adım geri çekilerek beni de geri çağırıyor. "Onu yatağımda bıraktım."

Onun yatağında mı? Onunla yattı mı? Artık bir önemi yok. Her ne olduysa, bununla birlikte başa çıkacağız.

"Boris, eğer beni biraz dinlersen, sanırım şu noktaya gelebiliriz-"

"Korkarım konuşmanın zamanı geçti. Sana istediğini vereceğim, Senan. Gitmene izin vereceğim." Muhafızlara eliyle işaret eder ve onlar da geçitten bir adım geri çekilirler.

Gitmemize izin mi veriyor?

Bu bir çeşit tuzak olmalı, değil mi? Kral bu kadar adamı buraya sadece bizi serbest bırakmak için getirmiş olamaz. Kutlama yapmamalıyım ama yine de kalbim şarkı söylemeye başladı.

Ta ki bir el ağzımı kapatana ve bir kol gövdeyi sararak beni sert bir çerçeveye doğru sürükleyene kadar. Bir bıçak boğazıma bastırıyor ve daha fazla muhafız sessiz adımlarla sokağa doluşurken çığlığımı bastırıyor.

"Sen... sen misin?" Senan soruyor, belli ki artık onun arkasında durmadığımı fark etmemiş.

"Evet. Ama önce, bir veda hediyesi." Kral parmaklarını şıklatır.

İki muhafız ileri atılarak Senan'ın kollarını tutuyor. Dönüyor, geniş, panik dolu bakışları benimkilere uçuyor. Yüzünün rengi uçup gidiyor. Sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor, her yutkunuşumda bıçak daha derin kesiyor.

"Bırakın onu." Senan küfrediyor, kıvranıyor, çekiyor, sürüklüyor ama adamlar tutuşlarını gevşetmiyorlar. "Yemin ederim kaleye geri döneceğim. Bırakın onu."

Kral parmağını sallayarak kardeşine yaklaşır. "Ah, ah. Artık sahte vaatlerine gerek yok."

Muhafızlar onu önce dizlerinin üzerine, sonra da göğsüne bastırıp olduğu yerde sabitlerken Senan yalvarmayı hiç bırakmıyor. Nefesimi tutmuş, kralın ilerleyişini ve Senan'ın omurgasına vuruşunu izliyorum. Aşkımın oniks kanatları büyüünün arkasından fırladı. İki muhafız daha tüyleri uçlarından yakalıyor, onları daha da genişletmeye zorluyor ve botlarıyla kaldırım taşlarına sabitliyor. Senan'ın kırık çığlığı kemiklerinin çıtırtısını bastırıyor.

"Neden sadece tozunu alıp ölmedin? Tek yapman gereken buydu. Prensesi becer, hamile bırak, sonra da bizi rahat bırak. Ama hayır. Savaşmak , değil mi?" Kral yeleğinin cebinden siyah bir sıvı şişesi çıkarır.

Senan'ın çenesini kavrayarak onu yukarı bakmaya zorluyor ve sıvıyı boğazından aşağı boşaltıyor. "Şimdi sana bir kez daha soracağım ve bu sefer bana doğruyu söylemeni istiyorum. Prenses ne yaptın?"

"Onu yatağında bıraktım."

"O senin odanda değildi, kardeşim. Nereye sakladın onu?" "Onu... yatağında... bıraktım," diye mırıldanıyor Senan.

Kral ona ne verdi?

Kral en yakın muhafıza döner ve elini uzatır. Adam hükümdarının avucuna kalın gümüş bir testere yerleştirir.

"Hayır," diye inliyorum, kalçalarımı oynatıyorum ve beni esir alanın ayağına basıyorum. Bıçak daha derin ısırıyor, sevgilimi kaderinden kurtarma girişimlerimi oy alıyor.

Testere etiyle buluştuğunda Senan'ın boğazından derin, gırtlaktan gelen bir çığlık kopuyor ve ileri geri pürüzlü darbelerle sürükleniyor. Testere. Kesiyor. Sağ kanadını vücudundan ayırıyor. Bağırıyorum, artık boğazımdaki bıçağı umursamıyorum, tırmalıyorum ve pençeliyorum, ona ulaşmak için elimden gelen her şeyi deniyorum.

Kral kendi kardeşine bunu nasıl yapar? Merhameti nerede? Bağışlayıcılığı? Merhamet? Kral Boris elini alnına siler ve alnına kan bulaştırır.

Sonra Senan'ın ikinci kanadını kesiyor.

Prensım sessizliğe gömüldü, vücudu gevşek ve cansızdı, bir tahıl çuvalı gibi kaldırım taşlarının üzerine serilmişti. Yanındaki yaranın iyileşmesi için çok fazla büyü gerekirdi. Kuyusu tükenmiş olmalı. Güneş bize buradan ulaşabilseydi bile, bu yarayı iyileştirmeye yetecek kadar büyü olmazdı.

Ve eğer kendini iyileştiremezse, kan kaybından ölecek. Öler.

Ona gitmeliyim. *Bir şeyler yapmalıyım.*

Beni esir alanın ayaklarına basıyorum ve boğazımdaki sızıyı görmezden gelerek onun elinden kurtulmayı başarıyorum. "Dur! Lütfen dur! Lütfen dur!" Çığlıklarım alçı duvarlarda yankılanıyor ve yukarıdaki kalın bulutların içinde eriyor.

"Hainlere böyle yaparız," diye hırladı kral, Senan'ın güzel kanatlarından birini alıp avucuna ateş çağırdı. Mürekkep rengi tüyler alevler içinde kaldı, kara dumanlar gri bulutlara doğru kıvrıldı. "Krallarına karşı gelenlerin başına bu gelir."

Arnavut kaldırımlarında kan birikintileri var. *Çok fazla kan.*

Bir muhafız beni saçımdan tutup geri çekiyor. Senan'ın cansız bedenini geçide doğru sürüklemelerini ve arkalarında kanlı bir iz bırakmalarını çaresizce izliyorum.

Onu içeri sokamazlar. Kanatları yok. Düşüp ölecek.

Savaşmayı

bırak. Kendini

kurtar.

O çoktan gitti.

"Bırakın onu!" Çığlık atıyorum.

Kralın başı öne eğilir. "Onu duydunuz, beyler. Bırakın gitsin."

Muhafızlar aşkımı geçidin kenarından kaldırıp içeri atıyorlar.

Muhafızların elinden kurtulup ileri atıyorum.

Geçide doğru koşarken kimse beni durdurmaya

çalışmıyor... Ve onun peşinden içeri atıyorum.

OceanofPDF.com

Devam edecek...

OceanofPDF.com

Afterword

Vay canına. Bu , değil mi?

Bunun bir romantizm değil de trajedi olduğunu söylesem benden ne kadar nefret edersiniz? Yani, teknik olarak, sizi birinci bölümün ilk satırlarında uyardım.

Ne olduklarını hatırlamıyor
musunuz? Hafızanı tazeleyeyim:

Sonsuza dek mutlu olmak için yaratılmamıştık.

Ne yazık ki, hepinizi kalplerinizi paramparça bırakamayacak
kadar çok seviyorum. Senan ve Allette'in hikayesi henüz
bitmedi.

Onların destansı hikayesi yakında çıkacak olan *Freed from Gravity*'de sona eriyor. [BURADAN ön sipariş verebilirsiniz](#)

OceanofPDF.com

Acknowledgments

Sen olmasan ben nerede olurdu?

Hiçbir yere.

Bu yüzden, siz cesur okuyuculara, hikâyelerimi elinize aldığınız ve ortaya çıkabilecek duygusal çalkantılara rağmen yazdıklarımı okumaya devam ettiğiniz için teşekkür ederim.

Dürüst olalım: Delicesine yetenekli Saint Jupiter tarafından yaratılan güzel kapak olmasaydı kimse bu hikayeye bir şans bile vermezdi.

Ve muhteşem Andrés Aguirre Jurado'nun (@aaguirreart) haritalarına ve başlık illüstrasyonlarına huşu içinde oturup bakmak için bir dakika sessizlik yapabilir miyiz? Bu adam benim korkunç halimi anlamlandırdığı için bir madalyayı hak ediyor.

-Yani, *epik* referans çizimleri.

Senan ve Allette'in çizimlerinde Anamaria Sandru (@gioviia) ile çalışmak büyük bir zevkti. Benim vizyonumu aldı ve bu karakterleri hayata geçirdi.

Sevgili, sevgili editörüm Meg Dailey'e, hayat çok fazla olduğunda bu kadar esnek olduğun ve bir kez daha bu hikayeyi tam potansiyeline ulaştırmama yardımcı olduğun için teşekkür ederim.

Sokak ekibime, yaptığınız her şey için, kendimi kötü hissettiğimde beni desteklediğiniz için ve bu hikayeyi ve bu karakterleri benim kadar sevdiğiniz için teşekkür ederim.

Bu taslağın düzenlenmemiş bir kopyasını almaya cesaret eden ve yine de hikayeyi öven tüm yazarlara, kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim.

Nicole Fiorina'ya, geri dönüş sahnelerini eklemem için beni zorladığın için teşekkür ederim. O 10 bin kelimeyi sana borçluyum.

Ve son olarak, beta okuyucum Megs'e: Sana kelimelerin anlatamayacağı kadar minnettarım. Bu hikâyeyi bir kez değil birçok kez okuduğun için teşekkür ederim. Geri bildirimleriniz bu hikayenin bugünkü haline gelmesinde paha biçilmez bir rol oynadı.

OceanofPDF.com

About the Author

Jenny, bir yaz tatilinde ailesiyle birlikte ilk aşk romanını eline aldığından beri aşk hikayelerinin aşığı olmuştur. Okuyucuların kalplerini kırmaktan ve "sonunda" onları dikmekten hoşlanıyor. Yüzündeki gülümsemeyi görüyor musunuz? Gizliden gizliye bir sonraki yürek parçalayıcı fantastik aşk romanının planlarını yapıyor.

OceanofPDF.com

Also by Jenny

BAĞLI VE ÖZGÜR

(Yetişkin Fantezi Romantizm)

Yerçekimi Tarafından

Bağlanmış Yerçekiminden

[Kurtulmuş](#) (2025)

AIRREN EFSANELERİ

(Yetişkin Fantezi Romantizm)

[Lanetli Bir](#)

[Öpücük Lanetli](#)

[Bir Lanetli Bir](#)

[AşkKalp](#)

[Baştan Çıkarma](#)

[Prensi Aldatma](#)

[Prensi](#)

PAN ÜÇLEMESİ

(Peter Pan Kıvrımlı YA Bilim Kurgu Romantizmi)

[TAVA](#)

[KANCA](#)

[TROK](#)

[OceanofPDF.com](#)

ÇAĞDAŞ ROMANTİK

(Natalie Murray ile birlikte yazılmıştır)

STILL SPRINGS

[En İyi Nefret En Etmek](#)

[Kötü Adamı Sevmek](#)

İÇ KIYILAR

Çok Yakında

OceanofPDF.com

